CĂRȚI ROMANTICE
Inimă de piatră
MARY BALOGH

Mary Balogh

Inimă de piatră

Traducere din limba engleză
Bianca Mateescu/Graal Soft

LIRA
2016

Heartless
Mary Balogh
Copyright © 1995 Mary Balogh

Ediție publicată prin înțelegere cu
Maria Carvainis Agency, Inc. și Prava I Prevodi
Publicată pentru prima dată în
Statele Unite de Berkley Books

Lira, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19; 0752 548 372
e-mail: comenzi@lira.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Inimă de piatră
Mary Balogh

Copyright © 2016 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Graal Soft
Corector: Maria Popa
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

ISBN ePUB: 978-606-33-0856-7
ISBN PDF: 978-606-33-0857-4
ISBN Print: 978-606-33-0707-2

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

capitolul 1

— Ai încredere, copilă, îi zise Lady Sterne finei sale. A venit momentul să te mai gândești și la tine. Tot timpul ți-ai pus familia pe primul loc… mai întâi a fost mama ta, Dumnezeu să-i odihnească sufletul, apoi tatăl tău… Dumnezeu să-l odihnească și pe el… și apoi mereu fratele tău și fetele. Ei bine, iată că acum Victor a devenit major și a intrat în posesia moștenirii sale, Charlotte s-a căsătorit, Agnes este la fel de frumoasă ca o zi de primăvară și cel mai probabil se va căsători și ea, de îndată ce o vom prezenta unor domni potriviți, iar Emily... Ei bine, pur și simplu nu poți să devii martiră pentru sora ta mai mică. A venit vremea să îți vezi și tu de propriile interese.

Lady Anna Marlowe zâmbi și se uită apoi spre celălalt capăt al galeriei, unde se afla sora ei mai mică. În clipa aceea i se luau măsurile pentru niște ținute mai potrivite să fie purtate în Londra. Pe masă erau îngrămădite valuri întregi de materiale, iar unele erau parțial desfăcute, așa că putea vedea că majoritatea erau mătăsuri și altele țesături strălucitoare de satin. Nu putea să nu recunoască faptul că era destul de entuziasmată de tot de ce se întâmpla și nerăbdătoare să vadă hainele terminate și purtate de sora sa.

— Agnes are optsprezece ani, mătușă Marjorie, zise ea. Iar eu am douăzeci și cinci. Sunt deja o fată bătrână, cum s-ar spune.

— Și aș putea să jur că vrei să rămâi așa, replică Lady Sterne pe un ton tăios. Viața este foarte scurtă, copilă. Și să știi că trece din ce în ce mai repede pe măsură ce îmbătrânești. În plus, regretele pentru ceea ce ai fi putut face, dar nu ai făcut în trecut, pot ajunge să-ți amărască sufletul. În momentul acesta nu este prea târziu să îți cauți un soț, dar peste un an sau doi, este posibil să fie. Bărbații nu caută potențiale mame în rândul femeilor care se apropie de treizeci de ani. Și nu uita că se gândesc mereu la

acest aspect atunci când își aleg o soție. Anna, tu ai foarte multă iubire de oferit. Ar trebui să cauți să dăruiești această iubire unui soț, care să îți ofere și el dragoste la rândul lui… dar și o poziție bună și siguranță.

Acea ultimă afirmație atinse un punct sensibil. Victor, sigurul ei frate, sărbătorise de curând împlinirea vârstei de douăzeci și unu de ani. Terminase universitatea și avea un titlu care era încă ceva destul de nou pentru el. Dar la urma urmei, devenise contele de Royce cu doar un an în urmă, după moartea tatălui lor. Urma să se întoarcă acasă în curând ca să preia responsabilitățile aferente titlului său. În plus, se logodise recent. Și Anna nu putea să nu se întrebe ce se va alege de ea, de Agnes și de Emily în condițiile acelea. Dintr-odată, parcă nu prea se mai simțeau ca acasă în casa lor. Nu că Victor sau Constance le-ar fi alungat de acolo. Dar nici nu se cădea să deranjeze un tânăr cuplu, proaspăt căsătorit, în propria lor casă. Mai ales nu din postura de soră, rămasă fată bătrână.

Și exact asta era. Anna își încleștă destul de tare mâinile în poală. Dar nu se putea căsători. Acel simplu gând îi tăie respirația, în timp ce o senzație de răceală îi cuprindea ceafa. Erau senzații destul de familiare, așa că se chinui să îndepărteze amețeala, care amenința să pună stăpânire pre ea.

— Mătușă, am adus-o pe Agnes la Londra la îndemnul tău, zise ea. Este mult mai probabil să-și găsească un soț eligibil aici, decât la Elm Court. Iar eu voi fi foarte mulțumită, dacă se stabilește aici.

— Doamne, Dumnezeule, copilă! exclamă atunci nașa ei. V-am îndemnat să veniți amândouă în vizită, nu să o aduci numai pe ea. Am de gând să vă găsesc amândurora soți eligibili. Dar cel mai mult ție, Anna. Ești fina mea… ba chiar singura mea fină. Pentru mine, Agnes este doar fiica dragei mele Lucy. Și chiar dacă sunteți toate destul de drăguțe să îmi spuneți „mătușă“, știm cu toții că lucrurile nu stau deloc așa. Văd că Madame Delacroix aproape a terminat să-i ia măsurile. Se ridică atunci în picioare. Draga mea, vreau ca și tu să fii îmbrăcată corespunzător pentru oraș. Scuză-mi sinceritatea, dar ai un aspect destul de rustic. Chiar și crinolina rochiei tale ar trebui să fie de două ori mai mare decât este.

— Mi se pare că o crinolină mare arată destul de ridicol, zise Anna, dar apoi îi apăru în minte un gând trădător: „Ridicol,

dar și minunat de feminin și de frumos“.

Nașa ei tocmai îi amintise că nu exista de fapt nici o legătură de rudenie reală între ea și Agnes. Păi și atunci se mai putea baza pe Lady Sterne să o însoțească pe Agnes la toate evenimente sociale londoneze, în speranța că își va găsi un soț? Oare nu era de fapt responsabilitatea Annei? Și nu va fi fost oare minunat de palpitant să se îmbrace elegant și să iasă în societate de câteva ori? Chiar și pentru o perioadă scurtă de timp.

„Mă voi întoarce. Și desigur că atunci te voi găsi aici. Anna, nu uita că ești a mea, da? Trup și suflet.“ Vocea aceea era extrem de vie în mintea ei. De parcă cel care rostise cuvintele se afla chiar în clipa aceea lângă ea și tocmai i le șoptea la ureche. Dar în realitate, fuseseră rostite cu un an în urmă, la Elm Court. Cu mult timp în urmă. Și foarte departe de locul unde se afla în acel moment. Știa că *el* nu se va mai întoarce niciodată. Și chiar și dacă se va întoarce vreodată, cu siguranță nu avea ce să strice să se distreze și ea puțin înainte de asta. În fond, Anna avea numai douăzeci și cinci de ani. Și adevărul era că avusese parte de foarte puțină distracție în viața ei. Cu siguranță nu putea să strice puțin amuzament… La urma urmei nu era ca și când făcea asta ca să-și caute un soț. Știa foarte bine că nu se putea căsători niciodată.

— Sau, mă rog, poate… zise ea și se ridică în picioare, ca să i se alăture lui Lady Sterne... Poate că ar trebui să-mi comand și eu câteva haine noi, ca nu cumva să te fac de rușine, dacă până la urmă mă voi aventura în oraș cu tine de câteva ori.

— Doamne, copilă! exclamă mătușa ei. La cât de frumoasă ești, ar fi absolut imposibil să se întâmple asta. Cu toate astea, moda este foarte importantă. Haide! Își strecură apoi mâna pe brațul Annei și o conduse prin cameră. Hai să ne apucăm chiar acum, până nu te răzgândești.

Agnes era îmbujorată, ochii îi străluceau și tocmai exclama că nu credea că avea cum să aibă nevoie de toate acele haine, despre care Madame Delacroix pretindea că reprezentau strictul necesar pentru o tânără de obârșie nobilă, care își făcea pentru prima dată apariția în societate. Annei îi era tare milă de sora ei. Cu toate că avea doar optsprezece ani, Agnes purtase deja doliu doi ani, după părinții lor. Tatăl lor fusese suferind, încă dinainte ca mama lor să se îmbolnăvească de tuberculoză. Și mai fusese și sărăcia. Așa că Agnes nu prea avusese ocazia să se bucure de tinerețea ei.

— Doamne, copilă! exclamă Lady Sterne, privind-o pe Agnes. Dar nu se cade să fii văzută purtând aceleași haine iar și iar. Crede-mă când îți spun că Madame știe foarte bine ce are de făcut. În plus, a primit instrucțiuni stricte de la mine. Și acum este rândul Annei.

Lady Sterne insistase de la bun început că ea va suporta toate cheltuielile pentru acele câteva luni petrecute în Londra. Susținuse că pentru ea era un vis devenit realitate să aibă două tinere doamne pe care să le plimbe prin oraș și cărora să le facă intrarea în societate. Femeia nu avusese niciodată copii. Totuși, Anna venise cu niște bani la ea. Fratele ei Victor insistase să ia niște bani de la moșie, cu toate că urmau să treacă ani înainte ca proprietatea să prospere din nou. Și poate că asta nu s-ar fi mai întâmplat niciodată, dacă nu... însă Anna refuză să se mai gândească la asta. Nu voia să se mai gândească deloc la astfel de lucruri, timp de o lună sau două. Intenționa să-și ofere șansa de a se vindeca puțin. Îi spusese nașei ei că va ține o socoteală strictă a tot ce cheltuia pentru ea și Agnes și că va considera suma aceea un împrumut, pe care i-l va restitui imediat ce va putea.

Așa că până la urmă se pomeni pe mâinile iscusite ale lui Madame Delacroix, care o măsurau, o împungeau, o înțepau și o înfășurau în materiale. I se părea că stătea neclintită de ore întregi, în timp ce discuta cu cele două doamne mai în vârstă despre materiale, ornamente și modele de jupoane, corsete, rochii deschise, închise sau largi. Și toată treaba aceea i se părea de-a dreptul amețitoare. În plus, era strânsă în corsete mult mai strâmte decât cele cu care era obișnuită. Și se uita în jos rușinată – dar și oarecum fascinată – la felul în care îi împingeau în sus sânii, făcându-i să pară mai mari și mai feminini. Și proba crinoline atât de voluminoase, încât nu putea să nu se întrebe cum va reuși să intre pe ușă cu ele.

Dar îi plăcea la nebunie fiecare moment.

Se gândi atunci că era minunat să se simtă tânără și liberă.

Nu că ar fi fost așa și în realitate. Tinerețea trecuse pe lângă ea. Cât despre libertate... Ei bine, simțea cum i se strângea stomacul de fiecare dată când își amintea că de fapt nu era liberă deloc. Dacă el s-ar întoarce din America, după cum jurase că va face, atunci… Însă ea nu încerca să se elibereze pentru totdeauna. Ci doar pentru câteva luni. Și chiar dacă ar fi aflat, cu siguranță nu i-ar fi purtat pică pentru o perioadă atât de scurtă de timp.

Avea să fie absolut minunat să se simtă tânără și liberă pentru două luni.

— Îți dau cuvântul meu de onoare, copilă, că pari din ce în ce mai tânără cu fiecare minut care trece, zise Lady Sterne, de îndată ce terminară cu probele. Ai trecut printr-o perioadă grea, de-a lungul căreia ai rămas complet devotată familiei tale. Dar acum a venit și timpul tău. Și nu este prea târziu. Îți promit că am să-ți găsesc un soț foarte special.

Anna râse, când auzi hotărârea din vocea femeii.

— O, mătușă! exclamă ea. Crede-mă! Va fi suficient doar să particip la câteva baluri și concerte și tot o să țin minte perioada asta pentru tot restul vieții mele. Dar nu am nevoie de un soț.

— E, asta-i bună! rosti mătușa ei, vioaie.

— Pe legea mea! Ne-ai făcut să părem niște barbari în seara asta, băiete, zise Theodore, Lord Quinn, și își trase o palmă pe coapsă cu bucurie. Se așeză apoi într-unul dintre fotoliile din biblioteca nepotului său și luă un pahar de coniac din mâna unui valet, înainte ca omul să fie lăsat să plece. Râse apoi din toată inima. Dar de fapt cred că evantaiul i-a omorât cu adevărat.

Lucas Kendrick, duce de Harndon stătea în picioare, rezemat elegant de șemineul de marmură. Nu avea nici un pahar în mână, dar ridică imediat evantaiul la care făcuse referire unchiul lui. Studie o clipă obiectul mic, de culoarea fildeșului, apoi îl deschise și îl flutură delicat spre fața lui.

— Servește ca să-ți răcorești fruntea într-o încăpere călduroasă, zise el. Are, de fapt, o funcție pur practică, dragul meu.

Unchiul lui avea chef să se amuze, așa că râse din nou.

— E, la naiba, Luke! replică el. Este o pretențiozitate… la fel ca pudra, roșul din obraji și alunițele false.

Nepotul lui ridică din sprâncene.

— Ai vrea poate să apar în societate pe jumătate gol, Theo? întrebă el.

— Nu eu, băiete, zise lordul Quinn. Luă o înghițitură mare din pahar, savură câteva clipe gustul coniacului pe limbă, apoi îl înghiți. Am petrecut și eu ceva timp la Paris, așa că știu cum se îmbracă și cum se comportă bărbații acolo. Deși, dacă îmi amintesc bine, chiar și acolo ai reputația de a instaura moda, în loc de a o urma. Așa că probabil este un lucru bun că ai și

reputația de a fi un pistolar și spadasin excelent, altfel lumea ar putea crede că…

— Da? Nepotul său miji ochii-i cenușii, pătrunzători, iar evantaiul se opri în mâna lui. Ce ar putea crede lumea?

Dar unchiul său doar îl cercetă din cap până-n picioare, evaluându-l pe îndelete. Privirea lui amuzată îi studie părul pudrat, strâns în două rulouri de-o parte și de alta a capului și coada lungă, neagră și mătăsoasă, prinsă în plasă la spate și aranjată sub formă de fundă la baza cefei – acela era părul lui adevărat și nu o perucă. Apoi privirea i se opri o clipă la chipul lui sobru și chipeș. Avea fața pudrată cu alb, obrajii fardați cu roșu și o singură aluniță. Purta o haină de mătase lungă și evazată, tivită cu argintiu, care avea o căptușeală argintie și o broderie minunată în aceeași nuanță, pantaloni gri strâmți până la genunchi, ciorapi albi de mătase și niște pantofi cu catarame argintii și tocuri roșii înalte. Ducele de Harndon era întruchiparea vie a splendorii pariziene. Și mai era desigur și sabia lui ceremonială, cu mânerul ei incrustat cu safire – în mânuirea căreia se spunea că Excelența Sa era expert.

— Refuz să-ți răspund la întrebarea asta, băiete, zise în cele din urmă lordul Quinn. Pe motiv că nu-mi place deloc ideea ca vârful acelei săbii să iasă prin spinarea mea. Dar a fost frumos din partea ta să pleci așa devreme în seara asta de la Clubul White. Îți garantez că o să fii subiect de conversație acolo pentru tot restul nopții. Bărbatul chicoti încă o dată. Mă refer la evantai, Luke. La naiba, dar pot să jur că atunci când l-ai scos și l-ai deschis, Jessop aproape și-a înghițit vinul de Porto, cu tot cu pahar.

— Dacă îți amintești bine, Theo, am fost foarte reticent să părăsesc Parisul, spuse Luke, continuând să-și facă vânt cu evantaiul. Refuza să participe în vreun fel la amuzamentul unchiului său. Tu m-ai convins s-o fac. Dar să fiu al naibii dacă am de gând să devin vreun domn englez tipic, care se plimbă pe moșie îmbrăcat într-o redingotă urâtă, cu personalul la dispoziția sa, cu dulăi în urma lui, cu bere englezească în stomac sau cu înjurături englezești pe buze. Să nu te aștepți la asta de la mine.

— Ia ascultă aici, Luke, zise atunci unchiul său, devenit dintr-odată extrem de serios. E adevărat că a trebuit să te conving să te întorci acasă, dar am făcut-o numai pentru că ai refuzat să îți asumi responsabilitățile, și e foarte posibil ca totul să se ducă

de râpă la Bowden Abbey în absența ta.

— Poate, rosti ducele de Harndon, cu răceală. Nu-mi pasă câtuși de puțin de Bowden Abbey și nici de cei care locuiesc acolo, Theo. În ultimii zece ani m-am descurcat foarte bine și fără ei.

— Nu, băiete, spuse unchiul. Eu te cunosc mai bine decât majoritatea oamenilor. Poate că pari rece atunci când nu farmeci domnișoare sau când nu le convingi pe cele mai frumoase dintre ele să vină patul tău... și poate că ai dreptul să fii rece după felul nedrept în care s-au purtat cu tine. Dar eu știu că în Luke cel de azi se mai ascunde încă în mare măsură și Luke cel de acum zece ani. Îți pasă, băiete. În plus, mai există ceva ce se numește responsabilitate. Acum tu ești ducele de Harndon. Ba chiar ești de doi ani de zile.

— Eu nu mi-am dorit niciodată un astfel de titlu, afirmă Luke. Și nici nu m-am așteptat vreodată să-l primesc, Theo. George era mai mare decât mine și s-a căsătorit acum zece ani. Apăru atunci o urmă de dispreț în vocea lui. Toată lumea s-ar fi așteptat să aibă măcar un moștenitor în cei opt ani de dinainte să moară.

— Da, Luke, admise unchiul său. Dar nu a avut decât acel unic fiu, care s-a născut mort. Și indiferent dacă îți place sau nu, în clipa asta tu ești capul familiei, și au nevoie de tine.

— Au un mod tare ciudat de a-mi arăta că au nevoie de mine, zise Luke, făcându-și iar încet vânt cu evantaiul. Dacă nu ai fi fost tu, Theo, eu nici măcar n-aș fi știut dacă mai sunt în viață sau dacă nu cumva au murit cu toții. Iar dacă au într-adevăr nevoie de ceva, atunci s-ar putea să le pară rău dacă vin și mă ofer să-i ajut.

— A venit timpul să se vindece rănile vechi, zise unchiul său. Și a sosit clipa în care să se depășească stânjeneala acestei tăceri lungi și reciproce. Ashley și Doris erau prea mici ca să îi consideri responsabili pentru tot ce s-a întâmplat. Iar mama ta, sora mea... ei bine, mama ta e la fel de mândră ca tine, băiete. Iar Henrietta... Ridică atunci din umeri cu înțeles, dar nu putu termina propoziția.

— Iar Henrietta este văduva lui George, rosti Luke încet, încă făcându-și vânt cu evantaiul.

— Da. Lordul Quinn oftă. Ai început prost, băiete, în clipa în care ai închiriat casa asta, în loc să te muți la Harndon House. Lumea va considera ciudat faptul că tu locuiești aici, în timp ce

mama, sora și fratele său sunt acolo.

— A, dar se pare că ai uitat ceva, dragul meu, zise Luke și-l țintui cu privirea pe unchiul său pe sub pleoape grele. Mie nu-mi pasă câtuși de puțin ce crede lumea.

— Da, băiete, spuse lordul Quinn și își goli paharul. Dar nici măcar nu ai fost să-i vizitezi.

Luke se așeză în cele urmă și încrucișă elegant picioarele. Lăsă evantaiul jos și scoase din buzunar o cutiuță de tutun emailată și incrustată cu pietre prețioase. Înainte de a-i oferi vreun răspuns, așeză o cantitate mică de tutun pe mână și priză fără grabă pe fiecare nară.

— Așa e, zise el. Încă nu i-am vizitat, dragul meu. Poate că o să o fac mâine sau poimâine. Sau poate că nu.

— Și totuși te-ai întors acasă, îi aminti atunci unchiul.

— M-am întors în Anglia, precizăducele. Mai exact, la Londra. Poate că am venit doar din curiozitate, Theo. Poate că am venit doar ca să văd cât de mult s-au schimbat lucrurile în zece ani. Sau poate că m-am plictisit și m-am săturat de Paris. Poate m-am săturat de Angelique. Deși ea m-a urmat aici. Știai asta?

— Marchiza d'Étienne? întrebă lordul Quinn. De care se zice că ar fi cea mai frumoasă femeie din Franța?

— Chiar ea, zise Luke. Iată un subiect asupra căruia nu am cum să nu fiu de acord cu opinia publică. Dar e amanta mea deja de șase luni. Și pentru mine, limita este de obicei de trei luni. Nu-i deloc ușor să scapi de amante dacă au trecut mai mult de trei luni. Tind să devină destul de posesive.

Lordul Quinn chicoti.

— Dar, desigur, toată lumea știe că tu ți-ai păstrat aceeași amantă timp de zece ani, Theo, continuă nepotul său.

— Cincisprezece, mai exact, precizălordul Quinn. Și să știi că nu e deloc posesivă, Luke. Refuză în continuare să se căsătorească cu mine, ori de câte ori conștiința mă determină să abordez subiectul căsătoriei.

— Atunci este un model de perfecțiune, zise Luke.

— Te vei întoarce la Bowden? întrebă relaxat unchiul.

— Ai putea fi un conspirator abil, dragul meu, zise atunci nepotul lui. Un pas mic aici și apoi alt pas mic dincolo, până când victima ta ajunge să facă tot ce ți-ai propus de la început să o convingi să facă. Nu, nu la Bowden. Nu-mi doresc absolut deloc să mă întorc acolo. Nu iubesc deloc locul acela.

— Și totuși este al tău, Luke, îi aminti unchiul. Sunt mulți oameni acolo care depind de tine, și am auzit zvonuri cum că nu e administrat la fel de bine cum ar trebui. Chiriile sunt mari și salariile sunt mici, și începe să se instaleze disperarea între locuitori.

Ducele de Harndon continuă să-și facă vânt cu evantaiul și-i aruncă o privire pătrunzătoare lordului Quinn.

— Acum zece ani am fost numit ucigaș, zise el. De propria mea familie, Theo. Aveam douăzeci de ani și eram la fel de naiv ca… mă rog, poți completa tu singur comparația aceasta. Ce este la fel de naiv cum eram eu când aveam douăzeci de ani? Am fost nevoit să fug, și toate scrisorile mele nefericite și rugătoare mi-au fost trimise înapoi. Am fost dezmoștenit și n-am mai văzut nici măcar un bănuț. Mi-am croit singur un drum în viață, fără nici un fel de ajutor de la oricare alt membru al familiei mele, în afară de tine. Și acum eu ar trebui să mă întorc acolo ca să îndrept lucrurile pentru ei?

Unchiul său zâmbi atunci. Dar era un zâmbet blând, care nu avea în el nimic din umorul de mai devreme.

— Într-un cuvânt, da, băiete, zise el. Și știi și tu asta foarte bine. Doar ești aici, nu-i așa?

Ducele înclină ușor capul și recunoscu înțepătura primită, însă nu răspunse în nici un fel.

— Ceea ce-ar trebuie să faci de fapt, Luke, este să-ți iei o nevastă, continuă lordul Quinn. Poate că ți-ar fi mai ușor să te întorci dacă ai fi căsătorit. În plus, a venit timpul să te gândești să produci niște moștenitori.

Nepotul său adoptă imediat o expresie arogantă și înghețată.

— Am deja un moștenitor, zise el. Ashley poate fi succesorul meu după ce mor, la fel cum eu am fost succesorul lui George.

— Apar adesea disensiuni între frați, atunci când unul este moștenitorul celuilalt, spuse lordul Quinn.

— Așa cum au fost între mine și George? Luke își făcu vânt ușor. Dar asta nu s-a întâmplat pentru că eram eu moștenitorul lui, Theo. Și în plus am fost cei mai buni prieteni până când el a împlinit douăzeci și patru de ani și eu douăzeci. În ciuda a tot ce s-a spus după aceea, eu nu-mi amintesc să fi râvnit vreodată titlul fratelui meu. Disputa noastră a avut un cu totul alt motiv. Și

aproape că l-am omorât atunci, nu-i așa? Doctorul a zis că s-ar fi întâmplat, dacă glonțul ar fi nimerit cu trei centimetri mai jos. Trei centimetri! Eram un țintaș slab pe vremea aceea. Se simțea răceala și amărăciunea din vocea lui.

— Este primăvară, zise lordul Quinn. E perioada în care aproape toată lumea bună se află în oraș, Luke. Este momentul propice pentru a-ți alege o mireasă eligibilă, demnă de patul unui duce.

— Dar ducele nu-și caută o parteneră de viață, spuse atunci Luke. Acest simplu gând este suficient ca să-mi dea fiori.

Se cutremură apoi teatral, pentru a întări afirmația.

— Cu toate acestea, poate vrei măcar să te mai gândești la asta, după plecarea mea, rosti lordul Quinn și se ridică în picioare. E timpul, băiete.

— Și totuși, Theo… Tu ești cu aproape douăzeci de ani mai mare decât mine și încă nu a venit timpul să te căsătorești și tu? Ai rămas celibatar până în al cincilea deceniu al vieții tale.

Unchiul lui chicoti.

— Eu am avut ghinionul să mă îndrăgostesc de o doamnă măritată, zise el. Și când a rămas văduvă, oricum era deja prea târziu ca să mai poată concepe moștenitorii mei. Sau poate că nu, cine știe? Dar nici nu mai contează. Eu sunt un simplu baron. Și nici nu am o hoardă de rude agitate care să-mi sufle în ceafă.

— Și eu am? întrebă Luke, închizând evantaiul. Se ridică apoi în picioare, ca să-l conducă pe unchiul său. Theo, cineva ar trebui să îi învețe că așa ceva nu se admite. Nimeni nu-mi suflă mie în ceafă… sau poate doar vreo femeie căreia i-am cerut în mod explicit asta.

Unchiul său râse din nou din toată inima.

— Găsește-ți o soție, Luke, zise el. Pe legea mea, că ăsta e răspunsul. Îți dau cuvântul de onoare că este exact ce îți trebuie. Și las-o grea cu niște fii, cât poți de repede. O să fiu cu ochii în patru, ca să văd ce doamne sunt disponibile anul acesta. Și o să ți-o aleg pe cea mai frumoasă, băiete. Dacă are și rangul aferent frumuseții, desigur.

— Mulțumesc, dragul meu, zise nepotul său, fără tragere de inimă și îl urmă în hol pe lordul Quinn. Dar să știi că de obicei prefer să-mi aleg singur tovarășele de pat. Și sincer îți spun că rareori se întâmplă să dureze mai mult de trei luni. Se strâmbă apoi, când un lacheu veni și descuie ușa exterioară. Chiar trebuie

să-ți îndeși pălăria pe cap, de parcă încerci să ți-o lipești de perucă? Nu știai că pălăriile nu sunt menite să fie puse pe cap, ci ca să fie purtate decorativ sub braț?

Unchiul său aruncă atunci capul pe spate și izbucni într-un hohot de râs zgomotos și deloc elegant.

— La naiba cu obiceiurile tale franțuzești! se răsti el. Acum trăiești într-un climat englezesc, băiete. Și aici pălăriile nu sunt folosite pe post de ornamente, ci pentru a-ți încălzi capul.

— Doamne ferește! exclamă ducele cu înflăcărare. Se întoarse apoi spre bibliotecă, de îndată ce ușa se închise în urma unchiului său.

O soție. Nu se gândise niciodată să se căsătorească, în ciuda faptului că avea deja treizeci de ani și fusese ridicat pe neașteptate la rangul de duce, după moartea fratelui său, cu doi ani în urmă, și la trei ani după moartea tatălui lor. Sau cel puțin nu se mai gândise deloc la asta în ultimii zece ani. Și nici nu-și dorea în mod deosebit să o facă.

Căsătoria nu era pentru el. Căsătoria însemna un angajament. Însemna să aparțină cuiva și cineva să îi aparțină lui. Însemna copii și toate legăturile care reieșeau din asta. Însemna să fie legat de cineva... Trupește și sufletește. Și cel mai rău dintre toate, însemna că avea să fie din nou vulnerabil.

Iar în clipa aceea el nu mai era vulnerabil. Petrecuse zece ani cultivându-și acea invulnerabilitate – sau, mă rog, cel puțin nouă ani, dacă ținea cont că în primul an se lamentase și se rugase și apoi se aruncase într-o viață plină de desfrâu sălbatic și autocompătimitor. Și acumulase o avere prin propriile puteri. La început prin jocuri de noroc și apoi prin investiții chibzuite. Se transformase într-un gentilom parizian desăvârșit, așa că ajunsese nu doar să fie primit peste tot, ci chiar invitat în cele mai înalte cercuri ale societății franceze. Învățase cum să atragă cele mai frumoase și mai elegante doamne din societate. Cum să facă dragoste cu ele, dar și cum să scape de ele, de îndată ce se plictisea. Fusese instruit de experți în arta mânuirii sabiei și devenise foarte bun țintaș, astfel că în clipa aceea era mortal cu ambele arme. Învățase cum să aibă un comportament fermecător, dar și cum să-și oțelească inima. Înțelesese că iubirea nu era ceva de încredere, nici măcar atunci când era vorba despre dragostea propriei familii... sau mai bine zis, mai ales atunci. Se educase să nu se aștepte să primească dragoste și nici

să nu o ofere.

Știa că dobândise reputația de a fi un om nemilos și fără inimă. Și era o reputație pe care o râvnea. Pentru că așa își dorea să fie văzut de întreaga lume. Și așa își dorea să fie.

Și în clipa aceea trebuia să se gândească la a-și alege o soție? Doar pentru că unchiul său considera asta o idee bună? Când îi mai permisese acestuia din urmă să facă alegeri în locul lui? Se sprijini apoi de șemineul de marmură și privi absent prin cameră. Se gândi atunci că dacă ar fi răspuns sincer acelei întrebări, nu ar fi avut cum să nu mărturisească faptul că urmase frecvent sfaturile unchiului său. Plecase în Franța chiar la sugestia lui Theo și renunțase în cele din urmă la speranța de a se întoarce acasă și a-și relua viața pe care o știa. Iar în clipa aceea i se părea destul de ridicol faptul că fusese destinat bisericii și că la un moment dat chiar își dorise pentru sine viața de preot. Dar la sugestia unchiului său, plecase la Paris și își făurise o nouă viață. Și tot la sugestia lui Theo se și întorsese acasă – sau cel puțin, parțial acasă. Revenise în Anglia. La Londra. Dar nu era sigur dacă va putea parcurge întregul drum până la Bowden Abbey.

Henrietta era o membră a familiei Bowden. Cumnata lui. Văduva lui George.

Poate că i-ar fi fost într-adevăr mai ușor să se întoarcă acasă, dacă ar fi avut o soție. Gândul acesta îi veni în minte pe neașteptate.

Dar el nu își dorea o soție. Și nu voia nici să se ducă la Bowden.

Numai că Theo îi amintise de responsabilitățile pe care le avea acolo. Și de toți oamenii de la Bowden care depindeau de el, chiar și în afară de membrii familiei sale. „Să-i ia naiba pe toți“, gândi atunci. La urma urmei, ce însemnau ei pentru el? Erau oamenii tatălui său. Oamenii lui George.

Și acum, ai lui.

Nu-și dorise niciodată să fie ducele de Harndon. Nu-l invidiase niciodată pe George pentru că era fiul cel mai mare al familiei. Ba chiar fusese mai mult decât mulțumit să fie lordul Lucas Kendrick. Sau poate părintele lord Lucas Kendrick. Zâmbi atunci cu tristețe, deși probabil că expresia de pe chipul său era mai degrabă un rânjet disprețuitor, decât un zâmbet. Bietul băiețel naiv! La vârsta de douăzeci de ani era nerăbdător să intre în rândul preoților, să se căsătorească și să trăiască fericit până la

adânci bătrâneți.

Se hotărî apoi că dacă tot era în oraș, se va forța s-o viziteze pe mama lui și să-i vadă și pe Doris și pe Ashley. Dacă dădea crezare spuselor lui Theo, existau anumite probleme cu sora și cu fratele lui. Probleme cărora mama sa nu părea să le poată face față și de care ar trebui să se ocupe tot el. Și pentru Dumnezeu, chiar asta va face. Dar problemele de la Bowden puteau fi rezolvate și de la distanță. Poate că se va descotorosi de Colby și va desemna un administrator nou. Sau și mai bine, îl va chema pe Colby la Londra și-i va permite să vorbească singur în apărarea lui.

Nu se va căsători. Și îi va spune foarte clar asta și lui Theo la următoarea lor întâlnire. Trebuia să fie foarte ferm atunci când discuta cu unchiul său, altfel existau șanse mari să se pomenească, vrând-nevrând, că face ceea ce voia Theo. Unchiul său își ratase chemarea în viață. Ar fi trebuit să se facă diplomat.

Luke se întorsese în Anglia ca să se impună ca duce de Harndon și să își viziteze mama, sora și fratele, când se aflau la Londra. Venise pentru a-și afirma autoritatea acolo unde era nevoie – și numai acolo unde era nevoie. Venise dintr-un simți bine înrădăcinat al datoriei – și da, poate că era la mijloc și puțin de curiozitate. Dar nu avea de gând să rămână acolo. Și de îndată ce va putea s-o facă, se va întoarce la Paris. Acolo unde îi era locul. Unde era fericit. Sau cel puțin atât de fericit pe cât putea fi un om fără inimă. Dar de fapt, el nici măcar nu căuta fericirea. Pentru că a fi fericit implica și ca mai devreme sau mai târziu să fie și nefericit. Așa că era cu totul de dorit să se ferească de ambele extreme.

Lady Sterne privi în jos cu răceală. Era goală până puțin mai jos de talie, unde o acoperea un cearșaf. Se gândi atunci că probabil ajunsese la o vârstă la care trebuia să înceapă să se acopere, dacă mai existau și alți ochi care se uitau la ea, în afară de ai ei. Nu mai avea o frumusețe tinerească. Își întoarse ușor capul pe brațul amantului ei și observă că semnele de îmbătrânire își făcuseră apariția și pe chipul lui adormit și pe trunchiul său. Dar se hotărî pe loc că asta nu conta absolut deloc. Erau foarte familiarizați unul cu celălalt. Dar ce s-ar fi întâmplat dacă l-ar fi văzut atunci pentru prima dată? Fără îndoială l-ar fi privit ca pe un bărbat de vârstă mijlocie și atât. Și probabil i s-ar

fi părut și mai bătrân dacă l-ar fi văzut așa cum era în clipa aceea – fără perucă și cu părul său rar, tuns foarte scurt. Doar că ochii ei îl vedeau numai pe bărbatul pe care-l cunoștea și îl iubea de ani întregi.

El deschise atunci ochii și îi zâmbi.

— Bătrânețea ne dă târcoale sau oare se apropie în galop, Marj? zise el, ca un ecou al gândurilor ei. Am dormit și am irosit după-amiaza noastră împreună?

— Nu, Theo, zise ea. Nu ai irosit deloc prima parte a amiezii. Ah! Oftă atunci mulțumită și se întinse languros, simțind unul dintre picioarele lui lipit de al ei. Chiar cred că devine din ce în ce mai bine odată cu vârsta.

El chicoti.

— Dar înainte nu dormeam deloc, zise el. Schimbă apoi subiectul și se întoarse la conversația care îi absorbise înainte de a face dragoste. Așadar crezi că fata mai mare e mai potrivită? Nu e puțin cam prea bătrână, Marj?

— Ca să-i poarte niște fii, dar și niște fiice? întrebă ea cu dispreț. Doamne, Theo, are douăzeci și cinci de ani, nu e absolut deloc ramolită. În plus este o mare frumusețe. Și are de asemenea și o maturitate plăcută. A suferit mult la viața ei, să știi.

— Maturitate, zise el sec. E puțin probabil ca asta să-l facă pe Harndon să înnebunească de dorință, dragostea mea. S-ar putea ca fata cealaltă să i se pară mai apetisantă.

— Poate, răspunse ea. Eu nu îi cunosc gusturile. Dar Agnes are doar optsprezece ani. E într-adevăr destul de frumoasă și bună la suflet, dar ar fi o simplă jucărie pentru un bărbat de vârsta și cu experiența lui Harndon. Anna i-ar putea fi tovarășă de viață.

— Marj, unii bărbați își doresc ca soțiile lor să fie doar niște jucării. Și potențiale mame, desigur. Iar optsprezece ani îmi sună ca o vârstă destul de bună pentru asta.

— E, haide, dragul meu, Theo… Se întoarse apoi și-l sărută pe obraz… hai să o alegem pe Anna. Țin foarte mult la ea. Mi-ar plăcea la nebunie s-o căsătoresc cu un duce. Cu atât mai mult dacă acel duce mai este și nepotul tău.

El întoarse ușor capul și buzele li se întâlniră.

— De ce nu? întrebă el. Oricum, băiatul nu se lasă condus cu ușurință. A fost nevoie să mă chinui cu el doi ani, doar ca să-l conving să se întoarcă în Anglia. Și s-ar putea să mai fie nevoie de

încă doi ani, ca să-l fac să se ducă la Bowden. Și insistă că nu își caută o soție. Va trebui să facem cumva să-i stârnim interesul pentru frumusețea matură.

— Și Anna declară foarte categoric că nu este în căutarea unui soț, spuse Lady Sterne. A fost nevoie de toată ingeniozitatea mea, doar ca să o conving să-și dea comandă de niște haine la modă pe care să le poată purta în oraș. Avea un aspect destul de rustic.

Lordul Quinn se strâmbă.

— Lui Harndon nu i-ar plăcea asta, zise el. Bun. Este foarte posibil să ne îmbarcăm într-o misiune imposibilă... Dar chiar și așa, când crezi că ar fi bine să-i aducem împreună? La balul organizat de Lady Diddering?

— Poimâine noapte? zise ea. Da, atunci ar fi perfect, Theo. Of, Doamne ajută să funcționeze! Draga mea Anna… ducesă... și bogată. Sunt la fel de nerăbdătoare s-o văd fericită, ca și când ar fi propria mea fiică.

El o mângâie ușor pe păr.

— Asta a fost una dintre tristețile vieții tale, nu-i așa, Marj? Faptul că nu ai avut copii ai tăi? o întrebă el. Crezi că ar fi trebuit să încercăm măcar… poate…?

— Nu, zise ea. Regretele sunt inutile, Theo. Am o viață minunată. Și încă nu s-a încheiat. Nu s-a încheiat nici pe departe... am abia patruzeci de ani. De fapt, încă nu este chiar imposibil să... Dar nu își mai termină propoziția.

— Dar după-amiaza aproape a trecut, zise el. Trebuie să iau cina cu soții Potter și ei sunt mereu prompți în servirea mesei. Nu ai vrea să profităm de timpul care ne-a mai rămas?

— Ba da. Se întoarse spre el și mai oftă o dată mulțumită. Ba da, hai să profităm, Theo.

capitolul 2

Mama, sora și fratele lui vor fi cu siguranță prezenți la balul Diddering la care îl zorea unchiul său să participe. Luke bănuise asta încă dinainte să afle sigur că așa va fi. Ar fi fost mult prea ciudat să îi vadă pentru prima dată după zece ani, într-un astfel de cadru public. Mai cu seamă că nu avea cum să evite acea reuniune. La urma urmei, acesta fusese și motivul pentru care se întorsese la Londra – pentru a se întâlni cu ei. Chiar dacă mai mult ca sigur aceștia aflaseră că sosise în oraș, știa că nu se putea aștepta ca ei să îl viziteze pe el. Fără îndoială Theo avusese grijă de asta. Iar dacă amâna vizita mai mult de câteva zile de când venise de la Paris, s-ar fi putut crede că se temea să îi întâlnească.

Dar nu îi era teamă. Doar că era ceva ce chiar nu voia să facă. Ceva ce sperase să nu fie nevoit să facă… vreodată. Dacă ar fi mai trăit George sau dacă ar fi avut vreun fiu care să-i devină succesor, lucrurile sigur ar fi stat cu totul altfel. Din partea lui, ar fi putut rămâne pentru tot restul vieții sale la Paris, unde ar fi putut uita definitiv că se născuse englez. Ar fi putut uita fără prea mare greutate că încă mai avea o familie. Și atunci ei nu ar fi mai avut nevoie de el. Și cu siguranță nici el nu ar fi avut vreodată nevoie de ei. Pentru că depășise de mult o astfel de nevoie.

Doar că George murise. Și George – și Henrietta – nu avuseseră nici un fiu. Iar acesta era liantul care îl va lega pentru totdeauna de Anglia și de Bowden Abbey, locul unde se născuse. Dar și de familia sa, care încă mai locuia acolo.

Întâlnirea cu ei era ceva sigur și inevitabil. Așa că Luke își făcu apariția la Harndon House, cu o zi înainte de balul Diddering. Aceea era de drept casa lui din oraș – chiar dacă închiriase un alt conac în Londra pentru o lună. Poate că fusese o mișcare proastă. Sau poate fusese chiar o dovadă de lașitate. Dar adevărul era că pur și simplu nu își dorea să locuiască sub același

acoperiș cu mama lui. În plus, nici nu primise vreo invitație de a locui acolo. Nu că ar fi avut nevoie de vreo invitație specială. Se gândi atunci că era posibil ca mama lui nici măcar să nu fi aflat că se întorsese în Anglia.

Majordomul care îl primi în holul de la Harndon House era un străin pentru el. Dar era un maestru în arta impasibilității, așa cum cultivată de cei mai buni din tagma sa. Abia dacă apăru vreo sclipire în ochii omului în clipa în care Luke se prezentă. Cu toate acestea, plecăciunea lui se adânci considerabil și adoptă un comportament mai respectuos. Era evident că omul se confrunta cu o dilemă. Nu știa dacă să-l prezinte pe stăpânul său ca pe un vizitator, sau...

Așa că Luke îi sări în ajutor.

— O vei întreba pe ducesa văduvă de Harndon dacă primește vizite în dimineața aceasta, zise el și apoi se deplasă prin holul de marmură, pentru a examina un tablou destul de bine executat, cu o ramă aurită, care înfățișa un peisaj pastoral.

De vreme ce nu își anunțase intenția de a veni în vizită, mama lui îl primi singură în camera de dimineață. Femeia se ridică în picioare în clipa în care intră Luke. Nu avu la dispoziție decât câteva minute în care să se adune și să se pregătească sufletește să-l primească pe fiul ei, pe care nu-l mai văzuse de zece ani.

— Doamnă, zise Luke și făcu o plecăciune chiar din pragul ușii. Sper că te găsesc bine!

— Lucas. Femeia îi rosti într-un final numele, după ce îl privi câteva clipe în tăcere. Am auzit că te-ai schimbat foarte mult. Nu te-aș fi recunoscut.

Mama lui rămăsese exact așa cum și-o amintea: era rece, nu zâmbea și ținea spatele drept. Iar părul ei negru nedat cu pudră era brăzdat cu argintiu. Acela era singurul semn care indica faptul că îmbătrânise cu zece ani. Dar la urma urmei, mama sa nu fusese niciodată tânără – sau bătrână. Și nici zâmbitoare, caldă sau maternă. Datoria fusese mereu principul călăuzitor după care își ghidase viața. Și orice sentiment de iubire pe care l-ar fi simțit vreodată pentru copiii ei fusese înăbușit de devotamentul de a-i pregăti pentru pozițiile pe care trebuiau să se aștepte să le ocupe în viață. Nu ar fi putut spune niciodată că fusese o mamă aspră sau neglijentă. Dar cu siguranță fusese lipsită de orice sentimente sau afecțiune.

— Eram doar un băiețandru pe vremea când am fost socotit nedemn de a mai fi fiul tău, zise el. Au trecut zece ani de atunci.

Femeia nu răspunse în nici un fel afirmației sale.

— Te-ai întors în sfârșit acasă la responsabilitățile tale, zise ea. Dar chiar și așa, este nepotrivit că ai ales să-ți stabilești reședința într-o altă casă, când aceasta este casa ta.

Luke înclină din cap spre ea, însă nu îi oferi nici o explicație cu privire la decizia de a locui în altă parte. Și apoi, aparent fără nici un motiv, se pomeni întrebându-se dacă mama sa îl îmbrățișase vreodată. Dar nu-și putea aminti să se fi întâmplat vreodată. Iar acea primire – dacă putea fi considerată asta – era exact așa cum s-ar fi așteptat din partea ei. Oare se așteptase să-l primească cu brațele deschise, cu ochii înlăcrimați și plini de dor sau cu cuvinte afectuoase? Adevărul era că nu ar fi acceptat toate acestea, nici măcar dacă i le-ar fi oferit. Pentru că ar fi venit cu zece ani prea târziu. Mama sa nu încercase în nici un fel să îl apere de pedeapsa aspră a tatălui său. Nu-l sărutase de rămas-bun și nici nu îl asigurase că îl va iubi în continuare, în ciuda a tot ce se întâmplase. Fusese supusă până la capăt.

— Bănuiesc că și sora și fratele meu sunt bine? întrebă el.

— Doris are nouăsprezece ani, iar Ashley douăzeci și doi, zise ea. Au trăit cinci ani fără îndrumarea unui tată și doi fără cea a unui cap de familie.

Oare acesta era felul ei de a-i cere ajutorul? Sau poate un reproș, prin care să-l facă să-și dea seama că neglijase îndatoririle titlului său? Decise atunci că mai mult ca sigur era a doua variantă.

Se întrebă apoi dacă mama lui jelise la moartea tatălui său. Sau când murise fiul ei cel mai mare. George fusese secerat de holeră – o boală care îl răpusese numai pe el, din toată familia. Auzise însă că mai muriseră și alți câțiva oameni din sat.

— Este vreo problemă? întrebă el.

Încă mai stăteau amândoi în picioare și aproape că se aflau în colțuri opuse ale încăperii. Nu-l invitase să ia loc. Atunci își dădu din nou seama că nu avea nevoie de o invitație ca să se așeze. Cu toate acestea, rămase pe loc.

— Doris este hotărâtă că vrea o căsătorie neeligibilă, în ciuda faptului că am adus-o în oraș, ca să își găsească un soț demn de rangul ei și că a cunoscut numeroși domni eligibili, zise

mama sa. Iar Ashley... ei bine, a devenit sălbatic și greu de strunit și a uitat cu totul care e statutul său.

— Cred că treaba asta se numește „ale tinereții valuri“, doamnă, zise el.

— Și cel mai rău lucru dintre toate este că au auzit despre toate isprăvile pe care le-a făcut fratele lor mai mare la Paris, zise ea. Așa că se așteaptă ca tu să le sprijini toate indiscrețiile. Sau cel puțin să le ignori. Cred că pot să facă ce vor, de vreme ce nu mai sunt în viață nici tatăl lor, nici George.

Luke ridică din sprâncene.

— Într-adevăr? întrebă el, încet.

— Dar ești aici, zise văduva. Rămâne de văzut dacă ai venit ca să le îngădui orice, să îi ignori sau să-ți asumi responsabilitățile aferente titlului. Și de aici și întrebarea dacă vei continua să o lași pe ducesă – zise ea accentuând cuvântul – să conducă la Bowden, ca și când încă ar mai fi măritată cu capul familiei.

Aha. Așadar exista un conflict între cele două femei. Între mama lui și Henrietta. Amândouă aveau titlul de ducesă, dar nici una dintre ele nu mai era cu adevărat ducesa de drept. Nici una dintre ele nu era ducesa *lui*. Poate că acesta era un motiv în plus să își caute o soție. Gândul acesta îi apăru în minte spontan și involuntar. Dar de ce i-ar fi păsat lui dacă exista o vrajbă între cele două femei? Adevărul era că nu îl interesa deloc.

Dar înainte să poată continua discuția, ușa din spatele său se deschise larg. Intră în grabă în salon o domnișoară frumoasă, care purta o rochie largă la modă, peste o crinolină voluminoasă și avea părul negru nedat cu pudră. Se opri la mai puțin de o jumătate de metru distanță de el.

Era Doris! Când plecase el, ea era doar o copilă plăpândă de nouă ani. Fusese singura din familie care își exprimase regretul pentru plecarea lui, mai cu seamă că în perioada aceea, Ashley fusese plecat la școală. Călărise de-a lungul copacilor din apropierea porților de la capătul aleii și apoi se aruncase în calea lui, în timp ce el se îndepărta de casă. Atunci el sărise de pe cal și o luase în brațe. Și o ținuse astfel aproape un minut întreg, înainte de a-i spune că trebuia să fie o fetiță cuminte, să se întoarcă acasă și să devină o domnișoară frumoasă și împlinită. Iar ea plânsese necontenit și nu putuse rosti nimic altceva în afara numelui lui. Iar și iar, și iar.

Și în clipa aceea se uita la el cu ochii ei mari și negri și își

mușca buza. Pentru o clipă, Luke avu impresia că fu pe punctul de a se arunca în brațele lui. Dar apoi înțelese că își controlase acel impuls. Așa că nu o îmbrățișă nici el. Nu mai avea de mult obiceiul de a se îmbrățișa – cel puțin nu doar din simplă afecțiune.

— Luke? Părea oarecum îndoită. Tu ești, Luke? izbucni apoi într-un râs care îi tăia răsuflarea. Am auzit că ai venit. Arăți... atât de diferit.

Când era copil nu existase nici un om pe lume care să se îmbrace mai urât decât el. Pentru că nu îl interesase niciodată nimic cu excepția cărților, a viitoarei lui cariere în sânul bisericii, a familiei și a casei sale... și bineînțeles, a femeii cu care plănuia să se căsătorească.

— Și tu la fel, Doris, zise el. Te-ai făcut mare. Și ești la fel de frumoasă, cum mi-am imaginat că vei fi.

Ea se îmbujoră și zâmbi mulțumită. Dar trecuse momentul în care putuse să fie spontană. Iar Luke înțelese atunci – poate cu o urmă mică de regret – că nu avea să îi mai sară în brațe. Chiar dacă era fratele ei, era un străin pentru ea. Ba la prima vedere, chiar avusese și îndoieli dacă era el sau nu.

— De ce stai așa aici? Se uită nesigură spre mama lor, apoi din nou la el. Vino și stai jos, Luke. O să vii să locuiești aici? Mi se pare ciudat să locuiești altundeva. Ți-a fost greu să trăiești la Paris? Trebuie neapărat să-mi povestești despre ultima modă de acolo. Mă tem că noi am cam rămas în urmă cu noutățile în materie. Spune-mi despre moda pentru doamne. Pot să îmi dau seama ce poartă domnii. O, Luke, arăți absolut splendid. Nu-i așa, mamă?

Văduva nu răspunse însă, ci se prefăcu ocupată și sună din clopoțel ca să li se aducă ceaiul.

Era o întoarcere acasă foarte ciudată. Doris deja pălăvrăgea, aparent simțindu-se în largul ei după primele momente de șoc. Dar cu toate aceasta, în salon tot mai exista o anumită stânjeneală și un aer rigid de formalitate. Luke se gândi atunci că se simțea exact ca un străin care venise într-o vizită de curtoazie, foarte dificilă.

Și într-un fel, chiar asta și era.

Doar că în realitate, în clipa aceea el era capul familiei.

Ușa se deschisă din nou, chiar când el era pe punctul de a pleca, și intră grăbit un tânăr zvelt, înalt, frumos și brunet. Luke

rămase un moment cu respirația întretăiată. George? Dar fratele său mai mare era mort de mult. Se ridică atunci în picioare. El și fratele lui mai mic făcură plecăciuni unul în fața celuilalt. Ashley îl privea cu un amestec de nerăbdare și venerație.

— Luke? Se apropie mai mult de el. La naiba! Zău că nu te-aș fi recunoscut. Unchiul Theo mi-a zis că nu o să te mai recunosc. Și la naiba, dar chiar așa e!

— Ashley.

Luke înclină ușor capul. Fratele său avea o mină plăcută și deschisă. Era ușor de închipuit că într-adevăr își trăia din plin tinerețea – o activitate admirabilă pentru orice bărbat de vârsta lui, atâta vreme cât sălbăticia aceea nu avea o natură distructivă.

— Am auzit că ești mai priceput în mânuirea ei decât orice alt om din Franța, izbucni Ashley, luând un loc și făcând semn spre sabia pe care Luke o purta mereu cu el. Și la fel și cu pistolul. Este adevărat că ți-ai ucis adversarii în două dueluri?

Era perfect adevărat. Dar nu era un subiect de conversație potrivit pentru urechile unor doamne. Iar în circumstanțele date era și mai de prost gust. Pentru că tot în timpul unui duel fusese la un pas de a-l ucide și pe fratele lor mai mare, George.

— Chiar dacă ar fi adevărat, nu e ceva cu care să mă laud, răspunse Luke. Și cu atât mai mult nu este ceva ce ar trebui discutat în prezența mamei și a surorii noastre.

Ashley se îmbujoră, și lui Luke îi păru imediat rău pentru mustrarea aspră. Pentru că undeva în cotloanele minții sale, încă își mai putea aminti și el cum era să fie tânăr, impulsiv și stângaci în societate.

— Îmi... Îmi pare rău, mamă, zise Ashley.

Și orice conversație se stinse în clipa aceea.

Câteva minute mai târziu, Luke se îndrepta spre casa lui închiriată. Era bucuros să fie singur din nou și că vizita inițială se încheiase – mai cu seamă că fusese rigidă și stânjenitoare. În clipa aceea hotărî că nu mai simțea nimic pentru nici unul dintre ei. Cu toții îi erau străini. Chiar și Doris. În momentul acela îi era foarte greu să mai vadă în ea copila pe care o iubise atât de mult în trecut. Cu toate astea, se simțea ușurat.

Și totuși îl durea ceva din interiorul lui. Poate că simțea furnicăturile usturătoare ale unor amintiri de demult. Ale unor amintiri de mult reprimate și uitate, despre cum se simțise când fusese respins de toți cei care cândva oferiseră sens și stabilitate

vieții sale. A golului înspăimântător pe care îl simțise în suflet când trebuise să dea piept cu viața de unul singur și când își dăduse seama că era lipsit de apărare în fața ei.

Nu îi era dor de casă. Ba de fapt, nici măcar nu voia să se ducă acasă. Ci își dorea să se întoarcă la Paris, mai mult decât orice altceva. Dacă putea spune că în clipa aceea avea o casă, Parisul era acea casă. Se simțea confortabil acolo, pentru că era înconjurat de o lume familiară. O lume care îl modelase și îl transformase în bărbatul care era în clipa aceea. O lume pe care simțea că o putea controla într-o anumită măsură.

Dar se întorsese în Anglia și își revăzuse familia – sau cel puțin ce mai rămăsese din ea. Și simțea din nou amestecul acela vechi de durere și de furie, îndreptat spre mama sa, care îl respinsese. Și la fel și hotărârea aceea de demult de a rupe orice legătură pe care o avea cu ea... orice legătură existentă între mamă și fiu. Nu văzuse nici un semn de primire călduroasă din partea ei în timpul vizitei de la Harndon House. Și nu simțise nimic care să-l poată face să-și dorească să o mai vadă din nou.

Cu toate acestea, o revăzuse și pe Doris. Și îl revăzuse și pe Ashley. Iar mama lui îi sugerase că aveau amândoi nevoie de îndrumare. De îndrumarea lui, în calitate de cap al familiei. Iar el chiar îi iubise – în acea perioadă a inocenței, când fusese capabil să iubească.

Oare era el oare în măsură să ofere îndrumare? Era ceva ce putea oferi prompt și apoi să se întoarcă la Paris?

Henrietta conducea la Bowden de parcă ar fi mai fost încă stăpâna locului. Dar în fond, de ce nu? Doar fusese soția lui George. Și suferise foarte mult pentru poziția ei. Și era posibil chiar să fi suferit mai mult decât el, în ciuda faptului că avusese o casă confortabilă și un rang înalt.

Din partea lui, Henrietta putea continua să conducă acolo, iar mama lui n-avea decât să se agite cât voia din cauza asta. Dar dacă ar fi avut o soție, nu ar fi mai existat nici o îndoială cu privire la cine era stăpâna de drept.

Iar îi apăruse în minte acel gând! Să-l ia naiba pe Theo, cu tot cu sugestiile lui – care cumva dobândeau calitățile unor ace, care îl împungeau zi și noapte, până când hotăra că era timpul să le pună în aplicare.

Dar aceea era o sugestie căreia nu voia să îi dea curs. Nu avea de gând să-și sacrifice libertatea și să se căsătorească. Nici

măcar de dragul ordinii și a liniștii familiale.

Continuă drumul spre casa lui și se gândi că probabil trecuse ce era mai rău. Îi revăzuse pe toți, mai puțin pe Henrietta. Dar pe aceasta din urmă nu intenționa să o mai vadă vreodată. Va afla mai multe despre ce se întâmpla în viața lui Doris și a lui Ashley și, dacă va putea, va rezolva orice probleme existente. Apoi va pune să i se aducă registrele de la Bowden și îl va convoca acolo pe însuși Colby. Și atunci va descoperi dacă existau într-adevăr motive întemeiate să-l concedieze și dacă va fi nevoit să numească un alt administrator în locul lui. Iar apoi se va întoarce la Paris. Spera că va putea rezolva toate aceste lucruri cel târziu până în vară.

Iar între timp se va distra. Cu siguranță va fi ca o gură de aer proaspăt – să se învârtă prin societatea englezească, să vadă noile fețe și să audă ultimele bârfe. Theo insistase ca el să participe la balul organizat de Lady Diddering, care va avea loc în seara următoare. Unchiul său îi spusese că era unul dintre cele mai strălucitoare evenimente ale primăverii și că era locul potrivit pentru a cunoaște cei mai de seamă oameni ai societății.

Însă mai era ceva ce nu îi spusese unchiul său legat de acel bal – și anume că era locul ideal pentru a cunoaște tinere doamne eligibile. Totuși, Luke înțelesese că la asta se referise de fapt.

Și avea de gând să meargă oricum. Urmau să participe și mama sa, și Doris. Aflase asta de la sora lui, în timpul vizitei la ceai. Se gândea că astfel va avea ocazia să observe cum se comporta Doris față de potențialii ei pretendenți și să afle dacă era vreo urmă de atașamentul neeligibil despre care îi vorbise mama sa. În plus, nu strica niciodată să privească și să danseze cu domnișoare de rang – chiar dacă acestea nu erau făcute pentru a fi amante. Îi făcea foarte mare plăcere să le curteze și să le privească zâmbind și roșind. Și uneori se bucura chiar și să o escorteze pe cea mai frumoasă dintre ele.

Da, se va duce la bal. Poate că uitase cum era să aibă sentimente profunde pentru cineva, dar cu siguranță nu uitase cum să se distreze.

Urmau să participe la primul lor bal. Acesta era organizat de Lady Diddering și, după spusele lui Lady Sterne, era cel mai important și magnific eveniment al primăverii. Și avea să fie acolo toată lumea bună.

Anna purta cea mai nouă și mai elegantă ținută a sa. O rochie deschisă, de culoarea mărului verde, care era împodobită cu o broderie aurie de la gât și până la tiv și avea un corset acoperit cu aceeași cusătură în relief. Corsajul strălucea încântător și părea să fie confecționat în întregime din aur, iar partea de jos a rochiei avea marginile desfăcute și evidența o jupă într-o nuanță mai deschisă, care se unduia minunat datorită crinolinei imense de pe dedesubt. Șovăise atunci când venise vorba de a permite ca părul să îi fie scurtat, ondulat în bucle strânse pe laterale și la ceafă și apoi dat cu pudră. Nu își mai pudrase niciodată părul, dar i se părea că arăta destul de bine. Mai ales în combinație cu pălărioara mică și rotundă pe care o purta pe vârful capului și de la baza căreia îi atârnau pe spate două panglici lungi. Aceasta era confecționată tot dintr-o dantelă de cea mai bună calitate și se asorta la perfecție cu cele trei volane mari ale mânecilor cămășuței, care se întindeau mai jos de mânecile trei sferturi ale rochiei. Și purta niște pantofi de culoare verde pal, brodați tot cu auriu, care aveau un toc înalt de câțiva centimetri. Era un alt lucru cu totul nou pentru ea, așa că în ultimele două zile, îi purtase destul de mult în intimitate, ca să se asigure că va putea să meargă și că nu-și va pierde echilibrul. Nu folosise deloc produse cosmetice sau semne de frumusețe, în ciuda faptului că nașa ei o avertizase că probabil va fi singura excepție de la regulă.

Cu toate acestea, Anna nu se gândea deloc la ea în ultimele minute de dinainte să vină trăsura. Și nu aspectul sau așteptările ei îi aduseră o îmbujorare în obraji și o sclipire în ochi. Stătea în salon împreună cu Lady Sterne, când sora ei Agnes coborî și fu uimită să descopere că domnișoara splendidă din fața ei era aceeași copilă de cu o zi înainte – sau cel puțin așa i se părea.

— Agnes! exclamă ea, cu mâinile împreunate la piept. Oh, Agnes, arăți... minunat.

La cât de frumoasă era sora ei, era imposibil să nu atragă admiratori. Cu siguranță va fi suficientă și doar seara aceea, ca pretendenți eligibili să roiască în jurul lui Agnes și ea să aibă de unde alege.

— Da, aprobă Lady Sterne. Pe cuvânt de onoare că ești superbă, copilă. Și am avut dreptate când am ales această nuanță de albastru! Se potrivește de minune cu tenul tău.

Dar Agnes era o fată extrem de modestă din fire – mai ales

atunci când venea vorba de înfățișarea ei –, așa că nu avea ochi decât pentru sora sa.

— Anna! exclamă ea și întinse mâinile ca să o îmbrățișeze. Ai fost mereu foarte frumoasă. De fapt, cea mai frumoasă fată pe care o cunosc. Dar acum arăți… Doamne, Dumnezeule, nici nu am cuvinte să descriu cât de minunată ești. Nu crezi, mătușă Marjorie?

— Într-adevăr, copilă, zise Lady Sterne. Cred că ar trebui să iau cu mine la bal în seara asta un băț foarte gros cu care să țin la distanță tinerii domni care se vor înghesui în jurul vostru. E cineva la ușă. Probabil este Theodore, care a venit să ne ia cu trăsura. Să sperăm că și-a adus cu el și bastonul. Fără îndoială are deja sabia și este foarte bine, pentru că sunt sigură că va avea nevoie de ea.

Cele două surori izbucniră în râs și se mai priviră o dată admirativ. Dintr-odată, amândouă se simțeau cu sufletul la gură. Fiind fiicele răposatului conte de Royce, era de la sine înțeles că mai primiseră oaspeți și că mai participaseră la rândul lor la multe baluri și evenimente locale, unde dansaseră cu oameni de seamă. Dar Londra li se părea o lume cu totul nouă, așa că exista un dram de incertitudine în sufletele lor. Emoțiile persistară chiar și după ce își făcu apariția lordul Quinn, făcu o plecăciune deasupra mâinii fiecăreia dintre ele și declară răspicat că nu mai văzuse de mult două fete atât de frumoase… și chiar și după ce le conduse în trăsură, împreună cu Lady Sterne și jură că înainte de încheierea serii va fi provocat la o groază de dueluri pentru că se înconjurase cu lăcomie cu cele mai fascinante trei doamne de la bal. Se temeau totuși că poate comportamentul lor nu va fi pe placul orășenilor. Sau conversația lor va fi prea plictisitoare. Și ce se întâmpla dacă pașii de dans pe care ele îi cunoșteau atât de bine nu erau aceiași cu pașii dansurilor de la oraș?

Și ce se întâmpla dacă nu voia nimeni să danseze cu Agnes?

Anna se uită atunci la sora ei. Era superbă. Și îi venea foarte greu să creadă că s-ar fi putut întâmpla una ca asta – mai ales de vreme ce știa că Lady Sterne se va asigura ca sora ei să aibă numeroși parteneri de dans. Dar cu toate acestea, era destul de neliniștită. În clipa în care trăsura încetini, simți cum i se strânse stomacul, așa că aruncă o privire pe fereastră. Descoperi că se aflau în fața unui conac impunător, care avea toate

ferestrele inundate de lumină. Ușile din față erau larg deschise, iar lumina se revărsa afară și ilumina seara aceea de primăvară. Putea vedea pe hol domni și doamne – și se gândi că erau cu toții îmbrăcați minunat. Treptele de la intrare fuseseră acoperite cu un covor, care se întindea până pe caldarâm, astfel încât cei care coborau din trăsuri să nu fie nevoiți să calce pe pământul rece.

Agnes făcu ochii cât cepele.

— Pe legea mea! exclamă lordul Quinn și apoi le ajută pe doamne să coboare din trăsură. Pe cuvânt de onoare că a trecut foarte mult timp de când n-am mai fost în centrul atenției… și invidiei tuturor. Mi-aș fi dorit să am trei brațe, dar din păcate am fost binecuvântat numai cu două. Poți merge tu fără escortă, Marj?

Anna îl cunoscuse pe lordul Quinn cu o zi înainte și îi fusese prezentat ca fiind un vechi prieten al nașei ei. Îl plăcea de el. Avea o înălțime medie, o constituție robustă, un aspect plăcut și ochi foarte blânzi. Probabil era cam de aceeași vârstă cu... cu *el*. Dar în afară de asta, erau complet diferiți. Și avea un mod foarte interesant de a ajuta o doamnă să ia loc pe scaun. Iar în clipa aceea, când ea îl luă de un braț, iar Agnes de celălalt, se gândi că nu era nimeni altcineva cu care i-ar fi plăcut mai mult să-și facă intrarea la primul ei bal din Londra.

— Ai emoții, draga mea? o întrebă el pe Agnes.

— Puțin, milord, recunoscu fata.

— Un domn norocos va dansa cu dumneata primul menuet, zise el. Și sunt sigur că după nici cinci minute vei uita complet de orice emoție. Ba mai mult de atât, ai să vezi că o să te miri și dumneata de ce ai avut emoții și apoi o să continui să te bucuri de restul serii. Dar dumneata, draga mea? întrebă el, întorcându-se spre Anna.

— Nu, milord, minți ea. Am venit doar ca să observ și să mă bucur de priveliștea și sunetele unui bal de societate. Nu am de ce să am emoții.

Bărbatul chicoti, iar apoi Lady Sterne dispăru cu cele două surori în sala doamnelor, ca să-și netezească fustele și să-și aranjeze părul și pălărioarele în oglindă. Așa era obiceiul, chiar dacă afară nu existase nici o adiere de vânt care să le poată provoca prejudicii.

Iar apoi veni momentul să intre pentru prima dată într-o sală de bal londoneză. Încăperea era împodobită din abundență

cu flori și verdeață, astfel că mirosea precum o grădină de vară, înflorită într-o zi călduroasă. Anna se uită în jur o clipă cu respirația întretăiată și apoi se gândi că florile erau de prisos. Privind oaspeții, își putea da seama că în sala aceea erau adunate laolaltă cele mai somptuoase mătăsuri, danteluri și bijuterii. Era greu de spus dacă domnii sau doamnele erau cele mai frumoase și colorate persoane din încăpere. Probabil că doamnele aveau un avantaj datorită fustelor lor voluminoase, care le permiteau să etaleze mai mult material și mai multe ornamente. Dar cu siguranță și domnii erau avantajați de croielile elegante ale redingotelor lor evazate și ale vestelor lungi pe care le purtau pe dedesubt și care evidențiau la maximum arta broderilor.

Anna se gândi la stilurile vestimentare purtate de oamenii de la Elm Court – care erau sobre și veșnic neschimbate –, apoi se uită în jur și studie cu interes moda londoneză.

— Ei bine? o întrebă Lady Sterne, cu zâmbetul pe buze.

— Este o lume cu totul nouă, zise Anna. O lume de a cărei existență credeam că știu, dar de fapt… se pare că nu am nici cea mai mică idee.

— Ți se citește pe chip uimirea, copilă, spuse nașa ei. Sper că acum nu-ți mai pare rău că te-am convins să vii, nu-i așa?

— O, nu, deloc, răspunse Anna.

Privi în retrospectivă ultimii doi ani ai vieții sale și se pomeni gândind în culori – sau mai degrabă, gândindu-se la absența culorii. Totul avusese nuanțe de negru și gri. Dar în fond, acestea erau singurele culori pe care le purtaseră în ultimii doi ani. Abia se împlineau două luni de când renunțaseră la doliu. Și fusese multă suferință și jale… mai întâi cauzată de boala persistentă și de moartea mamei sale, iar apoi de decesul brusc al tatălui lor. Dar doliul nu era singurul lucru care le secătuise viața de culoare. Mai erau și restul lucrurilor. Lupta de a menține familia unită în ciuda tuturor necazurilor, strădania de a evita ruina și de a-l ține pe tatăl lor în siguranță de închisoarea datornicilor... de a-i feri pe fratele și pe surorile ei de sărăcie lucie… și nu în ultimul rând, eforturile absolut zadarnice și inutile de a achita sau a rambursa toate datoriile. Și cel mai îngrozitor lucru dintre toate – plasa care se țesuse inevitabil în jurul ei, întemnițând-o și prinzând-o pentru totdeauna în capcana sclaviei. Iar apoi el plecase în America după moartea tatălui ei. Dar îi promisese că se va întoarce și că o va cere. Trecuse mai

mult de un an de când era plecat și poate că... sau mai bine zis, ea se ruga din tot sufletul ca el să nu se mai întoarcă niciodată.

Iar în momentul acela se afla într-o lume cu totul nouă.

Anna zâmbi când lordul Quinn îi întâlni privirea și-i făcu cu ochiul. Acel zâmbet se instală pe chipul ei și se răspândi prin toată ființa sa. Se simțea dintr-odată copleșită în mod neașteptat de emoție și fericire. Se afla într-o lume nouă – într-o lume a splendorii. O lume de basm, la care doar visase cu mult, mult timp în urmă. Pe vremea când încă mai credea că avea rost să viseze. Cu toate acestea, fusese o perioadă scurtă de timp. Și era foarte adevărat că, la urma urmei, el se putea întoarce oricând pentru a o revendica... și pentru a aduce înapoi întunericul. Dar în clipa aceea se afla într-o sală de bal londoneză. Și era de-abia începutul serii. Așa că avea de gând să se distreze.

O, da, exact asta va face! Avea de gând să se bucure de seara aceea, cum nu se mai bucurase niciodată de nimic, în toată viața ei. Ridică evantaiul, care îi atârna legat de încheietură cu o panglică, îl deschise și își răcori chipul. Apoi se uită în jur cu ochi strălucitori și un zâmbet plin de uimire.

capitolul 3

Luke ajunse la bal chiar spre finalul menuetului de deschidere. Pentru el, era chiar neobișnuit de devreme, dar se pare că întârziații la balurile londoneze erau primiți cu priviri încruntate. Sau cel puțin așa îl avertizase unchiul său – care era evident că punea ceva la cale. Și nu era nevoie să fie un geniu ca să-și dea seama despre ce era vorba.

— Marjorie a chemat-o pe fina ei de la țară să-și petreacă primăvara aici, afirmase nonșalant lordul Quinn cu o seară înainte. Fata contelui de Royce. Și a venit cu ea și sora ei mai mică. Te asigur că sunt două fete minunate, băiete.

Luke se întrebase atunci care dintre ele intenționa Theo să fie viitoarea sa mireasă.

— Într-adevăr? întrebase el. Așadar sunt puțin mai rustice, nu, Theo?

— Doamne, nu, îi răspunsese unchiul său. Nu și dacă se ocupă Marjorie de ținutele lor. Și oricum, sunt amândouă destul de frumoase și bine-crescute, încât oricine poată să treacă ușor cu vederea faptul că au fost crescute la țară. Să fiu al naibii, băiete, dar dacă eram cu douăzeci de ani mai tânăr…

— Dacă ai fi fost cu douăzeci de ani mai tânăr, dragul meu, tot ai mai fi fost atașat de Lady Sterne, zisese atunci Luke. Doar că te-ai fi simțit mai rușinat de diferența de vârstă.

Când auzise spusele lui, unchiul său izbucnise într-un hohot de râs foarte sincer.

— Aici ai dreptate, băiete, îi spusese atunci. Exact așa ar fi. Dar, vezi tu, în cazul tău...

— Să înțeleg că Lady Sterne va participa la balul Diddering de mâine-seară? întrebase Luke. Și va fi însoțită de protejatele sale?

— Poftim? exclamase atunci unchiul, oarecum speriat.

Balul e chiar mâine-seară, băiete? Să fiu al naibii, dar ai dreptate. Cât despre întrebarea ta, dacă Marjorie va fi acolo împreună cu fetele… da, cred că e foarte posibil să fie. Și sper să le invite cineva la dans, Luke. Mă refer, cineva în afară de mine. Știi tu, pentru că sunt străine aici și așa mai departe.

— Dar sunt niște străine frumoase, din câte spui, zisese atunci Luke.

I se păruse că unchiul său chiar exagerase puțin cu nonșalanța aceea.

— Frumoase? La naiba, așa e! îi răspunsese lordul Quinn. Îndrăznesc să spun că nu cred că le vor lipsi partenerii de dans.

Luke nu răspunsese în nici un fel acelei afirmații, ci schimbase elegant subiectul. Dar îi fusese limpede ca lumina zilei ce anume punea la cale unchiul său.

Venise singur la bal, în ciuda faptului că Angelique, marchiza d'Étienne, îi lăsase de înțeles că ar fi fost încântată să fie însoțitoarea lui. La scurt timp după ce se hotărâse el să vină în Anglia, femeia își declarase și ea intenția de a petrece o lună sau două la Londra. Afirmase oftând că uneori viața la Paris i se părea cu mult prea anostă și că auzise că putea fi destul de amuzant la Londra. Ei doi călătoriseră acolo separat și se plimbaseră o singură dată împreună în public. Dar chiar și așa, de la sosirea lor în oraș, Luke fusese de două ori în vizită la reședința ei și în plus, stătuse destul de mult. Cu toate acestea, nu dorea ca numele lor să fie asociate și să fie considerați un cuplu stabil.

În clipa aceea, menuetul se terminase, iar ringul de dans începea să se mai elibereze, în timp ce tinerele doamne erau escortate înapoi la însoțitoarele lor. Zări apoi silueta elegantă a lui Lady Sterne. Ar fi recunoscut-o, chiar și dacă unchiul său nu ar fi fost lângă ea. O privi din partea cealaltă a sălii de bal și se gândi că nu îmbătrânise aproape deloc de când o văzuse ultima dată, cu aproximativ opt ani în urmă, la Paris. Alături de ei se afla o tânără doamnă. Sau poate mai bine zis, o domnișoară. Părea timidă și dulce și foarte, foarte tânără.

Luke o dezbrăcă subtil cu privirea sa cunoscătoare, însă se simți imediat de parcă ar fi comis vreo obscenitate. Era doar o copilă. Probabil Theo își pierduse mințile.

Apoi li se mai alătură un cuplu. Domnul făcu o plecăciune elegantă și apoi se îndepărtă, lăsându-și partenera acolo. Fără îndoială doamna aceea era a doua fiică a contelui de Royce. Luke

o studie cu ochi critic. Era evident pentru el că era sora cea mare, chiar dacă o putea vedea doar din profil. Era îmbrăcată elegant și la modă, într-o rochie verde, care o făcea să pară tânără și ispititoare. Își făcea vânt cu evantaiul și vorbea cu Lady Sterne. Își scoase și el din buzunar evantaiul și îl deschise absent.

După ce își termină conversația, se întoarse înspre el. Avea chipul animat și zâmbitor. O, da, cu siguranță era destul de rustică. Câteva luni petrecute la Paris – sau chiar și la Londra – mai mult ca sigur i-ar fi șters acea expresie de pe chip și ar fi înlocuit-o cu una de plictiseală apatică. Dar în clipa aceea se uita în jur cu o nerăbdare aproape palpabilă și bătea ușor din picior, chiar dacă nu mai cânta muzica, iar asta îi făcea rochia să se legene ademenitor.

Ochii ei îi traversară chipul și zâmbi impersonal. Iar câteva minute mai târziu, privirea ei se întoarse spre el și rămase ațintită asupra lui. Dacă expresia de pe chipul ei nu ar fi fost atât de strălucitoare și deschisă, ar fi putut jura că făcea exact ceea ce făcuse el mai devreme cu sora ei mai mică. Apoi, dintr-odată, păru să-și dea seama că și el se uita direct la ea. Așa că zâmbi strălucitor și-și ridică evantaiul, pentru a-și acoperi gura. Dar ochii ei continuau să strălucească pe deasupra lui.

Luke ridică din sprâncene și înclină ușor capul. Doamne, Dumnezeule! Flirta cu el!

Dar Angelique îl găsise deja.

— Luc! exclamă marchiza, cu un accept franțuzesc pronunțat și apoi așeză o mână albă delicată pe manșeta lată a mânecii lui. Ai venit, *cheri*. E destul de demodat, nu ți se pare?

Demodat? Oare așa să fie? Se uită imediat în jur. Moda englezească nu părea să fi rămas cu mult în urma tendințelor pariziene. Dar, pe de altă parte, francezii aveau obiceiul de a-i disprețui pe englezi. Sau cel puțin de a-i privi de sus. Existau, desigur, câteva diferențe subtile – ca de exemplu, mai mult păr la vedere și mai puțină pudră decât era el obișnuit să vadă la evenimentele elegante. Și apoi surprinse expresia de pe chipul unei doamne mai în vârstă, care era un amestec ciudat de șoc și dispreț. Iar ochii ei erau ațintiți asupra evantaiului pe care-l flutura.

— Totul este tipic englezesc, Angelique, zise el. Dar ne aflăm în Anglia acum. Cred că o să urmeze un cadril. Ai vrea să-mi acorzi onoarea acestui dans?

Luke era un străin în societatea engleză, din toate punctele de vedere. Cu toate acestea erau prezenți acolo și oameni pe care-i cunoscuse la Paris, alții care îi cunoscuseră pe tatăl și pe fratele său, dar și domni pe care îi întâlnise cu o seară înainte la clubul White. Și mai erau desigur și mama sa, Doris și Ashley, pe care se duse să îi salute de îndată ce se termină cadrilul. Fermecă doamnele și discută cu domnii, așa că după nici o oră ajunse să se simtă destul de în largul lui. Îi plăcuseră mereu balurile. Și îi plăcea să danseze.

Timp de o oră sau mai mult, le evită cu succes pe Lady Sterne și pe finele sale – deși se părea că era nașă doar pentru sora mai mare. Se întrebă o clipă cum de Theo nu făcuse nici o mișcare ca să-l atragă în cercul lor. Dar apoi se gândi că era un diavol mult prea bătrân și viclean pentru asta. Probabil unchiul său nici nu-și dăduse seama că Luke ghicise ce punea la cale.

Cu toate acestea, rămase cu ochii ațintiți spre sora mai mare. Continua să zâmbească și să strălucească și să se distreze cu un aer deschis. Ba mai mult, nu părea să ducă lipsă de parteneri de dans, spre deosebire de fata mai mică, care petrecu pe margine un set. Și era evident că și sora mai mare era conștientă că el nu o slăbea din priviri. Ochii ei păreau să se oprească asupra lui mult prea des ca să fie o simplă coincidență, iar zâmbetul ei se adâncea de fiecare dacă când li se întâlneau privirile.

Foarte interesant! O va cunoaște fără să se împotrivească, atunci când Theo va considera că va fi momentul potrivit. Și atunci va descoperi dacă comportamentul ei era la fel de cochet și de aproape, cum i se părea de la distanță. Se întrebă apoi amuzat dacă doamna aceea avea chiar și cea mai mică idee că Theo o alesese pe ea să fie viitoarea lui soție. Dar apoi se dezmetici. Dacă Theo începuse să încurajeze căsătoria, era destul de probabil ca și Lady Sterne să fie parte din conspirație. Și era foarte posibil ca și fina ei să știe despre ce era vorba – asta dacă ea era aleasa, desigur. Sau poate că o aleseseră pentru el pe sora mai mică.

Trebuia să aibă foarte mare grijă. Nu avea absolut nici o intenție de a se lăsa prins în capcana unei căsătorii, cu o țărăncuță nevinovată și neexperimentată. Sau cu oricine altcineva, de altfel.

Annei îi era foarte clar că Lady Sterne și lordul Quinn

avuseseră grijă să se asigure că și ea și Agnes vor avea parteneri pentru menuetul de deschidere. Și le era foarte recunoscătoare amândurora. Chiar dacă venise la bal numai ca să observe și să-i ofere lui Agnes o șansă de a cunoaște domni eligibili, odată ajunsă acolo, începuse să-și dorească să ia și ea parte la tot ce se întâmpla. Voia să se simtă bine. Voia să danseze. Și chiar dansă, cu un prieten de-al lordului Quinn. Picioarele ei se mișcau grațios în pași de dans. Urechile ei apreciau sunetele rezonante ale muzicii cântate de orchestră. Și nările ei inspirau nenumăratele parfumuri scumpe. Iar ochii erau orbiți de multitudinea de culori și de mișcările elegante ale mătăsurilor, satinurilor și dantelelor. Cu siguranță era cea mai fericită jumătate de oră din viața ei. Considera asta, chiar și în ciuda faptului că partenerul ei nu era cel mai chipeș bărbat din lume… sau cel mai tânăr… și nici măcar nu făcea prea multă conversație. Dar măcar era un dansator destul de bun.

După terminarea menuetului, se alătură nașei ei, lui Agnes și lordului Quinn. Ochii ei se desfătau cu toate splendorile din jur, iar asta o făcea să bată ușor din picior, ca și când încă mai putea auzi muzica. Iar atunci speră… speră din tot sufletul să o mai invite și altcineva la dans. Își dorea să poată dansa toată noaptea, fără oprire. Își dorea să danseze până când făcea bășici în tălpi și până când nu se mai putea ține pe picioare. Zâmbi amuzată când îi veniră în minte acele gânduri.

Se simțea tânără și frumoasă și simțea că deborda de energie tinerească. Atunci, dintr-odată, își dădu seama că de fapt nu se mai simțise niciodată tânără. Pentru că nu avusese ocazia să-și trăiască tinerețea. Avea deja douăzeci și cinci de ani, așa că oricine ar fi crezut că tinerețea trecuse pe lângă ea. Dar nu era așa. Pentru că exista seara aceea. Acea noapte magică în care era tânără și liberă, și frumoasă, și… și fericită. Era atât de fericită, că abia își mai putea stăpâni exuberanța.

Iar apoi mintea ei înregistră ceea ce văzuseră ochii ei cu câteva momente mai devreme. Se uită din nou la bărbatul care stătea în picioare în pragul ușii. Se considerase înconjurată de o splendoare desăvârșită, dar bărbatul acela era… Oare exista vreun cuvânt mai puternic sau mai grandios decât „splendid“? Era absolut superb, deși nici aceea nu era tocmai o expresie potrivită pentru a descrie un bărbat.

Avea o înălțime medie și era destul de suplu și grațios –

iată alt cuvânt care nu părea potrivit pentru a descrie un bărbat. Purta o haină de satin și o vestă aurie. Amândouă erau împodobite din abundență cu broderii și cu bijuterii, așa că aproape că străluceau. Până și pantofii lui aveau catarame cu pietre prețioase și tocuri roșii înalte, incrustate cu și mai multe pietre prețioase. Iar mânerul sabiei sale era ornamentat cu rubine. Cât despre părul lui, era sigură că nu purta perucă, dar era evident că era pudrat din abundență. Pe laterale era strâns atent în niște rulouri elegante, iar la spate atârna într-o plasă neagă și mătăsoasă. Chiar și de la distanța aceea, tot putea observa șocată că avea chipul înfrumusețat de produse cosmetice. Și spre deosebire de ceilalți bărbați din sala de bal, purta pudră și fard roșu de obraz.

Dar ceea ce-i atrăsese atenția în mod deosebit și o făcuse să se întoarcă din nou să se uite la el, era acel mic evantai alb cu care-și răcorea fața.

Anna îl privi neîncrezătoare și se gândi că ar fi trebuit să arate efeminat. Și totuși, nu era așa. Ba mai mult, avea ceva aproape sufocant de masculin. Poate că era ceva din privirea lui? Ochii lui o țintuiau direct și constant de sub pleoapele grele.

Abia atunci își dădu seama că se holbase la el și că el o observase făcând asta. Dar dacă era așa, asta însemna că făcuse și el același lucru. Fusese la fel de nepoliticos ca ea. Și dintr-odată simți o atracție fizică tulburătoare pentru acel bărbat. Dar aceea era o lume cu totul nouă pentru ea. O lume care i se părea aproape ireală. Și tocmai pentru că se simțea tânără, frumoasă și liberă, își ignoră acel prim impuls de a-și muta privirea, confuză. Ba mai mult, în loc să-și ferească privirea, Anna continuă să se uite la el, să-i zâmbească și să recunoască faptul că se surprinseseră reciproc, măsurându-se din priviri.

Ba chiar mersese mult mai departe de atât. Un instinct ciudat – unul de mult reprimat și nebănuit de feminin – o făcu să-și acopere parțial fața cu evantaiul, lăsându-și doar ochii la vedere și să râdă de el. Dar el nu îi zâmbi înapoi. În schimb, ridică din sprâncene, făcu o plecăciune ușoară din cap și rămase cu privirea ațintită asupra ei, până când o altă femeie – care era la fel de superbă ca el – îi atrase atenție, așezându-și o mână pe mâneca sa.

Anna avea câte un partener pentru fiecare set de dansuri, așa că profita la maximum de seara aceea magică. Trăia fiecare

clipă din plin și se bucura cu bună știință de fiecare moment. Și totuși era tot timpul conștientă de domnul acela învești mântat în stacojiu și auriu, care conversa și se purta cu o eleganță și o grație care fuseseră evidente încă de la început. Se întrebă apoi dacă poate avea de gând să se prezinte mai târziu. Sau dacă poate o va invita la dans.

Spera s-o invite. Ochii ei îl căutau cu neobrăzare, în timp ce dansa cu alți parteneri. Și îi zâmbea fără nici o rușine, ori de câte ori li se întâlneau privirile. Flirta cu el de la distanță, cu mare îndrăzneală.

Anna se gândi atunci că era minunat să flirteze. Dar nici măcar acel gând care îi apăru în minte nu o făcu să se simtă rușinată. Momentul ei de tinerețe și libertate va fi fost desăvârșit, dacă ar fi invitat-o la dans.

Luke o privise pe sora lui dansând și comportându-se absolut adecvat față de partenerii ei de dans – dar și față de alți tineri, pe care în mod evident îi cunoștea și care veneau să discute cu ea între seturi. Îl văzuse și pe Ashley dansând o dată și apoi dispărând. Probabil în camera unde se jucau jocuri de noroc. Și desigur că și el însuși dansă, discută și nu o slăbi nici o clipă din priviri pe Lady Sterne.

La un moment dat, Luke renunță la dans, ca să se îndrepte spre camera de jocuri de noroc. Odată ajuns acolo, observă că, deși nu se juca pe mize mari, fratele său câștiga. Dar și bea destul de mult. Iar aceea nu era o combinație prea fericită. Descoperise și el asta încă de timpuriu. Nu ar fi câștigat niciodată averea pe care o avea, dacă nu ar fi avut mintea limpede atunci când juca – pentru că aburii alcoolului tindeau să întunece mintea oricui. Se hotărî atunci că în următoarele câteva săptămâni trebuia să fie cu ochii pe Ashley. Dar apoi cineva îi distrase atenția de la fratele său. Doi domni tocmai se angajau într-o conversație cu el.

Și tot în încăperea dedicată jocurilor îl găsi și pe lordul Quinn. Acesta se alătură grupului de bărbați timp de câteva minute, apoi îl luă de braț pe Luke și îl conduse nonșalant spre sala de bal.

— Te distrezi, băiete? îl întrebă Theo. Pe legea mea, ai întors multe capete în noaptea asta. Cred că evantaiul e de vină… din nou, adăugă apoi și chicoti.

— Mă gândeam că poate te-aș putea convinge să mă

prezinți finei lui Lady Sterne, Theo, zise Luke, intrând oarecum în ofensivă. E sora mai mare, nu? Cea care poartă rochia verde?

Pe chipul unchiului se instală o expresie înăbușită de victorie, care era aproape amuzantă.

— Da, băiete, zise el. Și toate temerile mele au fost pentru nimic. Fata nu a stat pe margine nici măcar un dans. Să înțeleg atunci că ai observat-o și tu?

— Doar pentru că mi-ai vorbit tu despre ea, minți Luke. Dacă îmi permiți, aș vrea să dansez și eu o dată cu ea... ca o curtoazie pentru Lady Sterne.

În clipa aceea, orchestra se oprise din cântat și dansul era între seturi. Luke îl urmă prin sală pe lordul Quinn, spre locul unde se afla Lady Sterne, împreună cu însoțitoarele sale. Când îl văzu apropiindu-se, fata cea mai mare se opri din a-și face vânt cu evantaiul. Dar apoi începu din nou, într-un ritm aproape alert. Coborî o clipă privirea, dar apoi o ridică din nou, cu îndrăzneală. Pe măsură ce se apropie de ele, observă că doamna avea niște ochi mari și verzi, a căror culoare era accentuată și mai mult de nuanța deschisă a rochiei.

— Marjorie, draga mea, n-o să-ți vină să crezi, zise lordul Quinn tare și cu entuziasm. Iată cu cine am dat nas în nas în camera de jocuri. Și tocmai ce îți spuneam cu o jumătate de oră în urmă că sunt șanse mari ca în toată aglomerația asta să nu am timp să schimb nici măcar un cuvânt cu propriul meu nepot.

— Harndon, zise Lady Sterne, zâmbind grațios. Mă bucur să te revăd. Îndrăznesc să spun că a fost o întâmplare fericită că Theodore a trecut pe lângă camera de jocuri.

„A, într-adevăr! Fără îndoială este și ea parte din conspirație“, gândi atunci Luke.

— Doamnă, zise el și făcu o plecăciune elegantă.

— Permite-mi, te rog, să ți-o prezint pe fina mea, zise Lady Sterne. Lady Anna Marlowe, fiica dragei mele prietene, răposata contesă de Royce. Și Lady Agnes, sora ei mai mică. Anna, dânsul este Excelența Sa, ducele de Harndon.

Cele două domnișoare făcură atunci reverențe, iar Luke făcu și el o plecăciune elegantă. Le salută pe amândouă cu plecăciunea sa, însă toată atenția lui era concentrată spre fata mai mare.

— Încântat de cunoștință, șopti el.

O doamnă pariziană s-ar fi considerat pe jumătate

dezbrăcată, să apară în public fără un strat semnificativ de machiaj și fără alunițe false, amplasate artistic. Dar Lady Anna Marlowe nu purta nimic din toate acestea. Luke observă că tenul ei era curat, delicat și sănătos. Buzele ei luaseră forma unui zâmbet și ochii îi străluceau. Odată ce se apropiase de ea, nu mima nici un fel de indiferență. Poate că îi plăcea să flirteze, dar sigur nu era o femeie cochetă.

— Excelența Sa s-a întors recent în Anglia, după ce a petrecut mai mulți ani la Paris, le explică Lady Sterne celor două domnișoare.

— Lady Anna a sosit de curând de la țară, după o perioadă lungă în care a purtat doliu pentru părinții ei, îi explica lordul Quinn, aproape în același timp.

Dar în clipa aceea, Lady Anna îi zâmbea, de parcă nu ar fi jelit nici măcar o secundă în viața sa. De parcă nu ar fi cunoscut vreodată nici măcar un singur gând plin de tristețe.

— Condoleanțele mele, zise el, adresându-se celor două surori.

— Probabil a fost absolut fascinant, spuse Lady Anna în același timp cu el. Avea o voce senină și la fel de nerăbdătoare ca expresia întipărită pe chipul ei.

Îi zâmbi, iar el înclină ușor capul.

În ultimii ani avusese de-a face aproape în exclusivitate cu oameni care dădeau dovadă de sofisticare. Așa că se simțea ușor amețit de aprecierea fățișă a femeii și de bucuria ei evidentă pentru mediul în care se afla. Dar era totodată și ușor uimit. Deja se formau cuplurile pentru următorul dans, care era unul câmpenesc.

— Doamnă, zise el, înclinând din nou ușor capul, dar de data aceea adresându-i-se direct lui Lady Anna. Pot doar să sper că nu ai făgăduit altui domn acest dans și că aș putea avea onoarea de a te escorta pe ring?

— Da, mulțumesc. Răspunsul ei veni aproape înainte ca el să-și termine întrebarea și întinse imediat mâna pentru a o așeza într-a lui. Da, mulțumesc, Excelență.

Zâmbetul pe care i-l aruncă Lady Anna părea să ascundă în spatele lui întreaga strălucire a soarelui. Apoi Luke îl auzi pe unchiul său zicând:

— Ce noroc! Este chiar dansul de dinainte de cină!

O, da, desigur. În fond, unchiul său era un uneltitor

desăvârșit. Luke o conduse atunci pe partenera sa până la șirul de doamne, apoi își luă și el poziția în linia domnilor. Tocmai începea muzica.

Era extrem de grațioasă. Iar Luke era obișnuit să danseze cu doamne grațioase. La urma urmei, dansul era o îndeletnicire foarte la modă. Cu toate acestea, Lady Anna Marlowe era mai mult decât grațioasă. Era ca și când ar fi absorbit notele muzicale în interiorul ei și apoi, în timp ce dansa, ar fi devenit ea însăși o melodie și un ritm. Cu ea, dansul era mai mult decât o îndeletnicire la modă. Devenea o plăcere în sine și o formă de exprimare. Rămase zâmbind și cu privirea ațintită asupra lui pe tot parcursul melodiei – cu excepția momentelor scurte în care figurile de dans o conduceau spre alți parteneri.

Înainte de încheierea dansului, Luke se întrebă cum de știa asta. Cum altfel ar fi putut să știe? Fără îndoială și privirea lui fusese mereu ațintită asupra ei. Lady Anna avea o frumusețe și o sinceritate pe care le considera destul de reconfortante. Dar și destul de diferite. Nu știa cu exactitate câți ani avea, dar putea bănui că era majoră. Doliul și două pierderi grele o ținuseră captivă în provincie. Trebuia să fi fost foarte dificil pentru ea – mai cu seamă dacă era vorba despre două rude apropiate. Dar, în afară de asta, aprecia că era o femeie cu foarte puțină experiență de viață. Și implicit, fără prea mare profunzime de caracter. Nu arăta ca o persoană care suferise prea mult la viața ei.

Cu toate acestea, inocența și simplitatea păreau lucruri minunate, atunci când erau combinate cu zâmbete și exuberanță. Nu îi mai părea deloc rău că unchiul său îl manipulase s-o invite la dans, chiar înainte de cină. Era nerăbdător să aibă ocazia să stea de vorbă cu ea. Și spera în sinea lui că era pricepută în arta conversației. Spera că nu avea doar să roșească și să chicotească – așa cum se întâmpla de cele mai multe ori în cazul fetelor fără experiență socială și de viață.

Anna știa că își va aminti de noaptea aceea pentru tot restul vieții. Era ca o nestemată neașteptată și neprețuită apărută pe drumul întunecat al vieții ei, așa că se agăță de ea cu lăcomie. Mai cu seamă pentru că știa că era foarte posibil ca aceea să fie singura astfel de seară de care va avea parte vreodată. A doua zi, viața ei avea să revină la normal. Și nu se aștepta să mai trăiască ceva asemănător, chiar dacă va mai petrece aproape două luni în

oraș. Pentru că nu mai puteau exista alte seri precum aceea.

Aparent, ducele de Harndon trăise mulți ani la Paris. Asta explica multe. Se spunea că parizienii erau cu mult înaintea englezilor în materie de modă și frivolitate. Și doamna care îl abordase și dansase cu el la scurt timp după sosirea lui acolo era tot de la Paris – după cum aflase Anna pe parcursul serii. Era marchiza d'Étienne. Femeia avea părul mai scurt și mai ondulat decât al oricărei alte doamne din sala de bal și în plus era machiată destul de ciudat. Avea chipul dat cu foarte multă pudră albă, iar fardul de obraz pe care-l purta era de culoare roșu aprins și aplicat în cercuri mari – fără a fi deloc estompat. Iar buzele ei erau pictate într-o nuanță de roșu corespunzătoare. Și cu toate că i se spusese că aceea era moda franțuzească, Annei îi venea foarte greu să nu se holbeze amuzată la femeie.

Trăise la Paris și era duce. Și avusese dreptate în legătură cu ochii lui. Avea un fel de grație molatică și totul la el era elegant. Totul cu excepția ochilor, care erau de culoare cenușiu-închis și păreau foarte ageri, în ciuda faptului că îi ascundea adesea sub pleoape grele. Bănuia că privirea lui observa tot ce se întâmpla în jur. Și mai avusese dreptate și în altă privință. În ciuda aspectului său exterior, avea un aer nedefinit, dar inconfundabil de masculin, care nu se trăgea doar de la ochii lui cenușii.

O lăsa pe Anna cu respirația întretăiată. Ea crezuse întotdeauna că bărbatul visurilor ei trebuia să fie înalt. Iar ducele era doar cu câțiva centimetri mai înalt decât ea. Și totuși se pomeni imaginându-și că s-ar fi simțit mult mai confortabil în brațele lui, decât în brațele unui alt bărbat mai înalt... și că i-ar fi plăcut mult mai mult să se cuibărească pe mușchii gâtului său.

Fu îngrozită de îndată ce înțelese făgașul spre care se îndreptau gândurile ei. Nu era obișnuită cu astfel de reverii lascive. În plus, totul era inutil și probabil la sfârșitul nopții nu i-ar fi adus nimic altceva decât și mai multă durere. Iar atunci își dădu din nou seama că se simțea foarte singură și că va rămâne la fel de singură pentru tot restul vieții ei. Se cutremură, când se gândi că ar fi trebuit să fie recunoscătoare pentru acea singurătate. Pentru că dacă el se întorcea în Anglia, atunci nu ar mai fi avut nici măcar asta. Dar nu voia să se gândească la el. Nu atunci. Nu în noaptea ei magică.

Apoi veni rândul lor – al ei și al ducelui de Harndon – să se

învârtă și să danseze pe întreaga lungime a spațiului gol dintre cele două șiruri. Se gândi că își va aminti pe vecie de clipa aceea. De mâinile lui calde care le țineau strâns pe ale ei. Avea într-adevăr mâini puternice și frumoase. Iar când ridică ușor capul și îi zâmbi, gura lui se afla la doar câțiva centimetri distanță de a ei. Așa că privirea ei coborî o clipită spre buzele lui.

Cugetă apoi că ducele era un om care-și petrecuse anii maturității în înalta societate. La Paris. Era un om sofisticat și fermecător – simțise asta, chiar dacă până în clipa aceea abia dacă schimbaseră câteva cuvinte. Dar era și un om cu un caracter frivol. Cineva cu care putea flirta fără nici o teamă. Cineva în compania căruia se putea relaxa și cu care putea discuta o jumătate de oră, pe timpul cinei. Era un bărbat care nu reprezenta nici un pericol pentru ea.

Ducele era foarte diferit de... de el. Se gândi o clipă la celălalt bărbat. La trupul lui înalt și subțire, la chipul lui îngust și chipeș. La vocea lui blândă și plăcută. Îi plăcuse de el, de când îl cunoscuse prima dată. De fapt, toată lumea îl plăcuse și probabil îl plăcea în continuare. Iar ea îl considerase salvatorul ei. Se așteptase ca el să o ceară în căsătorie și fusese gata să accepte. Nu din iubire. Ci din respect și simpatie și ceva ce crezuse atunci că se putea transforma într-un devotament sincer și real. Însă el nu fusese interesat de căsătorie – și nici de seducție, de altfel. Iar acest ultim lucru o nedumerise și o tulburase probabil mai mult decât orice altceva. Dacă nu voia să se însoare cu ea și nu voia nici să o aibă trupește în afara sfintei taine a căsătoriei, atunci de ce...

Dar nu! Gata! Timp de doi ani, bărbatul acela îi controlase viața și îi bântuise sufletul, zguduind-o până în miezul ființei sale – chiar dacă un an din doi fusese absent de lângă ea. Dar nu și în seara aceea. Nu, aceea era noaptea ei magică și nu voia să permită nici măcar unui singur alt gând să-i perturbe bucuria.

Anna ascultă plină de regret cum muzica se apropia de final. Însă încă mai urma cina – probabil cea mai frumoasă parte a unei seri deja perfecte. Cum ar fi putut perfecțiunea să fie mai perfectă de atât? Zâmbi când îi veni în gând acea întrebare.

— Doamnă, zise ducele de Harndon și îi întinse brațul lui. Îmi acorzi onoarea de a lua cina cu mine?

Anna își așeză brațul pe satinul sclipitor al mânecii lui și-i simți căldură trupului.

— Mulțumesc, Excelența Voastră, zise ea.

„Făt-Frumos“, gândi ea și apoi zâmbi veselă, amuzându-se de propriile fantezii. Se întrebă atunci dacă și Prințul din povestea Cenușăresei purtase tot stacojiu și auriu. Dar apoi își dori să nu-și fi amintit deloc de povestea aceea. Pentru că la miezul nopții, toate podoabele Cenușăresei se transformaseră la loc în zdrențe, prințul cel frumos fusese lăsat în urmă, iar ea se pomenise călărind un dovleac. Era inutil să-și reamintească faptul că Făt-Frumos rămăsese cu un pantof de sticlă, pe care-l folosise apoi pentru a-și regăsi aleasa inimii.

Cenușăreasa trăise într-un basm. Lady Anna Marlowe trăia în lumea reală.

capitolul 4

— Pe cuvântul meu că se leagă lucrurile, zise Lady Sterne și așează mâna pe brațul lordului Quinn. Uite-te la ei, Theo.

Lordul Quinn tocmai îi privea și el. Nepotul său și fina lui Lady Sterne stăteau la o masă, care se afla la mică distanță de a lor și erau concentrați în întregime unul asupra celuilalt, în ciuda faptului că erau înconjurați de invitați. Era ceva ce observase și mai devreme. Nepotul lui avea capacitatea de a-i oferi în orice moment unei doamne toată atenția sa – aproape de parcă ar fi uitat cu totul de existența oricărei alte femei. Și probabil tocmai acela era lucrul care-l transformase pe Luke în cel mai râvnit bărbat din Paris – atât ca soț, cât și ca amant. De obicei însă, atenția lui era concentrată spre vreo frumusețe de rang înalt și de moravuri ușoare… o frumusețe pe care se putea aștepta pe bună dreptate să o ademenească în patul lui și să o și țină acolo ceva timp.

Doar că în ciuda comportamentul ei vesel – care aproape că ar fi putut fi descris ca fiind cochet – lordul Quinn nu credea că nepotul său ar fi putut-o considera pe Lady Anna Marlowe o cucerire ușoară sau posibilă. Sau, cel puțin, nu ca amantă.

— Îți garantez, Marj, zise atunci, vor avea un băiat în mai puțin de zece luni.

Lady Sterne oftă mulțumită. Era mult prea obișnuită cu modul de a vorbi al iubitului ei ca să mai fie șocată de sinceritatea cuvintelor lui.

— Doamne, Theo! Sper să ai dreptate! exclamă ea. Anna a dus o viață foarte grea. Iar faptul că aproape că a depășit vârsta de căsătorie, în ciuda frumuseții și a rangului ei, stă ca o mărturie a acestui lucru. Lucy nu mi-a îngăduit deloc să o vizitez cât timp a fost bolnavă, și eu nu am vrut niciodată să îi forțez mâna, dar trebuie să-ți mărturisesc că mi-am dorit de multe ori să o fi făcut.

Și mi-am dorit asta cu atât mai mult, când am aflat și despre celelalte necazuri. Cu siguranță Royce a pierdut toți banii și aproape că a adus familia în sapă de lemn. Din cauza jocurilor de noroc, din câte se spune.

— Da, zise lordul Quinn. S-a auzit despre asta până și aici, chiar dacă nu l-am cunoscut niciodată personal. Nu avem dreptul să-i judecăm pe alții, dar mi se pare o crimă ca un om să se delecteze cu un stil de viață nechibzuit, cât timp încă mai are copii care nu și-au aranjat viețile. A lăsat în urmă un băiat și trei fete, nu?

— Patru. Mai este fata cea mai mică, care încă mai locuiește acasă și Charlotte, care s-a căsătorit recent cu un pastor... la aproape un an după moartea lui Royce. Dar cred că asta a fost o căsătorie bună.

— Da, a fost o treabă destul de urâtă, spuse lordul Quinn. La căderea de pe acoperiș, mă refer. Îngrozitor lucru.

— Există o mică terasă acolo, zise Lady Sterne. Îmi amintesc de ea de-acum mulți ani. Casa se află pe vârful unui deal și de pe terasa de pe acoperiș, e o priveliște superbă a împrejurimilor. Doar că, din câte îmi amintesc eu, balustrada ajungea până undeva la nivelul taliei. Și eu, personal, n-am vrut niciodată să mă apropii prea tare. Dar se pare că Royce a făcut-o. Theo, ar fi calomnios să spun asta, și draga de Anna n-ar recunoaște așa ceva nici dacă aș întreba-o direct, dar eu bănuiesc că băuse mai mult decât putea duce.

— Da, e foarte probabil, zise lordul Quinn.

— O iubea la nebunie pe Lucy, spuse Lady Sterne. Bănuiala mea este că a înnebunit de durere în clipa în care ea s-a îmbolnăvit de tuberculoză și apoi a murit.

— Da, Marj, zise el. Probabil e îngrozitor de greu să pierzi o persoană pe care ai iubit-o aproape toată viață. Își așează pentru o clipă mâna pe masă, peste a ei, și o mângâie ușor. Dar nu o lăsă acolo. Erau mereu foarte discreți în public.

— Cred că, fiind cu patru ani mai mare, Anna a fost nevoită să îndure singură toate poverile. Și au dărâmat-o toate necazurile astea, Theo. Nu mă refer doar la durerea de a-și pierde ambii părinți într-un timp atât de scurt, ci la mult mai mult de atât. Mi-aș fi dorit să fi știut mai devreme și să fi mers la Elm Court ca să o pot ajuta.

— Dar o ajuți acum, Marj. Ai adus-o în oraș, ai

înveșmântat-o în cele mai la modă haine și ai prezentat-o celor mai râvniți burlaci din toată Anglia. Acum dacă l-am mai putea struni și pe băiat...

— Uite-te puțin la el, zise Lady Sterne, râzând. Uite-te la evantaiul acela al lui, Theo. Este absolut scandalos. Este o pretențiozitate, nu crezi?

— O, ba da, zise lordul Quinn. Totul este o pretențiozitate la Luke. Și ceea ce contează cu adevărat, Marj, este ceea ce se ascunde sub acest artificiu. Însă cine poate ști cu Luke? Dar pe cuvântul meu de onoare că mi se pare că e destul de fermecat de ea. Lady Anna este o fată minunată.

— Da, aprobă Lady Sterne și oftă. M-aș bucura din tot sufletul să o văd ținând în brațe un copil al ei, Theo! Și să o știu aranjată și fericită pe viață.

El o mai mângâie o dată pe mână.

Anna se simțea îmbujorată și înfierbântată după dans și probabil că se vedea asta. Ducele de Harndon umplu două farfurii și se așeză lângă ea, la una dintre mesele lungi amenajate pentru oaspeți. După care își scoase evantaiul și îi răcori ușor chipul. Ea începu să râdă puțin de el.

— Toți domnii din Paris folosesc evantaie, Excelența Voastră?

— În nici un caz. Ochii lui rătăciră imediat pe chipul ei. Eu nu urmez moda, doamnă. Eu o stabilesc.

— Așadar o să văd din ce în ce mai mulți domni cu evantaie prin Anglia, în săptămânile care urmează? întrebă ea.

— Nu mă îndoiesc de asta, îi răspunse el.

— Trebuie să fie minunat să locuiești la Paris, rosti ea melancolică. Nu-i așa?

— Dacă îți place o viață de frivolitate strălucitoare, atunci nu există nici un loc pe lume mai frumos ca Parisul. Așadar? Îți place?

Anna râse ușor.

— Habar nu am, Excelența Voastră. Eu am trăit toată viața la țară și abia recent am ajuns în oraș. După cum s-ar spune, sunt o țărăncuță.

Așezase cotul pe masă, ignorând complet mâncarea din farfuria sa și își odihni bărbia în palmă, zâmbind. Încerca în mod intenționat să obțină un compliment și nu avea nici o îndoială că

va reuși. Nu mai făcuse niciodată nimic atât de îndrăzneț și nerușinat. Și i se părea absolut minunat.

— Dacă e adevărat ce spui, doamnă, zise atunci Luke, atunci se pare că mi-am petrecut viața în locul nepotrivit. Poate că ar fi trebuit să locuiesc și eu la țară.

— Ah, dar atunci sigur ar fi fost o regiune provincială cu totul diferită, Excelența Voastră, zise ea. Asta este problema cu provincia. Este prea mare.

— Da. Se opri o clipă din a-i face vânt cu evantaiul. Dar se pare că până la urmă am făcut ce trebuia când am ajuns în Anglia, doamnă. A fost un mare noroc că am venit în oraș, în loc să merg undeva la țară.

Anna își primise complimentul și simțea furnicături de bucurie prin tot corpul, care se întindeau până în vârful degetelor de la picioare. El închise apoi evantaiul, și se apucară să mănânce. Dar în ciuda faptului că știa că nașa ei se afla la o masă nu foarte departe de acolo, împreună cu lordul Quinn și că Agnes cina și ea împreună cu unul dintre partenerii de dans pe care i-i alesese Lady Sterne, Anna nu era întru totul conștientă de ce se întâmpla în jur. Ducele de Harndon vorbea numai și numai cu ea, îi povestea despre Paris și o amuza cu detalii ale modei pariziene și anecdote ale bârfelor locale. Și i se părea că avea toată atenția lui – la fel cum și toată atenția ei era concentrată asupra lui. Exista ceva extrem de interesant în comportamentul lui. Nu-și putea da seama cu exactitate despre era vorba, dar era ceva ce o făcea să se simtă specială și aproape prețuită.

Se angrenase într-un joc extrem de palpitant. Era ceva absolut neobișnuit pentru ea și întrecea cu mult experiența ei. Ceva de care nu s-ar fi crezut în stare cu câteva ore mai devreme. Era un joc menit să dureze doar o seară – sau cel puțin până când cina avea să se încheie, iar ceilalți oaspeți din jurul lor se îndreptau înapoi spre sala de bal.

— O să mă interesez dacă o voi găsi acasă pe Lady Sterne mâine după-amiază, iar dacă da, o să îmi acord onoarea de a o vizita, zise ducele de Harndon. Dacă avem parte de vreme bună, doamnă, poate ți-ar plăcea să te plimbi cu mine prin parcul St. James. După cum știi deja probabil, este locul din oraș pe unde se plimbă toată lumea bună.

Nu, nu știa. Dar era o invitație pe care nu putea – și nu trebuia – să o accepte. Nu trebuia să încerce să prelungească

fantezia dincolo de acea singură noapte. Fără îndoială, pentru el nu însemna nimic să danseze cu ea în seara aceea, iar apoi să iasă la o plimbare în ziua următoare – în fond, aceste lucruri nu erau vreo declarație a atașamentului. Dar era foarte posibil ca lucrurile acestea să însemne ceva mai mult pentru ea. Deja se îndrăgostise de el în felul acela în care se îndrăgosteau toate fetele de prinț când citeau povestea Cenușăresei – într-un mod cald și detașat, care le-ar fi smuls suspine de nostalgie, dar nu și vreun soi de suferință adevărată. Dar dacă ar fi ieșit la plimbare cu el…

Nu. Nu voia să se îndrăgostească. De fapt, o îngrozea acel simplu gând. În ultimii câțiva ani, viața ei fusese și așa destul de dificilă și de tristă. Dar ar fi devenit de-a dreptul insuportabilă dacă ar fi fost într-atât de nesăbuită, încât să se îndrăgostească. Instinctele și judecata sănătoasă îi spuneau foarte clar lucrul acesta. Nu trebuia să fie tentată să continue flirtul mai departe de noaptea aceea.

Auzi apoi o voce și își dădu seama că ea însăși era cea care spunea:

— Atunci va trebui să mă rog cu ardoare în noaptea aceasta, ca vremea să fie favorabilă mâine după-amiază, Excelența Voastră.

El împinse ușor scaunul, se ridică în picioare și îi întinse mâna, ca să o ajute. După ce se ridică, făcu o plecăciune deasupra mâinii ei și-și lipi ușor buzele de degetele ei. Anna abia se putu stăpâni să nu-și tragă mâna, de parcă s-ar fi așteptat ca atingerea gurii lui să-i ardă pielea.

Cinci minute mai târziu se afla din nou în sala de bal, dansând un cadril cu altcineva. Și încă mai zâmbea. Și încă mai simțea acel val de bucurie, care pusese stăpânire pe ea și o făcuse să plutească toată noaptea în al nouălea cer. Oricât de mult ar fi încercat să se mustre pentru răspunsul pe care i-l oferise ducelui la cină și ori de câte ori și-ar fi spus că va regreta, tot nu simțea nici o remușcare. Cu doar două zile în urmă își promisese sieși că se va bucura din plin de acele câteva luni. Dar chiar și așa, nu se așteptase niciodată ca acea „bucurie“ să fie atât de vie sau atotcuprinzătoare. Dar atunci de ce se încăpățâna să se limiteze la o singură seară? De ce nu și-ar fi putut oferi o perioadă mai lungă de timp? Încă o zi, spre exemplu. Sau poate chiar două luni, de ce nu? Ar fi fost minunat să poată să trăiască din plin, timp de două

luni întregi.

Oare ce s-ar fi putut întâmpla dacă își permitea să se bucure puțin de viață, atunci când avea ocazia? Oare viața ei ar fi putut fi mai îngrozitoare decât era deja, după ce se va întoarce acasă? „Da!“ îi șopti un mic demon, ascuns undeva în cotloanele minții ei. Și într-adevăr, viața ar fi fost insuportabilă odată ce va fi aflat că putea trăi și altfel. Și totuși... dacă își refuza asta, era posibil să regrete pentru totdeauna că nu profitase de nestemata care răsărise în calea ei în seara aceea.

În plus, era foarte probabil ca întreg viitorul ei să fie sumbru. Dar, pe de altă parte, ar trebui să fie recunoscătoare să fie numai atât. Pentru că ar fi putut fi cu mult mai rău, dacă se întorcea el din America. Dar nu avea cum să se mai întoarcă. Cu toate acestea, gândul că s-ar fi putut întoarce o făcea să se cutremure de panică – și în fond îi promisese că va veni înapoi. Nu ar fi putut îndura asta. Mai degrabă ar fi preferat să moară.

Ducele de Harndon nu dansa. Stătea în apropierea ușii și purta o conversație cu doi domni și cu marchiza d'Étienne. Dar o privea. Anna îi zâmbi strălucitor în clipa în care îi întâlni privirea. După aceea își întoarse din nou toată atenția spre partenerul ei și cadrilul în curs.

Luke se trezi devreme a doua zi dimineață – așa cum făcea mereu, indiferent de ora la care se culca. Apucă să iasă la o plimbare călare lungă și energică și să ia micul dejun, înainte să primească o vizită neașteptat. Și nepotrivit de matinală.

Dar, pe de altă parte, vizitatorul său nu avea în el nimic formal – după cum își dădu seama de îndată ce îl văzu, după o pauză de zece ani. Omul era puțin mai rumen în obraji și mai corpolent decât și-l amintea, așa că își arăta din plin vârsta de douăzeci și nouă de ani. Dar în afară de asta, nu se schimbase deloc. Purta o perucă cu bucle lejere, care era pudrată neglijent, o redingotă cu o croială destul de urâtă, o vestă demodat de lungă și ciorapi suflecați peste pantalonii până la genunchi – în locul unor pantaloni care să se încheie elegant deasupra ciorapilor. Era evident că era un om care locuia la țară și căruia nu-i păsa absolut deloc de moda de la oraș.

— Will! exclamă Luke, în clipa în care William Webb, baronul de Severidge intră în camera de dimineață, în urma majordomului care-i anunța sosirea. Dragul meu prieten!

Lordul Severidge se opri brusc și rămase cu gura căscată, într-un mod deloc elegant.

— Luke? întrebă el. Doamne, omule, tu ești? Dar probabil fu convins de identitatea fostului său prieten, pentru că îi strânse mâna tare și o scuturǎ energic în sus și-n jos de câteva ori. Ce naiba ți-a făcut Parisul?

— Ei bine, se pare că asta! zise Luke, privind în jos la halatul de mătase cu care se îmbrăcase după ce se întorsese de la călărie.

— La naiba! exclamă William. Băgă mâna în buzunarul interior al redingotei. Am auzit noi că te-ai întors în Anglia! De data asta sunt doar un mesager. Vezi tu, Luke… am avut ceva afaceri, care m-au obligat să vin la oraș pentru câteva zile. Sunt nevoit să vin aici cam de două ori pe an. Și asta înseamnă cam de două ori prea mult pentru gustul meu. Ți-am adus o scrisoare de la Henrietta.

— Ah! făcu Luke, ignorând senzația că tocmai primise o lovitură în stomac. Luă scrisoarea din mâna prietenului lui și o strecură în buzunarul halatului. Foarte frumos din partea ta, Will. Ce mai face? Și tu ce mai faci? Nu-mi spune! Ești căsătorit și ai deja șase copii energici de crescut?

Chipul deja rumen al lui William se înroși și mai tare.

— Nu sunt căsătorit, zise el, și nici nu-mi caut nevastă. Londra este singurul loc unde aș putea face asta cum se cuvine, și pur și simplu nu pot îndura gândul de a petrece timp aici și de-a mă perinda pe la baluri, împopoțonat ca o paiață. Oh, scuze, Luke.

Luke îi făcu semn să ia loc pe scaun și sună să li se aducă o gustare, în timp ce lordul Severidge se așeză.

— Așadar… ți se pare că arăt ca o paiață împopoțonată, Will? întrebă el. Vai mie! exclamă. Și nici măcar nu sunt îmbrăcat în cele mai bune haine ale mele.

William părea să se simtă destul de incomod.

— Henrietta e bine, zise el dintr-odată, răspunzând întrebării de mai devreme.

Luke se așeză picior peste picior. Încă de când era copil i se păruse incredibil că William și Henrietta puteau fi frate și soră. Pe vremea aceea, Henrietta fusese minionă și foarte slăbuță. Se pomeni atunci întrebându-se dacă încă mai arăta așa.

— Nu a fost niciodată fericită, continuă William. A pierdut copilul, dar fără îndoială ai aflat deja. Nu au fost niciodată

apropiați, iar el s-a schimbat mult după aceea... a devenit mult mai morocănos. Se opri o clipă și tuși. Dar nu vrei să auzi asta, nu?

Mâna lui Luke se strângea și se deschidea pe brațul fotoliului.

— Astea sunt știri vechi, Will, răspunse. Foarte vechi.

Prietenul lui își șterse fruntea cu o batistă mare și zise:

— A fost foarte neliniștită de când am aflat că te-ai întors în Anglia. Se gândește că poate din cauza ei nu te întorci acasă.

— Ah! zise Luke, încet. Nu, Will. Am o aversiune foarte mare pentru provincie. Cam la fel cum ai tu față de oraș. Locul meu este la Paris, sau cel puțin la Londra. Nu, se înșală.

Rămaseră apoi tăcuți, cât timp un lacheu intră cu o tavă și le turnă fiecăruia ceva de băut – lui Will niște vin și lui Luke apă.

— Nu știu ce ți-a scris în scrisoare, zise William, dând din cap în direcția buzunarului unde o pusese Luke. Deși trebuie să spun că părea să fie destul de lungă. S-o ia naiba de treabă, Luke, dar știi și tu cât bat câmpii femeile, atunci când au un toc în mână. Eu, unul, stau cu tocul în aer, când am ceva de scris și îmi apare un gol imens în minte. Abia pot să storc două propoziții într-o oră... și asta dacă am noroc.

— O să citesc scrisoarea mai târziu, zise Luke.

— A insistat să ți-o aduc eu și ți-o înmânez personal, precizează William. Și a insistat să îți spun și personal că Bowden este al tău, că locul tău e acolo și că ar fi foarte fericită să te întorci. Și că ar răni-o foarte mult să știe că te ține departe de ceea ce este al tău de drept.

— Dar nu face asta, spuse Luke. Și poți să i-o spui și tu, Will.

— O doare să știe că te-ai întors în Anglia, dar că nu ai vrut să te duci la Bowden. Ar fi venit aici cu mine, Luke, dar nu a vrut să te oblige să o vezi din nou. Aparent, are senzația că o învinuiești pentru... Fir-ar să fie de treabă, dar lucrurile de genul acesta nu-s deloc pe gustul meu. Jur pe viața mea că o să fie ultima dată când fac pe mesagerul pentru cineva.

— Will, lasă-mă să mă schimb și apoi putem merge împreună la White, zise Luke. Ești membru acolo? Eu am fost acceptat recent.

— Da, da, sunt. Prietenul său era vizibil ușurat de faptul că schimbase subiectul. De obicei e un loc unde se pot purta

conversații interesante.

— Despre pământ și vite și alte astfel de lucruri? întrebă Luke. Mă cutremur numai gândindu-mă la asta. Acordă-mi o jumătate de oră, Will. O să mă grăbesc de dragul tău.

— O jumătate de oră? întrebă William, încruntându-se. Păi ce naiba ai de făcut în afară de a-ți lua o haină și o pălărie?

— Nouă, paiațelor împopoțonate, ne ia ceva mai mult să ne facem toaleta, zise Luke, apoi părăsi încăperea.

În realitatea, nu avea nevoie chiar de o jumătate de oră ca să se pregătească. Dar voia în schimb să citească scrisoarea de la Henrietta. După zece ani de tăcere, în clipa aceea avea din nou în mână o părticică din ea. Și era foarte tentat să o rupă în bucăți și să păstreze între ei acea distanță rece, care se instalase în ultimii zece ani. Dar știa că trebuia neapărat să o citească. Și știa și că nu putea aștepta nici măcar până mai târziu.

Henrietta trecuse direct la subiect și îi scrisese că făcuse o greșeală. Scrisul ei i se părea surprinzător de familiar. Îi spunea că ar fi trebuit să se mărite cu el, chiar și după tot ce se întâmplase. La urma urmei, îi fusese promisă lui și îl iubise, iar el tot își mai dorise ca ea să se căsătorească cu el. Făcuse o alegere greșită – dar la vremea aceea crezuse că era singura alegere posibilă. Se înșelase și fusese foarte nefericită.

„Ca să vezi!“, gândi Luke și se opri din citit. „Foarte bine!“ Dar nu o putea învinui pentru decizia care schimbase cursul vieții a numeroși oameni – inclusiv a lui. Chiar dacă nu fusese voia ei, purtase totuși în pântece copilul lui George. Și se căsătorise cu el. Pe vremea aceea era doar o copilă – avea doar șaptesprezece ani. Însă tot ceea ce îi scrisese era inutil în clipa aceea. Pentru că era văduva lui George. Și în momentul acela era liberă să-și caute fericirea și să se mărite cu oricine dorea. Cu excepția lui, desigur. Fiindcă o femeie nu se putea căsători cu fratele soțului ei mort.

Dar își dorea ca el să se întoarcă acasă. Îi scria că era nevoie de el acolo. Afacerile nu merseseră tocmai bine după moartea lui George și nici ea, nici mama lui, nu știau nimic despre administrarea unei moșii. Aparent, Laurence Colby făcea tot ce poftea și se bucura de puterea pe care o avea ca administrator pe moșia unui proprietar absent. Cât despre administrarea gospodăriei...

Se pare că Henrietta voia să schimbe aproape tot

mobilierul și toate draperiile din casă. Pentru că tot ce era acolo i se părea învechit și mohorât. Doar că soacra ei voia să păstreze tradiția și se opunea vehement oricărei schimbări. Cu toate că ea – Henrietta – nu încerca să facă altceva decât să pună în aplicare toate renovările pe care le aprobase George înainte să moară.

Scria că Luke trebuia neapărat să se întoarcă acasă. Că acolo era locul lui. Că el iubise mereu Bowden Abbey. Îl întreba dacă uitase cumva asta. Dacă uitase cum crescuseră acolo împreună. Și dacă nu își dorea să revadă tot ce îl aștepta acolo.

Îi trimitea respectul și dragostea ei.

Luke împături intenționat scrisoarea după cutele originale. Și-ar fi dorit ca Will să nu fi fost jos, așteptându-l. Și-ar fi dorit și să fi lăsat scrisoarea aceea pentru a o citi mai târziu.

Cu mulți ani în urmă, ucisese niște sentimente profunde din adâncul sufletului lui. Înăbușise iubirea pe care o simțea pentru ea, suferința cauzată de pierderea ei și agonia pentru viața pe care ea probabil o ducea. Dar alungase toate acele sentimente din el. Se iubiseră. Și trebuiau să se căsătorească – așa tineri cum erau –, iar ea trebuia să meargă cu el, atunci când își începea viața bisericească. Iar apoi se întorsese George, după ce făcuse marele tur al Europei, o sedusese și o lăsase grea. Henrietta jelise isteric în brațele lui, în timp ce-i povestise toate cele întâmplate. Iar când Luke îl confruntase, George nu recunoscuse nimic. Nici nu negase, nici nu confirmase povestea pe care i-o spusese Henrietta – însă se grăbise să îi ceară mâna. Și cu toate că Luke tot ar fi mai fi luat-o de soție, Henrietta alesese să se mărite cu bărbatul care o sedusese, nu cu cel pe care-l iubise.

Așa că avusese loc duelul cu pistoale. George trăsese în aer, ostentativ și apoi rămăsese neclintit și-l privise pe Luke – care la vremea aceea nu mai pusese niciodată mâna pe o armă – îndreptând pistolul spre el, cu o mână tremurândă. Iar Luke țintise să rateze cu doi metri, dar sfârșise prin a-l împușca în piept pe fratele său mai mare, aproape omorându-l. Și atunci toți crezuseră că intenționase să-l ucidă. La vremea aceea fusese un țintaș mult mai slab decât îl considera toată lumea. Îl acuzaseră și îl condamnaseră pentru că încercase să-l omoare pe George pentru titlu, pentru avere și pentru Henrietta. Nimeni din familia lui nu aflase vreodată povestea adevărată. Cu toții crezuseră că Henrietta îl preferase pe George și comisese o indiscreție cu el, neștiind că aceasta promisese să se mărite cu Luke. Și

presupuseseră cu toții că provocarea la duel venise din gelozie și furie. De fapt, el aruncase mănușa numai pentru a demonstra ceva. O făcuse în numele onoarei.

Și pentru că se simțise sfâșiat de un sentiment de trădare. George, fratele său mai mare cu patru ani, fusese mereu idolul lui. Și se întorsese din marele tur al Europei, părând și mai grandios și elegant. George fusese mereu extrem de chipeș – la fel cum era Ashley în clipa aceea. Luke petrecuse atunci mult timp cu el, sorbind fiecare povestire despre călătoriile lui și delectându-se din nou cu plăcerea companiei sale. Iar apoi George îi furase femeia în cel mai grosolan mod cu putință.

Nu, cu siguranță aceea nu era o amintire care să merite retrăită. Și nu-l mira deloc faptul o reprimase fără milă. Dar Henrietta fusese nevoită să trăiască cu asta zece ani – sau mai degrabă opt, ținând cont că George murise cu doi ani în urmă. Nu fusese deloc fericită cu el. Știa asta și de la William, și din scrisoarea ei.

Dar ea rămânea ducesa de Harndon. Și avea planuri de a efectua renovări radicale la Bowden Abbey – planuri cu care mama lui nu era de acord. Așa că el era invitat acasă pentru a se alia cu una dintre ele. Sau mai exact, ca să-i poată ține partea Henriettei. Și ura gândul de a se implica într-o asemenea dispută.

Nu-i păsa deloc de ce se întâmpla cu Bowden. Din partea lui, nu aveau decât să ardă casa din temelii și să pustiască pământul. Și apoi, pe neașteptate, fu năpădit de amintirile casei pe care o iubise în copilărie. Nu știa exact ce avea de gând să facă Henrietta, dar pur și simplu nu-și putea închipui conacul Bowden renovat. Acea fostă mănăstire avea un aer minunat și străvechi – chiar dacă schimbările arhitecturale efectuate de-a lungul secolelor ajunseseră să ascundă aproape în totalitatea originile ecleziastice ale casei. Și se temea că va lua partea mamei sale, dacă va fi obligat să aleagă.

În plus, era evident că administratorul Colby nu făcea o treabă bună și că trebuia înlocuit. Cu toate acestea, cum l-ar fi putut înlocui pe administrator înainte să aibă timp să observe cu ochii lui ce făcea sau ce nu făcea? Oare cum ar fi fost mai corect? Să-l concedieze pe baza unor zvonuri? Sau a unor dovezi care se regăseau în registrele pe care plănuia să-l pună să i le trimită? Sau chiar a unei vizite personale a respectivului la Londra?

Luke se gândi atunci cu o certitudine mohorâtă că va

trebui să se ducă personal până acolo. La naiba cu tot, dar chiar nu avea cum să evite să meargă până la Bowden Abbey!

Iar dacă se ducea acasă, sigur ar fi fost prins la mijloc într-un scandal de proporții între ducesă, care era cumnata lui, și ducesa văduvă, care era mama sa.

Asta dacă nu cumva...

Însă nu-și duse la capăt acel gând. Se îmbrăcă cu redingota, ajutat de valetul său, după care își luă tricornul și bastonul.

Asta dacă nu cumva aducea cu el acasă o a treia ducesă de Harndon. O soție.

Gândurile îi zburară atunci la noaptea precedentă și la balul la care participase. Doamna aceea era proaspătă și fermecătoare. Și nevinovată, în ciuda flirtului în care se angajase cu atât de multă îndrăzneală. Avea o strălucire aparte și un mod inconfundabil de a se bucura de viață. Erau niște calități pe care nu era obișnuit să le întâlnească la o femeie și care îl uimiseră neașteptat de mult. După plimbarea din dimineața aceea se oprise la o florărie și aranjase să-i fie trimisă o duzină de trandafiri roșii. Și în după-amiaza aceleiași zile, urma să o scoată la o plimbare prin parcul St. James. Se gândise la asta și pe timpul plimbării matinale și în timp ce luase micul dejun. Era nerăbdător să se întâmple. Mai nerăbdător decât fusese pentru orice, de mult timp.

Avea un rang suficient de înalt. Era fiica unui conte. Nu știa dacă avea sau nu avere, dar nici nu-l interesa prea mult asta. Pentru că el avea două averi imense – una pe care o câștigase el singur, din muncă proprie, și alta pe care o primise moștenire cu doi ani în urmă, odată cu titlul și proprietățile.

Era soția pe care i-o alesese Theo. Cu siguranță Theo o alesese și pentru că era fina amantei lui – dar chiar și așa, unchiul său nu s-ar fi lăsat convins doar cu atât. În plus, femeia avea un trup pe care i-ar fi plăcut să-l simtă sub al lui în pat.

Iar dacă va avea fii – preferabil mai mult de unul – atunci ar fi existat o stabilitate mai mare în familie, pentru că asta ar fi asigurat automat un succesor.

La scurt timp după ce trecuse jumătatea de oră, și intră în camera de dimineață, unde îl aștepta lordul Severidge. Omul se plimba de colo-colo prin cameră, vizibil nerăbdător.

Plecară apoi împreună. William își îndesă pălăria peste

perucă, în timp ce Luke o ținea pe a lui elegant și modern sub brațul drept.

Desigur, el nu avea nici cea mai mică intenție să se căsătorească. Nici în clipa aceea, nici mai târziu.

Dar, uneori, dorințele personale ale cuiva nu păreau să conteze foarte mult.

capitolul 5

— Dar mi-a plăcut la bal, protestă Lady Agnes Marlowe. O, da, normal că mi-a plăcut, Anna. Se uită apoi în jos la cele două mici buchete de flori pe care le primise chiar în dimineața aceea de la doi dintre domnii care-i fuseseră parteneri de dans în seara precedentă. Le ridică apoi și le învârti între degete.

— Dar?... o îndemnă Anna, zâmbindu-i cu blândețe.

— Nici un dar, zise Agnes. Mi se pare minunat să fiu în oraș, Anna. E ceva de care îmi voi aminti mereu cu plăcere. Ți-am spus doar că nu-mi pot închipui cum unii oameni pot avea un stil de viață atât de frivol.

Anna oftă atunci.

— Îmi doresc să îți găsești un soț, Agnes, zise ea. Să găsești pe cineva de rangul tău. Pe cineva care să te poată face fericită. Acasă nu există nici un domn care să prezinte interes. Charlotte a avut noroc, într-adevăr, dar nu există nimeni pentru tine acolo.

— Da, știu asta, spuse Agnes. Dar am doar optsprezece ani. Încă nu am depășit vârsta eligibilă pentru căsătorie. Se înroși însă imediat și se uită la sora ei, temându-se că poate o rănise cu afirmația ei. Când ne-a invitat mătușa Marjorie să venim în oraș, tu ai fost foarte dornică să accepți invitația ei, așa că am acceptat gândindu-mă că poate îți vei găsi pe cineva aici. Și chiar cred că te-ai simțit bine la bal. Păreai extrem de fericită și erai de zece ori mai frumoasă decât oricare altă doamnă prezentă. Apropo de asta… ai văzut-o pe doamna aceea franțuzoaică? Ai văzut obrajii ei fardați cu cercuri roșii? Arăta… foarte ciudat.

— Era marchiza d'Étienne, zise Anna.

— Și l-ai văzut și pe ducele de Harndon? întrebă atunci Agnes. Am crezut că e și el francez, până când ni l-a prezentat lordul Quinn ca fiind nepotul său. Anna, tu a trebuit să dansezi și să cinezi cu el, dar în locul tău, eu aș fi fost îngrozită.

— Îngrozită? se miră Anna și o privi nedumerită.

— N-am mai văzut niciodată un domn îmbrăcat așa, zise Agnes. De fapt, mi s-a părut că arăta splendid, nu crezi? Dar era ceva ciudat la el, Anna. Ceva legat de ochii lui, cred. Ceva ce m-a făcut să mă gândesc că este un om cu totul diferit de imaginea pe care o afișează.

Anna zâmbi.

— A fost foarte fermecător, spuse ea. Și foarte amuzant. A zis că o va vizita pe mătușa Marjorie astăzi și că după aceea mă va scoate la o plimbare în parcul St. James. Se pare că acela este locul pe unde se plimbă toată lumea bună.

— Oh! exclamă Agnes. Un duce, Anna! Și în plus e foarte tânăr și chipeș, în ciuda pudrei și a fardului de obraz. Mă bucur foarte mult pentru tine! Și mă bucur și că domni atât de importanți ca el observă cât de ești de frumoasă.

Anna izbucni în râs.

— O, Agnes, nu cred că e pe punctul de a-și declara iubirea nemuritoare pentru mine, zise ea. Nu ar fi nimic mai mult decât o simplă plimbare prin parc... Asta dacă nu cumva a și uitat deja.

Agnes lăsă jos buchetul ei de flori și atinse unul dintre trandafirii roșii pe care îi primise sora ei.

— Sunt de la el? întrebă ea. Am fost atât de surprinsă de cele două buchete pe care le-am primit eu, încât nici măcar nu te-am întrebat nimic despre buchetul tău. E de la el?

Anna încuviință din cap.

— Păi atunci, nu cred că va uita să vină să te scoată la plimbare. M-aș bucura extrem de mult să îți găsești pe cineva, Anna. Meriți să fii fericită mai mult decât oricine altcineva. La un moment dat, am crezut cu toții că Sir Lovatt Blaydon...

Numele acela.

— Nu! zise în grabă Anna și se ridică în picioare.

Își luă apoi buchetul și dădu să urce la etaj, ca să-l ducă în camera ei.

— Știu că era suficient de bătrân să-ți fie tată, continuă Agnes. Și mi s-a părut mereu că e mare păcat. Dar a fost foarte bun cu noi toți și în plus, deosebit de atent cu tine.

— Încerca doar să fie un bun vecin, zise Anna. Se aplecă apoi ca să inhaleze mirosul unuia dintre trandafiri. Se simțea încă destul de amețită. În plus, cunoștea familia mamei noastre.

— Tu erai prima de care întreba, de fiecare dată când

venea în vizită, spuse Agnes, zâmbind. Și era mereu dezamăgit când nu te găsea acasă. Obișnuia să te scoată la plimbare și dansa mereu numai cu tine la evenimentele sociale. Am crezut mereu cu toții că este atras de tine, Anna.

— Nu, replică ea cu fermitate. Trebuie să pun trandafirii în apă. O să îi duc sus și o să cer o vază.

— Îmi pare rău, dacă te-am supărat. Anna... Te-a cerut cumva în căsătorie și tu l-ai refuzat? De aceea a plecat imediat după moartea tatei? Ne-am fi așteptat cu toții să rămână, tocmai ca să fie un fel de sprijin pentru tine.

Un fior rece îi trecu Annei pe șira spinării.

— Nu, zise ea. Nu a fost nimic de genul acesta. De fapt, nu a fost absolut nimic între noi. După cum ai spus și tu, era un bărbat mai în vârstă. Era interesat de mine doar dintr-o prietenie de bună vecinătate. Și la fel a fost și-n cazul meu.

— E foarte bine atunci, zise Agnes. Oricum era prea bătrân pentru tine. În schimb, ducele de Harndon este un bărbat mult mai tânăr. Poate că este și el atras de tine.

Sora ei se retrase apoi în grabă, iar asta o făcu pe Agnes să izbucnească în râs.

Anna se grăbi să urce, de parcă ar fi încercat să scape de niște demoni care se aflau pe urmele ei. De îndată ce ajunse în dormitorul ei, aplecă din nou capul spre trandafiri, pentru a le inhala parfumul. Primise o duzină de trandafiri roșii – la fel de roșii ca redingota pe care o purtase ducele la balul de cu o seară înainte. Și mai primise și un bilețel odată cu buchetul. Îl citi și observă atunci caracterul apăsat al scrisului său de mână: „Complimente din partea umilului dumitale servitor, Harndon“. Se gândi că erau doar niște cuvinte formale și convenționale. Dar cu toate acestea, îi făceau inima să bată tare.

Pur și simplu nu se putea descotorosi de starea care pusese stăpânire pe ea la balul de cu o seară înainte. Și nu putea reveni la o judecată sănătoasă și la gânduri mai serioase. Știa că ar fi trebuit să îi pară rău pentru că acceptase invitația lui de a se plimba prin parc, dar pur și simplu nu reușea să își pună sentimentele în acord cu rațiunea. Se pomeni atunci întrebându-se cum va arăta în ziua aceea. Oare va avea un aspect banal și obișnuit, când nu va mai fi înconjurat de toată strălucirea și splendoarea balului? Poate că nu va mai semăna deloc cu Făt-Frumos. Sau mai bine zis, spera să fie așa. Trebuia să spere că

toată magia va dispărea după aceea după-amiază.

Sir Lovatt Blaydon. Anna închise ochii, înclină ușor capul și strânse și mai tare trandafirii la piept, gândindu-se că ar fi trebuit să pună de mult florile în apă. Da, toată lumea îl plăcuse – toată familia ei și toți vecinii. Poate cu excepția lui Emily. Dar, pe de altă parte, Emily nu reacționa de obicei ca toți ceilalți oameni. Îi păcălise pe toți cu aspectul lui elegant și cu farmecul său debordant.

Se stabilise în cartier la doar câteva zile după moartea mamei sale și închiriase o casă, care altfel ar fi rămas goală pe termen nedefinit. O cunoștea de mult pe mama sa și întreaga ei familie. Spusese că doar o coincidență îl împinsese să vină și să se stabilească acolo și că apoi descoperise că de fapt o cunoștea de mult pe recent decedata Lady Royce. Grija și simpatia sa păruseră autentice la început. Fusese foarte bun și încurajator cu ei toți, dar mai ales cu ea. Anna o îngrijise ani de zile pe mama sa și abia dacă plecase de lângă patul ei, multe săptămâni la rând. Iar după moartea și înmormântarea mamei sale, se simțise stoarsă din punct de vedere fizic și emoțional.

Sir Lovatt Blaydon fusese unicul sprijin pentru ea. Nu avusese pe nimeni altcineva în afară de el. Tatăl ei era deja un om frânt pe vremea aceea, iar fratele ei Victor se întorsese la universitate, imediat după înmormântare. Dar, pe de altă parte, el avea doar nouăsprezece ani la momentul respectiv.

Așa că se sprijinise pe Sir Lovatt. Și ajunsese să aștepte cu nerăbdare vizitele lui. Anna chiar îi mărturisise o parte dintre grijile ei – griji legate de tatăl ei, de surorile sale și de viitorul lor. Iar el fusese foarte bun și înțelegător.

Anna deschise ochii și privi absentă trandafirii câteva momente. Apoi traversă dormitorul cu pași fermi și trase de cordonul clopoțelului de lângă pat. Florile aveau nevoie de apă. Erau superbe. Și erau de la el... de la Făt-Frumos al ei. Acel gând îi aduse zâmbetul pe buze.

Da, se va concentra asupra zilei în curs. Pentru că era foarte posibil ca ziua aceea să fie tot ce va avea vreodată. Zâmbi din nou când îi veni în minte acel gând autocompătimitor.

Luke se întrebase dacă poate va fi mai puțin fermecat de Lady Anna Marlowe, când o va vedea la lumina zilei – nemaifiind înconjurată de toate capcanele unui bal grandios. Dar era la fel de

strălucitoare, minunată și plină de viață, cum fusese seara trecută.

Se plimbară de-a lungul promenadei străjuite de copaci din parcul St. James, salutând în trecere oamenii pe care îi cunoșteau din mulțime. Se opriră ocazional ca să facă schimb de amabilități cu cunoscuții pe care îi întâlneau acolo, dar în cea mai mare parte a timpului, se plimbară și discutară numai ei doi. Experiența îl învățase un lucru foarte important – și anume că unei femei îi plăcea să aibă parte de toată atenția unui bărbat. Așa că nu își permitea niciodată ca aprecierea sau atenția să-i zburde spre o altă femeie, atunci când se afla în compania vreunei doamne.

Dar nu îi era deloc dificil să-i acorde toată atenția lui Lady Anna. Pentru că strălucea la fel cum făcuse cu o seară înainte, iar ochii îi dansau de bucurie, în timp ce îi descria agonia și absurditatea de a sta nemișcată ore întregi, cât o croitoreasă îi luase măsurile pentru o garderobă cu totul nouă.

— Se pare că hainele pe care le-am adus cu mine de la țară nu erau potrivite pentru altceva decât pentru a ajunge în lada de gunoi, zise ea. Dar trebuie să mărturisesc că am avut totuși grijă ca nu cumva să ajungă acolo. Madame Delacroix m-a asigurat că până și servitoarele s-ar simți insultate să primească niște haine atât de demodate, adăugă apoi râzând.

Luke se gândi atunci că probabil o femeie care putea râde astfel de ea însăși nu era foarte vanitoasă.

— Milady, aș putea pune pariu că și în hainele acelea de țară ai fi mult mai frumoasă decât orice alte doamne, care ar purta ținutele cele mai la modă de la Paris.

Lady Anna râse atunci din nou.

Era într-adevăr foarte frumoasă în hainele ei noi. Luke privea cu apreciere pălăria de paie cu boruri late, pe care o purta ușor înclinată, și împodobită cu panglici albastre la baza cefei. Admira de asemenea modul grațios în care se unduia partea din spate a rochiei ei cu pliuri, dar și corsajul strâmt și decoltat, croit după model englezesc, care dezvăluia corsetul brodat, pe care îl purta pe dedesubt.

Discutau despre banalități, însă mintea îi zbura – fără voia lui – la gândurile pe care le avusese în dimineața aceea. Se întrebă atunci cum ar fi fost să trăiască permanent cu femeia aceea. Oare era mereu la fel de strălucitoare și veselă? La fel de

amuzantă și spirituală? Și oare s-ar fi săturat repede de acea veselie și frivolitate? Oare caracterul ei avea alte profunzimi, care nu erau evidente la prima vedere?

Și oare cum ar fost să aibă aceeași tovarășă de pat pentru tot restul vieții sale? Era o femeie încântătoare. Simțea o dorință tulburătoare crescând în interiorul lui, pe măsură ce o dezbrăca cu ochii săi cunoscători și se imagina așezând-o pe patul său. Dar oare va fi la fel toată viața? Împărțise patul cu unele dintre cele mai frumoase și mai experimentate femei din Franța… dar tot se plictisise în câteva luni, de fiecare dintre ele. Și se săturase și de Angelique, chiar dacă petrecuse două după-amiezi satisfăcătoare în patul ei, de când sosiseră în Anglia. Nu se așteptase și nici nu-și dorise ca ea să-l urmeze la Londra.

Nu cumva faptul că era neprihănită l-ar fi făcut să se plictisească și mai repede de ea? Fără îndoială era foarte neexperimentată. Probabil nu știa cum să-l satisfacă altfel decât să-și lase trupul posedat de el. Ar fi trebuit să o instruiască pe toate planurile. Și ar fi trebuit să o învețe cum să primească plăcere, fără vreo vină sau jenă.

Lady Anna zâmbi strălucitor ca răspuns la o poveste pe care i-o spunea – despre o călătorie furtunoasă pe mare pe care o trăise cândva, când traversase Canalul Mânecii și despre efectul pe care îl avusese aceasta asupra celorlalți pasageri. Fu atunci nevoit să-și mărturisească sieși că i se părea destul de atrăgător gândul de a instrui în arta amorului o femeie de o asemenea frumusețe și vitalitate.

Însă ceea ce îl îngrijora era gândul că ar fi trebuit să-și petreacă întreaga viață cu ea.

Își reaminti apoi că el era ducele de Harndon. Probabil toată lumea era conștientă de titlul său și de vasta avere pe care o deținea. Precum și de faptul că avea treizeci de ani și că era încă necăsătorit. Se gândi atunci că pesemne în primăvara aceea era un mare trofeu pe piața căsătoriilor – dacă nu cumva chiar cel mai mare. În cei doi ani de când devenise succesorul fratelui său, nu fusese niciodată nevoit să se gândească la astfel de lucruri. Sau la căsătorie, de altfel.

Dar oare în clipa aceea chiar se gândea serios la lucrul acesta? O parte din mintea lui negă asta imediat. Dar o altă parte din el...

Era absolut posibil ca Lady Anna Marlowe – care, dacă nu

se înșela, trecuse de ceva timp de vârsta de douăzeci de ani – să se fi hotărât să încerce să-l prindă în plasă. Iar nașa ei și unchiul său erau de partea ei. Noaptea trecută făcuse tot posibilul să-i capteze atenția și să o mențină pe tot parcursul balului. În plus, cochetase cu el destul de fățiș. Sau poate că adevărata Lady Anna era cu totul diferită de doamna strălucitoare, care îi zâmbea în acel moment. Poate că avea să-și arate adevărata față, abia după ce se căsătoreau.

După ce se căsătoreau?

Trebuia să fie extrem de atent.

O oră mai târziu își luă la revedere de la ea în holul conacului lui Lady Sterne. Îi sărută mâna elegant și făcu în același timp o plecăciune.

— Plimbarea din după-amiaza aceasta mi-a plăcut mai mult decât orice alt lucru pe care l-am făcut de când m-am întors în Anglia. Desigur, cu excepția unei anumite ore de la balul de aseară, zise apoi. Dar pentru care trebuie să-ți mulțumesc tot dumitale, doamnă.

— Și eu dumitale, zise ea. Nu am avut nici cea mai mică idee că viața în oraș poate fi atât de... de plăcută.

— Mâine-seară am de gând să le escortez pe mama și pe sora mea la teatru, zise el, vorbind dintr-un impuls. O să mai invit și alte câteva persoane să ni se alăture în loja mea personală. Ai vrea să-mi faci onoarea de a te afla printre ele, doamnă? Împreună cu sora și nașa dumitale? adăugă în grabă, după o clipă scurtă de gândire.

În momentul acela avu din nou senzația că Lady Anna Marlowe nu era o femeie cochetă. Se aplecă ușor spre el, cu buzele întredeschise și cu ochii strălucindu-i de emoție și aproape că vorbi înainte ca el să-și termine întrebarea:

— O, da, Excelență, zise ea. Ar fi minunat. Nu am fost niciodată la teatru și îmi doresc de foarte mult timp să văd un spectacol. Este vorba despre o piesă de teatru?

El încuviință din cap.

— Este *Opera Calicilor*, zise el. O operă de mare succes a regretatului Sir John Gay[1].

— O, da, desigur! exclamă ea. Am auzit de ea.

Ducele mai făcu atunci o plecăciune adâncă și elegantă.

— Pe mâine-seară atunci, doamnă, zise el. Orele se vor scurge extrem de lent până atunci.

O lăsă pe hol zâmbind și plecă. Se întrebă imediat ce se întâmpla cu el. Orele se vor scurge extrem de lent până atunci. Era obișnuit să rostească astfel de lucruri curtenitoare femeilor care înțelegeau foarte clar că încerca să le manipuleze să se angajase într-o legătură ilicită cu el. Nu erau genul de cuvinte pe care obișnuia să le spună doamnelor inocente de rang, pe care nici nu își dorea, nici nu putea spera să le atragă în patul lui în afara căsătoriei.

Și totuși îi adresase acele cuvinte lui Lady Anna Marlowe, la mai puțin de o oră după ce se avertizase pe sine să fie foarte atent în ce o privea.

Și oare ce anume îl determinase să-i spună că avea de gând să le ducă la teatru pe mama sa și pe Doris? Mai cu seamă că nu își dorea vreun soi de contact social cu familia sa – ci era doar dispus să-și asume o oarecare responsabilitate pentru cele două. Plănuise, într-adevăr, să meargă el însuși la teatru, pentru că *Opera Calicilor* era o piesă pe care-și dorea demult să o vadă și în plus, loja familiei sale era încă păstrată, chiar și după moartea lui George. Dar nu intenționase nici o clipă să ducă acolo un grup mai mare de oameni. Dar Slavă Domnului că măcar se gândise să le extindă invitația și surorii ei și lui Lady Sterne.

„La naiba“, gândi apoi. Nu prea voia să-și reînnoiască relațiile cu familia sa – mai ales cu mama lui. Nu o iertase încă și se îndoia că o va putea ierta vreodată. Sau că va vrea să o facă. Iar după vizita scurtă pe care i-o făcuse și întâlnirea de la balul de cu o seară înainte, era evident pentru el că nici femeia nu dădea semne că și-ar fi dorit iertarea lui. Poate că mama sa încă mai credea că încercase cu adevărat să-l omoare pe George. Blestemată treabă! Își dori să fi rămas la Paris și să-i fi dat naibii pe toți.

Se îndreptă apoi spre reședința lui ducală din oraș.

În seara următoare, Anna era la Covent Garden și stătea în loja ducelui de Harndon, împreună cu Agnes și Lady Sterne. Privea în jur plină de uimire și admirație. În adolescență și în tinerețe își reprimase foarte mult dorințele de a ieși în societate și de a încerca lucruri noi. Așa că înainte de a veni în oraș, abia dacă fusese conștientă de dorința ei de a vedea Londra, de a participa la baluri și concerte și de a vedea spectacole de teatru și de operă. Se gândi atunci că probabil făcuse asta pentru că pe

vremea aceea i se păruseră lucruri imposibil de realizat.

Dar în clipa aceea era acolo. Era cu adevărat acolo. Și totul era cu mult mai minunat decât și-ar fi putut imagina vreodată. În ultimele câteva zile renunțase la orice prudență. Se convinsese pe sine că ar fi fost o prostie să nu se bucure de cele două luni, din simplul motiv că știa că totul va lua sfârșit. Așa că urma să se bucure din plin de timpul petrecut la Londra și de compania ducelui. Și avea de gând să și flirteze cu el – atât cât el îi va da ocazia să o facă. Pentru că odată ce se va întoarce acasă, nu îl va mai vedea niciodată. Și nici nu va mai conta ce fel de impresie îi lăsase.

Se uită peste umăr, spre locul unde stătea ducele. Tocmai îi saluta pe lordul Quinn și pe un alt tânăr, înalt și chipeș, care intrase în lojă odată cu el. În seara aceea, ducele de Harndon purta o redingotă aurie și o vestă stacojie. Și era din nou machiat – lucru care nu se întâmplase cu o zi înainte, în timpul plimbării lor prin parc. Se întrebă atunci cât de lung era de fapt părul lui – pe care-l purtase mereu strâns într-un săculeț negru de mătase și care era culoarea lui naturală, sub toată pudra aceea aplicată cu grijă.

Tânărul chipeș era lordul Ashley Kendrick – fratele mai mic al ducelui de Harndon. Când se făcură prezentările, el îi zâmbi și făcu o plecăciune elegantă. Anna se gândi că era la fel de fermecător ca fratele lui mai mare, deși, cu siguranță, zâmbea mai ușor decât ducele. În afară de asta, nu semănau absolut deloc. O salută pe Lady Sterne și apoi luă loc lângă Agnes. Annei i se părea că sora ei era extrem de timidă, în ciuda farmecului său.

Din clipă în clipă, trebuiau să își facă apariția și mama și sora ducelui, care veniseră acolo însoțite de cei doi domni. Lordul Quinn luă loc lângă Lady Sterne și le explică imediat că cele două doamne se opriseră pe coridor ca să schimbe câteva cuvinte cu un prieten.

Ea era acolo împreună cu familia ei, iar el cu a lui. Când aflase despre invitația inițială a ducelui, Lady Sterne afirmase că era un lucru foarte important și îmbucurător. Dar Anna doar zâmbise și încuviințase din cap. Iar apoi, nașa ei îi spusese că era exact ceea ce sperase de la început. Ducele de Harndon era nepotul lordului Quinn și, în plus, un om foarte bogat, care deținea numeroase proprietăți – dintre care cea mai importantă era moșia Bowden Abbey, din Hampshire. Și intenționa să o

prezinte pe Anna mamei lui. Părea un început foarte promițător.

Pe Anna însă vestea o neliniștise din prima clipă. Cu toate acestea, își spusese că nu avea nici un motiv de îngrijorare. Era ridicol. Ducele doar dansase și cinase cu ea la balul organizat de Lady Diddering și apoi o scosese la o plimbare într-o după-amiază, prin parcul St. James. Iar în clipa aceea o însoțea la teatru – împreună cu sora și nașa ei. Nu avea nici un motiv să-și facă griji – chiar dacă celelalte persoane din grupul lor erau membri ai familiei lui. La urma urmei, probabil era cel mai eligibil burlac din Londra. Și în plus, extrem de elegant și chipeș. Ar fi fost absurd să-și închipuie că ducele se gândea să înceapă să o curteze. Anna nu avea de gând să se sperie și să fugă de el, din cauza unor astfel de închipuiri fanteziste.

Apoi ușa lojei se deschise din nou și intrară două doamne. Anna se ridică și făcu o reverență, atunci când fu prezentată ducesei văduve de Harndon – o femeie foarte elegantă și frumoasă, care avea un aer regal – și lui Lady Doris Kendrick – o fată slăbuță și frumoasă, care avea o limbă ascuțită. Sau cel puțin ceva ce Anna – care avea trei surori mai mici – considera ca fiind o limbă ascuțită.

Ducesa văduvă le salută pe Lady Sterne și pe Agnes, printr-o înclinare ușoară a capului, apoi se întoarse și o studie îndeaproape pe Anna.

— Sunt încântată de cunoștință, Lady Anna, zise femeia, încuviințând din cap, grațios. Dumneata ești sora tânărului conte de Royce?

Anna dădu aprobator din cap.

— Îmi pare rău pentru pierderile pe care le-ai suferit de curând, spuse apoi Excelența Sa. Probabil te bucuri de vizita dumitale în oraș, acum că a trecut perioada oficială de doliu.

Lady Doris se așeză lângă Anna și îi zâmbi.

— Chiar mă întrebam dacă ești dumneata sau nu, zise ea. Țin minte că te-am văzut dansând cu Luke la balul organizat de Lady Diddering și că rochia dumitale mi s-a părut foarte frumoasă. Chiar m-am întrebat dacă dumneata ești cea pe care o va însoți aici în seara aceasta. Este absolut minunat că s-a întors acasă de la Paris, Lady Anna. Nici nu-ți poți închipui. Eu eram doar o copilă când a plecat, acum zece ani. Se aplecă apoi spre ea și îi spuse în șoaptă: Tata a fost un om foarte sever, și George, fratele meu mai mare, care a fost ducele timp de trei ani, era și el

destul de rezervat. Și acum Luke a intrat în posesia titlului. Eu am sperat din tot sufletul că se va întoarce acasă și că va rămâne aici. De fapt, cu toții am sperat asta.

Așadar ducele fusese plecat la Paris și nu se întorsese acasă nici măcar pentru înmormântarea tatălui și fratelui său? Și niciodată de atunci? Nu-și mai văzuse sora mai mică de zece ani? Asta i se părea foarte ciudat Annei. Oare se dedicase într-atât unei vieți pline de frivolitate, încât nu mai avusese nevoie de familia sau de casa lui? Sau de responsabilitățile pe care le avea ca duce de Harndon? I se părea de neînchipuit că cineva putea fi atât de frivol sau de nemilos, încât să întoarcă spatele propriei familii.

Dar în clipa aceea era cu ei.

— Poate că dumneata să-l poți face să rămână în Anglia și să se întoarcă acasă la Bowden Abbey, Lady Anna, îi șopti Lady Doris.

Sosirea unui alt nou-venit o scuti pe Anna de la a-i oferi un răspuns. Era un tânăr corpolent, bronzat și îmbujorat, care părea că se simțea la fel de nelalocul lui în Londra, cum se simțiseră și ea și Agnes cu câteva săptămâni în urmă. Bărbatul fu prezentat ca fiind baronul Severidge, care locuia aproape de Bowden Abbey. Îi salută scurt pe toți cu o încuviințare rapidă din cap, apoi se trânti pe scaunul de lângă Agnes – pe care-l lăsase liber o clipă lordul Ashley. De dragul surorii ei, Anna se simți foarte deranjată de gestul lui.

Dar uită în curând de orice altceva, căci se pomeni extrem de interesată spectacol. Opera era pe cale să înceapă. Ducele de Harndon se așeză pe scaunul liber de lângă ea. Anna întoarse capul și îi zâmbi scurt, iar apoi se concentră întru totul pe ceea ce se întâmpla pe scenă.

Era absolut fascinată de muzică și de acțiune, așa că timp de oră – sau mai mult – nu mai văzu și nu mai auzi nimic altceva. Uită complet de ea și de împrejurările în care se afla. Nu mai trăise niciodată ceva atât de minunat. Dar, în cele din urmă, nevoia de a-și împărtăși uimirea o făcu să întoarcă ușor capul în direcția ducelui.

Stătea sprijinit de spătarul scaunului și o privea pe ea – nu ce se întâmpla pe scenă. Îi cercetă chipul, puțin nesigură. Ținea în poală evantaiul, închis, dar în clipa aceea îl ridică și plimbă ușor vârful obiectului de-a lungul mâinii ei – care se odihnea pe marginea de catifea a lojei. De la încheietură, până la vârful

degetului mijlociu. Și nu-și luă nici o clipă ochii de la ea. Dar nici nu îi zâmbi.

Anna se simțea de parcă tocmai împărtășiseră un moment de intimitate profundă. Își întoarse apoi privirea înapoi spre scenă – dar nu și atenția. Se gândi că nu s-ar fi putut ține pe picioare, dacă ar fi fost nevoită să se ridice chiar în clipa aceea.

Și pentru tot restul serii, fiecare fibră a trupului ei fu conștientă de faptul că el stătea extrem de aproape de ea.

Pe drum înapoi spre casă, Anna stătea vizavi de sora și de nașa ei. Și chiar lângă duce. Iar acea conștientizare sporită a apropierii lui făcea ca spațiul întunecat din interiorul trăsurii să i se pară și mai mic și și mai sufocant. El nu o atinse deloc. Dar, cu toate acestea, îi putea simți căldura corpului înfiorându-i brațul care se afla cel mai aproape de el.

— Ți-a plăcut spectacolul? o întrebă el.

Cu toate că abia îl putea vedea în spațiul acela întunecos, Anna își întoarse zâmbetul strălucitor către el.

— O, da, a fost minunat! zise ea. A fost chiar mai frumos decât mi-am imaginat eu. Dumitale cum ți s-a părut?

Anna observă atunci că nașa ei se angajase într-o discuție animată cu Agnes și se gândi că Lady Sterne încerca să le ofere un soi de intimitate, aparentă.

— Mi-a plăcut seara, zise încet ducele, accentuând ultimul cuvânt. Dar mă tem că altceva mi-a distras atenția de la piesă.

— Oh! exclamă ea, dar silaba ieși ca un fel de suspin moale și gutural.

Ducele nu mai spuse nimic, însă rămase cu privirea ațintită asupra ei pentru câteva clipe, înainte ca ea să-i zâmbească și să-și mute atenția spre bancheta din fața ei.

Ajunseră apoi la conacul lui Lady Sterne, și ducele de Harndon le conduse înăuntru. Dar când nașa și sora ei urcară scările, el o prinse de braț și o făcu să rămână. O ținu pe loc și așteptă ca doamnele să ajungă în capătul scărilor.

— Milady, aș vrea să-ți cer permisiunea de a te vizita mâine-dimineață pentru a discuta cu dumneata o chestiune destul de importantă, îi spuse.

A doua zi dimineață? O chestiune destul de importantă? Inima începu să-i bată incomod de tare, iar gândurile îi alergară prin minte prea repede pentru a mai putea gândi limpede.

— Da, desigur, Excelență, zise ea.

I se păru că acele cuvinte îi ieșiră pe gură ca și când ar fi avut respirația întretăiată. De parcă tocmai alergase peste un kilometru, cu vânt puternic din față.

Se instală apoi o clipă scurtă de tăcere.

— Ești majoră, milady? o întrebă el.

— Da, răspunse ea și făcu ochii mari. Am douăzeci și cinci de ani, Excelență. Probabil sunt mai mare decât te-ai fi așteptat.

Dintr-odată, era disperată să facă cumva să-i pară cât mai neatrăgătoare cu putință. Sau poate că interpretase greșit lucruri. Da, asta trebuia să fie. Dar atunci de ce o mai întrebase dacă era majoră?

— Atunci înseamnă că nu ar trebui să vorbesc cu fratele dumitale, înainte de a discuta orice problemă cu dumneata? o întrebă el.

Ea se uită la el cu ochii mari.

— Nu, îi răspunse ea, pe o voce șoptită.

Și apoi apăru din nou pe scări Lady Sterne, care îl invită pe duce să urce să guste câte ceva. Dar el o refuză politicos, făcu o plecăciune în fața amândurora și apoi plecă.

— Într-adevăr, copilă, zise Lady Sterne, care coborî la ea. O luă apoi de braț pe Anna și o conduse înapoi în direcția scărilor. Ați face un cuplu minunat. Și trebuie să spun că toată seara nu a avut ochi pentru nimeni altcineva decât pentru tine. Cred că nu ar fi deloc fantezist să te aștepți la o declarație până la începutul verii.

— Mătușă Marjorie! exclamă Anna, înspăimântată.

Dar adevărul era că nu știa ce alt motiv ar fi avut să o viziteze a doua zi dimineață.

— Agnes ne așteptă în salon, zise Lady Sterne și o conduse pe scări pe fina ei. O să plănuim împreună nunta în seara asta, toate trei, înainte de a ne duce la culcare. Râse apoi veselă.

Anna intră în salon, împreună cu nașa ei. Dar mai mult decât orice altceva, și-ar fi dorit să se poată duce în dormitorul ei și să încuie ușile – chiar și ușile minții sale. Simțea cum i se strângea stomacul.

---

[1] John Gay (1685–1732) a fost un dramaturg, fabulist, poet și scriitor englez din perioada Iluminismului. Este cunoscut mai ales pentru piesa *Opera Calicilori,* prezentată în

1728. (n.tr.)

capitolul 6

Luke avea un sentiment foarte puternic că începuse ceva ce nu mai putea opri și că o făcuse dintr-un impuls cu totul nebunesc, cauzat de faptul că se gândise prea puțin înainte de a acționa – sau că nu gândise deloc. Se străduia cu încăpățânare să-și termine micul dejun, cu toate că, în clipa aceea, gândul de a mânca i se părea la fel de respingător ca acela de a se arunca într-un cuib de viespi.

Se gândi cu mare atenție la tot ce spusese seara trecută. Poate că totuși nu fuseseră destul de explicite cuvintele sale. Oare exista vreo modalitate prin care se putea retrage onorabil? Era vreo șansă să poată să facă să pară ca și când intenționase numai să o invitate la o altă plimbare prin parc? Sau la o plimbare cu trăsura?

Dar răspunsul la toate întrebările sale era un „nu“ categoric. Îi spusese că o va vizita în dimineața aceea, cu toată că după-amiaza era un moment mai potrivit pentru vizite sociale. Și îi mai spusese și că voia să discute cu ea o chestiune destul de serioasă. O plimbare? Nicidecum. În plus o întrebase dacă era majoră. Iar apoi… Luke se strâmbă și renunță să se mai chinuie să termine și ultima felie de pâine prăjită. Apoi afirmase că în cazul acela nu mai era nevoie să discute cu fratele ei înainte de a discuta orice problemă cu ea.

Într-adevăr, nu avea nici o portiță de scăpare. Doamna ar fi trebuit să fie idioată ca să nu înțeleagă sensul cuvintelor lui. Și bănuia că deși nu avea vreo mare profunzime de caracter, Lady Anna Marlowe nu era deloc o femeie proastă.

O comisese! Petrecuse zece ani construindu-și o viață independentă, în care doar el își dictase sieși ce să facă, iar apoi capitulase în trei zile – în numai trei zile blestemate! – în fața responsabilităților sale ducale și familiale. Nu-și dorea deloc acele

responsabilități. Voia să se întoarcă la Paris și să-și reia stilul de viață, care i se potrivise mânușă atât de mulți ani. Voia să uite de Anglia și de familia lui. Și-ar fi dorit ca George să mai fi fost încă în viață și tatăl a zece fii sănătoși. Și-ar fi dorit să fie iarăși doar lordul Lucas Kendrick.

Dar omul nu putea avea mereu tot ce-și dorea. Nu se putea întoarce în Franța. Ba chiar mai rău de atât, nu putea face altceva decât să continue pe acel făgaș pe care și-l stabilise singur cu o seară în urmă, împins de o impulsivitate pe care nu o mai cunoscuse de pe vremea copilăriei. Dar, la urma urmei, poate că nu fusese chiar atât de impulsiv pe cât se considera în clipa aceea. Adevărul era că toate evenimentele din ultima vreme îl împinseseră în direcția aceea – atât cele care avuseseră loc înainte să se întoarcă și cu siguranță și cele care avuseseră loc după aceea.

În momentul acela își dorea să se poată convinge pe sine să se ducă sus, să se îmbrace și apoi să pornească în grabă spre conacul lui Lady Sterne. Acum că lucrurile deveniseră inevitabile, nu voia altceva decât să termine mai repede cu tot. Pe de altă parte, nu prea putea merge în vizită la o doamnă, la primele ore ale dimineții. Și nici nu știa ce părere va avea despre asta peste aproximativ o oră – când o putea vizita în mod adecvat.

Dar problema aceea se rezolvă imediat ce fu anunțat că venise în vizită fratele lui, care îl ruga să stea de vorbă. Luke se ridică în picioare plin de recunoștință și aruncă șervetul pe masă.

— A, Ashley, zise el și ieși în hol, unde îl aștepta fratele său. Îl găsi pe acesta examinând o sculptură a lui Venus, căreia o adiere nevăzută îi lipea atât de tare veșmântul de corp, încât părea aproape goală. Vino în bibliotecă și spune-mi cărui fapt îi datorez această onoare.

Lord Ashley Kendrick rânji la el, apoi se îndreptă spre încăperea indicată de fratele său.

— Nu eram sigur dacă ești treaz la ora asta, Luke, începu el. Pe legea mea, dar porți un halat de dimineață al naibii de frumos. Nuanța de roșu e aproape la fel de strălucitoare ca cea a redingotei pe care ai purtat-o la balul Diddering.

— Ia loc. Luke îi făcu semn spre un fotoliu de lângă șemineu și el se așeză pe cel de vizavi de el.

Observă că fratele său, care era un tânăr înalt, frumos și zvelt, își purta hainele cele mai elegante cu un aer destul de

neglijent și se gândi imediat că era un domn englez tipic.

— A fost al naibii de bun spectacolul de aseară de la Covent Garden, zise Ashley. Și nici muzica nu a fost deloc rea.

— Așa cred și eu, aprobă Luke. Pe de altă parte, nu-mi aduc minte să fi văzut vreodată o producție proastă a acestei piese.

— Aici ai dreptate! exclamă fratele său. Și Lady Anna Marlowe este o doamnă extrem de frumoasă. Doris a spus asta aseară, în drum spre casă, și mama a fost de acord. Să știi că am impresia că începe să-și facă speranțe. Îi aruncă apoi fratelui său un zâmbet fermecător și răutăcios. Speranțe că o să devii în sfârșit un domn respectabil, vreau să zic.

— Serios? întrebă Luke încet, ridicând din sprâncene. Îl privea pe fratele său închizând și deschizând pumnii pe brațele fotoliului. Avea un aer destul de tensionat, în ciuda jovialității pe care o afișa. Dar n-ai venit acum aici ca să discutăm despre spectacol sau să-mi faci complimente pentru gusturile pe care le am la femei, dragule. Ce anume te preocupă?

Ashley rânji din nou.

— O, nimic foarte important, zise el. Colby a cam întrecut orice limită.

— Administratorul meu? întrebă Luke, surprins. Păi ce a făcut care să te afecteze pe tine?

— Mi-a trimis înapoi toate facturile neachitate, stivuite într-un teanc ordonat, asta a făcut, replică Ashley. Fir-ar a naibii de treabă! Dar îți poți închipui impertinența omului, Luke? A spus că iar mi-am depășit alocația pe luna asta și că nu-mi poate plăti facturile fără aprobarea ta. Și că trebuia să-ți cer permisiunea explicit...

Luke întinse atunci mâna și fratele lui îl privi fără să înțeleagă.

— Facturile? îi ceru Luke.

Ashley se înroși la față.

— Păi nu le-am adus acum. Tot ce trebuie să faci, Luke... mă rog, asta dacă vrei... este să-l însărcinezi pe Colby să le plătească și să nu mai fie așa de neghiob pe viitor.

— Facturi de ce natură? întrebă Luke.

— Haine, veste, pantofi, bastoane, pălării... de unde naiba vrei să știu eu de la ce sunt? exclamă Ashley, poate puțin prea nonșalant. Haide, Luke, fii băiat bun. Îți jur că nu i-am dorit niciodată răul lui George, dar trebuie să recunosc că a fost un

lucru care m-a bucurat foarte mult după ce a murit el... și asta a fost că ai devenit tu capul familiei. Tu ai fost mereu un tip mai relaxat. Îmi amintesc cum obișnuiai să ai răbdare să te joci cu mine și cu Doris, când eram copii, cu toate că erai cu câțiva ani mai mare decât noi.

— Mai ai și alte datorii? întrebă Luke, refuzând să se abată de la subiect. Cum ar fi, poate, datorii de la jocuri de noroc?

Ashley se înroși din nou.

— La naiba! exclamă. Încerci să mă faci să-ți spun chiar toate secretele mele, Luke? Știi cum e, mai și pierzi, mai și câștigi. Dar totul este în spiritul jocului.

— Sau poate că e de vină natura jucătorului, dragule, dacă ajungi să pierzi mai mult decât câștigi.

— La naiba, Luke, zise Ashley, foindu-se incomod în scaun. Chiar trebuie să-mi spui „dragule“, pe un ton așa de dulce... de parcă aș fi vreo fetișcană? Și ce vrei să insinuezi? Că nu sunt un jucător bun?

— Mi-am pus doar părerea, îi răspunse Luke. Nu te-am acuzat de nimic.

— O, Doamne, doar n-o să începi să-mi ții morală acum, nu? exclamă fratele lui, încruntat. Luke, tu nu știi cum e să fi nevoit să trăiești dintr-o indemnizație mizerabilă, când trebuie să mai păstrezi și aparențele. Tu cheltuiești o avere pe haine! Am văzut o parte din ținutele tale, și nu trebuie să fii expert în modă ca să-ți dai seama că sunt printre cele mai elegante din Paris. Vrei ca fratele tău să arate ca un cerșetor?

Luke scoase o tabacheră din buzunarul halatului său și priză niște tutun. Îl privi întrebător și pe Ashley, dar fratele său clătină din cap.

— Ashley, poate că ai uitat că până acum doi ani am fost și eu fratele mai mic, îi zise Luke.

— Tu ai gusturi fine, afirmă Ashley. Și pun pariu că Colby nu a refuzat niciodată să plătească nici unele din facturile tale.

Luke îl privi stăruitor pe sub pleoapele grele.

— Da, așa e, zise el. Pentru că nici unele dintre facturile mele n-au ajuns niciodată la Colby... Sau la tata, sau la George. Eu nu am mai primit nici o indemnizație de când am plecat de acasă.

Fratele său rămase cu gura căscată la auzirea spuselor lui.

— Să îmi trimiți facturile astăzi mai târziu, continuă Luke. O să le plătesc, dar vreau mai întâi să le văd. O să mă interesez și

despre natura și valoarea indemnizației tale. Și o s-o mai măresc, dacă voi considera că e cazul. Dar începând de luna viitoare o să mă aștept să trăiești din ea.

— Să trăiesc din ea? Ashley era alb ca varul. Asta e imposibil, Luke! Ar trebui să locuiesc acasă ca să pot face asta.

Luke înălță din sprâncene. Ashley se ridică în picioare.

— Veștile circulă repede, zise el. Și noi am auzit foarte multe lucruri despre tine în ultimii ani, Luke… despre greutatea pe care o ai pe lângă curtea franceză, despre duelurile tale și despre femeile de seamă cu care ai relații. Și am crezut tot, mai puțin un singur lucru. Se spune că ești un om fără inimă și că nu-ți pasă de nimic altceva în afară de propriile plăceri. Am refuzat mereu să cred asta. Pentru că îmi aminteam de fratele meu mai mare, care obișnuia să se joace cu mine când eram copil… de cel pe care-l veneram când eram mic. La naiba cu tot, Luke, dar nu mai sunt sigur că acel frate mai mare de care îmi aminteam eu este încă în viață.

— Păi nu mai este, răspunse încet Luke. A murit acum zece ani, de o moarte violentă. George a fost singurul supraviețuitor al acelui duel.

Ashley traversă camera și se îndreptă spre ușă. Dar se opri de îndată ce puse mâna pe clanță și se uită neîncrezător la ceafa fratelui său.

— O să-ți trimit facturile, zise el, după care se instală o clipă de tăcere. Îți mulțumesc că te ocupi de ele, adăugă apoi pe un ton aspru.

Luke auzi ușa deschizându-se și închizându-se. Își sprijini capul de spătarul înalt al scaunului, apoi închise o clipă și ochii. Tocmai își făcuse un dușman. Și încă în cel mai rău mod cu putință. Îl umilise pe fratele său. Ashley se simțea deja jenat din cauza faptului că fusese nevoit să vină să vorbească cu el și să-l implore să-i achite facturile neplătite. Și în loc să fluture din mână neglijent și să-i spună că da, sigur că îi va trimite lui Colby scrisoarea cerută și apoi să schimbe subiectul, el întinsese mâna ca să ceară facturile pe care știa foarte bine că Ashley nu le adusese cu el.

Oare de ce procedase astfel? Oare încercase să-i dea fratelui său o lecție despre asumarea responsabilității? Sau o făcuse ca să îl pedepsească, pentru că la douăzeci de ani el însuși nu avusese niciodată șansa de a fi un fratele mai mic? Oare

pentru că el nu se bucurase de luxul de a fi răsfățat și iresponsabil?

Își amintea de perioadele acelea la care făcuse referire Ashley. Pentru că la vreme aceea, el fusese adesea fratele mai mare din familie – mult mai mult decât George. Iar cei mici îl adoraseră la fel de mult cum îl adorase el pe George. Iar el răspunsese în aceeași măsură sentimentelor lor, oferindu-le timpul, răbdarea și afecțiunea sa. Tânărul înalt și chipeș, pe care tocmai îl lăsase să plece rușinat și furios, era același cu băiețelul entuziasmat cu care se cățărase în copaci, pe care-l învățase să înoate și pe care-l dusese la pescuit.

Dar asta se întâmplase cu mult, mult timp în urmă. Aproape că i se părea că fusese într-o altă viață.

Adevărul era că uitase cum să iubească. Ba chiar mai mult de atât, se autoeducase să nu iubească. Să nu se arate vulnerabil în fața umilirii și a trădării. Și fusese fericit timp de aproape zece ani – pe atât de fericit pe cât putea fi un om care eliminase din viața lui orice formă de iubire.

Și totuși, în clipa aceea – după ce îl rănise și-l umilise pe fratele său – se simțea aproape vinovat. Dar nu avea de ce. Un om nu putea să trăiască cheltuind mai mult decât îl ținea punga și apoi să se aștepte ca altcineva să-i plătească datoriile, fără să dea nici o socoteală. Nici măcar atunci când achitarea acelor datorii nu însemna nici cât negrul sub unghie pentru averea acelui altcineva în discuție.

Ashley avea de învățat o lecție de viață importantă. Și cu cât o învăța mai repede, cu atât era mai bine pentru el. Pentru că această lecție presupunea, de fapt, să învețe cum să supraviețuiască într-o lume dură. Sentimentele își aveau locul lor între un copil și un tânăr. Însă nu aveau ce căuta între doi adulți.

Luke se hotărî apoi că nu avea de ce să se simtă vinovat pentru felul în care gestionase acea situație.

Se îndreptă brusc de spate și se ridică de pe scaun. Avea alte lucruri la care trebuia să se gândească în dimineața aceea. Se uită la ceasul de pe șemineu. Era timpul să se îmbrace să se pornească spre conacul lui Lady Sterne.

Lăsă instrucțiuni ca valetul său să fie trimis de îndată în dormitorul lui, apoi urcă scările. Se gândi atunci că vizita lui Ashley măcar servise unui scop. Îl făcuse să nu se mai gândească la ceea ce probabil urma să fie cea mai importantă oră din viața

lui.

Se hotărî totuși să nu mediteze asupra acelui fapt. În clipa aceea trebuia să se gândească doar la înfățișarea lui. Va purta ceva puțin mai formal decât se obișnuia de dimineață, dar nu ceva ostentativ sau vulgar pentru aceea oră din zi.

Se pomeni atunci tânjind după Paris și după rutina plăcută a zilelor petrecute acolo. Vizita lui Ashley și modul în care gestionase problema aceea îl descurajaseră mai mult decât voia să recunoască.

Anna stătea în camera de dimineață împreună cu Lady Sterne. Lucrau la broderiile lor și discutau despre evenimentele sociale care urmau să aibă loc în săptămâna aceea. Cel mai important dintre toate era balul organizat de Lord și Lady Castle, care avea loc chiar în seara aceea. Agnes ieșise la cumpărături cu una dintre puținele ei prietene și cu mama acesteia.

— Poate că la balul acesta Agnes o să cunoască un domn care să-i placă mai mult decât cei pe care i-a întâlnit până acum, zise Anna. Câțiva domni au dat semne că ar putea fi interesați, dacă ar primi puțin mai multă încurajare din partea ei. Doar că ea nu a părut să încurajeze pe nimeni. Chiar și aseară m-am gândit că poate lordul Ashley Kendrick este domnul cel mai potrivit pentru ea... Dar apoi s-a ridicat pentru o clipă și lordul Severidge i-a luat locul lângă Agnes. M-am simțit puțin ofensată pe moment, dar trebuie să recunosc că bietul om a părut foarte politicos.

— Să nu uităm faptul că Agnes are doar optsprezece ani, îi aminti Lady Sterne. Dar chiar și așa, este o fată cu o judecată sănătoasă. Și bag mâna-n foc că nu va accepta prima ofertă de căsătorie care îi iese în cale. Asta dacă nu cumva acel domn este pe placul ei. Nu trebuie să-ți faci atâtea griji pentru ea, Anna. Oricum, sunt sigură că dacă lăsăm să treacă puțin de timp, totul se va aranja așa cum e cel mai bine pentru ea.

— O, dar cum să nu îmi fac griji? întrebă Anna, oftând. Victor este foarte tânăr și, în plus, urmează să se căsătorească. Nu își va dori să fie împovărat de două surori nemăritate și de datoria de a le găsi soți... nu că Emily ar fi ajuns la vârsta de măritiș. Și oricum, este foarte puțin probabil ca vreun domn să se arate dispus să se căsătorească cu ea, în ciuda firii ei plăcute. Cel puțin nu fără o zestre considerabilă... iar asta e ceva ce, din

păcate, nu are.

— Două surori nemăritate, zise Lady Sterne, plecăind din limbă. Observ că nu te-ai inclus și pe tine în ecuația asta, copilă. Să nu-mi spui că te consideri deja prea bătrână pentru măritiș.

Anna se înroși și se gândi la ceea ce se chinuise din răsputeri să uite toată dimineața. Nu că ar fi uitat de fapt vreo clipă. Se uită în jos la rochia nouă pe care o purta, în ciuda faptului că era doar dimineață. Lady Sterne afirmase că arăta minunat pentru o oră atât de matinală. Doar că ea nu-i spusese tot adevărul nașei sale. Și era ceva ce trebuia spus.

— A... a... aproape am uitat, zise ea și își dădu seama cu stupoare că se bâlbâia. Era ceva ce nu i se mai întâmplase de ani de zile. Ducele de Harndon a zis că e posibil să vină în vizită în dimineața asta.

— Că e posibil? Lady Sterne ridică brusc ochii de la ceea ce făcea și rămase cu acul suspendat deasupra broderiei. În dimineața asta? O, Doamne, Dumnezeule, copilă! Se întâmplă întocmai cum am crezut și am sperat. Vine ca să-și declare sentimentele față de tine.

— A, nu, zise Anna, destul de speriată. Dacă vine, o face doar ca să ne prezinte complimentele lui, mătușă Marjorie. Îndrăznesc să cred că vine numai ca să se asigure că ne-am simțit bine la teatru seara trecută.

— Da de unde, copilă, zise Lady Sterne, apoi împături broderia și o așeză pe brațul fotoliului. Tu ai mintea cea mai limpede, așa că spune-mi... nu a mai zis și altceva? N-a spus nimic despre motivul vizitei sale?

— N... nu, minți Anna. Nu a spus nimic altceva. Poate că nici nu o să vină, de fapt. A zis doar că e posibil... și în plus, a făcut-o destul de neglijent. Îndrăznesc să spun că nu cred că va veni.

„Milady, aș vrea să-ți cer permisiunea de a te vizita mâine-dimineață pentru a discuta cu dumneata o chestiune destul de importantă.“

Cuvintele lui îi rămăseseră întipărite în memorie. Iar dacă nu fusese deja absolut clar la ce se referise, următoarele lui vorbe spulberaseră orice urmă de îndoială. O întrebase dacă era majoră. Iar când îi spusese câți ani avea, el afirmase că nu mai era nevoie să discute cu Victor înainte de discuta problema aceea cu ea.

Avea de gând să o ceară în căsătorie.

Fusese atât de sigură de însemnătatea cuvintelor lui, încât avusese parte de o noapte lungă de nesomn. Iar în clipele scurte în care reușise să adoarmă, fusese chinuită de coșmaruri îngrozitoare.

Trebuia să îl refuze, desigur. Nu avea de ales în privința aceea. Și nu ar fi avut de ales, nici măcar dacă Sir Lovatt Blaydon nu s-ar fi mai întors niciodată din America. Nu se putea căsători niciodată. Mai cu seamă că era foarte posibil ca el să se întoarcă – doar îi spusese că o va face. Și dacă se întorcea – sau mai degrabă când –, ea ar fi fost legată de el mai strâns decât orice sclav de stăpânul său. În noaptea precedentă, zăcuse în pat și o trecuseră toate transpirațiile, ba de cald, ba de frig… și își amintise tot. Ba de fapt, nu se putuse opri să nu-și amintească felul în care își așezase o dată lejer mâinile în jurul gâtului ei. Și apoi cum le strânsese extrem de ușor, în timp ce îi descria cum se strângea o funie în jurul gâtului unui criminal condamnat. Cum nodul frânghiei se așeza chiar sub ureche. Și faptul că funia nu frângea mereu gâtul celui spânzurat, când se deschidea trapa de dedesubt și omul cădea în gol. Anna aproape că leșinase de spaimă atunci.

Da, trebuia să-l refuze cu orice chip pe ducele de Harndon. Nici măcar nu ar fi trebuit să-i fie greu să facă față acelei dimineți. O va cere în căsătorie, ea îl va refuza, apoi el va pleca. Totul era foarte simplu. Doar că Anna știa foarte bine că în timpul acelor câteva minute ale întâlnirii lor, se va confrunta cu cea mai mare tentație a vieții ei.

Doamne, Dumnezeule! Dorința disperată de a scăpa de ea însăși și de realitatea vieții sale era aproape de nesuportat. Greșise când cedase în fața ispitei de a gusta viața aceea plină de libertate. Și odată ce o gustase, râvnea din toată ființa ei să se înfrupte cu întregul festin. Dar asta nu ar fi făcut altceva decât s-o ucidă. La fel o otravă mortală.

Și ar fi ucis-o literalmente.

— Îndrăznesc să spun că nu va veni, îi mai repetă o dată în grabă nașei sale, apoi îi zâmbi. Cred că este genul de lucru pe care-l spune un domn unei doamne atunci când o escortează acasă.

— O, Doamne, nu! exclamă Lady Sterne, clătinând din cap.

Însă nu avu ocazia să spună mai mult de atât. Pentru că majordomul deschise ușa și le întrebă pe domnia sa și pe Lady

Anna dacă îl primeau în vizită pe Excelența Sa, ducele de Harndon.

Anna închise ochii strâns o clipită, dar îi redeschise repede. Simțea și mai tare amețeala când ținea ochii închiși.

Ducele purta verde smarald și auriu. În ochii Annei, era mai frumos și mai strălucitor ca oricând. Dar poate că se întâmpla asta și pentru că nu mai era un Făt-Frumos cu care îndrăznea să flirteze, ci un bărbat care ajunsese să o ispitească foarte mult. Un bărbat pe care trebuia să-l respingă și să-l îndepărteze pentru totdeauna. Într-adevăr! După doar câteva zile scurte, dispăruse bucuria aceea minunată de a-și abandona propria fire și circumstanțele în care se afla, pentru a flirta cu cel mai frumos crai din Londra. Basmul acela ajunsese la finalul său inevitabil.

O vreme se gândi că până la urmă se înșelase. Timp de aproape cincisprezece minute, ducele stătu de vorbă cu ea și cu Lady Sterne, afișând o amabilitate nonșalantă și un farmec care păreau să dezmintă orice motiv suplimentar al vizitei sale. Dar chiar când Anna se mai relaxă un pic, el rosti în cele din urmă acele cuvinte pe care se temuse să le audă. Pentru o clipă, mintea ei abia percepu afirmația sa. Se întorsese să se adreseze nașei ei.

— Doamnă, zise el. Vă pot cere permisiunea de a vorbi câteva minute între patru ochi cu Lady Anna despre o chestiune privată?

Lady Sterne se ridică imediat în picioare, zâmbind cu căldură și bunăvoință.

— Lady Anna nu mai este adolescentă și nu mai are nevoie să fie însoțită cu strictețe, așa că da, Harndon, zise ea. Dar nu mai mult de zece minute. Mă întorc în scurt timp.

Ducele se ridică și traversă încăperea, pentru a-i deschide ușa nașei sale. Anna se ridică și ea și se duse la fereastră în virtutea inerției. Se uita afară, absentă. Inima îi bătea tare și o asurzea. Își simțea inima în gât, ca pe un nod care o lăsa fără răsuflare.

„O, Doamne. Te rog, Doamne. Doamne, Dumnezeule…“ se rugă frenetic în tăcere. Dar știa că astfel de rugăciuni erau inutile. De ani întregi, Dumnezeu fusese doar un observator tăcut al vieții ei. Nu fusese deloc bun cu ea. Sau poate că în clipa aceea o testa, la fel cum îl testase pe Iov, ca să vadă cât de mult putea îndura. Și uneori chiar se simțea de parcă era pe marginea prăpastiei, la un pas de a ceda definitiv.

Vocea lui răsună atunci din spatele ei.

— Milady, zise el încet. Cred că știi de ce am venit în dimineața asta și ce am să îți spun.

„Întoarce-te. Spune-i acum. Pari nedumerită și spune-i că nu ai nici ce mai mică idee. Nu, nu e bine așa. Mai bine pari serioasă. Îngândurată. Spune-i că te neliniștește să știi că a interpretat greșit situația. Spune-i că ai pe altcineva. Că ai pe cineva care te așteaptă acasă.“ Dar se cutremură la gândul că poate omul acela chiar era acolo, așteptând-o.

Așa că se întoarse spre el. Dar de îndată ce o făcu, își puse și masca. Până atunci nu se gândise niciodată la comportamentul ei ca la o mască – ci doar ca la o manifestare a ceea ce simțea și ce voia să simtă, până când venea vremea să plece acasă. Dar în clipa aceea era o mască. Zâmbi luminos și întredeschise ușor buzele, iar asta îi făcu ochii să strălucească.

— O, vai, nu, Excelență, zise ea. Nici o femeie nu îndrăznește să creadă că știe astfel de lucruri. Dacă se înșală? Gândește-te cât de stânjenitor ar fi un asemenea moment, adăugă apoi și râse cristalin.

Își dorea din tot sufletul să mai vadă o dată sclipirea care se năștea în ochii lui, ca răspuns la cuvintele ei. Apăru atunci în ea o nevoie feminină adânc înrădăcinată de a avea putere asupra unui bărbat. De a-l atrage. Măcar pentru o ultimă dată.

Se studia și se asculta pe sine, și era deopotrivă consternată și confuză. Și profund nefericită.

— Ai dreptate. Ochii lui o țintuiră de sub pleoapele lenește și o privi în felul său necuviincios, care-i făcea genunchii să se înmoaie. Iartă-mă. Dar acest gen de situație nu se încadrează în experiența mea de zi cu zi.

Îi luă apoi mâna dreaptă într-a lui și o întoarse cu palma în sus, astfel încât să se odihnească în mâna lui stângă. Apoi o așeză pe cealaltă deasupra palmei ei. Mâinile lor se atingeau. A ei era prinsă la mijloc între ale lui. I se părea ceva incredibil de intim. Anna simți brusc o durere în gât.

Apoi o surprinse, coborând într-un genunchi. Nu arăta absolut deloc ridicol în postura aceea.

— Milady, zise el. Lady Anna, ai vrea să-mi acorzi onoarea și să mă faci cel mai fericit bărbat din lume, devenind soția mea?

Rostise acele cuvinte. Cuvintele pe care se așteptase să le audă. Pentru care se pregătise sufletește de cu o seară înainte.

Dar dintr-un motiv sau altul, cuvintele acelea nu voiau să capete nici un sens în mintea ei. Îl privi în ochi și se aplecă ușor spre el. Și atunci totul căpătă sens și descifră acel cod secret.

Erau întocmai cuvintele la care se așteptase și pentru care se pregătise. Și păreau la fel de noi și de minunate ca soarele care răsărea iar și iar, în fiecare dimineață. Putea deveni soția lui. Putea păși în libertate și în fericire, lăsând totul în urmă, la fel ca un șarpe care se lepădă de propria-i piele. Putea să fie soția lui.

Ba nu, nu putea.

— Excelență, încercă ea să spună, dar vocea ei suna ca o șoaptă. Poate nu știai asta, dar eu nu am nici o avere. Tatăl meu a pierdut aproape totul fără... fără nici o vină a lui. Iar fratele meu e tânăr și încă nu a avut timp să-și revină după toate cele întâmplate. Nu am zestre.

— Te vreau doar pe dumneata, zise el, ridicându-se din nou în picioare, dar fără a-i elibera mâna. Am eu o avere destul de mare, care n-are nevoie să mai fie sporită.

O voia pe ea. Pe ea. Nu voia nici un alt stimulent. Ci doar pe ea.

Anna mai încercă o dată:

— Am douăzeci și cinci de ani, Excelență, zise ea. Cu siguranță ți-ai fi dorit o soție mai tânără.

— Îmi doresc o soție care să aibă exact vârsta dumitale, zise el. Indiferent ce vârstă înseamnă asta. Te vreau pe dumneata.

O dorea pe ea. O, Doamne, Dumnezeule! O voia pe ea!

— A... aaa... am surori, continuă ea. Am două surori, pentru care mă simt responsabilă, acum că mama și tatăl nostru au murit amândoi. Fratele meu este prea tânăr să-și asume responsabilitatea pentru ele, altfel decât financiar. Trebuie să mă întorc acasă să am grijă de ele.

— Surorile dumitale pot locui cu noi, dacă asta îți dorești, zise el. Și dacă ceea ce te îngrijorează este faptul că nu au zestre, atunci le voi oferi eu una.

Temerile ei pentru Emily mergeau mult mai departe de faptul că nu avea zestre. Dar era dispus să îi ofere o casă lui Emily. Și lui Agnes. Și zestre. În schimbul faptului că se căsătorea cu el. Atât de mult o dorea.

— Mai sunt și alte motive pentru care nu ar trebui să te cer în căsătorie? întrebă el. Alte secrete întunecate, Lady Anna?

Doar faptul că ar fi putut fi aruncată în închisoare pentru o

serie de infracțiuni. Sau spânzurată pentru altele – inclusiv crimă. Și faptul că nu se putea căsători niciodată – chiar și în ciuda celorlalte motive.

— Nu, șopti ea.

— Foarte bine atunci, zise el. Anna își dădu dintr-odată seama că avea mâinile calde și ferme. Liniștitoare și susținătoare. Atunci accepți? Vrei să fii ducesa mea?

Nu s-ar fi mai putut ține pe picioare, dacă și-ar fi îndepărtat mâinile. S-ar fi prăbușit la podea. În plus, dacă și-ar fi retras mâinile, corpul ei nu ar fi mai avut nici o altă sursă de căldură. Ar fi înghețat pe loc. Și exact asta ar fi făcut, dar i-ar fi spus „nu“. Toate gândurile acelea nebunești îi alergau prin minte, fără încetare. Nu se opreau nici măcar suficient de mult cât să le poate cântări rațional.

— Da.

Anna șopti încet acel cuvânt, dar simți că grandoarea și puterea lui i-ar fi putut frânge mintea și poate chiar însăși existența. Nu-i venea să creadă că ea rostise acel cuvânt, dar pe de altă parte, era perfect conștientă că nu era nimeni altcineva care să o fi putut face. Și în clipa aceea nu făcea nimic ca să-și retragă răspunsul. Plutea în aer deasupra capului ei, ca un obiect palpabil.

El se ridicase și-și îndepărtase mână dreaptă. Îi ridică atunci mâna și-i deschise palma cu degetul mare, apoi i-o sărută.

— Atunci m-ai făcut cel mai fericit bărbat din lume, doamnă, zise el.

Acele cuvinte convenționale îi mângâiau sufletul ca o mănușă de catifea. Și în același timp, o spintecau ca o sabie ascuțită.

Îi zâmbi atunci strălucitor. Aparent, masca ei era ceva mobil.

capitolul 7

În momentul acela, Luke se simțea foarte recunoscător că îl aștepta o zi aglomerată. Lady Sterne se ținuse de cuvânt și se întorsese după zece minute în salonul de dimineață. După cum era de așteptat, fusese încântată la aflarea veștii. Era convins că femeia plănuise totul împreună cu Theo și că în clipa aceea se felicita pentru îndeplinirea rapidă a speranțelor lor.

Lady Anna Marlowe nu își dorea o nuntă mare – adică genul acela de ceremonie care ar fi necesitat o lună de pregătire. Voia doar să fie chemat acolo și fratele ei – care se afla acasă la logodnica lui, adică la mai puțin de o zi călare distanță. Și nu voia să aștepte să fie adusă și sora ei cea mai mică, întrucât asta ar fi durat prea mult.

Luke era ușurat. Făcuse acel pas crucial, fără a-și acorda timp să se gândească prea mult. Așa că în clipa aceea își dorea doar ca totul să se termine mai repede. Nu voia să treacă prin săptămâni sau poate chiar luni întregi în care să se întrebe dacă mai avea vreo portiță de scăpare. Pentru că nu mai exista nici o cale de scăpare. Voia să se căsătorească mai repede, astfel încât să aibă timp să se obișnuiască cu noua sa situație.

Sugerase că putea obține o licență specială, care să le permită să se căsătorească în decurs de trei zile, iar ea acceptase imediat. Se vor căsători la Londra și vor rămâne acolo o perioadă după nuntă. Încă nu se putea convinge să meargă la Bowden și se gândea că poate că încă mai putea evita s-o facă. Dar în sinea lui știa că nu era ceva plauzibil. De fapt, inevitabilitatea întoarcerii lui acolo jucase un rol important în decizia de a se căsători. Nu făcea acest pas dintr-o dorință personală.

Și totuși, în timp ce o privea pe logodnica lui – logodnica lui! – nu era sigur că era complet adevărat. Lady Anna zâmbea și strălucea, și era incredibil de frumoasă. Se gândi atunci pentru

prima dată că probabil se îmbrăcase special pentru ocazia aceea – pentru că era mai elegantă decât s-ar fi cuvenit într-o dimineață normală. Fericirea ei era evidentă, chiar dacă fusese foarte cinstită și îi spusese deschis toate neajunsurile care o decădeau din dreptul de a fi mireasa lui. Se pomeni apoi întrebându-se dacă îl iubea.

Îl încercase mereu o neliniște aparte atunci când bănuise că o femeie era îndrăgostită de el. Pentru că el nu putea oferi în schimb un astfel de sentiment. Și pusese mereu capăt cu fermitate oricărei relații, chiar dacă nu se plictisise încă de femeia în cauză. Și totuși lucrurile erau complet diferite cu Lady Anna Marlowe. Urma să devină soția lui. Și chiar dacă nu o putea iubi, simțea o anumită plăcere la gândul că va avea în viața lui acea frumusețe, fericire și vivacitate care o caracterizau.

Se ridică în picioare ca să plece și se gândi că dacă trebuia să se însoare cu cineva – și părea ceva absolut obligatoriu – atunci se bucura că se căsătorea cu ea, mai degrabă decât cu orice altă femeie pe care o întâlnise vreodată.

„Cu excepția Henriettei“, zise apoi o voce nedorită din interiorul său. Dar asta fusese într-o altă viață.

La fel ca mai devreme, luă mâna lui Lady Anna între ale lui palme și apoi făcu o plecăciune deasupra ei.

— Doamnă, zise el. Pot să sper că îmi vei face onoarea de a-mi acorda dansul de deschidere și cel de dinainte de cină la balul soților Castle?

Zâmbetul ei era strălucitor. Când îl privea de aproape, aproape că simțea nevoia să facă un pas în spate, involuntar.

— Mulțumesc, Excelență, zise ea. Voi aștepta cu nerăbdare ambele dansuri.

— La fel și eu, zise el. Le aștept cu nerăbdare pe amândouă. Sunt sluga dumitale. Îi ridică apoi mâna la buzele lui.

Decise fără tragere de inimă că era imperios necesar să facă o vizită la Harndon House. Era foarte posibil să ajungă să regrete că se întorsese în Anglia și că reluase legătura cu familia sa. Dar le făcuse pe amândouă. Și în clipa aceea i se părea că nu putea merge decât înainte. Nu mai avea nici un rost să-și dorească să se fi putut întoarce în timp și să hotărască să nu părăsească Parisul, sau viața pe care o cunoscuse acolo.

Mama și sora lui erau amândouă acasă. Discutară cu el

despre ieșirea la teatru din seara precedentă. Doris zâmbi răutăcios și făcu un comentariu pe seama faptului că îi acordase lui Lady Anna Marlowe mai multă atenție decât oricui altcuiva din lojă.

— Cred că este foarte frumoasă, adăugă apoi. Mult mai frumoasă decât marchiza aceea d'Étienne, în ciuda splendorii ei pariziene.

— Doris! exclamă tăios ducesa văduvă, în timp ce Luke ridica din sprâncene. Te rog nu uita de maniere.

Doris îi făcu semn cu ochiul fratelui ei.

— Lady Anna Marlowe pare o tânără cu o educație aleasă, îi spuse văduva fiului ei. Ca de fiecare dată de când se întorsese, Luke observă din nou că mama sa nu se uita niciodată direct la el. În plus, este fata contelui de Royce. Are un rang potrivit, Lucas.

— Pentru ce, mă rog, mamă? întrebă el, cu sprâncenele încă ridicate.

— Succesiunea a fost nesigură pentru prea mult timp, zise ea. Și a sosit timpul ca la Bowden Abbey să existe din nou o stăpână de necontestat… o doamnă care este soția actualului duce. Lucas, a venit timpul să pui datoria pe care o ai mai presus de plăcerea ta personală.

— Ca să te mulțumesc pe tine, mamă, zise el, mă voi căsători cu doamna. E bine pentru tine peste trei zile?

Femeia îl privi atunci oarecum suspicioasă și fără cuvinte.

— Am venit direct de la Lady Sterne, continuă el, unde am cerut-o în căsătorie, și propunerea mea a fost acceptată. Mă voi căsători cu Lady Anna peste trei zile.

Doris scoase atunci un țipăt ascuțit și străbătu în fugă camera, complet lipsită de eleganță, ca să se arunce în brațele lui și să-l sărute pe obraz.

— Luke! strigă ea. Știam eu că se va întâmpla. Știam eu că te vei îndrăgosti de ea, că te vei căsători și apoi vei veni să locuiești înapoi acasă. Și acum totul o să fie iar ca înainte. Sunt așa de fericită că îmi vine să țip!

— Te rog, nu, draga mea, zise Luke, încet.

— Doris! o atenționă cu asprime mama lor.

Dar Doris nu voia să se lase intimidată. Își încleștă mâinile în jurul gâtului fratelui ei și se lăsă pe spate pe toată lungimea brațelor.

— E fratele meu, mamă. Și vine acasă! O, Luke, ai rămas

același sub toate hainele acelea frumoase, sub eleganța și comportamentul tău plictisit! Acum știu asta și mă bucur enorm. O, da, trebuie să spun că o să-mi placă foarte mult de această cumnată a mea.

Doris sublinie intenționat acel cuvânt, sugerând faptul că poate nu-i plăcuse prea mult de cealaltă cumnată a ei. Oare Henrietta fusese dificilă? Oare împărtășise și altor oameni propria ei nefericire?

— Așa sper, Doris, zise el, în ciuda faptului că se simțea puțin incomod cu o astfel de manifestare a afecțiunii.

Și totuși, Doris rămăsese întru câtva o copilă. Îi plăcuse mereu să îmbrățișeze și să fie îmbrățișată. Îi plăcuse să-l țină de mână când se plimbau. Și când era foarte, foarte mică, îi plăcuse să stea cocoțată pe umerii lui și să se agațe de părul său. Iar ultima dată când se întâlniseră, avusese loc acea îmbrățișare disperată pe aleea din fața casei.

Se gândi atunci că probabil Doris va fi dezamăgită de el. Pentru că nu mai era fratele pe care și-l amintea ea. Bărbatul acela nu mai exista demult.

Mama lui părea mulțumită. Cu toate acestea, Luke se pomeni întrebându-se dacă își dorea sincer ca el să rămână în Londra și să se întoarcă la Bowden sau dacă nu cumva își dorea doar să o vadă pe Henrietta înlocuită și spera ca Anna să fie mai ușor de condus.

Ashley nu era acasă. Luke se întrebă dacă va fi mulțumit de noile vești sau dacă își dorea ca fratele său să ajung în iad – sau cel puțin să se întoarcă la Paris.

Luke plecă apoi și se duse la clubul White, ca să mănânce și să se relaxeze un pic, după o dimineață tensionată. Acolo se întâlni cu unchiul său și îi împărtăși noutățile. După cum era de așteptat, lordul Quinn primi anunțul cu voie bună și-i scutură mâna strașnic – de parcă ar fi încercat să i-o disloce din încheietură. Iar gestul lui agitat atrase atenția și altor domni. Și la scurt timp după aceea, jumătate din cei prezenți în club aflaseră deja despre logodna sa. Luke se gândi cu tristețe că probabil toată lumea bună din societate va afla asta până la Balul Castle.

Și dacă tot avea să fie așa, se duse să publice anunțul logodnei și căsătoriei iminente în ziarul de a doua zi. Iar după aceea merse să facă rost de licența specială, care le va permite să se căsătorească peste trei zile.

Era deja destul de târziu în după-amiază, când ajunse la hotelul unde era cazată marchiza d'Étienne. Femeia abia se întorsese de la o plimbare cu niște noi cunoștințe, dar era deja schimbată într-un neglijeu destul de lejer. Îl primi cu brațele deschise și cu zâmbetul ei, destul de arogant.

— A, *cheri!* exclamă ea și-i întoarse obrazul pentru un sărut. Sunt furioasă pe tine, *non*? Am auzit că aseară ai dus o englezoaică la teatru, pentru că urma să fie acolo și mama ta și ți-era rușine să îi prezinți o marchiză franțuzoaică. Iar azi te-am așteptat o oră să vii, după care am zis: „*Non*, n-o să îl mai aștept pe iubitul necredincios. O să mă întorc la Paris și o să acord favorurile mele altui amant dornic, *non*?" Mulți le cerșesc în mod jalnic.

— Știu, Angelique, zise el. Onoarea de a fi iubitul tău este mai râvnită și mai lăudată în Franța chiar decât cea de a primi favorurile regelui.

— Ah, lingușitor nerușinat! exclamă ea. Luc, cel cu limba aurită. Te voi ierta numaidecât, *cheri*, chiar dacă ar trebui să te pedepsesc cel puțin o oră cu furia mea. Dar ar fi o oră irosită, *non?* Te voi primi în patul meu, și tu te vei lăuda cu asta englezilor lenți care locuiesc în Londra. Vino, trebuie să fii leul meu astăzi… o faci atât de bine. Sunt gata să mă supun atacului, *mon amour*…

Marchiza închise ochii pe jumătate și vocea ei coborî într-o șoaptă răgușită.

O jumătate din el intenționase să o posede înainte de a-i vestea. Angelique era foarte meticuloasă și foarte pricepută în arta seducției. Dar era nedrept din partea lui să-i ascundă ceva ce foarte probabil i-ar fi schimbat complet atitudinea față de el. La urma urmei, nu era o femeie pe care o plătea pentru favorurile acordate și care nu avea nici un drept să știe despre starea lui maritală.

— Angelique, zise el. Poate că ar fi trebuit să rămâi la Paris. Acolo strălucești, draga mea. Aici doar te irosești. Poate că ar fi mai bine să te întorci acolo.

Ea țuguie buzele și mimă un sărut.

— Ne vom întoarce împreună. Și acum, să nu mai vorbim. Hai să trecem la fapte. O să mă atingi și o să mă mângâi și o să mă faci să implor îndurare și să țip de extaz. Atinge-mă, leul meu!

— Doamna pe care am escortat-o aseară la teatru, Lady

Anna Marlowe, începu el. În dimineața asta a fost de acord să fie soția mea, Angelique. Ne vom căsători peste trei zile.

Femeia îl privi absentă câteva secunde, iar apoi palma ei se lipi neașteptat de tare și dureros de obrazul lui.

Deveni apoi o sălbăticiune și se aruncă asupra lui. Îl atacă cu pumnii, cu unghiile și cu dinții și îl lovi cu picioarele. Și tot timpul îl blestemă, folosind un limbaj demn de scursurile Parisului. El nu vru să o lovească înapoi, dar fu nevoie de toată forța lui și o perioadă de timp considerabilă, ca să o potolească. Și reuși cu greu în cele din urmă, împingând-o spre pat, așezând-o cu forța și apoi imobilizându-i trupul și picioarele cu greutatea corpului lui și imobilizându-i încheieturile deasupra capului.

Angelique tăcu până la urmă, dar încă se mai cutremura sub greutatea lui.

— Luc, zise ea și ura din ochii ei dispăru când se uită în ai lui, care se aflau la doar câțiva centimetri de ai ei. Luc, m-am făcut de râs îngrozitor de tare pentru tine. Te-am urmat aici, deși tu nu m-ai invitat să te însoțesc. Te-am iertat în după-amiaza asta, când ar fi trebuit să-mi pun servitorii să-ți trântească ușa în nas. Și când mi-ai spus că urmează să te căsătorești, am fost furioasă, în loc să te disprețuiesc. Nu mi s-a mai întâmplat niciodată așa ceva. Sunt marchiza d'Étienne. Eu sunt cea care frânge inimi, *non*?

— Da, zise el. Parisul este plin de bărbați ale căror inimi le-ai frânt, Angelique. Ba de fapt, sunt împrăștiați prin întreaga Franță.

— Dar iată-mă în sfârșit făcându-mă de râs, spuse ea. Se pare în cele din urmă, tot mi-am lăsat inima să fie frântă. Aș fi acceptat să fiu soția ta, Luc. Crezi că nu aș fi fost dispusă să părăsesc Franța ca să locuiesc aici? Aș fi locuit cu tine, oriunde pe pământ. Aș fi fost ducesa ta.

Luke nu avea nici un răspuns pentru ea, dar continuă să o privească în ochi.

— Fă dragoste cu mine, șopti ea. Fă dragoste cu mine, cum numai tu știi, *mon amour*.

Însă Luke se dădu la o parte, se ridică în picioare și-și aranjă hainele. Dintr-odată, camera i se părea de o mie de ori mai mică și mai sufocantă decât i se păruse la vizitele precedente. Iar în clipa aceea nu se putea gândi decât să scape de acolo și să iasă afară la aer curat și spațiu deschis.

— Nu pot, Angelique. Ar fi nedrept față de tine. Îmi pare rău, draga mea. Credeam că ne-am unit pentru plăcerea noastră reciprocă.

— Ah, Luc! exclamă marchiza. Zăcea în continuare pe pat, exact în poziția în care o lăsase el, cu mâinile întinse deasupra capului. Așa a fost. Chiar așa a fost. Motivul a fost mereu această plăcere mai mare decât oricare alta pe care am cunoscut-o vreodată.

Luke își ridică tricornul și bastonul, apoi se îndreptă spre ușă. Trebuia să plece de acolo. Dar vocea ei îl opri chiar în clipa în care dădu să deschidă ușa.

— Este adevărat ce se spune despre tine la Paris, zise ea. Nu am vrut să ascult de gura lumii, dar se pare că ar fi trebuit să o fac. Doar că am crezut mereu că noi doi suntem la fel. Se spune că ești un om fără inimă, *cheri*.

Luke se stăpâni atunci să nu plece în grabă. Coborî lent scările hotelului și ieși afară în stradă. Era a doua oară în aceeași zi, când i se spunea lucru acela – mai întâi i-l spusese Ashley, iar apoi Angelique. Și amândoi aveau dreptate, desigur.

Se gândi că oamenii deveneau foarte nesăbuiți când își permiteau să iubească. Grăbi pasul și își umplu plămânii cu aerul rece. Dragostea nu aducea cu ea nimic altceva decât umilire și o furie sălbatică și neputincioasă. Iubirea răpea unui om orice formă de rațiune sau control asupra propriului destin.

Își întoarse în mod voit gândurile spre seara care urma și spre cele două seturi pe care le va dansa cu Lady Anna Marlowe. Într-un fel, ea era ca o gură de aer proaspăt în viața lui. Spera că îi va zâmbi și în seara aceea… și că va flirta cu el chiar și atunci când nu dansau. Știa că va petrece toată seara în sala bal, în ciuda faptului că nu va dansa mai mult decât acele două seturi. Și era perfect conștient de faptul că va proceda așa doar pentru plăcerea de a o privi și de a observa exuberanța ei simplistă față de viață.

Anna avea impresia că cele trei zile de dinainte de nuntă treceau atât de repede, încât nici măcar nu avea timp să-și tragă sufletul. Își tot promitea că va reconsidera problema și că va găsi o cale de ieșire din dilema aceea în care o aruncaseră ispita și impetuozitatea. Dar dintr-un motiv sau altul, nu găsi niciodată timpul necesar.

Ducele de Harndon dansă cu ea de două ori la Balul Castle – întocmai după cum îi promisese –, iar restul serii, o privi cu ochii lui înșelători de leneși, închizând și deschizând languros evantaiul acela ridicol al său. Era din nou machiat și purta o aluniță falsă pe obraz, dar părea foarte diferit de acea primă seară în care îl văzuse. Era îmbrăcat într-un costum albastru pal și arăta de-a dreptul strălucitor, datorită unei multitudini de diamante, care sclipeau orbitor dintre faldurile lavalierei sale, de pe degetele lui, dar și de pe mânerul sabiei lui ceremoniale.

Anna nu îl scăpă nici ea din priviri toată seara. Doar că ea nu rată nici un dans și flirtă cu el neîncetat peste umerii partenerilor ei, pe deasupra evantaiului sau aruncându-i zâmbete strălucitoare din celălalt colț al sălii. Își zise că nu se oprise din zâmbit toată noaptea.

Totuși, ceva era diferit în seara aceea. Și părea că logodna lor era ceva știut de toată lumea. Așa că toată noaptea se priviră și flirtară unul cu celălalt în public – sub privirile interesate și indulgente ale lumii bune. Era ceva minunat și foarte palpitant. Și simplul fapt că o privea – deși știa că toți ochii erau ațintiți asupra lui – i se părea ceva uimitor. O voia pentru el. Doar îi spusese asta. Și în clipa aceea simțea și ea că era adevărat. O dorea.

Iar a doua zi după-amiază o duse în vizită la el acasă, ca să ia ceaiul cu mama și cu sora lui. Anunțul logodnei și al căsătoriei lor iminente apăruse în ziarul de dimineață, așa că în momentul acela, totul era oficial – asta dacă nu fusese deja și înainte.

Ducesa văduvă de Harndon o primi cu amabilitate, iar Lady Doris Kendrick chiar o îmbrățișă și o sărută pe obraz. Părea că avea aprobarea lor. Își aminti atunci că la urma urmei, era și ea fiica și sora unui conte de Royce – adică era o logodnică de rang potrivit pentru un duce. Chiar și fără avere.

Ducele rămase acolo în tăcere, iar sora lui îi zâmbi cu căldură, în timp ce ducesa văduvă începu să-i povestească despre Bowden Abbey și despre toate responsabilitățile care o așteptau pe orice ducesă de Harndon.

— Și odată ce te vei căsători cu Harndon, vei înlocui desigur orice alte doamne cu care împărți acest titlu, îi explică văduva. Aici mă refer la nora mea și la mine. Vei fi ducesa lui Lucas, Lady Anna. Și noua stăpână de la Bowden Abbey.

Aparent, femeii nu îi părea deloc rău că avea să fie înlocuită. Sau cel puțin așa se gândi Anna. Dar la urma urmei, i se

mai întâmplase asta și când murise soțul ei, și fiul cel mai mare preluase titlul de duce. Anna aflase că ducele – sau mai exact ducele *ei* – avusese un frate mai mare, care fusese căsătorit și care deținuse titlul timp de trei ani, după moartea tatălui său. Doar că fratele cel mare nu avusese fii și nici alți copii.

Se gândi că probabil toată lumea se va aștepta din partea ei să rămână grea fără întârziere și să poarte în pântece un fiu al actualului duce. Iar acest simplu gând o făcu să se înfioreze.

Lord Ashley Kendrick apăru înainte ca ei să-și termine ceaiul. Îi explică Annei că tocmai sosise acasă și aflase că ea venise în vizită, ca să ia ceaiul cu mama sa, așa că venise să o salute. Afișă un zâmbet frumos și strengăresc și făcu o plecăciune elegantă, înainte de a-i lua mâna și a i-o săruta.

— Sunt absolut încântat, zise el. Nici eu nu aș fi făcut o alegere mai bună, dacă aș fi avut ocazia să-mi aleg singur cumnata, Lady Anna.

Ashley, Lady Doris și Lady Anna se amuzară copios pe seama afirmației tânărului, în timp ce mama lui le zâmbea amabilă. Ducele continua să o privească pe sub pleoapele grele. Însă nu era o privire lenește sau somnoroasă… Ci una care o făcea să se înfioreze de plăcere.

Lord Ashley se întoarse apoi ca să-i strângă mâna fratelui său, să-l felicite și să-l asigure că era un diavol extrem de norocos. Desigur, mama lui îl mustră aspru pentru folosirea unui astfel de limbaj în fața unor doamne.

Anna decise imediat că avusese dreptate – era într-adevăr un tânăr foarte chipeș și energic. Apoi îi zbură gândul la Agnes și la supărarea pe care o simțise la teatru, când lordul Severidge îl împiedicase pe lordul Ashley să își reia locul lângă sora ei. Ar fi făcut un cuplu minunat! Și cu siguranță nu era o diferență mare de vârstă între ei. Bănuia că lordul Ashley era cu câțiva ani buni mai tânăr decât ducele și, fără îndoială, nu era cu mult mai în vârstă decât Victor. Poate că va putea încuraja o căsătorie între sora sa și fratele soțului ei.

Soțul ei. Simți cum i se strânse stomacul și cum puse stăpânire pe ea o spaimă cumplită. Dar o alungă fără milă. Nu era ceva menit pentru momentele publice.

A doua zi, sosi și fratele ei, Victor. Singur. Îi explică faptul că o lăsase pe Constance acasă cu părinții ei, de vreme ce nu avusese suficient timp la dispoziție ca să-i găsească o însoțitoare

potrivită sau niște prieteni adecvați la care să locuiască pe perioada șederii la Londra. Îi spuse că era absolut încântat pentru ea, apoi o strânse tare în brațe și o sărută pe ambii obraji. Părea că fratele ei fusese foarte îngrijorat ca nu cumva Anna să-și fi pierdut șansa la o căsătorie avantajoasă și fericită din cauza faptului că îi îngrijise atât de mult timp pe părinții lor.

— Desigur că o vreme ne-am așteptat cu toții ca Blaydon să te ceară în căsătorie și ca tu să accepți, zise el. Dar trebuie să recunosc că mie nu mi s-a părut niciodată o căsătorie potrivită. Adică, da, era un om destul de amabil, dar era mult prea bătrân pentru tine, Anna. Aș putea băga în foc că era aproape de aceeași vârstă cu tata.

Anna nu-i răspunse în nici un fel, dar se grăbi apoi să-l întrebe despre propriile lui planuri de nuntă – în fond căsătoria lui se stabilise pentru toamna aceluiași an. Află că părinții lui Constance își doreau ca fiica lor să sărbătorească împlinirea vârstei de optsprezece ani, înainte de nuntă.

Ducele de Harndon veni în vizită după-amiază, ca să-l cunoască pe fratele ei și să bea ceaiul împreună. Iar mai târziu, cei doi bărbați se retraseră, ca să discute în particular. Nu se putea pune problema unei zestre, desigur. Și de vreme ce Anna era majoră, nici nu intra în discuție faptul că ar fi avut nevoie de consimțământul fratelui ei. Dar se pare că cei doi bărbați considerau că era necesar să discute între patru ochi despre alte aspecte ale acelei căsătorii. I se părea absurd ca Victor să discute despre căsătoria ei – și tocmai cu logodnicul său, dintre toți oamenii. În ciuda faptului că purta o perucă elegantă și niște haine foarte la modă, fratele ei Victor părea încă destul de tânăr.

Anna rămase singură cu nașa și cu sora ei și se gândi că a doua zi era ziua nunții sale. A doua zi pe vremea aceea, va fi Anna Kendrick, ducesa de Harndon. O copleși încă o dată un sentiment inexplicabil de spaimă, pe care îl înăbuși însă în grabă. După aceea zâmbi și fu de acord că Victor devenise într-adevăr un tânăr foarte chipeș, care-și purta titlul cu multă demnitate și chibzuire.

Se concentră apoi pe evenimentele din trecut. Uneori i se părea că tot ce se întâmplase meritase din plin osteneala. Lui Victor i-ar fi revenit oricum titlul de conte după moartea tatălui lor –, dar era foarte posibil ca până atunci să nu-i fi mai rămas nimic altceva. Desigur, nici în clipa aceea nu putea spune că avea

foarte mult. Însă era un început de la care putea clădi mai departe. Iar Victor era un om inteligent și chibzuit, care era dispus să muncească din greu pentru a-și reclădi averea. Nu trebuia să uite că făcuse un lucru bun. Nu trebuia să uite niciodată asta.

Cele trei zile trecură ca prin farmec, dar o neliniștiră cât pentru o viață. Când era în preajma altor oameni, putea ține spaima aceea la distanță. Dar când era singură, se simțea atacată din toate părțile – ca și când s-ar fi luptat să scape de o hoardă de demoni veniți tocmai din iad, ca s-o chinuiască. Nu se putea căsători cu ducele. Pur și simplu nu putea. Trebuia să-i spună adevărul. Și va face asta la următoarea lor întâlnire.

Probabil fusese nebună! Nu, cu siguranță fusese complet nebună ca să cedeze în fața tentației. Dar părea că ori de câte ori îl vedea, nebunia aceea punea stăpânire pe ea și o învăluia în masca zâmbetelor strălucitoare și a fliturilor periculoase. Și uneori simțea că se chinuia cu disperare să o sfâșie din interior, ca să o poată scoate la iveală pe Anna cea reală și pentru ca el să o vadă drept cine era cu adevărat, înainte să fie prea târziu. Cu toate acestea, nu își putea smulge masca.

Își spuse că trebuia să fie o nebunie. Pentru că în realitate nu existau demoni și nu exista nici o mască. Nu trebuia decât să-i spună tot adevărul. Încă nu era prea târziu pentru asta. Încă mai avea timp, până la ceremonia de cununie. Și încă mai putea să o facă, chiar dacă va fi îngrozitor să rupă logodna după ce devenise atât de publică – după ce el procurase dispensa specială pentru căsătorie – și după ce venise și Victor. Dar trebuia să o facă, înainte să fie prea târziu.

Cu toate acestea, fiecare clipă care trecea o aducea și mai aproape de acel moment în care va fi cu adevărat prea târziu.

Nu se putea căsători cu el. Pur și simplu nu putea. Și totuși, exact asta va face a doua zi. Mâine-dimineață. Hainele pe care trebuia să le poarte fuseseră deja alese și pregătite. Iar nașa ei avusese o discuție cu ea, în care îi explicase la ce să se aștepte pentru noaptea următoare – adică ce urma să se întâmple în patul conjugal și cum trebuia să răspundă ea. Dar îi mai spusese și că nu avea de ce să-i fie frică. Că ducele de Harndon era un bărbat de treizeci de ani și fără îndoială avea foarte multă experiență. Că va ști cum să-i aline temerile și cum să facă să o rănească cât mai puțin cu putință, când îi frângea bariera

fecioriei. Lady Sterne îi reamintise că și ei îi plăcuse de el, la fel de mult cum îi plăcuse lui de ea, iar apoi îi zâmbise. Și adăugase că va ajunge să-i placă și ei după prima noapte, sau două.

Era ultima noapte de dinaintea nunții ei. Ultima noapte de dinainte de noaptea nunții. Și abia atunci înțelese Anna că urma să facă un lucru imposibil. A doua zi se va căsători cu el. Zăcu ore întregi privind baldachinul patului, apoi închise ochii și și-l imagină. Era cu doar câțiva centimetri mai înalt decât ea, grațios, chipeș și foarte elegant. Era atât de elegant, încât ar fi putut fi considerat efeminat. Însă în realitate, bărbatul acela nu avea în el nimic care să fie câtuși de puțin feminin.

Era un bărbat pe îl dorea. Și fu nevoită să-și recunoască asta în cele din urmă.

Și și el o dorea pe ea. O iubea.

Poate că… Doamne, Dumnezeule! Poate că până la urmă nu era un lucru atât de imposibil, pe cât părea. Poate!

„Mâine noapte pe vremea asta…“, gândi ea și înghiți apăsat. Noaptea următoare pe vremea aceea el îi va fi supus deja trupul acelor lucruri pe care i le descrisese în detaliu mătușa Marjorie. Și poate că…

În noaptea următoare pe vremea aceea va fi o femeie măritată. Dar în același timp era posibil și ca mariajul ei să ia sfârșit.

Se întrebă unde se afla Sir Lovatt Blaydon în clipa aceea. Oare era încă în America? Sau poate în drum înapoi spre Anglia? Sau chiar în Anglia? Sau mort? Și-ar fi dorit să fie mort. Ba de fapt era un singur lucru pe care și-l dorea mai mult decât acela – și anume ca el să fie mort și ea să afle despre asta.

Așteptă să fie copleșită de un sentiment de vinovăție pentru că dorise moartea altei ființe umane. Dar acesta nu apăru.

Își dorea ca el să fie mort.

Era foarte târziu în noapte, dar Sir Lovatt Blaydon era încă treaz. Stătea singur, cu o carafă de coniac în dreptul cotului și cu un pahar gol în mână, pe care nu-l mai umpluse de peste o oră. Privea absent jarul rămas în șemineu de la focul pe care îl aprinsese valetul său cu mult timp în urmă.

Iar lângă carafă se afla un ziar de dimineață – vechi de aproape două zile. Era deschis și îndoit la pagina cu anunțuri. Iar el știa pe de rost acel anume anunț.

Reușise tot ce își propusese să facă în America. Cumpărase o moșie și o casă, pe care o mobilase apoi cu multă grijă și mult bun gust. Angajase servitori, care-i fuseseră recomandați pentru abilităților lor, dar și pentru manierele lor fine și instruite. Și rămăsese acolo ca să se impună printre vecini. Pentru a se face plăcut și pentru a fi acceptat și căutat de toată lumea. Îi fusese mereu ușor să se facă plăcut de oameni. Încă de când era copil, mama lui obișnuise să-i spună că, dacă voia, putea fermeca și păsările să zboare din copaci.

Pregătise totul. Pentru ea. Pentru Anna. Și apoi se întorsese după ea, crezând că probabil îl aștepta. Ba de fapt, era sigur de asta. Biata Anna! Se asigurase că avea să îl aștepte. Dar sosise vremea să se rupă de familia ei. Pentru că ei nu mai aveau nevoie de ea. Și nu mai depindeau de ea pentru tot. Draga și puternica lui Anna, care purtase singură pe umeri toate poverile și-și ținuse familia unită, în timp ce Royce se prăbușise sub ochii ei, chinuit de dependența de alcool și de jocurile de noroc… care îl iubise pe tatăl ei și avusese grijă de el, protejându-i în același timp de nenorociri pe surorile și pe fratele ei. Anna, care făcuse tot ce-i stătuse în putere pentru a rambursa datoriile pricinuite de conte și pentru a-și salva familia de la ruină… și pentru ca fratele ei mai mic să aibă ceva ce să moștenească.

Dar gata cu chinul pentru ea. În clipa acea era liberă. Și venise momentul să o poarte spre viața răsfățată și trăită în puf, pe care o merita. Nu va mai cunoaște niciodată vreo clipă de neliniște. Pentru că venise timpul să culeagă roadele eforturilor sale. Pentru tot restul vieții lui, avea de gând să îi ofere tot ce putea. Inclusiv devotamentul său etern. Și putea să aibă grijă de ea, chiar și dincolo de viață. Pentru că avusese grijă să îi asigure viitorul.

Anna lui va fi o femeie fericită.

Sau cel puțin așa crezuse, până când se întorsese și constatase că ea nu era acasă. Că nu era nimeni acolo, cu excepția fetei celei mai mici. Anna plecase la Londra cu una dintre surorile ei – Agnes – ca să petreacă două luni cu nașa ei.

Și venise la Londra și găsise asta… Întoarse capul pe jumătate pentru a privi ziarul, însă nu îl ridică. Dar nici nu avea de ce s-o facă – întrucât știa conținutul pe de rost. Scria că era logodită cu ducele de Harndon și urmau să se căsătorească peste două zile. De fapt, a doua zi.

Sir Lovatt Blaydon simțea că ceva din interiorul său murise. Și că o altă parte din el se transformase într-o furie de gheață. Oare chiar nu înțelesese? Nu se asigurase dincolo de orice urmă de îndoială ca ea să știe că era a lui? Că îi poseda trupul și mintea? Ba da. Nu lăsase loc de nici o îndoială, atunci când plecase. Ba de fapt, dacă nu ar fi fost absolut sigur de asta, nici nu ar fi mai plecat fără ea în America. Și nici nu i-ar fi acordat acel an de doliu, în care să-l jelească pe Royce și să se asigure că fratele și surorile ei își reveneau complet după pierderile suferite.

Nu înțelesese. Sau mă rog, sigur că înțelesese la ce se referise. În fond, Anna lui era o femeie inteligentă. Și în plus foarte curajoasă. Singura problemă era că nu reușise să vadă imaginea de ansamblu și probabil ajunsese la concluzia că el voia doar să o distrugă. Pentru că nu știa ce plănuise pentru tot restul vieții ei. Așa că încercase să îi scape.

Draga și curajoasa lui Anna. În mod surprinzător, nu putea rămâne furios pe ea. Ba aproape că simțea o admirație nedorită față de sfidarea ei. Și odată cu acea admirație, luase ființă în mintea lui și o decizie. Desigur că primul său impuls fusese acela de a se asigura că nu va fi oficializată căsătoria. Dar în clipa aceea hotărî că va permite să aibă loc ceremonia. Și încă avea și un motiv foarte bun pentru asta.

O, da! Era și el însuși surprins că nu se gândise la asta mai demult. Va fi perfect. Și va transforma un viitor deja fericit într-unul de-a dreptul ideal. Desigur, asta însemna că mai avea ceva timp de așteptat. Că trebuia să o mai aștepte pe ea. Dar, pe de altă parte, era obișnuit să aștepte. I se părea că întreaga lui viață fusese o așteptare continuă.

Așa că mai putea aștepta puțin perfecțiunea.

Draga de Anna. Își sprijini ușor capul de spătarul fotoliului și închise ochii. Se întrebă dacă ea își dădea seama cât de mult o iubea... dacă își dădea seama că ajunsese să fie flacăra care-i mistuia existența. Că singurul lucru care mai conta pentru tot restul zilelor lui era ea, fericirea și prosperitatea ei. Bănuia că nu își dădea seama. Fusese nevoit să fie nemilos cu ea. Știa că fusese nemilos. Dar gata.

Îi permitea să se mărite cu ducele ei și astfel se asigura că fericirea ei finală va fi și mai puternică decât plănuise el inițial. Și va continua să fie fericită chiar și după moarta lui. În plus, nu va mai fi niciodată singură.

Dar așteptarea aceea va fi extrem de dificilă pentru el. „Oh, Anna!“ Va fi o adevărată tortură.

capitolul 8

Luke stătea în fața altarului din biserica rece și aproape goală, împreună cu mireasa lui și asculta cuvintele rostite de preot, care îi uneau pentru vecie în sfânta taină a căsătoriei. Ciudat, dar nu îi părea rău deloc.

Fratele ei o condusese lângă el la altar cu câteva minute în urmă, iar ea îi aruncase acel zâmbet strălucitor obișnuit. Și chiar dacă în clipa aceea îi dispăruse zâmbetul, încă îi mai străluceau ochii și rămăsese la fel de îmbujorată. Era atât de frumoasă, că i se tăie răsuflarea. Purta o rochie albă de satin, o mantie bogată cu o broderie aurie, jupă crem și un corset împodobit, care îl făcea să pară cu totul confecționat din aur. Iar dantela și șnururile bonetei sale, precum și panglicile de la mânecile cămășuței ei de corp erau țesute tot cu fir auriu.

Cu toate acestea, nu era bucuros că se căsătorea cu ea, doar pentru frumusețea și vitalitatea ei. Avusese multe femei frumoase la viața lui și totuși nu simțise niciodată dorința de a crea o relație permanentă cu nici una dintre ele. În plus, aflase că Lady Anna Marlowe nu era atât de frivolă și de superficială pe cât crezuse la început. Era capabilă de loialitate, iubire și sacrificiu de sine.

Fratele ei îi spusese totul. Timp de mulți ani, Lady Anna avusese grijă de mama lor bolnavă de tuberculoză, condusese gospodăria și se ocupase de fratele și de surorile ei mai mici. Iar după moartea mamei, ea continuase să se îngrijească de ei, în timp ce tatăl lor se lăsase dărâmat de durere și se confruntase cu ruina, din cauza unor probleme financiare. Royce îi mărturisise că sora lui nu se gândise deloc la ea și că la vârsta de douăzeci și unu de ani, chiar refuzase o cerere în căsătorie complet eligibilă, pentru că nu voise să își abandoneze familia. Iar după un an și ceva murise și tatăl lor. Și astfel, la doar douăzeci și patru de ani,

Lady Anna Marlowe devenise capul familiei și se îngrijise de bunăstarea fraților ei.

În ciuda faptului că Royce nu îi spusese nimic, Luke dedusese că tatăl lor fusese un bețiv și un parior înrăit și că decăderea lui fizică, mentală și financiară survenise în urma a ani întregi de slăbiciune și nechibzuință. În fond, ruinarea financiară nu era ceva ce se întâmpla peste noapte.

Dar Lady Anna rezistase tuturor încercărilor. Luase pe umerii ei toate poverile și nu se lăsase învinsă de ani întregi de greutăți. Reușise să țină familia unită în ciuda tuturor necazurilor și le oferise copiilor mai mici – inclusiv actualului conte de Royce – șansa de a crește cu un oarecare sentiment de siguranță. Iar în acest proces aproape că își pierduse șansa la împlinire personală. Respinsese o ocazie de a se căsători și de a renunța la toate poverile pe care le avea.

Luke o privi în timp ce preotul le vorbea despre sfânta taină a căsătoriei. Și în clipa aceea se gândi că ar fi putut face o alegere mult mai rea decât ea. Cu siguranță se va descurca admirabil ca ducesă. În plus, era o femeie frumoasă și dezirabilă. Liniștea din interiorul bisericii și caracterul straniu al acelui moment îl făcură pe Luke să îndrăznească să se gândească că poate... uneori viața oferea o a doua șansă și celor care nu făcuseră nimic în zece ani pentru a o merita.

Poate că, până la urmă, sentimentele se puteau întoarce în viața lui. Afecțiunea, loialitatea, devotamentul, încrederea – dar cel mai mult încrederea. Strecură apoi verigheta pe degetul Annei și își dădu seama, oarecum surprins – dar fără nici o spaimă reală – că se îndrăgostise puțin de ea.

Și apoi cuvintele preotului căpătară sens în mintea lui. Erau soț și soție. Lady Anna era soția lui. Ducesa lui.

Îi luă ambele mâini într-ale lui și făcu o plecăciune deasupra lor, aproape respectuos. Apoi le ridică pe rând la buze și privi în ochii ei mari și verzi. Pentru o clipă, apăru o sclipire ciudată în ochii ei, dar după aceea îi zâmbi. Oare era o licărire de spaimă?

Da, fără îndoială era spaimă. Avea douăzeci și cinci de ani. Dar îi va alina toate temerile în noaptea aceea. Și îi va face plăcere să facă asta. Foarte mare plăcere.

Mama sa își lipi pentru o clipă obrazul de al lui. Doris îl îmbrățișă strâns și-l sărută pe buze. Ashley îi strânse mâna și îi

rânji – poate pentru că știa că îi fuseseră plătite toate datoriile. Inclusiv cele mai excentrice, care aveau legătură cu haine și bijuterii pentru femei și cu închirierea unei case și angajarea de personal – lucru care, de altfel, avea un singur scop evident. Theo îi strânse și el mâna și-l bătu pe spate viguros. Lady Sterne îl sărută pe ambii obraji, pretinzând privilegiile aferente unei soacre mici. Royce încuviință din cap cu căldură. Lady Agnes Marlowe își aținti privirea spre bărbia lui și făcu o reverență elegantă, apoi păru destul de înspăimântată în clipa în care îi luă mâna și i-o sărută.

Soția lui era și ea îmbrățișată și sărutată la rândul ei. Era și mai îmbujorată ca mai devreme și râdea din tot sufletul. Părea incredibil de fericită. Luke se gândi atunci că merita să fie fericită. Apoi se întrebă dacă el va fi capabil să-i ofere acea fericire… dacă era suficient să fie soția lui, stăpâna casei sale și mama copiilor săi. Și chiar dacă ar fi fost suficient de nesăbuit să se îndrăgostească de ea, nu știa dacă îi putea oferi și iubirea pe care o merita. Dar părea să fie o fire veselă de la natură.

Se pomeni apoi numărând în minte zilele de când o văzuse prima dată, în noaptea Balului Diddering. Dar nu își mai amintea în ce zi a săptămânii avusese loc balul. Astăzi era luni. „Incredibil!“, își zise, efectuând calculele în minte. Probabil balul avusese loc marți. Marțea trecută. Trecuse mai puțin de o săptămână de când o văzuse prima dată pe Lady Anna Marlowe – în clipa aceea, ducesa de Harndon.

Lucrul acesta i se părea oarecum amețitor. Ce știau de fapt unul despre celălalt? Aproape nimic. Și totuși, erau soț și soție.

Și apoi o conduse afară în lumina zilei și soare, mâna ei odihnindu-i-se formal pe brațul său. Acolo îi aștepta trăsura.

În piața de lângă biserică se strânsese o mică mulțime obișnuită, formată din curioși. Într-un fel sau altul, se răspândise vorba că înăuntrul bisericii se oficializa o căsătorie solemnă. Aproape toți spectatorii făceau parte din clasele de jos și majoritatea își exprimau cu voce tare admirația față de frumusețea mirilor. Se găsi desigur și un glumeț, care să-l informeze pe o voce în falset pe Luke – și pe un grup de admiratori din apropiere – că era la fel de frumos ca o femeie. Apoi cineva – de data aceea o femeie – strigă câteva predicții libertine despre noaptea care urma și altcineva – tot o femeie – afirmă că peste nouă luni mireasa va ajunge să regrete distracția

din seara aceea.

Luke nu băgă în seamă comentariile acelea. Iar după expresia care era întipărită pe chipul miresei sale, în timp ce se îndreptau spre trăsură, înțelese că și ea le ignora. Doar că în același timp observă și acel unic spectator, care nu făcea parte din clasa de jos. În ciuda faptului că stătea parțial ascuns în spatele trunchiului unei stejar bătrân din mijlocul pieței, părea să fie tot un spectator. Purta o redingotă lungă și neagră și avea tricornul așezat astfel încât să-i acopere parțial fața. Era un domn înalt, dar destul de slab și chipeș, de vârstă mijlocie.

Luke îl observă doar pentru o clipă, însă asta îl făcu să se încrunte, când urcă în trăsură, ca să-și ia locul lângă soția sa. O amintire trecătoare alunecă prin cotloanele memoriei sale, dar apoi dispăru. Și nici el nu făcu nici un efort să o aducă în prim-plan – pentru că în clipa aceea nu era suficient de importantă. Apoi uită de ea, imediat ce trăsura se puse în mișcare.

*

Nimeni din grupul nuntașilor nu îl recunoscuse pe Sir Lovatt Blaydon și nimeni altcineva nici măcar nu privise în direcția stejarului bătrân.

Anna nu știa că ducele de Harndon nu locuia la Harndon House. Nu-și dăduse seama că el nu locuia acolo împreună cu mama și cu frații săi, nici atunci când o escortase să ia ceaiul împreună cu ducesa văduvă. Și nici măcar în dimineața aceea, când se duseseră acolo să ia micul dejun nupțial. Înțelese asta abia târziu după-amiază, când el se ridică și îi sugeră să o ducă acasă.

Pentru o clipă nebunească, Anna se gândi că intenționa să o conducă înapoi la casa nașei sale. Și din același motiv, inima aproape că îi sări din piept de bucurie.

I se părea foarte ciudat că nu locuia în casa lui din Londra și că intrase la mari cheltuieli pentru a închiria o alta. Iar când ajunseră în cele din urmă la conacul unde locuia de fapt, Anna observă că era o casă foarte impunătoare. Asta o făcu să-și pună întrebări despre natura relației pe care o avea cu familia lui. Și abia atunci își dădu seama că nu știa aproape nimic despre el. Ba de fapt, știa îngrozitor de puține lucruri. În timpul întâlnirilor lor de până atunci, ducele îi vorbise, o fermecase și o făcuse să râdă.

Însă îi spuse foarte puține despre el.

Se gândise cu teamă la stânjeneala cauzată de a se afla în aceeași casă cu familia lui în ziua și în noaptea nunții ei. Și în ciuda faptului că în clipa aceea se simțea oarecum eliberată de griji, tânjea totuși după compania altor oameni. Era singură cu el – cu bărbatul care era soțul ei. Însă asta o înspăimânta atât de tare, că abia mai putea respira.

Cinară singuri, destul de târziu. Și observă că el era îmbrăcat parcă pentru a participa la un alt bal. Se schimbase din costumul albastru regal cu auriu, pe care-l purtase la ceremonia de nuntă, într-un altul, confecționat din catifea maro, o broderie aurie și dantelă. Și vorbea cu ea cu același farmec nonșalant obișnuit, risipind atmosfera stânjenitoare la care se așteptase. Își dădu seama apoi, destul de surprinsă, că ajuta și ea la asta – zâmbea, râdea și vorbea cu el ca și când ar fi fost o mireasă obișnuită în ziua nunții ei.

Se gândi că probabil orice altă mireasă ar fi fost tensionată și neliniștită într-un astfel de moment. Dar s-ar fi năruit cu totul, dacă ar fi încetat să zâmbească și să râdă.

După cină, ducele o conduse în salon, unde mai discutară un pic, la un ceai. Iar când îl întrebă dacă dorea să îl lase singur acolo, ca să bea un pahar de vin de Porto, el îi spuse că nu obișnuia să bea, dar că o făcuse în timpul toasturilor de la micul dejun nupțial, doar din concesie pentru o ocazie festivă. Era un alt lucru neașteptat pe care-l afla despre el. Anna nu cunoștea alți bărbați care să nu bea alcool.

I se părea că el se ridicase în picioare prea repede și mult prea devreme, însă aruncă apoi o privire spre ceasul așezat pe șemineu și își dădu seama că era trecut de ora zece. Apoi îi întinse mâna.

— Vino, doamnă, zise el și o privi stăruitor pe sub pleoapele lenețe. O să te conduc în dormitorul tău. Înainte de culcare, avem de sărbătorit noaptea nunții.

Simți afirmația lui ca pe o lovitură puternică de pumn, drept în stomac. Dar nici măcar o astfel de lovitură nu i-ar fi putut tăia răsuflarea mai eficient decât cuvintele lui. Cu toate acestea, își așeză mâna într-a lui și se ridică, zâmbind. Se pomeni atunci gândindu-se prostește la dureri de cap, la oboseala acumulată după o zi aglomerată… sau la o perioadă nepotrivită a lunii.

— Da, așa e, Excelență, zise ea.

Ducele deschise ușa dormitorului ei și o lăsă acolo, spunându-i că va avea onoarea de a o vizita peste o jumătate de oră.

Anna zâmbi în semn de consimțământ.

Când veni la ea – peste puțin mai mult de jumătate de oră – aproape că îi venea să țipe de isterie, din cauza faptului că întârziase și că prelungise așteptarea teribilului deznodământ. Se gândi atunci că ucigașii condamnați nu aveau dreptul de a-și savura ultimele clipe petrecute pe pământ. Ei trebuie că așteptau cu jind momentul spânzurătorii care se apropia și își doreau ca procesul lent al legii să accelereze la o grabă indecentă. Dar apariția nefericită a gândului spânzurătorii o făcu să încremenească de groază. Chiar și simplul fapt de a respira devenise extrem de anevoios și dureros.

Ducele purta o cămașă de noapte de satin, de culoare albastru-deschis. Anna observă atunci că fără pantofi cu toc era cu doar vreo zece centimetri mai înalt decât ea. În plus, părea foarte slăbuț fără vesta sa groasă și redingotă. Și totuși lățimea pieptului și a umerilor sugera că era un bărbat puternic. Nu mai avea nici o urmă de machiaj pe față sau de pudră în păr. Își dădu seama destul de surprinsă că nuanța naturală a părului său era castaniu-închis. Avea părul legat lejer la baza cefei cu o panglică neagră, dar nu mai era strâns în plasă. Îi cădea pe spate des și ondulat și îi ajungea aproape până la talie.

Anna îi observă în cel mai mic detaliu aspectul fizic și atractivitatea. Dar fără nici o reacție emoțională. Studia aproape clinic toate detaliile, încercând cu disperare să concentreze fabulațiile numeroase și incontrolabile, care prindeau ființă în mintea ei. Se întrebă dacă poate ar fi trebuit să o roage și ea pe cameristă să-i prindă părul în coadă, în loc să i-l lase despletit pe spate. Sau poate ar fi trebuit să-și pună măcar o bonetă?

Încercă să-i zâmbească, însă descoperi că îi era fizic imposibil să-și ridice colțurile gurii. În clipa aceea își pierduse masca. Se uita la el în tăcere.

Luke se apropiase de ea și îi luase mâinile într-ale lui.

— Se întâmplă după cum am bănuit, zise el încet. Mâinile tale sunt ca niște sloiuri de gheață. Și ai o expresie de groază întipărită pe chip. Ce s-a întâmplat cu zâmbetele tale, Anna? Chiar sunt atât de înfricoșător? Ți se pare atât de îngrozitor actul de

consumare a căsătoriei cu mine?

Era prima dată când îi rostea numele, fără nici un titlu. Așa că se concentră pe sunetul ciudat de liniștitor de a-și auzi numele rostogolindu-se de pe buzele lui. Dar o parte necontrolată a minții ei îi aducea în prim-plan imagini cu ea împinsă cu forța pe pat și imobilizată, cu brațele desfăcute și întinse deasupra capului și cu încheieturile legate strâns de stâlpii patului.

— Așadar îmi răspunzi cu tăcere, zise el și-i eliberă mâinile, ca să le poată ridica pe ale lui să-i cuprindă fața. Anna, nu sunt un monstru. Am auzit că prima dată poate fi dureros pentru o femeie… dar e o durere mică, care ține doar câteva clipe. Îți promit că voi fi blând, draga mea. Și o să vezi că e o nimica toată. Vino, hai să ne așezăm, vrei?

Nu avea să existe nici o durere. O, Doamne, Dumnezeule, nu o va durea deloc. Și oricum, nu era o durere mică, care dura câteva clipe. Ci una puternică și ascuțită, care lăsa cicatrici pe suflet pentru totdeauna.

— Da, Excelență, șopti ea.

— Luke, zise el. Numele meu este Lucas, deși numai mama îmi spune așa.

— Luke, șopti ea.

Anna se așeză pe pat și se trase spre margine, ca să-i facă loc și lui. El stinse lumânările și după câteva secunde i se alătură în pat. Își dădu seama că era gol, aproape înainte să o atingă.

Luke își strecură un braț pe sub gâtul ei, iar cu celălalt o întoarse pe o parte, cu fața la el și îi atinse obrazul. Apoi o sărută. Îi simțea buzele calde și ferme pe ale ei. Mâna lui coborî atunci și mai mult pe trupul ei, până când ajunse mai jos de talie. Apoi o trase mai aproape, foarte ușor și blând. Gestul lui nu avea nimic amenințător. Îi putea simți corpul puternic și masculin... Era cald și gol, și nu îi despărțea decât materialul subțire al cămășii ei de noapte.

Gura lui o eliberă pentru o clipă pe a ei și zise:

— Anna, ești foarte tensionată. Relaxează-te, draga mea. Nu e nici o grabă. Avem toată noaptea la dispoziție. Ba de fapt, avem o viață întreagă. O să-ți las timp să te obișnuiești cu atingerea mea. Nu o să te pătrund până când n-o să fii pregătită. Haide, o să descoperi că nu e așa un calvar, până la urmă.

„Nu mai întârzia. Fă-o acum! Să scăpăm odată de asta. Fă-o chiar acum!“ îi striga ea în gând, în timp ce trupul ei încerca să-i

asculte porunca.

Luke săruta cu buzele întredeschise. Îi sărută fiecare centimetru din față și gât, în timp ce mâinile lui se plimbau ușor și atent pe spatele ei, mai sus și mai jos de talie. Apoi una din mâinile sale îi atinse stomacul, laterala șoldului și talia. Și apoi îi mângâie extrem de ușor sânii cu mișcări circulare. Atât de ușor că părea că nu o atingea deloc.

În clipa în care începu să-i desfacă nasturii cămășii de noapte, Anna avea deja ochii închiși – dar nu încleștați strâns. Buzele ei erau întredeschise și trupul ei era lipit de al lui de la șolduri în jos. Așa că așteptă ca el să o atingă din nou acolo, unde îi plăcuse cel mai mult. Pe sâni.

Era de două ori mai bine să-i simtă atingerea direct pe piele. Îi atinse sânii ușor, cu mișcări circulare și apoi i-i frământă, la fel de ușor. Apoi îi mângâie sfârcul cu degetul mare și-i făcu întregul trupul să se înfioreze. Și după aceea simți o durere puternică… care nu era de fapt durere.

Anna auzea gemete ușoare, dar nu le băga deloc în seamă. Îi simți bărbăția tare pe burta ei, așa că se lipi și mai mult de el. El scoase atunci un sunet gutural de apreciere.

După aceea se ridică într-un cot, o întoarse pe spate și începu să-i coboare ușor cămașa de noapte peste umeri și peste brațe.

— Hai să scăpăm de asta, Anna, zise el și își apropie chipul și mai mult de al ei. Este doar o mică piedică, nu-i așa?

Anna ridică șoldurile ascultătoare și îl lăsă să-i scoată de tot cămașa și să o arunce peste marginea patului. Redevenise ea însăși. Era timpul. Și știa și ea foarte bine că venise momentul să se întâmple. Stătea întinsă pe spate. Se relaxase pentru el. Și simțise că și el era foarte pregătit.

O sărută din nou cu căldură, aproape languros și cu gura deschisă. Palma lui coborî pe trupul ei și îi atinse din nou sânii, apoi se lipi de stomacul ei – sau poate mai degrabă de pântecul ei – și rămase acolo câteva clipe.

Apoi se mută deasupra ei și îi simți toată greutatea. O sărută încă o dată, apoi îi șopti la ureche, în timp ce îi desfăcea larg picioarele cu genunchii. Mintea ei nu putea descifra sensul acelor cuvinte, dar îi simți mâinile fixându-se ferm pe fesele ei, ca să o țină nemișcată.

Inspiră adânc și-și ținu răsuflarea, când îi simți bărbăția

tare lipindu-se de ea și apoi alunecând ușor înăuntru – în locul unde nu exista nici o barieră. Se gândi că implicit, nu va exista nici o durere. Îl simțea pătrunzând-o ușor și ferm.

Când se opri în cele din urmă din mișcare, mintea ei îi spuse că o pătrunsese deja destul de adânc. Mai adânc și mai tare, decât și-ar fi putut imagina vreodată. Se simțea deschisă larg. Un bărbat. Era pentru prima dată când trupul ei era posedat de un bărbat. De el… de Luke. Îl putea vedea cu ochii minții. Arăta splendid, îmbrăcat în roșu și auriu. Cu obrajii dați cu pudră și fard roșu. Cu părul pudrat. Răcorindu-și fața cu evantaiul său alb cu auriu. Și cu ochii lui cenușii ațintiți asupra ei. Iar în clipa aceea îl și simțea. Îi simțea goliciunea pe carnea ei expusă. Și era cufundat adânc în ea, în intimitatea îmbrățișării supreme.

În ciuda a ceea ce și-ar fi dorit, îi plăcea să-l simtă în ea, în timp ce aștepta ca totul să se termine. Și până la urmă nu îi părea deloc rău. Cel puțin nu pentru acel moment. Pentru că în clipa aceea se simțea femeie.

Rămase nemișcat și adânc cufundat în ea o perioadă lungă, înainte de a rupe tăcerea magică. Iar apoi, când îi șopti ceva încet la ureche, Annei i se păru că vocea lui era complet inexpresivă. Dar adevărul era că nu își putea da seama cum îi suna cu adevărat vocea.

— Relaxează-te, îi spuse el.

Și abia atunci își dădu seama și ea că își încordase toți mușchii din corp și că încă își mai ținea respirația. Așa că îl ascultă.

El se retrase ușor din ea, și Anna simți cum o mică parte din inima ei murea în interiorul său… atât de mult, că aproape îi venea să țipe de agonie. Dar se opri la intrarea locului ei secret și apoi se împinse din nou adânc în interiorul ei. Repetă de mai multe ori mișcarea. Deși realitatea era cu totul diferită de descrierea verbală, Anna își aminti dintr-odată ce o învățase nașa ei. Într-adevăr, realitatea era mult mai… fizică. Împingerile și retragerile deveniră constante și ritmice și în scurt timp erau efectuate în confortul neașteptat dat de umezeală, astfel încât sunetele și mișcarea se completau reciproc într-un dans care-i făcea treptat trupul să se relaxeze și să răspundă.

Mintea îi spunea că Luke îndeplinea actul marital cu ea, dar ușor, ușor trupul ei se deschidea și îi ceda, adoptându-i și urmându-i ritmul.

Plăcerea se revărsă prin ea, cu o clipă înainte ca el să se oprească brusc, adânc în interiorul ei. Simți apoi un val fierbinte răspândindu-se ca un șuvoi în miezul ființei ei. Actul marital fusese finalizat și în clipa aceea, pântecul ei primea sămânța lui.

Anna își simți atunci ochii împânziți de lacrimi fierbinți.

El se relaxă, și greutatea moale a trupului său coborî deasupra corpului ei. Anna întoarse ușor capul și-și lipi obrazul de umărul lui umed. Se gândi atunci că poate Luke nu observase. Că poate nu era atât de evident, precum crezuse ea.

Îi părăsi apoi trupul și o lăsă simțindu-se pentru o clipă nefericită și goală pe dinăuntru. Apoi se ridică și se așeză pe pat, lângă ea. Anna își apropie picioarele și rămase nemișcată. Ar fi vrut să se întoarcă pe o parte. Trupul lui cald nu o mai învelea ca o pătură, așa că și-ar fi dorit să se acopere măcar cu un cearșaf. Dar îi era frică să se miște dintr-un motiv sau altul, așa că rămase neclintită. Se putea face confortabilă după ce se ducea el înapoi în camera lui. Și-ar fi dorit, de asemenea, ca el să nu spună nimic înainte să plece.

Era pe punctul de a dormi, când se simți învăluită până la umeri în căldura așternutului. Se întoarse pe o parte, cu fața la el. Îi simțea căldura, cu toate că nu se atingeau deloc, așa că se relaxă sub protecția oferită de pătură și de trupul lui și alunecă domol în lumea splendidă a viselor.

Luke nu dormea niciodată cu femeile care ajungeau în patul său. Tocmai din acest motiv aranja ca legăturile sale amoroase să aibă loc aproape exclusiv după-amiaza – mai ales că îi și plăcea să le vadă pe femeile cu care se culca. Îi plăcea să facă dragoste de două sau chiar de trei ori la rând, să se relaxeze între partide și apoi să plece, odată ce nevoile trupești ale lui și ale femeii ajungeau la saturație. Considera somnul una dintre cele mai intime activități umane. Și tocmai de aceea îi plăcea să doarmă singur.

Așa că se trezi dezorientat și descoperi că adormise în patul soției sale. Îi putea auzea respirația adâncă și liniștită. Și chiar dacă nu se atingeau, îi putea simți căldura pe partea stângă a corpului. Era uimit că adormise acolo. Se întoarse pe spate și-și așeză brațul pe frunte, ascunzându-și ochii. Se gândi că ar fi trebuit să fie furios. Oare era furios? Pe de altă parte, supărarea i se părea un lucru oarecum prostesc, în condițiile acelea. La urma

urmei, avea douăzeci și cinci de ani. Poate că era dezamăgit, atunci? Da, cu siguranță exista o oarecare dezamăgire. Își amintea că fusese absolut încântat de vioiciunea și de farmecul ei nevinovat. Și că în ziua aceea – sau mai bine zis în ziua de dinainte, pentru că bănuia că era deja marți – se gândise că poate viața oferea oamenilor o a doua șansă. O a doua șansă de a avea parte de inocență… și de liniște.

Ei bine, poate că viața chiar oferea astfel de șanse. Dar nu și lui.

Se gândi atunci că comisese o greșeală impardonabilă. Își permisese să se îndrăgostească și să aibă încredere din nou. Stătea cu privirea ațintită spre tavan. Își simțea inima rece. La fel și ochii. Ținea dinții strânși și maxilarul încleștat.

Intenționase să o aibă o singură dată în noaptea aceea. Se gândise că șocului consumării căsătoriei ar fi fost mai mult decât suficient pentru ca ea să-i facă față într-o singură noapte. Mai ales că atrăgea după sine durerea intimă și neobișnuită, cauzată de încălcarea fecioriei. Așa că intenționase să nu o mai aibă din nou până noaptea următoare. Și poate chiar și atunci ușor și tot o singură dată.

Dar în clipa aceea nu mai avea nici un motiv să-și nege plăcerea de a o avea de mai multe ori. Avea un trup minunat și ispititor. Știa asta, chiar dacă până în momentul acela îl experimentase doar prin atingere, gust și miros. În plus, Anna era soția lui. Era dreptul lui să o aibă de câte ori își dorea și oricum voia. Și dorea să o aibă chiar atunci.

Furia pe care o respinsese mintal mai devreme se instală în el ca un uragan. Și o dată cu ea veni și o durere, încă tăgăduită. Și nevoia nerecunoscută de o răni și el.

Își așeză mâna pe umărul ei și o întoarse, mișcându-se odată cu ea. Îi desfăcu larg picioarele cu ale lui, o ridică cu mâinile și o pătrunse cu o singură împingere fermă. Anna se trezi cu un țipăt scurt și își trase picioarele în sus pe așternuturi, până când ajunseră lângă coapsele lui.

Actul de a face dragoste fusese mereu pentru el o experiență comună de dăruire și primire. Primea plăcere și dăruia ceea ce simțea că avea nevoie partenera sa. Pentru el, era o chestiune de mândrie să nu-și lase niciodată tovarășa de pat nesatisfăcută. Și știa că dobândise reputația de a fi unul dintre cei mai pricepuți și grijulii amanți din Franța. Dar de data aceea nu

își dorea altceva decât să ia. Așa că timp de câteva minute lungi, își împinse în ea toată furia, durerea și nevoia. Și în cele din urmă veni și eliberarea binecuvântată. Doar că în același timp, auzi și strigătul ei, care-l surprinse și-l făcu să se cutremure. Era un strigăt de satisfacție sexuală.

Se simți imediat vinovat. Luke detesta să se simtă vinovat. De fapt, ura să simtă orice formă de emoție puternică. Își ridică fața din părul ei – din acel păr lung, ondulat și aproape blond, care îl încântase de când o văzuse prima dată fără bucle atent aranjate și pudră. Și atunci îi acoperi gura a lui și o sărută tandru, ca o scuză mută și nerecunoscută. Brațele ei se încolăciră imediat în jurul umerilor lui și-l strânse în brațe cu căldură. Apoi își lăsă ușor picioarele în jos pe pat, astfel încât să-i simtă suplețea picioarelor pe ale lui.

Rămase în patul ei toată noaptea. Mai făcu o dată dragoste cu ea pe întuneric, apoi din nou, în lumina difuză a zorilor. Și ultima dată se ridică pe antebrațe ca să o privească pe ea și ceea ce făcea cu ea.

Anna încă dormea, când Luke plecă din patul și din camera ei, pentru a-și face plimbarea de dimineață prin frigul ploii mărunte.

capitolul 9

De cum se deșteptă din somn, Anna își dădu seama că era singură în pat și că era mult mai târziu decât ora ei obișnuită de trezire. Dar nu conta. Pentru că era dimineața de după ziua nunții ei. Dimineața de după noaptea nunții. Așa că nu s-ar fi așteptat nimeni să se trezească devreme. Ba era chiar posibil ca servitorii să creadă că era vreo problemă, dacă se trezea prea devreme. Zâmbi când îi veni în minte acel gând.

Se întinse lenevă sub așternuturile calde și simți pe pielea ei acea moliciune necunoscută. Nu mai dormise niciodată goală, și era o senzație plăcută. Cu toate acestea, se simți stânjenită o clipă când văzu că pe noptiera de lângă pat se afla o ceașcă de ciocolată caldă, acoperită cu o peliculă maronie și își dădu seama că servitoarea ei intrase în cameră mai devreme. Probabil femeia observase cămașa ei de noapte aruncată pe podea, lângă pat.

Dar nu conta. Cel puțin așa, toată lumea din casă va ști că ducele de Harndon se culcase într-adevăr cu ducesa lui.

Se gândi atunci că toate temerile ei fuseseră în zadar. Sau cel puțin cele de moment. Pentru că mai avea și altele, la care nu voia să se mai gândească. Când și dacă se va întoarce în Anglia, Sir Lovatt Blaydon va afla că îl sfidase. O va găsi căsătorită. Și poate că își va recunoaște înfrângerea. Sau poate că nu. Dar nu voia să-și mai frică griji în privința aceea.

Se părea că până la urmă nu fusese nimic evident. Luke nu observase. Făcuse dragoste cu ea de patru ori. Anna râse tare, când își aminti asta. Nu avea nici cea mai mică idee că se putea întâmpla mai mult de o dată pe noapte. Râse din nou și se simți puțin prostuță. În fond, nu era ca și când ar fi existat vreo regulă în acest sens. O dorea. O iubea. Știuse asta încă de dinainte de nuntă – doar că până atunci, spaima pe care o simțise întunecase bucuria conștientizării acelui lucru minunat. Dar gata. Noaptea

trecută făcuse dragoste cu ea de patru ori, iar ultima dată fusese aproape lumină în cameră. Iar el se ridicase pe antebrațe și o privise în mod deliberat. Se simțise stânjenită pentru o clipă scurtă… dar el fusese în ea, iubind-o. Știuse de la bun început că o considera frumoasă, dar gestul lui o făcuse să se și simtă frumoasă. Așa că își lăsase și ea privirea să călătorească pe trupul lui – peste mușchii puternici ai pieptului său cu păr negru, peste umerii și brațele sale. Și tot mai jos. Privise actul minunat al uniunii trupurilor lor.

Anna se întinse leneșă, încă o dată. Se simțea femeie. Ba nu. De fapt, nu era asta. Se simțise mereu femeie. În dimineața aceea se simțea ca o femeie căsătorită, și era un lucru minunat. Cu trei sau patru ani în urmă își pierduse orice speranță că se va căsători vreodată, iar în ultimii doi ani ajunsese să creadă că era ceva absolut imposibil. Mintea ei se împăcase cu gândul că își va trăi restul zilelor ca o fată bătrână – sau cel puțin încercase să se împace cu ideea că nu va cunoaște niciodată un bărbat.

Dar iată că în clipa aceea cunoscuse un bărbat în sensul biblic al cuvântului. Și el o cunoscuse pe ea. Iar în dimineața aceea simțea asta în fiecare fibră a trupului ei. Își simțea sânii sensibili și dureroși. Și la fel și sfârcurile. Avea picioarele înțepenite, de la faptul că le ținuse depărtate multe minute la rând. Și simțea o durere în interiorul ei – în locul secret unde o iubise. În plus, avea un sentiment general că fusese cunoscută pe deplin.

Respirația ei căpătă un ritm alert, în clipa în care se gândi că avea să se întâmple din nou în seara aceea. Și la fel și în seara următoare și tot așa. Și probabil va face asta în mod regulat pentru tot restul vieții ei. Cu excepția a câteva zile în fiecare lună și când... Se întoarse atunci pe o parte. De patru ori. Îndeplinise actul marital cu ea de patru ori noaptea trecută. Poate că rămăsese deja grea.

Ceva din interiorul ei începu să facă tumbe de bucurie, când i se înfiripă în minte acel gând. Trupul ei se va umple de sămânța lui, de fiecare dată când vor face dragoste. Era soția lui. Era soția lui pentru totdeauna.

Își mușcă buza de sus și râse din nou, când simți lacrimile alunecându-i pe obraji și căzând pe pernă. Nu știuse niciodată că fericirea se putea simți ca o agonie. Iar în dimineața aceea o durea fericirea pe care o simțea. Și își dorea să îl vadă din nou.

Voia să îi vadă ochii. Dar mai mult decât orice, își dorea să vadă în ochii lui conștientizarea faptului că erau soț și soție și că împărtășiseră o noapte întreagă intimitățile căsătoriei.

Anna se dezveli apoi și trase de cordonul clopoțelului de lângă pat.

Dar după cum se așteptase, Luke nu se afla în salonul unde se servea micul dejun. Probabil mâncase deja de mult și se dusese la clubul unde era membru… sau oriunde altundeva mergeau domnii pe timpul zilei. Spera totuși că o să se întoarcă acasă până la lăsarea serii. Și poate chiar se va întoarce, de vreme ce era ziua de după nunta sa. Anna își umplu o farfurie cu mâncare de pe platourile calde care se aflau pe bufet și apoi se așeză să ia micul dejun. Era hotărâtă să se bucure de ziua aceea – chiar dacă o petrecea de una singură.

Însă nu rămase mult timp doar ea. Luke i se alătură câteva minute mai târziu. Arăta impecabil și splendid în halatul său de dimineață de mătase, de culoare roșu-închis, pe care-l purta peste pantaloni și cămașă. Avea părul strâns în două rulouri pe lateralele capului, prins în plasă la spate și dat cu pudră. Se gândi că avea un aer extrem de formal, în ciuda faptului că purta haine confortabile. Făcu o plecăciune deasupra mânii ei și o ridică la buzele lui. Apoi se așeză și îi făcu un semn majordomului cu degetul arătător, prin care îi indica faptul că va bea doar cafea.

Anna îl privi și-și simți fiecare fibră a corpului pulsând. Își amintea foarte viu tot ce se întâmplase în timpul nopții. Și cum arăta și cum se simțea trupul său dezgolit. Îi zâmbi cu căldură.

— Te-ai trezit de mult? îl întrebă ea. Când m-am trezit, mi-a fost puțin rușine de cât de târziu era.

— Eu mă trezesc mereu devreme, îi răspunse el. Îmi place să ies să călăresc, înainte să se aglomereze și să mă încetinească mulțimile. Dar tu poți să dormi până cât de târziu vrei, draga mea. Și în dimineața asta ai avut toate motivele s-o faci.

Anna simți că se înroșea. Dar nu-i mai păsa dacă el o vedea îmbujorată și continuă să îi zâmbească. Înainte și ea obișnuia să iasă la plimbare dimineața devreme. Fusese mereu singura parte a zilei care simțise că îi aparținea întru totul numai ei. Din păcate neglijase acest obicei de când venise la Londra. Poate că îi putea sugera să se plimbe împreună într-o dimineață. Oare l-ar fi deranjat? Dar era soția lui și o iubea. Cu siguranță nu s-ar fi

supărat.

— O să ți se răcească mâncarea, îi spuse el, făcând semn spre farfuria ei.

Anna își mută atunci atenția spre farfurie, în timp ce el o amuza cu o povestioară hazlie despre o servitoare nefericită pe care o văzuse în dimineața aceea în Hyde Park, plimbând cinci câini în lesă. Aparent, femeia afișase o demnitate netulburată, până în clipa în care trecuse el pe lângă ea. Anna zâmbi și apoi izbucni în râs. Luke îi descria foarte viu cum reacționase fiecare câine în parte și cum se comportase femeia în încercarea de a-și liniști. Apoi îi povesti cum fusese nevoit să călărească înapoi și să descalece, pentru a putea restabili ordinea și armonia în rândul câinilor agitați și pentru a o elibera pe biata servitoare din închisoarea celor cinci lese încurcate.

Îi vorbi pe acel ton ușor și amuzat, până când Anna își termină micul dejun. După aceea îi trase scaunul și îi oferi brațul lui.

— Să mergem în bibliotecă, draga mea, zise el.

Avea de gând să petreacă ziua cu ea. Știa foarte bine că nu se putea aștepta la asta în fiecare zi. Și cu siguranță nu era de dorit să-și petreacă fiecare clipă împreună. Totuși, aceea era o zi specială – pentru că era ziua de după noaptea nunții lor. Își strecură brațul pe sub al lui, în loc să-și așeze formal mâna pe mâneca sa și apoi îi zâmbi.

— Acolo este sanctuarul tău secret? îl întrebă ea.

— Este încăperea din care conduc majoritatea afacerilor, îi răspunse el.

Afaceri. Probabil erau scrisori de scris și aspecte financiare și interne de discutat. Chestiuni de zi cu zi, care aveau să întărească și mai mult legătura dintre ei. Legătura dintre soț și soție. Da, așa trebuia petrecută ziua aceea.

O așeză pe fotoliul de piele din fața biroului său mare de stejar, apoi se duse și luă loc pe locul mult mai impunător, din spatele biroului. Rămase acolo, privind-o câteva clipe lungi. Și chiar dacă nu spunea nimic, în clipa aceea, Anna înțelegea că se înșelase.

— Cred că ai câteva explicații de dat, doamnă, zise el pe o voce înspăimântător de liniștită.

Îl privi în ochi și simți cum îi dispărea de pe chip ultima fărâmă de zâmbet. La urma urmei, nu îl păcălise. Își dăduse

seama – exact cum o avertizase Sir Lovatt că își va da seama orice bărbat.

— Aparent, este un adevăr general recunoscut că un bărbat are dreptul să aibă o mireasă virgină, zise el. Poate părea puțin nedrept ca o femeie să nu aibă aceleași drepturi, când vine vorba de mirele ei. Dar aceasta este natura lumii noastre și a societății în care trăim. Nu ai venit la mine neprihănită, doamnă.

„O, ba da! Ba da!“, gândi ea, plină de amărăciune.

— Poate ai vrea să îmi explici, continuă el.

Tonul plăcut al vocii lui era mai înfricoșător decât ar fi fost o furie fățișă. Pentru că părea că se ascundea ceva tăios dedesubtul lui.

Să-i explice? Cum i-ar fi putut explica? Nu îi putea explica doar acel fapt, fără a-i spune tot adevărul. Iar simplul adevăr nu ar fi avut nici o logică, scos din context. I-ar fi fost mai ușor să-i explice o siluire. Acesta ar fi fost un răspuns de sine stătător. Dar ea nu fusese siluită – cel puțin nu în adevăratul sens al cuvântului. Fusese ceva mult mai rău de atât. Mult mai cu sânge-rece. Și Anna nu înțelesese niciodată de ce nu o violase pur și simplu. Dar nu. Nu îi putea spune totul. De fapt, nu îi putea spune nimic. Era ceva imposibil.

— Dă-mi voie să simplific lucrurile pentru tine, zise el. S-a întâmplat o singură dată sau de mai multe ori?

Ea se holba la el neîncrezătoare.

O dată? Nu se întâmplase nici măcar o dată.

— Cu un bărbat sau cu mai mulți? întrebă el pe un ton blând.

Și-ar fi dorit să țipe la ea. Și se pomeni brusc dorindu-și să îi strige să țipe la ea. Tăcerea se prelungi, și asta o făcu să-și dorească să fugă din camera și din casa aceea și să iasă afară la aer. Simțea că se sufoca. Dar continuă să se uite în ochii lui.

— L-ai iubit? se auzi vocea lui, ca o șoaptă. Când ea tot nu îi răspunse, o mai întrebă o dată: L-ai iubit?

Își aminti de Sir Lovatt Blaydon stând în picioare lângă pat și vorbindu-i pe un ton liniștitor, în timp ce un bărbat și o femeie îi imobilizau încheieturile și gleznele de stâlpii patului. Femeia îi ridicase apoi jupa și cămașa de corp până la talie și i le așezase atent – de parcă ar fi mai contat dacă i se șifonau hainele. Iubire? Iubire?! Oare existase vreun moment în viața ei, care să fie mai lipsit de dragoste decât acela?

Chipul soțului ei se înceţoșă brusc și atunci își dădu seama umilită că ochii i se umpluseră de lacrimi.

Câteva momente mai târziu, Luke se ridică ușor în picioare, traversă camera și se duse la fereastră, unde se așeză cu spatele la ea. Anna își mușcă tare buza de sus, sperând că poate așa își va putea înăbuși lacrimile. După două minute se întoarse la ea – dar Anna avea senzația că trecuse deja o oră. Nu se mai așeză în spatele biroului, ci veni în fața scaunului ei.

— Nu te voi condamna, zise el. Bănuiesc că impulsurile sexuale ale unei femei pot fi la fel de stăruitoare ca ale unui bărbat... și pot să înțeleg că este normal ca și o femeie să caute alinare în altă parte, atunci când trece de vârsta de douăzeci de ani și circumstanțele familiale o împiedică să se căsătorească și să-și satisfacă acele nevoi în mod obișnuit. Mai ales dacă există și un dram de iubire. Nu te voi condamna și nu voi insista să-mi răspunzi la întrebare. Poți să îți păstrezi secretele. Totuși o să-ți spun ceva, doamnă. Uite-te la mine.

Anna închisese ochii strâns și rămăsese așa. Dar în clipa aceea îi deschise și îl privi. Și-ar fi dorit să poată face un pas în spate. Sau chiar doi.

— Ești soția mea, îi zise el. Îmi aparții. Nu îți pot porunci să ai sentimente pentru mine. Dar pot și o să mă asigur că trupul tău este al meu și numai al meu. Așa că din clipa acesta și până la moartea mea, eu voi singurul bărbat care îți va penetra trupul și sămânța mea va fi singura care se va răspândi în pântecul tău. Vreau ca asta să-ți fie clar, doamnă. Nu considera o slăbiciune decizia mea de a nu pedepsi o indiscreție din trecut, care a avut loc cu mult timp înainte de căsătoria noastră. Dar să știi că dacă îmi vei nesocoti porunca, o vei face pe propriul risc. Pentru că vei fi pedepsită. Și iubirea ta va muri. Orice om care mă cunoaște te-ar putea asigura că eu nu fac amenințări deșarte.

Anna își dădu seama atunci pentru prima dată că sub ochii lui se ascundea o răceală de gheață. Se holba la el încordată și îngrozită. Și totuși o parte din mintea ei se răzvrătea. Se gândi cu amărăciune că erau toți la fel. Toți bărbații erau la fel. Puterea însemna totul pentru ei. Puterea și nevoia de a poseda și de a controla erau tot ce conta pentru ei. Crezuse că acest bărbat era diferit. Dar fusese necugetată. Nu era cu nimic diferit de Sir Lovatt. Și totuși, ceva din ființa ei urla ca protest la acea comparație. Nu era adevărat. Nu putea fi adevărat.

Oare chiar nu exista nici un bărbat pe lume care să aibă inimă? Dar și asta era ceva nedrept. Anna refuzase să-i răspundă la întrebări. Era drept că nu îi putea oferi nici un răspuns, dar indiferent de motivele ei, tot un refuz rămânea. Așa că avea dreptul să fie mult mai furios decât era deja.

— Ai tăcut suficient, doamnă, zise el. Așa că acum aș vrea să aud ce ai de spus, te rog.

— Ieri, zise ea, strigând mult prea tare cuvântul. Înghiți apăsat, apoi continuă: Ieri am făcut niște jurăminte, Excelență. Ție și lui Dumnezeu. Și le-am rostit în fața familiilor noastre. Eu nu fac jurăminte pe care nu intenționez să le păstrez.

— Foarte bine, zise el, după o clipă de tăcere. Atunci nu e cazul să mai discutăm pe acest subiect. Vom continua cu căsătoria, după cum ne-am înțeles ieri.

Anna închise ochii strâns.

— Mulțumesc, șopti ea.

În clipa aceea nu știa dacă îi fusese salvată căsnicia sau dacă îi fusese distrus sufletul – din nou. Se gândi că doar timpul va decide asta. Dar cel puțin nu o dădea la o parte și nu o făcea de rușine în public, după doar o zi de la căsătorie. Încă nu știa dacă trebuia să fie bucuroasă sau să îi pară rău. Văzuse răceala care se ascundea în ochii lui și o auzise și în vocea sa. Îi fusese frică de el… ba fusese chiar înspăimântată! De el… de acel om pe care-l considerase inofensiv cu câteva zile în urmă.

Poate că de fapt nici nu făcuse dragoste cu ea noaptea trecută. Poate că după ce descoperise ce era de descoperit, o avusese așa cum ar fi avut o târfă. Era o posibilitate care-i făcea inima să-i înghețe în piept.

Și totuși – „Vom continua cu căsătoria, după cum ne-am înțeles ieri.“ Acestea fuseseră întocmai cuvintele lui.

Avea inima de piatră.

Luke nu putea accepta faptul că îl rănise să știe că Anna îl iubise pe omul care-i răpise fecioria. Îl rănise? Cum așa? Doar se educase să fie invulnerabil la durere.

Iar când văzu privirea pierdută și îndurerată din ochii ei – care de obicei străluceau ca două stele – și apoi lacrimile care se învolburau, gata-gata să i se reverse pe obraji, pur și simplu nu se mai putuse uita la ea. Simțise nevoia să se ridice în picioare și să se ducă înapoi la fereastră.

Îl iubea pe omul acela – oricine ar fi fost el. Lua-l-ar naiba să-l ia! Chipul ei și acele lacrimi care refuzau să i se reverse exprimau mai mult decât niște cuvinte.

Cu siguranță doar mândria lui era rănită, nu și inima. În fond, el nu avea inimă. Oricât de vanitos ar fi sunat, Luke știa foarte bine că dacă le-ar fi oferit puțin mai multă încurajare, oricare dintre amantele lui franțuzoaice și oricare dintre nenumăratele femei cu care se iubise ar fi profitat imediat de ocazia de a deveni soția lui. Dar el alesese o femeie fericită și plină de viață. O femeie pură. Și fusese păcălit. Nu doar că nu era neprihănită... dar își și dăruise inima altui bărbat. Sau cel puțin așa sugera reacția pe care o avusese la întrebarea lui. Refuzase să vorbească.

Stătea la fereastră, cu spatele la ea și la întreaga cameră. Își spuse atunci că lui nu-i păsa de fapt de inima ei. Dar Dumnezeu îi era martor că nici un alt bărbat nu îi va mai atinge trupul. Doar dacă nu cumva nu era pregătit să facă din asta ultimul lucrul pe care-l mai făcea în viața lui.

Așa că traversă încăperea, cu gândul de a i-o spune și ei. Îi porunci să se uite în ochii lui și ea se supuse. Iar în clipa aceea înțelese încă ceva. Își dădu seama că toate zâmbetele, flirturile și scânteia dintre ei nu fuseseră altceva decât o prefăcătorie. Își dădu seama că femeia aceea din fața lui purtase o mască în toată săptămâna de când se cunoșteau.

Sau poate că nu. Poate că exagera. Nici el nu era sigur de ce spera să se înșele, de vreme ce își consolidase stăpânirea asupra ei, iar ea acceptase realitatea.

Se întoarse și se duse în spatele biroului, unde își reluă locul pe scaun. Când veniseră acolo după micul dejun, simțise nevoia să pună o anumită distanță între ei. O distanță formală. Iar lățimea biroului era impersonală și indica o separare simbolică între stăpân și servitor.

Dar ea nu era servitoarea lui. Ci soția sa.

— Anna, zise el. Ea îl privea extrem de serioasă și era foarte palidă. Dispăruse de pe chipul ei orice urmă a zâmbetului de mai devreme. Cred că ar fi cel mai bine să vorbim deschis unul cu celălalt. Am făcut deja asta, în ciuda secretului pe care tu ai refuzat să mi-l spui și eu nu am vrut să mai insist. Sper să facem asta și în continuare, ca să ne putem începe căsnicia fără neînțelegeri sau așteptări false. Spune-mi de ce te-ai căsătorit cu

mine și am să-ți spun și eu ție. Vreau să știu tot adevărul, chiar dacă poate părea dureros. Spune-mi.

Luke credea că avea de gând să tacă din nou. Totuși așteptă. Era un subiect pentru care chiar era dispus să insiste. Dacă părăseau biblioteca în clipa aceea și-și vedea fiecare de drumul său pentru tot restul zilei, era foarte posibil să nu mai poată avea niciodată o relație funcțională. Dar în cele din urmă ea vorbi, fără a mai prelungi momentul de tăcere.

— Am douăzeci și cinci de ani, zise ea. De la moartea mamei mele… și într-un fel chiar de dinainte de asta, eu am fost stăpâna casei în care m-am născut. Dar nu mai sunt. Acum fratele meu este stăpânul și mai târziu anul acesta se va căsători și se va muta acolo, împreună cu soția lui. Am preferat să mă mărit, decât să fiu sora rămasă fată bătrână care locuiește în casă cu ei. Și mi s-a oferit ocazia de a mă căsători un tine… un bărbat cu un rang înalt și o avere considerabilă. Așa că am profitat de șansa aceasta.

„Și ai uneltit ca să obții asta?“ și-ar fi dorit să o întrebe. Oare despre asta fusese vorba când flirtase cu el la Balul Diddering? Dar oare mai conta de fapt?

— Asta e tot? o întrebă el.

Anna șovăi o clipă, dar apoi continuă:

— Surorile mele. Ți-am mai vorbit despre ele, dar nu am menționat niciodată că sora mea cea mai mică este… este... În ciuda faptului că țin foarte mult la ea, cred că fratele meu nu este capabil să se îngrijească de ea. Și logodnica lui și-a exprimat îngrijorarea de a accepta ca Emily să locuiască în casa ei.

— Care este problema cu Emily? întrebă el.

— Este surdo-mută, răspunse ea. Este mai dificil de comunicat cu ea. Și… rătăcește de una singură prin împrejurimi. Nu se comportă așa ca alte fete.

— Așadar, în parte, te-ai căsătorit cu mine și ca să-i poți oferi o altă casă? întrebă Luke.

— Da, zise ea.

Se întrebă ce altceva îi mai ascundea femeia aceea simplă cu care credea că se căsătorise. Femeia aceea în care crezuse că putea avea încredere. Un bărbat pe care-l iubise, dar cu care nu se putuse căsători, dintr-un motiv sau altul – poate din cauză că era deja căsătorit. O soră surdo-mută. Oare mai avea și alte secrete?

Așteptă să audă ce mai avea de spus și se întrebă dacă va

mai putea avea vreodată încredere ca femeia aceea – soția lui – să îi spună tot adevărul.

— Eu am fost plecat zece ani de acasă și de lângă familia mea, îi spuse apoi, când văzu că ea rămâne tăcută. Și nu intenționam să mă mai întorc aici sau la ei. Nu am vrut asta nici măcar după moartea fratelui meu, cu doi ani în urmă, care mi-a adus povara nedorită a titlului. Dar se pare că un om nu-și poate ignora responsabilitățile, cu una, cu două. Sunt asaltat din toate părțile de probleme. Unele cauzate chiar de membrii familiei mele, altele survenite la Bowden Abbey. Se pare că e foarte posibil să fiu nevoit să merg acolo, mai devreme sau mai târziu. Titlul de duce atrage după sine foarte multe responsabilități și uneori e nevoie să renunți la dorințele personale în favoarea responsabilităților. Aveam nevoie de o soție.

Intenționase să fie sincer, dar nu brutal. Anna lăsă privirea în pământ pentru o clipă, apoi o ridică din nou și asta îl făcu să înțeleagă ce sugerau de fapt cuvintele lui. Dar le rostise deja. Și în plus, erau adevărate. Dacă își închipuise vreodată că era îndrăgostit de ea, în clipa aceea, acel sentiment dispăruse cu desăvârșire.

— A fost de dorit să-mi aleg o soție de rangul fiicei unui conte, îi spuse el. Ți-am mai spus și în trecut că pentru mine averea nu contează deloc. Am deja două. Una pe care mi-am clădit-o eu singur și una pe care am moștenit-o. Unchiul meu mi te-a recomandat ca fiind o femeie de rang adecvat. Și nu am considerat necesar să caut mai departe.

Anna lăsă privirea în pământ.

— Nu este bine ca frații să fie succesorii unul altuia, odată ce au trecut de o anumită vârstă, adăugă el. În timp, am înțeles că principala mea datorie ca duce este aceea de a produce moștenitori. Și aveam nevoie de o soție care să-mi aducă pe lume acești fii. Dacă mă dovedesc capabil și tu fertilă, te voi lăsa grea la intervale de timp corespunzătoare, astfel încât să te recuperezi complet între sarcini, până când vom avea cel puțini doi fii. Și fiicele vor fi bine primite desigur, dar te anunț de pe acum că eu îmi voi dori fii.

— Desigur. Încă nu se uita la el, ci la biroul așezat între ei. Și eu la fel, Excelență.

Luke se ridică atunci din spatele biroului și veni și-i întinse mâna. Anna își așeză mâna într-a lui. Se simțea ușurat – de parcă

tocmai îndepărtase o povară grea de pe umerii lui. Fuseseră sinceri unul cu altul și în clipa aceea, căsnicia lor avea la bază ceva concret. În momentul acela părea lipsit de importanță faptul că fusese fermecat de vivacitatea ei caldă și că uitase într-atât lecțiile pe care le învățase în zece ani de zile, încât își permisese să spere că putea fi ceva mai mult între ei. Dar fusese doar o iluzie. Aceea era realitatea. Și la urma urmei, se dovedea că nu era o realitate pe atât de îngrozitoare, pe cât crezuse. Poate că îl iubea pe bărbatul ei misterios, dar era ducesa lui și îi va fi loială. Și va fi capabilă să-și exercite atribuțiile de ducesă. După spusese fratelui ei, avusese parte de o pregătire temeinică.

— Anna, zise el, când ea se ridică în picioare. Continuă să o țină de mână și o prinse și de cealaltă. Știu că nu ți-a făcut deloc plăcere ora aceasta. Dar este bine că am fost sinceri unul cu celălalt și că am avut ocazia să ne cunoaștem ceva mai mult. Trebuie să recunoaștem că ne-am căsătorit cam în grabă. Dar cred că ne vom înțelege bine, dacă vom fi mereu sinceri și deschiși unul cu altul. Și cred că e bine și că nu există sentimente foarte profunde între noi. După cum am descoperit cu mulți ani în urmă, sentimentele nu duc la altceva decât la suferință.

Apăru atunci o sclipire în ochii ei. Da, fără îndoială descoperise și ea asta. Altfel de ce nu era căsătorită în clipa aceea cu bărbatul pe care-l iubise și căruia i se dăruise?

— Am descoperit și că plăcerea este un principiu mai bun după care să te ghidezi în viață, adăugă el. Și chiar dacă azi-noapte în pat eram străini unul pentru celălalt, tot am cunoscut o plăcere comună. Eu m-am bucurat de trupul tău și am suficientă experiență cu femeile ca să-mi dau seama că și tu te-ai bucurat de al meu. Așa că vom ținti să ne îndeplinim îndatoririle pe timp de zi și să ne răsfățăm unul pe altul, oferindu-ne plăcere pe timp de noapte… dar și să ne îndeplinim datoria de a produce moștenitori. Eu te voi învăța cum să-mi satisfaci nevoile și tu mă vei învăța pe mine cum să le satisfac pe ale tale.

— Da, zise ea.

O strânse puțin mai tare de mâini.

— Și aș vrea să te văd fericită din nou, zise el. Să te văd zâmbind. Zâmbetele tale nu au fost doar niște artificii, nu-i așa, Anna? Mi-au plăcut. Și mi-ar plăcea să te văd zâmbind din nou.

— Da, repetă ea.

Luke ridică atunci din sprâncene.

— Dar nu acum, continuă ea. Mai târziu da, Excelență, dar nu acum. Aș vrea să fiu singură, dacă se poate.

El îi ridică pe rând mâinile la buze și se uită cu atenție în ochii ei mari, verzi și triști. Înclină ușor din cap, apoi îi dădu drumul la mâini. Traversă camera și îi deschise ușa, după care o închise încet în urma ei.

Se întrebă atunci dacă poate Anna regreta că renunțase la iubire – chiar și la una nefericită – pentru rang, avere, datorie și plăcere.

Dacă era așa, atunci problema se afla la ea. Poate că încă nu învățase lecțiile iubirii. Dar le va cunoaște. Le va oferi ei și surorilor sale casa de care aveau nevoie. Ei îi oferise deja prestigiul oferit de statutul de doamnă căsătorită – care în mod evident era destul de important pentru ea. Și în plus, siguranța de a avea un rang înalt și o avere. Și îi va oferi și plăcere… atât de multă plăcere, că va uita de iubirea aceea nebunească, care-i adusese tristețea în ochi puțin mai devreme și o făcuse să nu mai poată zâmbi.

Îi va umple nopțile de plăcere. Și pe ale lui la fel.

Da, în ciuda descoperirii pe care o făcuse noaptea trecută și a refuzului ei din dimineața aceea de a fi complet sinceră cu el, lui Luke nu-i părea deloc rău că se căsătorise cu ea. Poate că într-un fel era și bucuros că descoperise – la atât de puțin timp după nuntă – că în esență, era singur, chiar dacă era căsătorit. Că nu trebuia să se aștepte la nici un soi de dragoste adevărată sau încredere reală. Învățase lecția aceasta prea devreme în căsnicie, ca să se simtă trădat de aflarea ei.

Se ridică în picioare, agitat. Se va duce la clubul White și va îndura toate remarcile licențioase, care fără îndoială îl așteptau acolo. Avea nevoie de ceva care să îndepărteze tristețea aceea inexplicabilă, care nu se risipise, în ciuda faptului că avusese o discuție sinceră și satisfăcătoare cu soția sa.

Majordomul o informă pe Anna că scrisoarea fusese adusă de un mesager particular, care avea instrucțiuni stricte de a i-o înmâna personal Excelenței Sale ducesa, dar că el își luase libertatea de a-l convinge pe om că va lua sarcina aceea asupra lui. Ea luă scrisoarea și se grăbi spre dormitorul ei de la etaj.

Se duse direct în salonul ei privat, unde se așeză ca s-o citească. Desfăcu acea unică foaie din care era compusă

scrisoarea și fu copleșită imediat de un presentiment de dezastru, care-i făcu mâinile să tremure.

Ai fost tare neascultătoare, draga mea Anna, îi scrisese el. *Mă întristează gândul că poate trebuie să înduri o bătaie serioasă în dimineața asta. Ducele tău are reputația de a fi un om mândru și nemilos. Dar am permis ca această căsătorie să aibă loc și trebuie să recunosc că nu te-am văzut niciodată mai frumoasă decât atunci când purtai rochia aceea albă cu auriu. Și îți promit că o vreme nu o să mă amestec în nici un fel în căsnicia ta. Dar, Anna, nu uita că ducele de Harndon te are doar cu titlu de împrumut. Ar fi o greșeală gravă din partea ta să te atașezi de el. La momentul potrivit, o să vin după tine și o să te duc acasă. În cele din urmă vei fi fericită acolo. Și vei fi așa pentru tot restul vieții tale. Îți promit asta.*

Servitorul tău, Blaydon

Împături scrisoarea încet și grijuliu, după faldurile sale originale, apoi rămase acolo mult timp, cu privirea ațintită în poală și cu ochii uscați.

— De ce nu ai oprit-o? șopti ea în cele din urmă. Oh, de ce ai oprit-o?

capitolul 10

Henrietta îi scrisese din nou. Voia să fie construită o fântână în grădina englezească. Se pare că George aprobase construcția înainte să moară, dar nu avusese timp să mai implementeze decizia. Domnul Colby nu voia să-i permită să înceapă construcția, fără aprobarea stăpânului său. Și ca răspuns la acțiunea sa, Henrietta îi scrisese că nu era de acord cu aroganța administratorului. Că își depășea adesea atribuțiile și că uitase că ea încă era ducesa de Harndon.

Tonul scrisorii se schimbă însă, chiar în clipa în care Luke începea să aibă impresia neplăcută că Henrietta se transformase într-o femeie arogantă și arțăgoasă.

> *Vino acasă, Luke,* îi scrisese ea. *Adevărul este că nu-mi pasă deloc să aduc modificări casei, să construiesc o fântână sau că trebuie suport tirania domnului Colby. Toate acestea sunt doar scuze menite să te ademenească să vii acasă. Of, cum aș putea să nu fiu sinceră cu tine, când toate încercările mele de până acum nu au reușit să te aducă aici? Vino acasă. Mi se pare că a trecut o eternitate îngrozitoare de când ne-am văzut ultima dată. Te rog să nu mă mai pedepsești pentru o singură decizie greșită pe care am făcut-o acum zece ani. Am suferit deja destul, Luke. Și înainte și după.*

Luke așeză scrisoarea pe birou și se lăsă pe spate în scaun. Se gândi că, mai mult ca sigur, Henrietta nu aflase despre căsătoria sa. Will se întorsese acasă chiar în ziua în care el o ceruse în căsătorie pe Anna, așa că nu luase vestea aceea odată cu el. Nu că acea căsătorie ar fi schimbat ceva, în vreun fel sau altul. Sau cel puțin nu în ceea ce îi privea pe ei doi. Desigur, asta însemna că ea își va pierde acea aparență a puterii. Și nu știa cât de tare o va afecta acest lucru.

Henrietta regreta decizia pe care o luase. Sentimentele ei pentru el nu muriseră de-a lungul anilor, cum se întâmplase în cazul său. Sau poate că ea nu făcuse aceleași eforturi de a le ucide

din rădăcini. Biata Henrietta – probabil pierderea copilului fusese ceva deosebit de crud pentru ea. Iar în clipa aceea își dorea ca el să se întoarcă acasă – chiar dacă sigur știa că nu se puteau căsători. Legea era foarte clară în acea privință.

Luke ucisese în el iubirea pe care o simțea pentru ea. Sentimentele acelea nu mai existau. Dar atunci de ce îi era groază să se întoarcă la Bowden Abbey? De ce îl îngrozea gândul de a o vedea din nou?

Luke bătu ușor darabana în birou și se gândi că tot va fi nevoit să se ducă acasă. Cândva. Cândva, curând. Lucrul acesta devenise inevitabil, din clipa în care se căsătorise. În momentul acela nu mai avea opțiunea de a se întoarce la Paris. Sau la stilul de viață cu care era obișnuit. Și nu putea locui pe termen nedefinit în Londra cu noua lui ducesă. Închiriase casa aceea doar pentru trei luni. În plus, odată ce Anna va rămâne grea, va avea nevoie să meargă la țară.

Da, era ceva cu care trebuia să se confrunte cât de curând.

Dar nici prea devreme. Voia să se mai bucure o perioadă de plăcerile Londrei, împreună cu Anna. Mai ales că avea de ce să se bucure. După discuția pe care o avusese cu ea cu o zi înainte și după felul în care se retrăsese în camera ei, Luke se gândise că avea de gând că stea singură, închisă acolo toată ziua. Crezuse că vor fi nevoiți să-și anuleze planurile de a participa la serata organizată de Lady Burnsides în seara aceea și că va trece destul de mult timp înainte s-o vadă zâmbind din nou.

Dar apoi își făcuse apariția la cină, îmbrăcată absolut splendid, într-o rochie largă de satin roz, pe care Luke nu o mai văzuse până atunci, cu părul ondulat și pudrat și purtând o bonetă frivolă, compusă numai din dantelă și panglici, care îi ajungeau până la talie. În mod evident, fusese pregătită pentru serată. Strălucea și avea o îmbujorare minunată în obraji – care îl făcuse să se bucure din nou că nu folosea prea multe cosmetice. Buzele ei luaseră forma unui zâmbet seducător și nerăbdător și îi sclipiseră ochii. Luke interpretase întotdeauna sclipirea aceea ca fiind fericire.

„Și poate chiar asta este“, gândise el și o privise plin de admirație. Apoi în timpul cinei îi ascultase pălăvrăgeala spirituală și destul de frivolă. Poate că se gândise la discuția lor și ajunsese la concluzia că rezolvaseră totul în mod satisfăcător. Poate că faptul că putuseră vorbi sincer și deschis fusese și pentru ea o

ușurare – așa cum fusese pentru el.

Continuase apoi să strălucească pe tot parcursul seratei și păruse să savureze faptul că era în centrul atenției tuturor – mai cu seamă că era prima ei apariție în public ca ducesă de Harndon. Mama lui fusese și ea prezentă și purtase o ținută demnă de o regină. Femeia o luase de braț pe Anna cu un aer regal și o prezentase unor oameni care-i erau străini până și lui. Iar atunci Luke se pomenise urmărind-o la fel de îndeaproape cum făcuse în săptămâna de dinaintea nunții și își dăduse seama că era din nou fermecat de frumusețea și de vivacitatea ei.

Îi spusese că ziua se vor ocupa îndeosebi de îndatoririle lor, iar noaptea îndeosebi de a-și oferi plăcere unul altuia. Luke lăsă absent scrisoarea de la Henrietta în vârful unui mic morman de alte scrisori, felicitări și invitații, apoi se lăsă din nou pe spate în scaun, cu brațele așezate pe rezemătoare și cu degetele întinse.

Anna îl așteptase goală, în pat. Și îi oferi o noapte de plăcere viguroasă. Dormiseră foarte puțin. Și în dimineața aceea, chiar se și trezise târziu și întârziase cu plimbarea lui matinală prin ploaie. Ea nu era foarte pricepută în artele amorului – sau cel puțin, nu fusese la începutul nopții. Luke își pusese atunci întrebări o clipă despre relația pe care o avusese cu iubitul ei misterios, dar apoi înăbușise acel gând. Trebuia să uite de bărbatul acela. Dar chiar dacă îi lipsea priceperea, compensase prin dorința de a mulțumi și prin bunăvoința de a-i permite să-și ia orice libertăți. Și își permisese destul de multe. Dar apoi se hotărâse să aibă răbdare și să lase pentru altă noapte o parte dintre deliciile carnale care sigur ar fi șocat-o cel mai mult. Iar Anna se arătase și ea dornică de a fi mulțumită și de a-și exprima plăcerea.

Fusese o noapte de care se bucurase din plin și pe care era nerăbdător să o repete. Cu toate acestea, își dădu seama că înainte de a avea parte de mai multe astfel de nopți, trebuiau să ia în considerare și faptul că trebuiau să doarmă mai mult – ca să se poată ocupa de sarcinile care îi așteptau a doua zi. Luke nu era obișnuit să își sacrifice somnul în favoarea satisfacției sexuale.

Își bătu ușor bărbia cu degetul arătător și se gândi că, în fond, nu îl împiedica nimic să o posede pe soția lui și în timpul după-amiezii. Nu? Râse încet când îi apăru în minte acel gând. Într-adevăr! În dimineața aceea se simțea foarte mulțumit de căsătoria sa.

Dar familia lui de sânge făcea tot ce îi stătea în putere ca să aibă parte de atenția lui. Și, la urma urmei, ei erau motivul pentru care revenise în Anglia. Și pentru care se căsătorise, de altfel. Majordomul lui anunță atunci sosirea lordului Ashley Kendrick. El îl chemase acolo. Fratele său păși în cameră și pe chipul lui se putea citi un amestec ciudat de neîncredere și prudență. Luke își aminti atunci cu tristețe de anumite întâlniri pe care le avusese cu tatăl său. Omul se așeza întotdeauna în spatele unui birou grandios. Deveni imediat conștient de locul unde stătea și el, în clipa aceea. Îi era destul de dificil să se familiarizeze cu ideea că în momentul acela el era figura autorității în familie. Se ridică în picioare, ieși din spatele biroului și-i întinse mâna fratelui său.

— Când vine vorba de Anglia, toată lumea se gândește la o țară plină de iarbă verde, copaci înfrunziți și grădini pline de flori colorate, zise el și-i strânse mâna fratelui său, după care îi făcu semn să ia loc pe scaun. Nu știu cum se face că toată lumea uită mereu de ploaia asta infernală, care face totul posibil.

— Draga noastră Anglie, spuse Ashley și-i aruncă un rânjet năstrușnic fratelui său, după care luă loc.

Luke se întoarse la birou și ridică o hârtie, așezată sub scrisoarea de la Henrietta. Se gândi imediat că fratele său părea destul de agitat, așa că decise să treacă peste conversația de complezență – oricum ar fi știut amândoi foarte bine că exact asta era. Un domn putea fi invitat să vină în vizită după-amiaza. Dar era mereu chemat cu un scop anume, când venea vorba de o întâlnire matinală. Iar în clipa aceea era dimineață, și Ashley fusese chemat acolo.

— Fără îndoială ai o explicație pentru asta, zise el și-i înmână hârtia fratelui său. A venit ieri, după ce le-am plătit deja pe toate celelalte. Poate că asta s-a emis mai târziu, nu? După cum vezi, factura este pentru o sumă destul de mare, plătită pentru... ei bine, pentru o brățară cu smaralde. Poate a fost un cadou pentru mama? Se așeză apoi și-și încrucișă picioarele.

Ashley izbucni în râs.

— Pe legea mea! Auzi, pentru mama! exclamă el. Ce glumă bună, Luke! A fost pentru o doamnă căreia îi plac gablonzurile. O doamnă pe care îmi place să o mulțumesc.

— O doamnă? întrebă Luke și ridică din sprâncene. Aceeași pentru care ai închiriat o casă și ai angajat servitori? Și

aceeași pe care o îmbraci în cele mai fine mătăsuri și satinuri?

— Merită din plin, Luke, răspunse fratele său. Se spune că tu ai avut mereu cele mai frumoase femei din Paris. Iar acum te-ai căsătorit cu una dintre cele mai frumoase femei din Londra. Vezi tu... de fapt, nu fac altceva decât să păstrez această tradiție de familie. Și trebuie să recunosc că nu am avut niciodată o femeie mai bună ca ea.

— Mă simt obligat să te informez că este prea scumpă pentru tine, dragule, îi zise Luke.

— La naiba! exclamă Ashley, albindu-se la față și încordându-și maxilarul. Să fiu al naibii, dar nu ești cu nimic diferit de tata sau de George, Luke. Am douăzeci și doi de ani. Ar trebui să trăiesc ca un călugăr? Și nu-mi mai spune „dragule". Parcă ai fi un blestemat de...

Luke așteptă politicos câteva clipe, ca să vadă dacă fratele lui avea de gând să mai termine sau nu propoziția, după care spuse:

— Presupun că, la fel ca în Paris, și la Londra există numeroase bordeluri care se bucură de o reputație bună. Bordeluri unde fără îndoială poți găsi fete curate și pricepute, care să se ocupe de nevoile tale masculine... și care nu sunt încurajate să-i păcălească pe cei mai naivi dintre clienți să le învăluie în cele mai scumpe mătăsuri și bijuterii.

— La naiba cu asta! exclamă Ashley. Nu vreau o curvă, Luke. Vreau o amantă. Sunt fratele și moștenitorul ducelui de Harndon și să fiu al naibii, dar trebuie să mă ridic și eu la nivelul reputației tale, Luke.

— Aha, zise Luke încet. Ești foarte tânăr, dragul meu. Oh, iartă-mă. Am uitat pentru o clipă că mă aflu în Anglia și că aici bărbații trebuie să fie bărbați și că trăiesc cu spaima de a sugera chiar și cel mai mic semn de feminitate, prin cuvinte sau fapte. Dar, ca să continui... Un om nu trebuie să se ridice la înălțimea nimănui altcuiva... ci doar la înălțimea propriilor așteptări. Mai ales atunci când este liber de responsabilități. Te-ai plictisit? Ai și alte planuri pentru viața ta decât acela de a te ridica la înălțimea reputației mele? Dar chiar și așa, ar trebui să știi că această reputație nu e chiar atât de reală pe cât se spune... eu nu am plătit niciodată o amantă și am pus foarte rar gura pe alcool după ce am împlinit douăzeci și unu de ani.

— Dar tu n-ai nevoie să plătești o femeie, afirmă Ashley cu

o tristețe amară. Se spune că doamnele cele mai de seamă se grăbesc să se arunce în patul tău și că nu trebuie să faci altceva pentru asta decât să ridici dintr-o sprânceană. Se spune că marchiza d'Étienne a venit la Londra ca să...

— Ai grijă ce spui, îl atenționă Luke, încet. Doamna se învârte în cele mai înalte cercuri. Se duce unde vrea și face ce vrea. Și revenind... spune-mi, te rog, ce planuri ai?

— Sigur nu armata, zise Ashley, ferm. Acesta era planul pe care-l avea tata pentru mine. George duce, tu în biserică și eu în armată. Nu sunt laș, Luke, doar că nu îmi doresc să fiu carne de tun, ori de câte ori oamenii de stat se hotărăsc să se certe. Și nu vreau nici la biserică... chiar dacă mama și George s-au arătat dornici de asta, după ce i-ai dezamăgit tu. Mă duc la biserică numai atunci când trebuie s-o fac, mă arăt milostiv oricând cineva apelează la mine pentru o cauză nobilă și din câte îmi amintesc, nu am furat sau ucis pe cineva vreodată. Dar nu-mi place ideea de a fi cleric. Nici măcar dacă o să am perspectiva de a deveni episcop într-o zi, cu ajutorul influenței ducale. Și dacă ești un om bun, nu vei încerca să mă obligi să fac nici una dintre astea două, Luke.

— Totuși, Ashley, zise Luke. Pari a fi un om energic și care luptă împotriva restricțiilor. Ești independent, dar tot cheltui mai mult decât ți se cuvine. O să îți placă să vii umil la mine sau la administratorul meu, pentru tot restul vieții tale?

— Pe viața mea că nu! exclamă Ashley și sări în picioare. Tu ești cel mai rău dintre toți, Luke. Măcar ei ar fi tunat și-ar fi fulgerat. Tu stai acolo, în poziția aia elegantă, mă privești cu ochi reci ca gheața și-mi spui „dragă", ca și când aș fi vreo fetișcană. Uneori mă gândesc că e posibil să-l fi ucis pe fratele meu Luke acum zece ani și să-i fi luat locul. Pentru că uneori nu semeni cu el absolut deloc. Luke cel pe care mi-l amintesc eu a fost un om cald și generos.

— Poți să lași factura acea pe birou, zise Luke și se ridică și el în picioare. O să ți-o plătesc. Dar ascultă cu atenție ce-ți spun, Ashley. Este ultima astfel de factură pe care ți-o mai plătesc. Dacă vrei să-ți satisfaci apetitul sexual cu o amantă scumpă, atunci va trebui să te limitezi la indemnizația pe care o primești. Dar nu va fi ușor... nici măcar cu creșterea pe care o voi pune în vigoare de luna viitoare. Ar fi mult mai bine s-o lași să plece și să ții cont de sfaturile mele. Să știi că o să mă țin de tot ce am spus. Poate vei

vrea să ajungi la un fel de înțelegere cu femeia aceea. Și dacă e așa, atunci poți să-mi aduci și factura pentru asta.

— Să fiu al naibii dacă nu e o umilință insuportabilă! exclamă Ashley, care, evident, nu auzise ușa bibliotecii deschizându-se în spatele său. Ochi reci și o inimă de piatră. Mi-aș dori să fi rămas unde erai, Luke. Ba nu. Îmi doresc mai mult. Mi-aș fi dorit să te duci naibii, mai bine decât să vii aici.

— Bună dimineața, draga mea, îi zise Luke soției sale, vorbind peste umărul fratelui său.

Lady Anna rămăsese în pragul ușii, neclintită, speriată și jenată.

Ashley se răsuci și se duse spre ea.

— Milady, zise el, făcând o plecăciune grăbită și luându-i mâna oferită pentru a o săruta. Sunt servitorul dumitale. Mi-e milă de dumneata, din adâncul sufletului meu. Se grăbi apoi să părăsească încăperea, fără a privi în urmă.

— Intră, draga mea, zise Luke.

Anna aruncă o privire grabnică după Ashley, apoi se supuse, ezitantă.

— Îmi pare rău, spuse ea. Nu știam că ești cu cineva. Ar fi trebuit să mă anunț... sau poate să mă interesez că ești ocupat și să mă întorc în camera mea.

Luke traversă încăperea și închise ușa din spatele ei. Își așeză mâinile pe umerii ei și apoi o sărută în manieră europeană – mai întâi pe un obraz, apoi pe celălalt.

— Asta este casa ta, doamnă, zise el. Poți să te duci oricând oriunde vrei, fără să ceri permisiunea nimănui... inclusiv a mea. Ai dormit bine?

— Am dormit până foarte târziu, răspunse ea. Aproape că a trecut dimineața.

— Dacă nu ai fi dormit până târziu, răspunse n-ai fi dormit deloc, zise el. Îi plăcea să o vadă îmbujorându-se. Celelalte femei cu care fusese de-a lungul timpului fuseseră mult prea blazate în relație cu viața, ca să se mai îmbujoreze măcar. Draga mea, îți mulțumesc pentru o noapte de plăcere extraordinară.

— Lordul Ashley era supărat? întrebă ea.

— Probleme de familie, zise el. L-am mustrat puțin pentru anumite facturi, care depășesc cu mult ceea ce își permite el să plătească. M-a acuzat de cruzime... O acuzație care mi-este destul de familiară, de altfel.

— Și nu vei plăti facturile? întrebă ea. O să îl lași să ajungă la ruină? Sau poate chiar să ajungă în închisoarea datornicilor? Dar tu ești foarte bogat, nu?

Luke își aminti că și tatăl ei fusese îngropat în datorii până la gât – și că era foarte probabil să fi fost un parior înrăit. Probabil acela era un subiect excesiv de sensibil pentru ea.

— Facturile au fost plătite, sau dacă nu, urmează să fie, zise el. Și am dat anumite ordine în sensul acesta. Sunt capul familiei, doamnă. Și abia recent am preluat frâiele conducerii. Mi se pare corect ca toți cei care depind de mine să afle unde voi trage linie și care vor fi consecințele, dacă vor ieși din cuvântul meu.

— Așa este, zise ea. Dar iubirea este ceea ce unește o familie. Se uită în jos la mâinile ei și vocea îi scăzu la nivelul unei șoapte. Dar tu nu crezi în iubire. Își înălță ochii și-i întâlni privirea, dar nu ridică în nici un fel vocea. Care este problema cu tine și cu familia ta? De ce nu locuiești la Harndon House? De ce ai fost atâta vreme înstrăinat de familia ta? Și de ce nu intenționai să te mai întorci vreodată acasă sau să îi vezi? Iartă-mă, dar te rog să nu spui că nu este problema mea. Pentru că este. Acum familia ta este și a mea. Și ai spus că trebuie să fim mereu sinceri unul cu celălalt.

Se încruntă dintr-odată, se îmbujoră foarte tare și își mută ochii de la el.

— Am fost un tânăr destul de sălbatic, zise el.

Se gândi că începea cu o minciună – fusese exact opusul adjectivului sălbatic. Cel mai adesea, se auzise descris ca fiind „dulce“ și „potolit“. Fusese desigur și exuberant, dar niciodată într-un mod distructiv. Și incredibil și extrem de naiv. Și mai fusese și îndrăgostit – de vocația pe care o avea spre viața de cleric și de iubita din copilărie.

— M-am luptat în duel cu fratele meu mai mare, George, dintr-un motiv pentru care nu mi-l mai amintesc... Mințea din nou. Se luptaseră pentru Henrietta, pe care George o sedusese, o lăsase grea și apoi se oferise să o ia în căsătorie. Dar nu îi putea spune asta... Și am ajuns, literalmente, la un pas distanță de a-l omorî, adăugă apoi. Din câte am auzit, a suferit de febră mare timp de câteva săptămâni. Eu nu am fost de față. Plecasem. Fusesem izgonit. S-a considerat, desigur, că fratele meu e cel care a avut dreptate, de vreme ce el a fost cel aflat la un pas de moarte.

El a fost suficient de nobil ca să tragă în sus, iar glonțul său s-a pierdut undeva în aer, deasupra capetelor noastre. Am fost suficient de sincer pentru tine, draga mea?

Anna se holba la el, albă ca varul.

— Și într-adevăr, el avea dreptate? întrebă ea.

Luke înțelegea că Anna era profund șocată. Și asta îl făcu să se închidă și mai mult din punct de vedere emoțional. Era ceva ce făcea inconștient – dar, pe de altă parte, era ceva la care devenise expert de-a lungul anilor.

— După cum am spus, zise el, duelul a avut loc dintr-un motiv pe care nu mi-l mai aduc aminte. Și fără îndoială, la momentul respectiv, consideram că aveam cea mai mare dreptate. Dar el a fost mai nobil decât mine. În special pentru că Luke nici măcar nu auzise expresia „a devia arma“, până după duel. Și în plus, la vremea aceea, fusese un țintaș atât de slab, încât glonțul lovise la doi metri distanță de ținta vizată... La doi metri de salcia aceea bătrână, care se afla cu mult în lateralul fratelui său. Vezi tu, draga mea, zise el, fără a conștientiza urma de amărăciune apărută în vocea lui, tot ce l-ai auzit pe fratele meu zicând cu câteva minute în urmă e complet adevărat. Chiar nu am inimă. Așa că este cu atât mai bine că noi am decis ieri să ne mulțumim cu plăcerea trupească. Nu crezi?

— Mama ta vrea să le însoțesc pe ea și pe Lady Doris în după-amiaza asta în niște vizite, zise Anna. Mi-a trimis o scrisoare. Pot să mă duc, Excelență? Sau ai alte planuri?

Doar acela de a se culca din nou cu ea și a-și satisface dorințele carnale.

— Trebuie să trimiți un bilet prin care accepți, zise el. Trebuie să ajungi să le cunoști foarte bine, Anna. După cum ai spus chiar tu, acum ele sunt și familia ta.

— Mulțumesc. Îl privi o clipă nesigură, apoi dădu să plece.

Dar el îi prinse mâinile și rămase o clipă ținându-le strâns într-ale sale. Se pomeni dorindu-și să... să se apere în fața ei? Să-i spună toată povestea, după cum se întâmplase cu adevărat? Să-i spună despre Henrietta? Dar se educase de mult să aibă o încredere în sine care nu lăsa loc pentru autoapărare. Lui nu-i păsa ce spuneau sau ce credeau oamenii despre el. N-aveau decât să creadă orice voiau. Chiar dacă nu era adevărat. Numai un om slab își făcea griji pentru reputația sa – un om căruia îi păsa cum era văzut de ceilalți.

— Vizite plăcute, zise el și făcu o plecăciune deasupra mâinilor ei. Ne vedem la cină. Orele de acum până atunci mi se vor părea fără sfârșit.

Rostise galanteriile acelea obișnuite, fără nici un gând conștient. Totuși se dovediră adevărate... se pomeni acaparat de tristețe, de îndată ce Anna părăsi încăperea. O dorea. Chiar și după două nopți nedormite, în care făcuseră dragoste viguros, el tot o mai dorea.

Pentru o clipă, dorința pe care o simțea pentru ea i se păru atât de puternică, încât se gândi că poate era ceva mai mult decât o simplă atracție fizică. Dar doar pentru o clipă. În momentul acela știa mai bine decât să-și permită să cadă în capcana spre care îl puteau conduce gândurile acelea.

— Spune-mi, te rog, căsătoria chiar e un lucru cu totul și cu totul minunat? întrebă Lady Doris și o luă de braț pe Lady Anna, înclinând capul spre ea.

Tocmai luau ceaiul acasă la Lady River. Era a treia lor vizită din după-amiaza aceea și mai sosiseră și alte doamne după ele. Lady Doris născocise o metodă prin care s-o atragă lângă ea pe Anna, astfel încât să stea așezate împreună pe o canapea mică.

— Pun pariu că este, continuă fata, visătoare. Și Luke este absolut splendid, nu crezi? Îmi place să văd cum toate doamnele se uită lung după el la baluri. Trebuie să fie minunat să fii căsătorită cu cineva ca Luke. Femeile șușotesc mereu atunci când cred că nu le ascultă nimeni. Vorbesc despre căsătorie și despre ceea ce trebuie îndurat noaptea, ca fiind prețul care trebuie plătit pentru a fi respectată și a avea o poziție socială bună. Dar eu nu cred că e ceva atât de îngrozitor, pe cât se spune. Ba chiar îndrăznesc să spun că tânjesc să aflu și eu cum este. Așa că, te rog, spune-mi. Este palpitant?

Anna avea amintiri destul de alarmante și de nepotrivite despre degete masculine lungi și subțiri, care o mângâiau în locul ei secret. Ar fi trebuit să se simtă stânjenită că se gândea la felul în care niște degete o atingeau *acolo*. În schimb, o copleși o senzație primară de excitație.

— Este... plăcut, zise ea.

— O, vai! Plăcut! Doris își înăbuși un chicotit și se uită rușinată la mama ei, care, din fericire, nu o privea. Ești foarte rafinată, Anna! Ești îndrăgostită profund? Se spune că o jumătate

din doamnele din Paris alergau cu patimă după el, de pe vremea când era doar lordul Lucas Kendrick, și că trei sferturi dintre ele l-au urmărit și mai cu ardoare după ce a devenit duce. Ești îndrăgostită de el, Anna?

Da. O, Doamne! Se temea că era îndrăgostită până peste cap de un bărbat despre care avea îndoieli, tot mai multe și tot mai grave. Dar era prea târziu pentru îndoieli. Luke era soțul ei. Totuși, poate că avea dreptate într-o anumită privință. Poate că plăcerea pe care i-o oferea în pat merita din plin, în ciuda a orice altceva. Poate că era chiar mai bună decât iubirea. În fond, dragostea pentru familia ei nu făcuse altceva decât să provoace toate acele încurcături imposibile în viața ei. Poate că era cu atât mai bine că Luke nu-și iubea familia – și implicit, nici pe ea. Se pomeni atunci întrebându-se dacă îi va iubi pe copiilor lor.

— Simt foarte multă afecțiune pentru Excelența Sa, răspunse ea.

— Afecțiune, repetă Doris. Excelența Sa? Doamne, eu sigur o să simt mai mult decât afecțiune pentru soțul meu, atunci când mă voi căsători. Și am să mă adresez lui mai intim, spunându-i pe numele mic sau cu orice altă formă de alint. Dar poate că faci și tu asta deja în intimitatea... camerelor tale, zise ea și chicoti din nou.

Anna se gândi că Doris era mult mai imatură decât Agnes, cu toate că era cu un an mai mare. Probabil că sora ei mai mică fusese nevoită să se maturizeze mai repede, din cauza situației materiale precare în care se aflaseră câțiva ani și în ciuda faptului că Anna făcuse tot ce-i stătuse în putință să îi apere de griji pe Agnes și pe Victor. Ba chiar își vânduse sufletul diavolului, în încercarea de a-i proteja de vicisitudinile vieții.

„Nu uita că ducele de Harndon te are doar cu titlu de împrumut“. Se cutremură involuntar. Nu. Nu, se hotărâse să nu se gândească la asta. Arsese scrisoarea. Zâmbi atunci cu căldură.

— Tu ai cunoscut vreun domn de care ți-ai dori să te atașezi? o întrebă pe Doris. Probabil ai avut foarte mulți pretendenți care s-au arătat interesați de tine. Ești foarte frumoasă.

— Și în plus, fiica și sora unui duce, zise Doris, oftând. Ca să nu mai spun că sunt și posesoarea unei zestre enorme. Dar, da, Anna, da. L-am cunoscut pe bărbatul visurilor meu și am de gând să mă căsătoresc cu el și să trăiesc fericită până la adânci bătrâneți.

— Povestește-mi despre el.

Anna simțea că acela era motivul pentru care o luase deoparte Doris. Poate că era singura femeie mai tânără în care putea avea încredere fata. Dar chiar și așa era puțin ciudat. Doar avea deja o cumnată, care locuia la Bowden Abbey, nu?

— Mama nu este de acord, zise Doris. Ba de fapt, mama mi-a interzis în mod categoric să îl mai văd. Doar pentru că este sărac, Anna. Îți poți imagina un motiv mai ridicol de-atât pentru dezaprobarea ei? Acum câteva luni a fost angajat să-mi facă un portret. Vezi tu, pentru asta a fost considerat suficient de bun, chiar dacă încă nu a dobândit faimă sau o avere. Dar sigur va reuși. Da, sunt absolut sigură că într-o zi va deveni cel mai celebru și căutat pictor din toată Anglia. Sau chiar din toată Europa. Oh, Anna, ne-am îndrăgostit nebunește. Și ne vom căsători. Țin atât de mult la el, încât mi-ar fi absolut imposibil să renunț la el.

O, Doamne, Dumnezeule! Chiar dacă urechile ei fuseseră asaltate adesea de confidențele surorilor ei mai mici, Anna nu fusese niciodată nevoită să se confrunte cu așa ceva. Dintr-odată, era extrem de recunoscătoare că bărbatul de care se îndrăgostise Charlotte fusese eligibil – chiar dacă nu era o partidă prea grozavă. Dar și că Agnes nu se arătase niciodată interesată de vreun domn.

— Presupun că mama ta se gândește la fericirea ta, Doris, îi spuse Anna.

— O, ba nu, deloc, replică fata, destul de afectată. Se gândește numai la mândria familiei. Pentru ea, este inacceptabil din punct de vedere social ca fiica ducelui de Harndon să se căsătorească cu un pictor sărac.

— Sărăcia nu e deloc un lucru plăcut, zise Anna încet. Mai ales dacă nu ești obișnuită cu ea. Și cu siguranță nu are nimic romantic.

— Uff! exclamă tânăra. Dar vom avea zestrea mea! Vom putea trăi din ea, până când se îmbogățește Daniel. Și în plus, mie nu mi-e frică de sărăcie. Luke o să-l lase să se căsătorească cu mine, sunt sigură!

Anna își reaminti atunci scena la care asistase în dimineața aceea, când intrase în biblioteca soțului ei. Își aminti de umilința și suferința pe care le citise pe chipul lordului Ashley, în clipa în care o salutase. Și numai din cauză că avea niște

datorii prostești. Nu că datoriile ar fi putut fi vreodată un lucru prostesc. Sau poate că Luke dorise numai să-l mustre, ca să-i dea o lecție.

— Ai vorbit cu el despre asta? o întrebă atunci.

— Încă nu am avut ocazia, zise Doris și chicoti. De când s-a întors în Anglia, a fost foarte preocupat să se însoare cu tine. Dar este cu atât mai bine! Pentru că acum sigur va înțelege ce simțim eu și Daniel. O să vorbesc cu el și el îi va spune mamei că am voie să mă căsătoresc cu Daniel... și încă până la sfârșitul anului. Nu avem cum să așteptăm mai mult de-atât. Oh, Anna, o să fim cel mai fericit cuplu de pe fața pământului.

Anna nu era la fel de sigură.

Doris se aplecă din nou spre ea și adăugă:

— Luke va fi de acord. El a fost mereu persoana mea preferată din întreaga lume. Și când a plecat, am crezut că voi muri de inimă frântă. Dar acum ai putea vorbi și tu cu el, Anna. Ai putea să îi explici că sunt absolut, dar absolut sigură de Daniel și că nu aș putea fi fericită cu nimeni altcineva. Că bogăția și rangul social nu înseamnă absolut nimic pentru mine. Ai vrea? Ai vrea, te rog, să mă ajuți?

— Doris, zise Anna și-i atinse ușor mâna. Aceasta este o chestiune asupra căreia Excelența Sa ar trebui să se sfătuiască cu mama ta și abia apoi să ia o decizie. Trebuie să vorbești cu ei. Chiar dacă sunt cumnata ta, eu îți sunt de fapt o străină. Sunt căsătorită cu fratele tău de doar două zile.

— Dar asta a cea mai bună parte, Anna, răspunse Doris. Pentru că probabil este încă îndrăgostit de tine până peste cap și o să-ți dea orice îți dorești. Chiar dacă de fapt în cazul acesta ar face-o pentru mine. Te rog... vorbește cu el!

— O să văd ce pot să fac, spuse Anna, nefericită. Dar nu am de gând să mă amestec în asta, Doris.

Fata nu părea deloc dezamăgită. Din contră, chiar zâmbea mulțumită. Dar nu mai aveau timp să stea de vorbă. Ducesa văduvă se ridicase în picioare și le făcea semn că era timpul să plece.

Anna se gândi cu tristețe că Luke o va desființa pe fată. Îi recunoscuse destul de sincer că nu avea inimă, și văzuse cu ochii ei că era adevărat. Nu avea să îngăduie ca sora lui să se căsătorească cu un nimeni, care nu avea un chior în buzunar. În plus, Anna trebuia să-și recunoască sieși faptul că Luke avea

dreptate să se opună acelei căsătorii – sau cel puțin să aibă îndoieli cu privire la a consimți o asemenea uniune. Cu toate acestea, se temea de metodele lui.

Omul era complet lipsit de dragoste. Cu atât mai mult când venea vorba de familia care-l respinsese cu zece ani în urmă – chiar dacă după spusele lui, o făcuseră pe bună dreptate.

capitolul 11

Timp de o lună, Luke reușise cumva să se agațe de o viață aproape familială. Izbutise întru câtva să țină la distanță problemele de familie și să se convingă că se rezolvaseră toate. În plus, în acel răstimp, reușise să-și transforme căsnicia în ceva absolut plăcut – după cum sugerase de la bun început. Și stătuse cu succes departe de Bowden Abbey.

Îi scrisese Henriettei și îi povestise despre căsătoria lui – chiar dacă probabil aflase deja despre asta, din alte surse. În scrisoare, îi vorbise numai despre chestiuni de afaceri și avusese grijă să păstreze un ton destul de impersonal. Îi spusese că, în circumstanțele date, probabil era mai bine să amâne o vreme orice modificări ale casei sau ale grădinilor. Fusese un mod plin de tact de a o informa că în clipa aceea soția lui era noua stăpână de la Bowden Abbey. Iar după aceea, Henrietta nu îi mai scrisese deloc. Luke chiar sperase să nu-i mai scrie. Și spera în continuare să poată evita cumva să o întâlnească. În clipa aceea simțea prăpastia dintre ei, aproape ca pe ceva palpabil. I se părea mai adâncă și mai mare ca niciodată – cu toate că fusese de netrecut, încă de dinainte de căsătoria lui cu Anna.

Îi scrisese și lui Colby și-i ordonase, ca începând de luna următoare să crească indemnizația lui Ashley cu o sumă considerabilă. Îl văzuse extrem de rar pe fratele său în luna aceea. Dar de fiecare dată când se întâlniseră, Ashley fusese exagerat de politicos cu el și extrem de galant și fermecător cu Anna. Apoi într-o zi, o factură foarte mare își găsise loc pe biroul său, iar Luke înțelesese fără nici o explicație suplimentară că fratele său se lipsise de serviciile scumpe ale amantei sale.

Timp de zece ani, Luke rupsese orice legătură cu familia sa și nu-i păsase deloc de nici unul dintre ei – cu excepția unchiului său. Totuși, un sentiment ciudat se năștea în el, ori de câte ori îl

vedea pe Ashley. Era un soi de apăsare neidentificată. Un fel de... regret. Își amintea de băiețelul energic și năzdrăvan, care-l privise mereu ca pe un erou. Dar ochii lui vedeau un tânăr chipeș, nerăbdător și destul de sălbatic, a cărui viață putea intra pe două făgașe complet diferite. Da, în momentul acela fratele său se afla la un prag important și impresionabil al vieții sale. Era un tânăr care avea nevoie de îndrumare. Și Luke nu era sigur dacă i-o putea oferi – sau dacă voia să i-o ofere, de altfel. Dar cine ar fi putut face asta în locul lui?

În luna aceea nu-l mai întrebase nimic pe fratele său, dar sperase în sinea lui ca extravagațele iresponsabile să fi ajuns la bun sfârșit. Evita orie soi de implicare emoțională – chiar și cu fratele său.

Cu toate acestea, se străduí puțin mai mult în privința lui Doris. La câteva zile după nuntă, se duse în vizită la mama lui, pentru a afla mai multe despre acea legătură neeligibilă pe care o menționase aceasta în timpul primei sale vizite. Un pictor portretist fusese angajat să vină la Harndon House, ca să o picteze pe Doris. Fuseseră cinci ședințe lungi, la care asistaseră mereu ducesa văduvă sau camerista lui Doris, pe post de însoțitoare. Sau cel puțin așa crezuse văduva. Pentru că mai târziu, Doris susținuse că ea și pictorul se iubeau și că intenționau să se căsătorească. Și așa se descoperise că de fapt, camerista fusese adesea alungată, ca să nu le stea în cale.

— Este fiul unui cârciumar, îi explică văduva, plină de dispreț. A cunoscut un oarecare succes ca portretist și acum este convins că va ajunge bogat și celebru în decurs de un an sau doi. Sau cel puțin așa pretinde Doris. Dar în prezent, cred că trăiește în sărăcie lucie.

— Ai vorbit cu el? întrebă Luke.

— Despre asta? exclamă mama lui, arogantă. Te rog, Lucas... Drept cine mă iei? Desigur că nu am vorbit cu el. Doar am interzis orice fel de comunicare între ei doi. Este o legătură care iese din discuție.

— Și totuși, încă te mai îngrijorează povestea asta, nu-i așa, doamnă? zise Luke. Știi dacă încă se mai întâlnesc?

Văduva strânse din buze.

— Mă tem că încă mai comunică, cumva, zise ea. Doris este o fată foarte încăpățânată, și au trecut doi ani de când nu a mai avut parte de îndrumarea unui tată sau a unui frate mai mare.

— O să merg să vorbesc cu el, zise Luke. Cum îl cheamă?

— Daniel Frawley, răspunse ducesa, rostind acel nume ca și când ar fi vorbit despre un vierme.

După ce vizită atelierul și rătăci pe acolo fără grabă, examinându-i tablourile, Luke hotărî că Daniel Frawley era un om cu un talent mediocru. Probabil și-ar fi putut câștiga existența executând tablouri care să pună modelele într-o lumină măgulitoare – dar care n-ar fi capturat niciodată adevărata esență a personalităților lor. Dacă aspira să devină un alt Joshua Reynolds[2], atunci era condamnat la dezamăgire.

Frawley nu spuse mare lucru despre relația lui cu Doris. Însă Luke insistă, plin de răceală și aroganță, așa că în cele din urmă, pictorul recunoscu faptul că erau îndrăgostiți și că își doreau să se căsătorească. Spunea că o va susține din veniturile sale și pretindea că obținea deja comisioane considerabile de la persoane influente – cum era însăși ducesa văduvă de Harndon, de exemplu. Omul chiar credea că va ajunge celebru cât de curând și susținea că după aceea se va învârti prin înalta societate, de parcă făcuse mereu parte din ea.

— Lady Doris Kendrick este o tânără impulsivă și imatură, orbită de idei romantice, spuse Luke și se așeză, fără nici o invitație, pe canapeaua tare și plină de cocoloașe. Scoase apoi din buzunar tabachera și priză niște tutun. Cu siguranță i se pare irezistibilă ideea de a flămânzi într-o mansardă, cu un artist încă neapreciat. Dar ea este obișnuită cu un cu totul alt stil de viață, Frawley. Și i-ar fi imposibil să se acomodeze la stilul tău de viață… chiar dacă eu aș fi dispus să o las să încerce. Ar ajunge să fie cumplit de nefericită, în doar câteva luni.

— Înțeleg, zise artistul, cu o privire ostilă întipărită pe chip. Ochii lui nu ascundeau deloc disprețul pe care-l simțea pentru splendoarea pariziană a oaspetelui său. Dar nici eu nu sunt sigur că m-aș putea obișnui să trăiesc viața asta fără ea, Excelență.

— Aha, făcu Luke încet. Ridică din sprâncene și îl privi pe artist pe sub pleoapele lenețe. Chiar mă întrebam... Îl măsură din priviri pe Daniel Frawley, apoi continuă: Cât vrei?

Frawley își linse buzele. Privirea lui agitată studie cu atenție atelierul din jurul său.

— Cinci mii de lire, răspunse.

Luke nu se grăbi să vorbească.

— Zestrea lui Lady Doris este mai mare de atât, zise el. Ai fi putut să ceri mai mult, Frawley. Zece mii. Sau poate chiar douăzeci...

Pictorul se străduia din răsputeri să nu-și arate mâhnirea.

— Nu sunt un om lacom, rosti el, încordat. Nu-mi va fi deloc ușor să renunț la ea. O iubesc.

— Atunci poate ar fi trebuit să pui un preț mai mare pe dragostea ta, zise Luke amabil. După aceea se ridică în picioare și se îndreptă fără tragere de inimă spre celălalt bărbat, mai înalt și mai solid. Dar nu contează. Răspunsul meu ar fi fost același, indiferent dacă mi-ai fi cerut cinci, zece, douăzeci sau cincizeci de mii. Iată răspunsul meu.

În clipa imediat următoare, Daniel Frawley se prăbuși la podea. Chipul lui era schimonosit de durere. Ridică palma și-și frecă obrazul dureros.

Luke îndoi mâna dreaptă și se uită cu tristețe la încheieturile degetelor sale. Se înroșiseră.

— Este de la sine înțeles că din clipa aceasta vei păstra o distanță considerabilă față de Lady Doris Kendrick, rosti el pe același ton amabil pe care-l folosise și mai devreme.

Artistul continuă să zacă pe jos, în tăcere, în timp ce oaspetele său plecă singur.

După aceea Luke se duse din nou în vizită la Harndon House și ceru să vorbească cu Doris. Mama lor vru să li se alăture, însă el preciză că dorea o întrevedere între patru ochi cu sora sa.

— Ce-ai făcut?

După ce îi spusese ce avea de spus, sora lui rămăsese încremenită în mijlocul camerei, cu ochii mari de uimire.

— I-am interzis să mai aibă de-a face cu tine, Doris, repetă el.

— Serios? Vorbea încet, dar Luke putea vedea că pieptul i se mișca într-un ritm alarmant. Așa, deci? Presupun că ai făcut-o pentru că este un artist sărac și pentru că tatăl lui nu a fost gentleman. Pentru că nu a ajuns încă bogat și celebru. Iar eu trebuie să mă căsătoresc cu un bărbat bogat și de rang înalt, indiferent dacă îl pot iubi sau dacă voi putea fi fericită cu el, nu? Așa stau lucrurile, Luke?

— Draga mea, zise el, privind-o cu răceală. Acceptă, te rog, că sunt mai în vârstă și mai înțelept decât tine și că același lucru este valabil și pentru mama noastră. Acceptă faptul că poate noi

putem vedea mai bine decât tine cine sau ce te-ar face nefericită. Iar Daniel Frawley nu te putea face fericită.

Doris încă mai respira greu și îi străluceau ochii de furie. Luke oftă în sinea sa și se pregăti sufletește. Știa că o să fie nevoit să se confrunte cu o criză de isterie feminină – iar asta era ceva ce ura din toată ființa sa și ce evita cu orice preț. Pentru că știa că femeile jucau murdar. Nu se dădeau în lături de la a folosi un limbaj usturător, de la a zgâria, a mușca și de la a lovi cu pumnii și cu picioarele. Iar dacă bărbatul cuteza să răspundă cu cea mai mică injurie sau cu cea mai mică palmă, atunci sigur femeia îl acuza de crimă. Și apoi, desigur, întreaga lume era de partea ei – bărbați și femei, deopotrivă.

Dar Doris nu explodă într-o criză de furie, după cum se așteptase el. Ci ochii i se umplură de lacrimi, care i se revărsară apoi pe obraji.

— Și tu, Luke? întrebă ea, aproape în șoaptă. Și tu ești incapabil să vezi că sunt și eu o ființă umană, care are sentimente și visuri proprii? Doar pentru că sunt fiica unei duce și sora ta? Chiar trebuie să faci tot ce îți stă în putere să te asiguri că viitorul meu reflectă rangul și mândria familiei? Ce vreau eu chiar nu contează deloc pentru tine? Chiar trebuie să-mi poruncești ce să fac cu viața mea, de parcă aș fi un obiect, în loc de o ființă umană, în carne și oase, care respiră, gândește și simte?

Luke înțelese imediat greșeala pe care o făcuse. Ba de fapt, greșelile. Ar fi trebuit să discute cu sora lui, înainte de a se duce la Frawley. Ar fi trebuit să încerce să o facă să înțeleagă că un astfel de atașament era nepotrivit și că existau șanse foarte mici să-i fi adus o fericire de durată. Și ar fi trebuit să procedeze diferit și cu ceea ce-i spusese. Nu ar fi trebuit să îi cruțe sentimentele, ascunzându-i informația că iubitul ei perfect fusese dispus – ba chiar dornic – să accepte să-și retragă cererea în căsătorie pentru un preț. Dar în clipa aceea nu se putea abate de la drumul pe care pornise. Alesese drumul autorității și trebuia să se țină de el. Oricum, cu siguranță Doris nu l-ar fi crezut, nici dacă i-ar fi spus adevărul. Nu mai fusese niciodată nevoit să relaționeze cu sora lui mai mică din postura figurii autoritare. Și ceea ce era limpede ca lumina zilei pentru el nu era la fel de clar și pentru ea.

— Nu a vorbit Anna cu tine? îl întrebă Doris.

— Ba da, zise el. A vorbit.

Anna îi spusese că Doris se îndrăgostise cu toată

impetuozitatea fierbinte a tinereții și că era foarte posibil ca obiectul atașamentului său să fie un bărbat nepotrivit. Adăugase însă apoi că sentimentele fetei erau sincere. Chiar dacă sentimentele tinerilor se dovedeau adesea nechibzuite, erau în aceeași măsură și intense. Iar tinerii puteau simți la fel de multă durere ca și oamenii mai în vârstă – sau poate chiar mai multă. Așa că îl rugase să gestioneze cu blândețe situația cu sora lui.

Însă Luke nu știa nimic despre blândețe. Așa că nu era sigur dacă putea fi o soluție viabilă – indiferent de problema în discuție. Viața era dură, și ca atare, oferea lecții dure. Învățase asta pe propria piele. Dar nu-i părea rău pentru nimic.

— Îmi pare rău pentru Anna, zise Doris, încet. Că s-a căsătorit cu tine, adică.

Și Ashley spusese același lucru, referitor la Anna.

— Doris, începu el. Într-o zi vei înțelege că fac ce e mai bine pentru tine.

— Mă întreb… oare părinții și frații mai mari chiar cred lucrurile astea pe care le spun? Nu m-aș fi așteptat niciodată să aud asta de la tine. De la oricine altcineva da... dar nu de la tine, Luke.

— Vreau să-mi promiți ceva chiar acum, spuse el. Promite-mi că nu vei mai ține legătura cu Frawley.

— Sau ce? întrebă ea, sfidătoare. Ce-o să-mi faci dacă refuz să promit, Luke? Sau dacă nu mă țin de promisiune? O să mă pui peste genunchi și o să mă bați la fund?

— Eu nu fac amenințări stupide, Doris, zise el. Cu toate acestea, ar fi bine să înțelegi că o să-ți pară foarte rău dacă nu-mi dai ascultare în această privință.

— Așadar asta nu e o amenințare? Doris își privi mâinile, apoi îi întâlni privirea. Ce ți-au făcut acolo în Franța, Luke? Dacă ți-aș descheia redingota, vesta și cămașa, aș descoperi că ai o cicatrice pe partea stângă a pieptului, care a rămas de când ți-au scos inima?

Toate întrebările ei erau pur retorice, așa că Doris nu mai așteptă un răspuns. Se întoarse și se grăbi spre ușă. Fără a promite însă nimic.

Luke oftă. Încetase să-și mai dorească ca George să nu fi murit, sau măcar să fi avut deja o duzină de moștenitori înainte de asta. Și încetase să-și mai dorească să fi rămas la Paris și să-și fi lăsat familia să-și găsească propriul drum către rai sau către iad.

Cu toate acestea, tot mai era furios uneori. Se simțea profund mâhnit și furios pe soarta care-i așezase pe umeri toate acele responsabilități nedorite. Fusese fericit înainte – trăind viața pe care și-o făurise cu propriile mâini.

Dar totul păru să fie bine în următoarele săptămâni – în sensul că mama sa chiar credea că luase sfârșit orice legătură dintre Frawley și fiica ei. Iar Doris era supusă, ori de câte ori era obligată să se afle în compania lui. Nu se uita niciodată direct la el și nici nu îi adresa vreun cuvânt, dacă putea să evite s-o facă. Dar nu arăta ca și când suferea în continuare după o dragoste pierdută. Dansa fiecare set la balurile la care participau, iar la serate și concerte stătea de vorbă cu domnii care o admirau. Avea o hoardă de admiratori. Iar câțiva dintre ei erau burlaci foarte eligibili – pe care i-ar fi putut încuraja fără probleme, dacă ar fi vrut s-o facă.

Poate că se va îndrăgosti de altcineva până la vară – când va fi timpul să se întoarcă acasă. Era suficient de tânără, încât să uite repede de iubirile trecătoare. Doar că fără voia sa, își aminti de cineva care trecuse prin ceva asemănător – de el însuși la vârsta aceea. Lui nu îi fusese deloc ușor să uite, așa că avusese parte de un an infernal.

Cât despre căsătoria sa... Luke se pomeni regretând-o din ce în ce mai puțin, odată cu trecerea săptămânilor. Anna era o tovarășă interesantă și spirituală când se aflau în intimitatea camerelor lor... o ducesă strălucitoare și fermecătoare în public... și o iubită caldă și pasională în pat. Uneori făcea dragoste cu ea după-amiaza, ca să poată dormi amândoi pe timpul nopții. Sau cel puțin așa îi spunea ei. Și așa își spunea și lui însuși. Fusese destul de încordată și de stânjenită prima dată când se întâmplase pe lumină – pentru că dintr-odată nu mai avea întuneric, semiîntuneric sau așternuturi sub care să se ascundă. Cu toate acestea, nu îi luase mult să o convingă. Își folosise mâinile, gura și trupul, mai degrabă decât cuvintele, dar în cele din urmă o făcuse să-și accepte frumusețea și sexualitatea. Și o făcuse să înțeleagă că pentru el era perfectă exact așa cum era.

Și, în mod ciudat, se pomenea ducându-se să doarmă în patul ei chiar și în nopțile în care nu făceau dragoste. Aproape de parcă ar fi fost patul său. Nu se atingeau niciodată, când nu făceau amor, dar Luke considera liniștitoare respirația ei moale, căldura corpului său și mirosul ei feminin. Și ușor, ușor, ajunsese

să-și dea seama că dormea mai bine cu ea decât dormise vreodată singur. Aparent, descoperea un lucru surprinzător și plăcut despre căsnicia sa.

Anna îi oferea plăcere. Dar Luke știa că și reciproca era valabilă. Și el îi oferea plăcere. Atât în viața sexuală, cât și în viața socială. Participau la aproape toate evenimentele de seamă ale primăverii – și chiar organizară și ei câteva petreceri. O dată invitară la cină câțiva prieteni apropiați, iar altă dată organizară o serată informală de dans și jocuri de cărți. Și Anna strălucea întotdeauna, emanând bucurie și căldură – exact ca la primul bal, când o cunoscuse. Și bineînțeles, era mereu admirată. Iar Luke știa foarte bine că era de invidiat de alți bărbați. Și la un moment dat descoperi că o studia mult mai îndeaproape decât îșsi studiau alți domni soțiile. Dar îi plăcea să o privească și să observe că și ea îl privea aproape la fel de intens. Se întreba dacă îi plăcea aspectul lui fizic la fel de mult îi plăcea lui al ei.

Se hotărî atunci că, în comparație cu dragostea, plăcerea era o bază mult mai sănătoasă, mai solidă și mai trainică pentru o relație. Și era bucuros – ba chiar foarte bucuros că nu existau sentimente de iubire între el și soția lui. Se bucura și că descoperirea lui din noaptea nunții și refuzul ei de a-i răspunde la întrebarea din dimineața următoare omorâseră iubirea aceea prostească pe care o simțise la început. Da, era într-adevăr mulțumit de faptul că relația lor nu avea o profunzime mai mare. Și că tot ce conta era plăcerea.

Prima lună petrecută în Anglia, adusese odată cu ea un nou mod de viață – de care nu putea spune că era pe deplin nemulțumit. Uneori se gândea că probabil ar fi ajuns să fie aproape la fel de fericit ca la Paris, dacă lucrurile ar fi continuat așa.

Dar apoi veni noaptea balului mascat de la Ranelagh Gardens. Și până în dimineața următoare înțelese că nu mai putea amâna întoarcerea la Bowden Abbey și că viața lui urma să se schimbe radical.

Și nu era deloc o perspectivă fericită.

Ranelagh Gardens din Chelsea se deschiseseră de doar câțiva ani, dar reprezentau încă ultima modă în materie de petrecere a timpului liber pentru oamenii de seamă de Anglia. În marea rotondă, oamenii puteau să se plimbe sau să bea ceai ori

cafea, în timp ce ascultau muzică. Și mai populare erau însă parcurile englezești, cu lacul lor artificial și canalul, amenajat cu bărci și o pagodă chinezească pitorească. Iar aleile împrejmuite de copaci, de pe o parte și de alta a canalului, erau preferate de îndrăgostiți – cu precădere la lăsarea serii, când grădinile erau iluminate de sute de lampioane aurite.

Anna se afla pentru prima dată acolo. De altfel, era și prima dată când participa la un bal mascat. Era extrem de emoționată, și asta o enerva la culme – în fond, era o doamnă măritată de douăzeci și cinci de ani. Uneori avea senzația că toate lucrurile tinerești pe care le ratase la momentul oportun se întorceau în clipa aceea cu vârf și îndesat. Iar pe Luke nu părea niciodată să-l deranjeze asta. În plus, era extrem de bucuroasă că la baluri și la alte evenimente sociale, el continua să o privească la fel cum făcuse înainte să se căsătorească – fluturând absent din evantai și răcorindu-și fața.

Și cu toate că erau căsătoriți și iubiți de o lună întreagă, ea încă mai flirta cu el când ieșeau în public.

Se costumase în prințesă turcă pentru balul mascat din seara aceea. Însă când o văzuse, Luke afirmase că era mai degrabă îmbrăcată ca o membră a haremului. Și apoi îi spusese că putea face parte din haremul lui, oricând dorea ea. Iar Anna izbucnise în râs și fluturase din gene pe deasupra voalului auriu greu, care îi acoperea fața mai jos de ochi, în loc de mască. Și chiar dacă el nu văzuse, se îmbujorase din cauza dorinței fățișe pe care o citise o clipă în ochii lui.

Șalvarii stacojii de damasc, brodați cu flori aurii și bluza aceea albă și subțire de mătase, tivită cu damasc auriu, o făceau să se simtă delicios de comod și de feminină – și poate și puțin păcătoasă. Se simțea aproape goală, în ciuda faptului că purta pe deasupra un caftan stacojiu, strâns cu o centură aurie. Și chiar dacă avea corsetul strâns la fel de tare ca de obicei, i se părea destul de ciudat să umble prin lume fără armura oferită de crinolină. Mai cu seamă că avea și părul nepudrat și împodobit doar cu o tocă mică de catifea roșie, decorată cu perle.

Luke refuzase să poarte costum de sultan – chiar și ca să-i facă pe plac. Dar apoi îi explicase că dacă ar fi purtat așa ceva, sigur nu ar fi escortat-o la un bal mascat, unde o putea vedea și admira toată lumea. Ci ar fi ascuns-o în spatele unor uși ferecate și ar fi pus să fie păzită de niște eunuci musculoși și înalți de doi

metri. Dar de vreme ce dominoul lui era roșu și tivit cu auriu, iar masca și vesta sa tot aurii, Annei i se părea că arăta destul de splendid ca să fie sultanul ei.

Agnes participa și la ea la balul mascat. Se costumase în păstoriță și era însoțită de Lady Sterne și de lordul Quinn. Și era acolo și Doris, costumată în zeița Diana, care venise împreună cu mama sa. Anna îi iubea pe toți și petrecu mult timp vorbind și râzând cu ei. Identitățile petrecăreților mascați erau amuzant și ușor de ghicit. Unii domni – majoritatea purtând dominouri și măști închise la culoare – se ascundeau printre umbre sau în aer liber. Anna se gândi că probabil aceia erau oameni pe care societatea îi marginaliza în mod normal, dar care fuseseră totuși dispuși să plătească taxa de participare.

Cu toate acestea, nu-și petrecu toată seara înăuntru. Înainte de a intra, ea și Luke se plimbară o oră întreagă de-a lungul canalului. Și își dori în sinea ei să se mai fi plimbat o oră, înainte de a păși în mijlocul petrecăreților și înainte de a fi despărțită de soțul ei de regulile sociabilității. I se părea minunat să se plimbe cu el prin astfel de împrejurimi magice și să simtă romantismul plutind în aer. Să știe că erau meniți să fie împreună. Că erau amanți și că... însă Anna ascunse în interiorul ei speranța aceea secretă și emoționantă, care începuse să capete ființă în sufletul ei în ultimele zile.

Nu vorbiră aproape deloc în timpul plimbării. Dar îi plăcea. Pentru că așa putea privi reflexiile strălucitoare ale lămpilor pe suprafața apei. Și își putea imagina că și el simțea atmosfera romantică, care plutea în jurul lor... și că poate începea să existe o legătură mai puternică între ei decât cea oferită doar de datorie și plăcere. Când își odihni palma pe brațul lui, Luke o acoperi cu mâna sa liberă, și Anna simți atingerea aceea ca pe un gest extrem de intim.

Intrară apoi în rotondă, doar că nu mai răsuna muzică, așa că rămase singură cu Doris. Anna era încă în relații bune cu fata, în ciuda faptului că se crease o anumită ruptură în relația ei cu Luke. Sau poate că „ruptură“ nu era cel mai potrivit cuvânt. Luke nu era de fel apropiat de familia lui. Și aparent, nu gestionase prea bine problema cu idila lui Doris. Îl vizitase pe Daniel și îi interzisese să o mai vadă sau să mai comunice cu ea vreodată. Asta îi spusese chiar Luke. Iar când omul protestase că o iubea pe Doris, Luke îl amenințase. Și apoi îi oferise bani – mai exact

douăzeci de mii de lire – ca să stea departe de sora lui. Iar când pictorul refuzase, Luke îi trăsese un pumn și-l doborâse la pământ. Aceste ultime detalii le aflase de la Doris.

Anna încercă să nu se gândească la partea de vină pe care o avea Luke în toată povestea aceea. Pentru că altfel i se năștea din nou în minte ideea unei lipse totale de respect pentru sentimentele și punctul de vedere al unei femei și acel sentiment că bărbații aveau o nevoie copleșitoare de a controla totul. Poate că fapta în sine nu fusese atât de rea, dar cu siguranță trebuia să fi existat și o modalitate mai blândă de a o descuraja pe Doris de la a se avânta într-o căsătorie neînțeleaptă. Însă, bărbații nu alegeau niciodată calea mai blândă. Aparent, ei nu știau nimic despre blândețe și totul despre putere.

Pe de altă parte și povestea pe care i-o spusese Doris părea să dovedească faptul că tânărul ei pretendent nu luase în seamă un avertisment. Și era mai mult decât evident că cei doi îndrăgostiți mai comunicaseră cel puțin o dată de la nefericitul eveniment. Iar Annei nu îi dădea pace gândul că poruncile neînduplecate ale lui Luke i-ar fi putut conduce la disperare pe tinerii îndrăgostiți. I-ar fi plăcut să poată avea încredere în el și să-i spună tot ce avea pe suflet. Dar din păcate, nu avea. Nu voia să se gândească la cum și-ar fi pedepsit sora dacă ar fi aflat că primise o scrisoare interzisă. Dar poate că la urma urmei, fusese doar o scrisoare inofensivă de rămas-bun.

Doris părea foarte emoționată în seara aceea, însă încerca să-și ascunde entuziasmul.

— Este un eveniment minunat, nu crezi? o întrebă Anna și luă loc lângă ea. Atât de multe costume, clădiri impunătoare și grădini superbe. Probabil sunt frumoase și ziua, dar noaptea par de-a dreptul încântătoare.

Ochii fetei cercetau frenetic umbrele din interiorul rotondei și din grădina din exterior, prin intermediul ușii deschise.

— Nu mă interesează nimic din toate acestea, zise ea. Se aplecă o clipă în față, când trecu pe afară un domn, îmbrăcat într-un domino de culoare închisă, dar apoi se îndreptă de spate. Nu-mi place deloc viața asta plină de bogăție și de plăceri infinite și lipsite de sens. Nu înseamnă nimic pentru mine. Am de gând să renunț la toate. Vreau să fiu fericită.

Poate că fata nu intenționase să vorbească în termeni atât

de simpli, însă pentru Anna deveni imediat foarte clar că fusese aranjată o întâlnire amoroasă ilicită. Ce loc putea fi mai bun pentru așa ceva decât Ranelagh Gardens? Mai ales seara și mai cu seamă în timpul unui bal mascat. Dar oare ce avea de gând să facă? Să se întâlnească pur și simplu cu Daniel al el pentru câteva minute? Cuvintele ei sugerau ceva mai mult.

— Doris. Își așeză mâna pe brațul fetei. Spune-mi, ce-ai pus la cale?

Doris o privi, apoi zise:

— Cu cât spun mai puține, cu atât mai bine! Îmi place de tine, Anna și mi-e milă de tine că te-ai căsătorit cu Luke. Fratele meu a devenit un monstru fără inimă. Mi-aș dori foarte mult să-l fi cunoscut și tu cu mulți ani în urmă, când era persoana mea preferată din toată lumea. Îmi place de tine, dar ești soția lui și poate te vei simți obligată să-i spui orice confidențe pe care ți le-aș mărturisi. E mai bine să nu știi nimic.

Oh! Biata fată prostuță! Sensul cuvintelor ei era la fel de evident ca și cum l-ar fi rostit cu voce tare.

— Doris, nu face ceva ce s-ar putea să regreți, o avertiză Anna.

— Oh, nici nu am de gând, zise fata, aplecându-se mai aproape de ea și vorbindu-i cu ardoare: Nu voi regreta niciodată ce am să fac în seara asta, zise și brusc izbucni în râs. Mă refer la a dansa cu cei mai chipeși domni prezenți aici.

În clipa imediat următoare, apăru lordul Quinn, care făcu o plecăciune deasupra mâinii Annei și îi ceru onoarea de a o conduce în următor set de dansuri. Ea îi zâmbi și se ridică în picioare.

— Pe legea mea, zise el. Nu pot rezista niciodată să nu dansez cu o fată recent scăpată de la harem. Îți dau cuvântul meu că nepotul meu este un bărbat foarte norocos.

Anna râse, apoi îl căută pe soțul ei prin mulțime – după cum era obișnuită să facă. Luke stătea de vorbă cu alți câțiva domni, însă putea vedea prin fantele măștii sale aurii că ochii lui erau ațintiți asupra ei. Ținea evantaiul închis și lipit ușor de bărbie. Nu o putea vedea zâmbind pe sub vălul pe care-l purta, așa că făcu ochii mari la el.

Oare ce plănuia să facă Doris? Să petreacă atât de mult timp cu Daniel al ei, încât Luke să fi fost obligat să consimtă căsătoria? Să fugă cu el și să se căsătorească în secret? Anna avea

mare nevoie să vorbească cu soțul ei, dar totuși ezita s-o facă. Dacă de fapt plănuiseră doar o întâlnire inofensivă? Oare era ceva atât de rău în asta, de vreme ce fata era tânără și se considera îndrăgostită? Cu toate acestea, Anna știa în sine ei că plănuise ceva mai mult. Dar ce se întâmpla dacă tânărul nici măcar nu apărea? I-ar fi făcut probleme lui Doris degeaba. Sau poate că venea în seara aceea, tocmai pentru a face planuri pentru o altă noapte?

Anna se gândi la căsătoria lor din ultima lună. Adusese după sine o apropiere fizică între ei și o relație cochetă și amuzantă, pe plan social. Dar partea cea mai rea era că, mintal, nu erau deloc pe aceeași lungime de undă. Simțea o reticență – ba chiar aproape o stânjeneală – de a discuta cu el cu privire la orice problemă serioasă.

Anna dansă și discută și își lăsă ochii să-i strălucească. Dar se și îngrijoră. Oare ce era mai bine să facă? Se hotărî în cele din urmă că singurul lucru pe care-l putea face era să nu o scape din ochi pe Doris și să se asigure că nu făcea ceva iremediabil de prostesc.

Iar în timpului următorului dans – un menuet – Doris, care stătea lângă ușă și refuzase deja doi potențiali parteneri, fu abordată de un bărbat înalt, îmbrăcat în gri. Dar nu pentru un dans. Cei doi dispărură pe ușă atât de repede, că până și ea, care-i privea îndeaproape, abia avu timp să-i vadă plecând.

În clipa aceea Anna dansa cu domnul Hatwell, o cunoștință. Se uită în jur repede, căutând-o pe soacra ei. Văduva era cu spatele la ușă și discuta un cuplu. Anna își mută privirea spre locul unde stătuse soțul ei, câteva minute mai devreme. Luke era încă acolo și încă se mai uita la ea. Înțelesese imediat că era ceva în neregulă cu soția lui. Anna își dădu seama brusc că se oprise din dans și că se întorsese complet cu spatele la partenerul ei. Luke venea spre ea.

— Soția mea nu se simte bine, Hatwell, zise ducele și făcu o plecăciune elegantă în fața partenerului ei. Ai vrea, te rog, să o scuzi?

Domnul Hatwell făcu și el o plecăciune și apoi își exprimă șoptit îngrijorarea pentru starea ei de sănătate.

— S-a întâmplat ceva, draga mea? o întrebă Luke, după ce o luă de braț.

O conducea abil în afara ringului de dans.

— Este vorba de Doris, Luke, zise ea. Ceva din ce a spus mai devreme m-a făcut să mă tem că poate a pus la cale o întâlnire clandestină cu tânărul ei în seara asta. Și tocmai a plecat în grabă cu un bărbat înalt, care purta un domino și o mască de culoare gri-închis. Nu știu dacă era el sau nu. Dar oricum, nu cred că ar trebui să fie singură cu nimeni.

În câteva clipe erau afară, în întunericul rece și iluminat de lampadare. El o luă de mână și o strânse tare.

— Rămâi aici, zise el, pe o voce atât de rece, că o făcu să se cutremure. Mă întorc imediat. Se întoarse apoi și se îndreptă în direcția porților exterioare.

Așadar, nu avea de gând să irosească timpul, cercetând aleile de-a lungul cărora s-ar fi putut plimba sora lui cu iubitul ei.

Anna ezită o clipă, dar apoi se grăbi după el.

— Luke, zise ea, să nu fii prea dur cu ea. Este tânără și se consideră îndrăgostită. Crede că aceasta este singura ei șansă de a fi fericită.

El nu îi răspunse. Dar nici nu îi porunci să se ducă înapoi. Privirea lui ascuțită cerceta cu atenție în toate direcțiile. Anna se cutremură din nou. Oare făcuse bine că apelase la el? Părea cuprins de o răceală criminală.

Tinerii îndrăgostiți nu avuseseră timp să fugă și să-și piardă urma. Tocmai se apropiau de porțile exterioare, când Luke îi opri. Doris se răsuci brusc spre el și scoase un țipăt scurt. Se țineau de mână. Prin fantele măștii i se vedeau ochii mari și plini de spaimă și de disperare, care se mutau frenetic de la Luke la Anna. În cele din urmă se întoarseră la ea, plini de reproș. Anna își coborî privirea în pământ, chiar dacă știa că nu avea de ce să se simtă vinovată.

— Plecați undeva? întrebă Luke, pe un ton amenințător de amabil.

— Da, răspunse Doris cu o voce sfidătoare. Plecăm de aici. Mergem undeva, să ne căsătorim.

— Peste câteva minute, începu Luke, o să te duci acasă cu mama. Își mută apoi atenția spre domnul înalt și tăcut. O cauți cu lumânarea, nu-i așa, Frawley?

— Asta e ce își dorește sora ta, zise tânărul, cu vocea plină de mânie. Și este ce îmi doresc și eu.

— Da, nu mă îndoiesc deloc în privința asta, spuse Luke. La urma umeri, eu te-am informat că zestrea ei valorează mai mult

decât cele cinci mii de lire pe care mi le-ai cerut ca să rupi orice legătură cu ea.

— Oh! E o minciună! strigă Doris. Tu i-ai oferit bani, Luke... douăzeci de mii de lire. Și Daniel te-a refuzat.

— A! făcu Luke, țintuindu-l cu privirea pe Daniel Frawley. Se pare că uitasem acest mic detaliu.

Anna auzi amabilitatea din vocea lui și asta o făcu să se cutremure încă o dată.

Dar, dintr-odată, celălalt bărbat scoase o sabie din teaca subțire, ascunsă sub dominoul său și o îndreptă direct spre Luke.

— Eu și Doris plecăm.

Luke nici nu tresări, nici nu schimbă tonul vocii.

— Un lucru foarte imprudent, dragul meu, îi zise lui Daniel Frawley. Ți-aș sugera s-o bagi în teacă acum, cât mai ai ocazia.

Daniel făcu greșeala de a pufni batjocoritor. Anna avu senzația că văzu sabia în mâna soțului ei, înainte de auzi sunetul metalic al scoaterii din teacă. Și apoi... cumva... ochii ei nu mai erau suficient de rapizi pentru a urma succesiunea exactă a evenimentelor. Sabia lui Daniel Frawley zbură prin aer, descriind un arc de cerc și se izbi de pământ, la patru metri distanță. Apoi vârful sabiei lui Luke era la gâtul pictorului. Anna era mult prea îngrozită ca să se miște. Încremenise în loc și privea fascinată niște mărgeluțe de culoare închisă, care începuseră să curgă de-a lungul gâtului omului.

— Îți spun eu ce o să faci, rosti Luke, pe același ton neschimbat. O să pleci singur, Frawley. Cu viața ta și cu aproape tot sângele încă în corp... asta dacă ești băiat bun. O să te ușurez de mult mai mult de atât dacă te mai apropii vreodată de Lady Doris Kendrick. Chiar și de la distanță. Poate ți-aș fi îngăduit să te mai întâlnești cu sora mea de câteva ori, sub o supraveghere strictă, dacă nu te-ai fi arătat atât de dornic de a-mi lua banii și de a te căsători cu ea. Aș fi permis asta, în speranța că își va da singură seama că o asemenea schimbare în stilul de viață nu îi putea aduce fericirea la care spera. Dar acum îți vei pune în pericol viața dacă vei mai comunica în vreun fel cu ea. Poți să îți iei sabia înainte să pleci. Coborî apoi ușor spada și o puse la loc în teacă.

Daniel Frawley făcu întocmai după cum i se spusese.

Doris stătuse încremenită, cu ambele mâini lipite peste gură. Le coborî în cele din urmă, în timp ce-și privea iubitul

dispărând în noapte.

— Te urăsc, îi zise rece lui Luke. Și o să fac tot ce-mi stă în putință ca să te sfidez. O să fug cu el cu prima ocazie și tot o să ne căsătorim.

— Anna, spuse Luke, dar rămase cu ochii ațintiți asupra surorii lui. Vrei să fii bună să te duci în rotondă și să o rogi pe mama să vină până aici? Explică-i, te rog și că o să o ducă imediat acasă pe Doris. Rămâi acolo cu Lady Sterne, până vin eu după tine.

Anna se grăbi spre sala de bal. Era pentru prima dată în viața ei când înțelegea ce simțise probabil Iuda Iscarioteanul, atunci când părăsise Grădina Ghetsimani. Se simțise ca un trădător. Doar că în cazul acela, Doris fusese salvată de la un viitor dezastruos. Mai ales dacă era adevărat tot ce spusese Luke despre bani.

Într-un fel, tindea să creadă mai mult versiunea lui Luke asupra poveștii, decât cea pe care i-o spusese Doris – care venise, de altfel, chiar de la Daniel Frawley. Sau poate că voia să îl creadă pe Luke.

Cinci minute mai târziu, ducesa văduvă de Harndon se îndrepta spre porțile exterioare. Auzise suficient din explicația scurtă a Annei ca să înțeleagă exact ce anume se întâmplase.

Anna rămase câteva clipe afară, la intrarea în rotondă, și o privi îndepărtându-se. Primea cu brațele deschise întunericul, răcoarea și acea intimitate relativă. Vru să se liniștească o clipă, înainte de a urma instrucțiunile soțului ei și a se alătura nașei ei, înăuntru.

Dar înainte să poată face asta, o umbră înaltă și întunecată se așeză între ea și cea mai apropiată lumină.

— Ah! Singură în sfârșit! rosti o voce înfricoșător de familiară. Îmi pare bine că ne-am întâlnit, Anna mea!

---

[2] Sir Joshua Reynolds (16 iulie 1723 – 23 februarie 1792) a fost un important și influent pictor englez al secolului al XVIII-lea. (n.tr.)

capitolul 12

I se părea că se stinseseră brusc toate luminile și că tot aerul se evapora din jurul ei. Fu cuprinsă de panică... O panică primordială îngrozitoare, care o făcu să încremenească în loc.

— Soțul tău este ocupat cu altceva în clipa asta, zise el. Dar va fi plăcerea mea să îți țin companie, Anna. Haide să ne plimbăm pe malul canalului.

Îi întinse apoi brațul și făcu un mic pas în lateral, astfel încât să-i strălucească peste umăr lumina oferită de singurul lampadar din jur.

— Ce vrei? I se încleștaseră buzele și abia dacă mai putea vorbi.

— Vreau să mă plimb singur cu Anna mea, timp de câteva minute liniștite, zise el. Ia-mă de braț.

Gândul de a-l atinge i se părea dezgustător.

— Te rog! Auzea și ea tonul cumplit de rugător al vocii ei, dar nu putea face nimic ca să-l schimbe. Te rog să mă lași în pace. Te rog. Sunt căsătorită acum. Totul este de domeniul trecutului.

Știa și ea că acele cuvinte erau inutile și false. Nimic din ce se întâmplase nu putea fi catalogat ca fiind de domeniul trecutului.

— Ia-mă de braț, Anna.

Îl luă de braț și închise ochii strâns. Dintr-odată, înțelese de ce îi plăcea înălțimea lui Luke. Bărbatul acesta era înalt – abia dacă îi ajungea până la bărbie. Simțea că o copleșea și o învăluia cu puterea lui... și că îi fura orice noțiune despre propria identitate.

El o conduse spre canal și spre poteca înconjurată de copaci de dincolo de el. Pe lângă ei se perindau și alți petrecăreți mascați, care vorbeau și râdeau. Câțiva dintre ei o salutară pe Anna. Dar ea trecu pur și simplu pe lângă ei, prin întuneric,

păşind în umbra acelui bărbat înalt şi îmbrăcat în negru din cap până în picioare. I se părea incredibil că era aceeaşi alee fermecată pe care se plimbase mai devreme cu Luke.

— Ce vrei de la mine? îl mai întrebă o dată.

— Asta e tot ce vreau, draga mea, Anna, răspunse el, arătându-i grădinile de agrement din jurul lor şi atingându-i uşor mâna.

Ea nu îndrăznea să-şi tragă mâna dintr-a lui.

— Am tânjit să fiu din nou acasă, alături de tine. Am fost extrem de dezamăgit când m-am întors în sfârşit şi am aflat că plecaseşi. Ştiam că va mai dura ceva timp până voi putea veni la Londra să te revendic. Şi totuşi, când am ajuns aici, am descoperit că au mai apărut şi alte complicaţii. Cu toate astea, ţi-am permis să-ţi continui planurile neascultătoare de a te căsători. Am ales să fac un pas în spate şi să-ţi permit să-ţi petreci puţin timp cu ducele tău. Dar trebuie să ştii că nu mi-e uşor deloc. Aceste câteva clipe vor mai alina întru câtva golul pe care-l simt în suflet.

— Ce ai de gând să-i spui? îl întrebă ea.

— Absolut nimic, răspunse el şi ochii îi străluciră prin fantele măştii. Nu va fi nevoie să-i spun nimic. Pentru că o să vii singură la mine la momentul potrivit, draga mea, Anna. Şi el nu va trebui să ştie nimic, cu excepţia faptului că te-ai plictisit de el. El nu trebuie să ştie că eşti o trădătoare, şi o hoaţă, şi o criminală… şi o târfă... Mă rog, asta dacă nu cumva te arăţi dificilă.

— Intenţionez să rambursez toate datoriile tatălui meu, zise ea. Şi atunci nu o să mai ai nici un motiv să mă terorizezi.

— Să te terorizez? exclamă el. Încă nu mă crezi că te iubesc, Anna? Şi că la momentul potrivit o să vin să te iau şi să te fac mai fericită decât ţi-ai închipuit vreodată? Chiar nu ştii că datoriile acelea nu înseamnă nimic pentru mine? Că mi le-am asumat doar ca să ridic o povară insuportabilă de pe umerii tăi, iubita mea, Anna?

— Le voi plăti, zise ea. În bani. Nu le voi mai accepta nici pe cele mai mici dintre ele, sub formă de cadouri sau de favoruri oferite. Le voi plăti pe toate.

El o bătu uşor pe mână.

— Să nu vorbim despre astfel de lucruri, spuse el. Haide doar să ne bucurăm de o plimbare liniştită. Ah! E minunat să te văd şi să te simt din nou lângă mine.

Anna încă își mai amintea recunoștința profundă pe care o simțise față de el atunci când se mutase pentru prima dată în vecinătate, la scurt timp după moartea mamei sale. Păruse foarte calm și bun, și liniștitor în comparație cu tatăl ei, care se pierduse pe sine în băutură și autocompătimire, iar apoi se prăbușise aproape complet când murise soția sa. Sir Lovatt Blaydon o vizitase de multe ori și nu păruse nici o clipă să aibă motive sau interese ascunse. Și în cele din urmă îi câștigase încrederea. Își amintea cum se plimbaseră o dată la braț prin grădina de la Elm Court – la fel ca în acel moment – și cum crezuse că găsise o alinare în puterea și în simpatia lui. Așa că îi povestise despre datoriile tatălui ei și despre cât de aproape de ruină se aflase familia sa. La vremea aceea nu știuse ce se va întâmpla cu copiii. Chiar și Victor i se părea încă doar un flăcău, în ciuda faptului că avea nouăsprezece ani. Și cel mai tare o îngrijorase Emily, care era surdo-mută.

La momentul respectiv, fusese o ușurare enormă chiar și numai să se descarce de neliniștile care-i apăsau sufletul. Nu se oprise nici o clipă să se întrebe dacă era bine sau nu să se destăinuie unui străin. Doar că atunci nu i se păruse că era un străin. Îl considerase mai degrabă o figură paternă – ba chiar una de încredere, comparativ cu propriul ei tată.

Iar apoi Sir Lovatt cumpărase toate datoriile tatălui său. Își amintea cum îi spusese asta, tot când se aflau în grădină. Și își amintea că rămăsese fără cuvinte de recunoștință și de ușurare. Își amintea cum îi strânsese mâinile de bucurie și apoi le ridicase la obrajii ei... cum își mușcase buza de sus, ca să-și oprească lacrimile să nu-i năpădească obrajii și cum izbucnise în râs, în clipa în care i se revărsaseră totuși din ochi. Își amintea că i păruse imposibil să rostească chiar și un cuvânt simplu de mulțumire.

Anna crezuse atunci că făcuse toate acestea pentru că o iubea. Se așteptase să se întoarcă a doua zi și să o ceară în căsătorie. Își închipuise că va transforma toate acele datorii într-un cadou de nuntă – și i se păruse cel mai frumos cadou cu putință. Se bucurase atât de mult, încât confundase acele sentimente cu iubire adevărată. Și nu i se păruse deloc că făcea un sacrificiu, căsătorindu-se cu el. Ba chiar își dorise să se mărite cu el. Și își dorise să-și petreacă tot restul vieții arătându-i recunoștința ei.

Dar în ciuda faptului că începuse să i se adreseze cu „Anna mea“, el nu-și dorise nici o clipă să se însoare cu ea. Ci doar să aibă putere asupra ei. Și începuse să-i vorbească despre viața pe care o vor avea împreună și să pretindă că o iubea. Și cu cât o atrăsese mai mult în plasa lui, cu atât afirmase mai cu tărie că o iubea.

Uneori se întreba de ce o alesese pe ea ca victimă. Doar pentru că fusese acolo la momentul potrivit? Sau pentru că îi fusese aproape ridicol de ușor să o transforme în victima lui? Probabil nu va ști niciodată adevărul.

— Ah! exclamă el, în timp ce se întorceau pe cărarea bătătorită... Te așteptă soțul!

Anna observă atunci că Luke stătea nemișcat în fața rotondei și-i privea. Se întrebă în sinea ei dacă cei doi bărbați aveau să se cunoască. Și ce se va întâmpla atunci. Sentimentul acela de panică dispăruse de mult și lăsase în urmă altul apăsător, de nenorocire. Dar nu era în puterea ei să controleze situația.

Sir Lovatt Blaydon se opri însă când ajunseră la o distanță mică de Luke, o luă de mâini și făcu o plecăciune deasupra lor. Anna închise ochii strâns de teamă, însă el nu i le sărută.

— Poți să te mai bucuri puțin de el, Anna mea, zise el. Voi mai comunica cu tine din când în când, ca să mă asigur că nu ai uitat că te are doar cu titlu de împrumut, prin amabilitatea mea. Dar nu trebuie să-ți faci griji pentru reputația ta. Te iubesc mai decât te-ar putea iubi oricine altcineva.

Anna își retrase mâinile din ale lui, inspiră lent și-și umplu plămânii cu aer, apoi se întoarse de la el. Se îndreptă spre Luke, care rămăsese în locul unde era și mai devreme. Încercă din răsputeri să se stăpânească și să nu se grăbească spre el, în ciuda faptului că simțea demonii trecutului pe urmele ei. Zâmbi și-și lăsă ochii să-i strălucească pe deasupra vălului, până când își aminti că zâmbetul acela era complet nepotrivit – din mai multe motive. Așa că îl lăsă să se stingă.

Luke o privea apropiindu-se de el. Când se întorsese în rotondă și descoperise că Anna nu se afla nici cu Lady Sterne, nici cu nimeni altcineva, simțise o panică prostească și complet necaracteristică. Și pentru o clipă își imaginase că fugise și ea. Dar, desigur, era afară și se plimba – la fel ca majoritatea petrecăreților prezenți la Ranelagh Gardens.

Nu îl recunoscuse pe bărbatul care o însoțea, deși era foarte posibil să fie o cunoștință comună. Îi era foarte greu să-l identifice din cauza măștii negre și a dominoului întunecat, a cărui glugă îi acoperea parțial fața.

Era perfect acceptabil ca soția lui să se plimbe cu un alt bărbat. Și se gândise că poate ar fi fost mai bine să se întoarcă în rotondă, ca nu cumva ei – și alții – să creadă că o spiona. Petrecuse deja destul timp privind-o în săli de bal și în sufragerii, și fără îndoială observaseră asta și alte persoane. Nu-și dorea deloc să fie considerat îndrăgostit până peste cap de soția lui.

Cu toate acestea, rămăsese unde era, privindu-i. Avea un sentiment inexplicabil că poate soția lui va avea nevoie de el. Dar cei doi îl văzuseră deja. În clipa aceea omul făcea o plecăciune deasupra mâinilor ei și se retrăgea. Pentru o clipă pasageră, Luke se gândi că probabil îl cunoștea, dar pur și simplu nu îl putea recunoaște.

Ochii ei zâmbiră pe măsură ce se apropia, dar apoi deveniră din nou serioși.

— Cineva pe care îl cunosc? întrebă el.

— Oh! exclamă ea și râse scurt. Nu. Era doar un vecin de acasă. Cândva am fost desul de apropiată de fiica lui. Sunt uimită că m-a recunoscut. Eu, una, nu l-am recunoscut până nu s-a prezentat. Ai trimis-o acasă pe Doris?

— Da, zise el. Și le-am condus pe ea și pe mama la trăsură. Îmi pare rău că ai fost martoră la violență, Anna.

— Nu a fost vina ta, zise ea și îl studie îndeaproape. Unde ai învățat să mânuiești sabia atât de bine?

— La Paris, răspunse el. Printre altele.

Anna se cutremură brusc și se aplecă atât de mult spre el, încât Luke fu nevoit s-o prindă de mână, ca să o sprijine.

— Vreau să plecăm, zise ea. Putem pleca, te rog, Luke?

— Tocmai asta voiam să-ți sugerez și eu, spuse el. Mi-e greu să mă mai bucur de petrecere, după ce sora mea a fost pe punctul de a-și ruina viața, doar pentru e prea tânără ca să-și dea seama ce se întâmplă cu adevărat.

Își luară apoi la revedere de la Lady Sterne, Theo și sora Annei și cinci minute mai târziu se aflau deja în trăsură, în drum spre casă. Luke lăsă capul pe spate și închise ochii – într-un fel se bucura că soția lui era și ea prea indispusă să vorbească. Ruinarea putea fi mult mai dezastruoasă pentru o femeie decât

pentru un bărbat. El însuși fusese doar cu un an mai mare decât era Doris în clipa în care viața se năruise în jurul lui. Iar el își putuse făuri o nouă viață, doar pentru că era bărbat. Lui Doris i-ar fi fost mult mai dificil să facă același lucru.

Îi mai dispăruse mânia, cât timp așteptase cu Doris să vină mama lor, ca să o ia de acolo și să o ducă acasă. Dar chiar și așa, nu regreta deloc decizia pe care o luase. Iar a doua zi, sora lui avea să fie trimisă acasă la Bowden Abbey, unde putea fi supravegheată mai îndeaproape. Și mama lor se putea duce cu ea. Le spusese femeilor planul său și, de asemenea, că avea să le viziteze a doua zi dimineață, ca să le vadă plecând.

— Și să mă bați înainte să plec? îl întrebase Doris, sfidătoare și plină de amărăciune. N-o să mă lași să scap fără o mamă de bătaie, nu-i așa, Luke?

— Taci din gură, fato! îi răspunsese mama lor cu răceală. Să știi că eu nu aș avea nimic de obiectat, dacă s-ar hotărî să te disciplineze astfel… chiar și folosind un bici. E ceva ce ar fi trebuit să ți se întâmple cu mult timp în urmă.

Dar Luke nu mai spusese nimic. Fusese mult prea furios pentru cuvinte. Dar în clipa aceea, își amintea afirmațiile mamei sale și se întreba dacă o bătaie strașnică era într-adevăr ceea ce îi lipsise lui Doris în copilărie și adolescență. Sau poate că de fapt îi lipsise dragostea. Poate dacă mama lor ar fi îmbrățișat-o de câteva ori...

Dar el nu credea în dragoste. Iubirea ar fi distrus-o pe Doris, la fel de sigur cum se pare că făcuse și lipsa ei. Se gândi apoi că totuși nu o putea acuza pe mama lui de o lipsă totală de iubire. Doar că pusese mereu pe primul plan datoria și decența – ca și când arătarea afecțiunii nu ar fi fost altceva decât o slăbiciune prostească.

Și totuși era posibil ca Doris să aibă nevoie de mai multă afecțiune decât i-ar fi putut oferi ea… sau el, de altfel. La urma urmei, fusese un copil extrem de afectuos.

Luke înghiți în sec. Apoi își dădu seama brusc că o ținea destul de strâns de mână pe soția lui, pe scaunul liber dintre ei. Și nu era ceva ce îi stătea în caracter. Era aproape ca și când i-ar fi luat mâna pentru că simțise nevoia s-o facă. Dar el nu avea nevoie nici de ea, nici de nimeni altcineva. Se educase pe sine să fie foarte independent. Și nu trebuia să-și permită să ajungă să aibă nevoie de Anna, în orice alt mod decât cel sexual. Își trase

atunci mâna dintr-a ei.

Anna rămase câteva clipe nemișcată, în liniște. După aceea se înclină spre el, astfel încât brațul ei să se atingă de al lui și-și frecă tare obrazul de umărul lui. Luke deschise ochii, speriat și deschise brațele, ca să o stabilizeze, dar ea se ridică în picioare cu stângăcie și apoi se așeză în poala lui. Își trase vălul în jos, până îi alunecă sub bărbie și își încolăci brațele în jurul gâtului său. Apoi își frecă sugestiv sânii de el și gura ei o găsi pe a lui în întuneric.

Doamne, Dumnezeule! Luke o strânse în brațe imediat, întredeschise buzele plin de apreciere și își strecură limba în căldura gurii ei. Ea gemu gutural și el simți imediat fiorii excitației punând stăpânire pe el.

— La urma urmei… zise ea, dând capul pe spate și râzând… de ce să irosim o plimbare bună cu trăsura?

Era obișnuit ca Anna să flirteze cu el în mod nevinovat. Nu era deloc familiarizat cu latura ei de seducătoare. Dar îi plăcea. Ea își împrăștia sărutări pe chip.

— Te doresc, îi șopti ea, printre săruturi. Te doresc!

Putea simți forma și căldura picioarelor ei prin îmbrăcămintea subțire. Corsetul îi ridica sânii și era ca o armură, care-i împiedica mâinile să-i atingă trupul. Dar, dintr-un motiv sau altul, asta îl excita și mai mult.

— Aici în trăsură? întrebă el. Sunt mai mult decât dispus să-ți fac pe plac, doamnă, dacă poți îndura disconfortul.

— Aici și acum. Vocea ei se transformase într-o șoaptă guturală. Și nici o clipă mai târziu. Fă-o cu mine, acum.

Dacă ar fi avut mai mult timp la dispoziție, ar fi transformat îndepărtarea pantalonilor ei într-un preludiu erotic. Dar mâinile ei se alăturară alor lui și traseră nerăbdătoare de ei, aruncându-i apoi la podea. Își desfăcu și el pantalonii, apoi o trase deasupra lui pe banchetă. Era fierbinte, și o dorință aproape frenetică pusese stăpânire pe ea. Și îl înfierbântase și pe el. Luke se bucura că voia să facă dragoste chiar în clipa aceea. Pentru că nu credea că mai putea aștepta până când ajungeau acasă.

— Acum să fie, atunci, zise el.

O cuprinse apoi cu mâinile de șolduri și o conduse ușor ca să-l cuprindă cu totul.

Era caldă și umedă, și atât de pregătită pentru amor, încât strigă și explodă, chiar în clipa în care o pătrunse. O lăsă să se cutremure și să se relaxeze, apoi își savură pe îndelete propria

plăcere, acompaniat de gemetele ei satisfăcute.

Rămaseră așa, până când Luke se temu că probabil se apropiau de casă. Se gândi somnoros că avea parte de un tratament minunat. Era pentru prima dată când făcea dragoste într-o trăsură și era bucuros că nu sărise peste acel pas din educația lui sexuală. Ba chiar, foarte bucuros. O sărută ușor pe obraz.

— Este posibil ca vizitiul meu să facă un atac de apoplexie dacă ne găsește așa, când deschide ușa, zise el. Propun să ne transformăm din nou într-un cuplu respectabil și să reluăm indecența mai târziu, în dormitorul nostru.

Știa că își va dori să o mai aibă o dată. Partida aceea scurtă de amor nu reușise decât să-i stârnească apetitul pentru ea.

Anna chicoti în felul acela gutural pe care-l observase și mai devreme, apoi oftă când se dezlipi de trupul lui. Se aplecă să-și ia pantalonașii și și-i trase la loc. În clipa în care trăsura se opri și vizitiul veni să le deschidă portiera și să le coboare scara, Luke și Anna stăteau unul lângă altul pe scaune și nu se atingeau deloc.

Luke o conduse la dormitorul ei și-i deschise ușa.

— Curând, doamnă? întrebă el, ridicând ușor din sprâncene.

Ea îi aruncă un zâmbet strălucitor.

— Și mai curând, Excelență, zise ea și intră plutind în camera sa.

Era îmbrăcată în voaluri din cap până-n picioare, broderiile aurii străluceau minunat și era fascinant de feminină.

Curând. O, da. Sau și mai curând. Se îndreptă apoi spre camera lui.

*

Deznădejdea dispăruse și lăsase loc panicii. O panică pe care încercase să o controleze în trăsură. În mod neobișnuit și miraculos, Luke o luase de mână, iar ea se concentrase cu toată ființa asupra acelui contact fragil și își lăsase întreaga sănătate mintală pe atingerea mâinii lui. Iar când el își îndepărtase mâna, simțise toată rațiunea și controlul dispărând odată cu ea. Așa că se aruncase în brațele lui, condusă de o singură nevoie primară. Nevoia de a se ascunde în interiorul lui… de a deveni o parte mică și ascunsă din el, astfel încât să n-o mai găsească nimeni niciodată.

Iar când o pătrunsese, tare și lung și real de palpabil, senzația aceea se transformase într-o liniște minunată, care însemnase totul pentru ea. Care de fapt chiar era totul pentru ea. Pentru că își permisese luxul de a se pierde în el. Și apoi îl lăsase să o strângă în brațe. Fusese un sentiment cald și sigur să-i simtă trupul încă făcând parte din al ei.

Dar când ajunse în siguranța casei și a dormitorului ei, Anna descoperi că panica aceea nu dispăruse cu adevărat. Se simțea singură și înspăimântată, chiar și în prezența cameristei ei. Se luptă cu isteria, cât îl aștepta să se întoarcă la ea. El veni mai devreme decât de obicei – dar chiar și așa, i se părea că îl aștepta deja de ore întregi. Îi zâmbi din pat și îndepărtă cearceaful de pe trupul ei dezgolit, în timp ce el își scoase cămașa de noapte.

„Ține-mă în brațe! Salvează-mă!“ Întinse brațele spre el.

— Fă dragoste cu mine!

— Asta intenționez pe deplin, doamnă, zise el, după cum observi cu siguranță.

Se aplecă apoi spre lumânări și le stinse.

Întunericul neașteptat aduse cu el un val de panică, dar apoi Luke era lângă ea în pat, mângâind-o și începând ritualul tot mai familiar – dar de fiecare dată nou – de a face dragoste cu ea.

— Anna. Îi plăcea să continue încet și să transforme fiecare mișcare într-o o atingere chinuitor de agonizantă, dar și chinuitor de plăcută. Ești foarte flămândă?

— Absolut hămesită, îi răspunse ea. Sunt lihnită, Luke. Umple-mă.

— Nu pot rezista unei asemenea invitații, spuse el.

Își desfăcu apoi picioarele pentru el, când veni deasupra ei. Își dorea cu disperare să fie din nou plină cu trupul său. Era înfierbântată și gâfâia de dorință. Însă prima atingere veni de la degetele lui… de la degetele lui deosebit de pricepute, a căror mângâiere tandră o putea ridica pe culmile nebuniei și extazului. Dar în noaptea aceea cunoscu o nevoie dureroasă și trepidantă, în clipa în care îi sărută sânii și-i supse ușor sfârcurile.

Se putea auzi implorându-l, în timp ce mâinile ei îi desfăceau panglica de la ceafă și-i eliberau părul peste sânii ei dezgoliți.

Și apoi gura lui se mută în locul secret unde o mângâiaseră degetele sale. Era ceva șocant de neașteptat… dar limba lui se

mișca și mai sensibil și mai erotic decât o făcuseră degetele lui. Îi cuprinse sânii cu palmele și-i strânse ușor sfârcurile între degetul mare și cel arătător.

— Mai tare! se pomeni implorându-l și apoi presiunea crescută o făcu să țipe din cauza unei dureri și plăceri insuportabile.

Se cutremură sub el. Simți durerea aceea acumulându-se și cutremurând-o, apoi acumulându-se și eliberându-se din nou.

Când o acoperi cu trupul său și o pătrunse, Anna simțea o dorință puternică, care o făcea să geamă… o dorință care fusese satisfăcută iar și iar, dar care încă nu voia să dispară. Se relaxă recunoscătoare în împingerile lui ferme câteva minute, până când pătrunse atât de adânc în sufletul ei, încât deveniră o singură ființă și dispăru orice gând sau sentiment conștient.

Până când rămase doar iubire. O iubire perfectă.

Era singură când se trezi. O, nu, nu singură în pat! El era chiar acolo lângă ea, ca în fiecare noapte. Dormea. Dar se simțea singură, în sensul că nu se atingeau deloc. Nu știa cât era ceasul, dar ghici că dormise câteva ore. Fusese uimitor… și nu se așteptase să adoarmă deloc.

Se simțea în siguranță. Se afla în patul ei și soțul său era chiar acolo, lângă ea. Încercă să-și țină trupul relaxat și să retrăiască în minte felul în care făcuse dragoste cu ea. Fusese cea mai minunată partidă de amor, dintr-o lună întreagă de făcut dragoste. Încercă apoi să se convingă pe sine că va ajunge și el s-o iubească pe ea, la fel cum îl iubea ea pe el și că vor trăi fericiți până la adânci bătrâneți.

Dar panica aceea revenea în sufletul ei și nu o putea îndepărta în nici un fel. Și odată cu ea, revenea și amintirea coșmarului pe care-l trăise în acele săptămâni și luni interminabile de după plecarea *lui* și de dinainte de a-l fi cunoscut și de a se fi căsătorit cu Luke. Dintr-odată, patul i se părea o prăpastie de un kilometru, pe ale cărei margini stăteau ei. Se simțea înconjurată de o nimicnicie rece și de amenințarea îngrozitoare a unor mâini care încercau să ajungă la ea.

Se rostogoli pe o parte și se lipi de corpul cald, puternic și palpabil al soțului ei. Apoi se strădui să-și facă loc printre brațele lui și-și ghemui capul la pieptul său, chiar sub bărbie. „Ține-mă în brațe. Te rog, ține-mă în brațe!“

Brațul lui se strânse în jurul ei și mormăi ceva somnoros.

Și apoi se trezi.

— Anna, ce s-a întâmplat? o întrebă el. Vrei să rămân olog și impotent de atâta acțiune? Lasă-mă câteva clipe și o să fiu iar gata pentru tine.

— Nuu, nu, se tângui ea. În clipa aceea nu își mai dorea plăcere, ci alinare. Și iubire. Du-mă acasă, Luke. Te rog, du-mă acasă. Vreau să merg acasă. Se gândea că poate va fi în siguranță acolo.

— La Elm Court? întrebă el, nedumerit. Ți-e dor de casă? Ți-e dor de sora ta mai mică? Te duc acolo, dacă asta îți dorești.

— Nu, nu acolo, răspunse ea. Nu vreau să mă mai întorc niciodată acolo. Du-mă acasă. Acasă la Bowden Abbey.

El o strânse în brațe o vreme, fără să zică nimic. Anna aproape că avea senzația că se retrăgea de lângă ea.

— La Bowden? întrebă el. Anna, ce este? S-a întâmplat ceva?

— Nu, nimic, șopti ea la pieptul lui. Nu s-a întâmplat absolut nimic. Dar m-am săturat de Londra. Vreau să merg acasă. Te rog, du-mă acasă.

— Acasă, repetă el. Anna îl putea simți cum inspira adânc. Da, acolo e într-adevăr acasă. Dar s-a întâmplat ceva, Anna. Spune-mi… ce s-a întâmplat?

Ea înghiți apăsat și se lipi și mai tare de pieptul lui.

— O să am un copil, zise ea, cu toate că nu intenționase să-i spună încă. De fapt, nici ea nu era complet sigură de asta încă.

— Deja? Una din mâinile lui se mutase pe creștetul ei. Degetele lui îi dezmierdau părul și îi masau scalpul.

— Mi-a întârziat o săptămână, zise ea. Mie nu-mi întârzie niciodată. Cred că e posibil să fiu însărcinată. Vreau să merg acasă.

Luke rămase tăcut o perioadă îndelungată. Continuă să-i maseze capul liniștitor, în timp ce mâna ei se agățase de o șuviță groasă din părul lui, care îi alunecase peste umăr pe fața ei.

— Da, zise el foarte încet. A sosit timpul. Primul nostru copil trebuie să se nască la Bowden. Și tu ai nevoie de liniștea de la țară, în timp ce el crește în pântecul tău. O să mergem acasă.

Un sentiment de siguranță și pace se instală atunci în interiorul ei și fu pe punctul de a adormi din nou.

— Anna, zise Luke. Mă bucur foarte mult că ești însărcinată. Mulțumesc.

Ea zâmbi somnoroasă. După o lună întreagă de apropiere fizică, pasiune și de distanță emoțională, acelea erau primele cuvinte care păreau să învingă depărtarea dintre ei. Veneau aproape ca o declarație de dragoste. Și aproape că erau suficiente pentru noaptea aceea. Așa că se lăsă să alunece de tot pe tărâmul somnului, în siguranță în brațele soțului ei.

Luke era sincer înspăimântat. A doua zi dimineață devreme, călări repede prin parc. Crease o viață nouă. El și Anna creaseră viață. O viață nouă în interiorul trupului ei. Și va fi responsabil pentru totdeauna pentru viața aceea și cea a soției sale.

Era pe deplin legat de viață și de sarcinile și responsabilitățile ei. Și de cel puțin alte două persoane – soția sa și copilul care creștea în pântecele ei. Crezuse întotdeauna că acea legătură sacră a căsătoriei va fi cea mai apăsătoare pentru el. Nu se așteptase niciodată ca vestea pe care i-o dăduse noaptea trecută să îi unească cu atât mai mult. Putea îndeplini, fără dar și poate, nevoile materiale ale copilului său. Dar va fi responsabil și pentru nevoile emoționale ale pruncului. În mintea lui se înfiripă pentru o clipă gândul de dragoste, dar apoi dispăru.

Era ceva ce nu putea face. Petrecuse ultimii zece ani detașându-se de legăturile interumane și de complicațiile lor emoționale. Și fusese foarte mulțumit de rezultat. Oare se putea întoarce? Oare putea redeveni omul care fusese cândva? Doar ca să fie distrus din nou? Doar ca să fie vulnerabil și să i se amintească de singurătatea lui fundamentală?

Era absolut speriat. Îngrozit. Și ce se întâmpla dacă ar fi murit Anna? Dacă o condamnase de fapt la moarte în clipa în care îi implântase o viață în pântec, când în realitate nu era gata să îngrijească acea viață dincolo de pântecul mamei? Dacă prin asta omorâse toată frumusețea și vivacitatea care o caracterizau pe Anna?

Slăbi ușor frâiele, în clipa în care își dădu seama că risca atât viața calului, cât și pe a sa. Nu-și mai putea permite luxul de a-și risca nici măcar propria siguranță. Pentru că un copil și mama lui depindeau de viața și de siguranța lui. Odată cu acel gând, fu cuprins de o senzație amețitoare și apăsătoare. Nu voia să depindă cineva de el din punct de vedere emoțional. Nu putea gestiona o responsabilitate atât de mare.

Dacă se dovedea că semăna cu mama lui și că nu putea oferi unui copil dragostea de care avea nevoie?

Dar el nu era capabil să iubească.

Ba de fapt, nu voia să fie capabil să iubească. Pentru că nu voia să fie capabil să simtă și durere.

Din fericire, găsi altceva cu care să-și ocupe mintea în timp ce călărea spre casă. Doris. Știa că sora lui suferise și că va mai suferi o vreme, în continuare – și își putea aminti întru câtva cum se simțea durerea. Dar, în ciuda unei neliniști persistente, în dimineața aceea era încă foarte convins că procedase corect. Și era neînduplecat în intenția sa de a o trimite acasă la Bowden. Da, în dimineața aceea se va duce, după cum promisese, și le va trimite acasă pe sora și pe mama lui.

Asta îl făcu să se gândească din nou la copila care fusese Doris. Și la tânărul care fusese el, cu mult timp în urmă. Oftă în timp ce se așeză să ia micul dejun și se uită prin mormanul de scrisori și invitații, stivuite ordonat lângă farfuria lui.

Într-una dintre scrisori se afla o chitanță, care cerea ca ducele de Harndon să facă plata unei sume ridicol de mari, de vreme ce fratele său, lordul Ashley Kendrick, părea în imposibilitatea de a o achita el însuși. În partea de jos a chitanței era mâzgălită semnătura lui Ashley.

Când Luke ajunse la Harndon House, Ashley era încă în pat. Înainte de a le vedea pe mama și pe sora lui, Luke se duse personal în camera fratelui său. Luă un pahar de apă de pe noptieră și goli conținutul direct pe fața fratelui său. Ashley se trezi imediat.

— Fir-ar a naibii! Ce, Doamne, iartă-mă? izbucni Ashley și sări ca ars.

Luke îi aruncă atunci chitanța pe piept. Fratele lui o ridică și o privi în tăcere câteva momente.

— Lua-l-ar naiba! exclamă apoi. Nu avea nici o treabă să ți-o trimită ție, Luke. O să mă ocup eu să o achit. Pleacă și lasă-mă să dorm.

— În clipa asta ai de ales, rosti Luke, rece. Aproape că îl putea auzi pe tatăl său vorbind prin vocea sa… chiar dacă tatălui său nu-i oferise și lui de ales, cu zece ani în urmă. Poți să păstrezi factura asta și n-ai decât să te duci naibii, pentru că nu o să mai vezi nici o indemnizație de care să te ajuți, sau… poți să mi-o dai

mie să o plătesc, să te dai jos din pat și să-ți faci bagajele, în timp util să pleci cu mama și cu Doris la Bowden, unde vei rămâne până când mă vei convinge că ai un motiv bun să mai pleci de acolo. Ai cinci minute să te hotărăști. Traversă apoi camera, se duse la fereastră, trase draperiile groase și rămase acolo, privind afară la piața însorită. Uitase că soarele strălucea.

În realitate, Ashley era între ciocan și nicovală. Avea de ales între a trăi fără nici un mijloc de a se susține material – la fel cum se pomenise și Luke cu zece ani în urmă, când fusese izgonit de acasă – și a se confrunta cu capitulare și umilire totală. Dar Luke își împietri inima și nu mai spuse nimic altceva.

— La ce oră pleacă? întrebă fratele lui, de undeva din spatele său.

Probabil că trecuseră în jur de patru minute.

— De îndată ce ești tu gata, îi răspunse Luke, fără să se întoarcă spre el.

Câteva clipe mai târziu, auzi ușa dormitorului deschizându-se și apoi închizându-se. Se întoarse apoi și descoperi că factura pentru jocuri de noroc se afla pe pat. Luke se duse și o ridică, cu inima împietrită.

„Așadar, înapoi la Bowden“, gândi el. Îndoi apoi hârtia și o băgă în buzunar. Se întorcea la trecutul său. Și lua odată cu el prezentul și viitorul.

Plecă apoi să o caute pe mama lui.

capitolul 13

Bowden Abbey. Luke aștepta oarecum temător. Copil fiind, iubise conacul și parcul său, fermele și satul. Și detestase ideea de a fi vreodată departe de toate acestea. Îndurase să fie plecat la școală și la universitate, dar numai pentru că așteptase cu nerăbdare vacanțele – când putea să se întoarcă acasă. Și dacă nu s-ar fi întâmplat acea nenorocire cu George, poate că nu ar fi trebuit să se mute deloc de acolo. Poate că tatăl său i-ar fi permis să locuiască în continuare la Bowden.

Pe de altă parte, știa că nu îl îngrozea atât locul în sine, cât amintirile asociate cu el. Într-un fel, era păcat că acele ultime amintiri rămăseseră cel mai adânc întipărite în sufletul său și că aproape șterseseră orice urmă a celor frumoase. Își amintea că se bucurase foarte mult când se întorsese George din marele tur al Europei. Luke ținuse mereu extrem de mult la fratele său mai mare, însă acea diferență de patru ani fusese uneori un obstacol, pe vremea când erau copii. Dar în clipa aceea i se părea ceva infim. Crescuseră împreună și erau frați. Iar cândva fuseseră săptămâni întregi în care vorbiseră și călăriseră împreună, pescuiseră, jucaseră biliard și vizitaseră împrejurimile – într-un cuvânt, fuseseră nedespărțiți. Sau cel puțin, așa crezuse el. Pentru că în mod evident, fuseseră și momente în care George nu fusese cu Luke – altfel ceea ce se întâmplase nu ar fi fost posibil.

Iar trădarea aceea spulberase ceva în sufletul lui Luke. Ceva ce nu se mai reparase niciodată. George și Henrietta. George care o siluise pe Henrietta. Dar nu. În acel moment, avea treizeci de ani, așa că mintea lui se ferea să folosească acel cuvânt. Poate fusese mai degrabă seducție. Cu siguranță fratele lui crezuse că Henrietta își dorise și ea să fie cu el – Luke știa foarte bine felul în care dorința sexuală putea întuneca judecata sănătoasă a oricui. Dar chiar și simplul gând că George ar fi sedus-o tot îi mai aducea

un gol dureros în stomac.

Cu toate acestea, amintirea clipei în care îl înfruntase pe George era încă vie în mintea lui. Încă mai putea vedea imaginea lui – cu chipul palid și buzele strânse – refuzând să facă orice comentariu cu privire la povestea spusă de Henrietta. Refuzând să se apere pe sine sau să-și apere acțiunile. Refuzând să îi accepte provocarea la duel… și în cele din urmă, refuzând să lupte cu el, trăgând în aer intenționat și apoi privind ferm cum Luke lua în colimator salcia bătrână. Și apoi prăbușindu-se la pământ în tăcere, în clipa în care fusese nimerit de glonț.

Luke inspiră adânc. Nu-și mai văzuse fratele de atunci. Iar în clipa aceea știa foarte bine că nu-l va mai vedea niciodată. Și în mod uimitor, abia atunci își aminti ceva ce reprimase de mult. După șase luni, primise un colet de la George, în care nu se afla nimic, cu excepția unei hârtii pe care era mâzgălită semnătura lui și un teanc de bani destul de gros. Luke trimisese înapoi coletul, fără nici un cuvânt în plus. Oare fusese o ramură de măslin? Sau bani pătați de sânge? Nu știuse niciodată. Reprimase amintirea, dar în clipa aceea îi revenea în minte, involuntar.

La fel fuseseră returnate și toate scrisorile pe care le trimisese el părinților lui. Fusese îndepărtat. Izgonit.

Și totuși, printr-o ironie supremă a sorții, în clipa aceea lui îi aparținea totul. Se apropia de moșia Bowden. Și o făcea în calitate de duce de Harndon. Se întorcea la niște responsabilități pe care nu și le dorise niciodată. Se întorcea la Henrietta – la văduva fratelui său.

Se întoarse atunci instinctiv spre prezentul și viitorul său. Soția lui stătea lângă el în trăsură și privea tăcută peisajul care se derula în exteriorul ferestrei. Dacă sora ei nu ar fi stat pe scaunul din fața ei, poate că ar fi încercat să o ia de mână. Dar se bucura că doamna aceea era acolo – pentru că asta îl împiedica să arate un asemenea gest de slăbiciune. În ciuda recomandării Annei și a protestelor lui Lady Sterne, Agnes îi implorase să o ia cu ei. Și fata era la fel de timidă ca întotdeauna, în ciuda faptului că era foarte frumoasă. Luke se gândi atunci că probabil Londra, cu balurile și petrecerile ei vesele, nu era deloc pe gustul ei. Și trimisese vorbă să fie adusă și cealaltă sora a soției lui – fata surdo-mută – pentru că știa că pe Anna o îngrijora să stea atât de mult departe de ea.

Prezentul și viitorul lui. Soția lui tot nu sângerase în cele trei zile de când îl implorase să o aducă acasă. Era aproape sigur

însărcinată.

Anna îi simți privirea, așa că întoarse capul și îi zâmbi. Se putea citi din nou fericirea pe buzele ei. Iar postura corpului ei exprima relaxare, în ciuda unei călătorii lungi și plictisitoare. Îl uimea faptul că ajunsese să urască Londra. Păruse să se fi bucurat din plin de viața socială de acolo – mai cu seamă că toată lumea căutase să se afle în compania ei. Dar în ultimele trei zile fusese aproape disperată să plece – ba chiar îndemnase servitorii să grăbească pregătirile. Poate că era genul de persoană care, odată ce îi intra în cap o idee, voia ca totul să se întâmple imediat… sau chiar ieri.

— În câteva minute o să trecem prin sat, zise el. Aproape am ajuns acasă.

— Serios? Ochii i se luminară imediat de emoție și se aplecă ușor în scaun, ca să vadă mai bine pe fereastră.

Într-o clipită ajunseră în sătuc și trăsura fu nevoită să încetinească din cauza unor posibili pietoni sau animale domestice. În mod absolut șocant, totul părea neschimbat. Luke se întrebă atunci la ce se așteptase. Ca totul să se fi schimbat și să fi devenit de nerecunoscut în zece ani?

Cu toate astea, ceva chiar se schimbase. Cu zece ani în urmă, el era doar un băiat și fiul cel mai mic al unui duce. Iar trăsura lui nu atrăgea prea mare atenție atunci când trecea prin sat. Dar în momentul acela era ducele de Harndon și se întorcea acasă, după o absență îndelungată. Iar faptul că nu avea nici un blazon inscripționat pe trăsură nu părea să conteze vreun pic. Probabil se răspândise vorba că era așteptat în orice moment, pentru că în clipa aceea se deschideau ușile tuturor caselor și puținii clienți aflați prin taverne sau prăvălii se înghesuiau să iasă în stradă.

Luke fu luat prin surprindere, dar apoi se aplecă și ridică mâna în semn de salut. Oamenii continuară să fluture din mâini și majoritatea dintre ei îi zâmbeau primitor.

— O, Luke! exclamă Anna și râse de încântare. Este absolut minunat! Și ea flutura din mână și privea pe fereastră.

Dar când se apropiară de capătul străzii și de biserică, Luke se lăsă pe spate brusc și întoarse capul. Nu, nu-și dorea deloc să vadă biserica sau cimitirul. Își dădu seama dintr-odată că nu doar amintirile și prezența Henriettei îl făcuseră să îi fie groază să se întoarcă acolo. Era ceva mult mai rău de atât. Și

anume mormintele din cimitir... mormintele celor doi oameni pe care nu avusese ocazia – sau dorința – de a-i ierta în timpul vieții. Și pe care nu-i putea ierta nici în clipa aceea.

— Ah! exclamă apoi destul de ușurat, în clipa în care trăsura coti și intră pe poarta de piatră înaltă și impunătoare, care îi ducea în parcul de la Bowden Abbey. Probabil sătenii au auzit că vine o ducesă nouă și minunată. Iar cei care s-au aflat pe partea ta vor avea ocazia să se și laude că te-au văzut, draga mea.

Anna izbucni încă o dată în râs.

— Cred că mai degrabă voiau să vadă cum anume te-a schimbat pe tine Parisul, zise ea. Oo! exclamă apoi. Copacii aceia! Sunt foarte bătrâni, nu-i așa? O! Și uite, Agnes! Căprioare. Sunt o turmă întreagă! E o zonă mai umbroasă aici! O să fie o pauză plăcută de la tot soarele din ultima vreme.

Când străbătuse ultima data aleea aceea, lui Luke i se păruse o noapte întunecată. Trecuseră deja de locul în care îl așteptase Doris.

— Ohhh! exclamară împreună Anna și Agnes, de îndată ce trăsura părăsi copacii și lăsă în urmă zona aceea umbroasă.

Splendoarea parcului care se întindea în fața lor le lăsase cu respirația întretăiată. Se vedea un pod mare de piatră cu două arcade, care se înălța falnic peste un râu ce curgea repede. Pășuni întinse și netede urcau lin. Terasele cu patru niveluri ale grădinilor englezești, înfloritoare și îmbibate de culoare. Și mai era și conacul grandios, cu multitudinea sa de turnulețe și de ferestre cu șprosuri. Casa era un amestec de nedescris de stiluri arhitecturale, dar cu toate acestea era absolut splendidă și impunătoare.

Luke se uită la conac, la fel cum privise și satul cu câteva minute în urmă. Era uimit că era neschimbat. Se gândi că întreaga moșie avea un aer atemporal, care-l făcea să nu-și dea seama dacă se afla în prezent sau cu un secol în urmă.

Trăsura traversă podul și își croi drum pe alee, pe lângă pajiști și apoi pe lângă grădinile englezești, înainte de a urca spre terasa pietruită, care se întindea în fața treptelor de marmură și a ușilor masive. Ușile conacului erau deja deschise, înainte să se oprească trăsura și vizitiul să vină să deschidă portiera și să așeze treptele.

Luke coborî hotărât. O ajută mai întâi pe cumnata lui să coboare, iar apoi pe soția lui. Observă atunci că Annei îi dispăruse

zâmbetul. Dar continua să aibă ochii mari de uimire și o îmbujorare minunată îi acaparase obrajii. Îi oferi brațul, iar ea își așeză mâna pe mâneca redingotei sale. Poate că ar fi trebuit s-o încurajeze în vreun fel. Însă în clipa aceea nu putea încuraja pe nimeni. Se gândi că probabil acela era cel mai dificil moment din toată viața lui. Sau poate nici chiar așa – dar cu siguranță unul dintre cele mai dificile.

O conduse pe soția lui în holul grandios cu lambriuri de stejar, înalt de două etaje, care era decorat cu portrete uriașe ale strămoșilor săi, cu două șemineuri masive identice, situate de o parte și de alta, pe podeaua placată cu gresie. Servitorii păreau foarte mici în comparație cu măreția înconjurătoare. Stăteau aliniați de o parte și de alta a ușii, în semn de bun venit, și așteptau ca ducele și noua lui ducesă să-i treacă în revistă.

Luke se întrebă atunci dacă nu cumva aceea era mâna mamei sale.

Apăru Cotes, bătrânul majordom al tatălui său și făcu o plecăciune adâncă și rigidă, pe care Luke și-o amintea foarte bine. După aceea i-o prezentă pe intendentă, doamna Wynn – o femeie pe care el nu o mai văzuse niciodată. Luke le prezentă la rândul său pe ducesa lui și pe Lady Agnes Marlowe. Apoi el și Anna inspectară șirurile de servitori. Stăteau cu toții încordați, în poziție de drepți și aproape tuturor le străluceau ochii de curiozitate. După cum se așteptase, soția lui se dovedi la înălțimea situației, cu toată ușurința dată de experiență. Anna zâmbi cu căldură fiecăruia în parte și discută scurt cu majoritatea dintre ei. Deși era obosită de pe drum și probabil și de la faptul că era în primele săptămâni de sarcină, nu se grăbi deloc cu acea primă îndatorire a ei, ca stăpână a Bowden Abbey. Ba chiar părea să îi facă foarte mare plăcere.

Asta îl făcu pe Luke să se gândească din nou că făcuse o alegere minunată. Anna își va face datoria meticulos și cu grație. Era foarte mândru de ea.

— Familia vă așteaptă sus, în salon, Excelență, zise doamna Wynn după finalizarea inspecției, adresându-i-se lui Lady Anna. Mergeți să îi salutați mai întâi sau vă retrageți în camerele dumneavoastră?

— Da, vom merge mai întâi în salon, zise Anna și-și întoarse chipul zâmbitor și întrebător către Luke.

El încuviință din cap.

— Dar cred că Lady Agnes ar prefera să se odihnească puțin mai întâi, zise Anna.

Agnes părea ușurată.

Doamna Wynn încuviință din cap, apoi îi conduse pe sub arcada ascuțită, înspre scara grandioasă de stejar.

Luke venea în spatele femeii, la braț cu soția sa. Se simțea de parcă ar fi avut greutăți de plumb în pantofi. Cândva acel conac fusese căminul lui. Și urma să devină din nou casa lui – dacă se mai putea așa ceva. Familia lui îl aștepta în salonul de la etaj. Mama sa, care-i întorsese spatele atunci când avusese cea mai mare nevoie de dragostea unei mamei. Fratele pe care îl umilise și cu care se comportase aproape la fel de dur, cum se purtase cu el tatăl său, în trecut. Sora lui, căreia îi frânsese inima fără milă, în ciuda faptului că demult știuse și el cum se simțea o inimă frântă. Și Henrietta.

Iar în sat, în cimitirul bisericii, tatăl său. Și George.

Familia era reunită în salonul principal. Și chiar dacă se cunoscuseră deja cu toții la Londra – mai puțin cineva, desigur – în clipa aceea tot trebuia să îndure formalitatea felicitărilor. Pentru că în momentul acela se întorsese acasă, împreună cu ducesa lui. Luke o sărută pe obraz pe mama lui și făcu o plecăciune rigidă, ca răspuns la salutul lui Ashley. Apoi mai făcu o plecăciune, prin care răspunse reverenței surorii sale, Doris. După aceea privi cum Anna îi îmbrățișă cu căldură pe fiecare în parte și îi întrebă despre călătoria lor, iar apoi cum le povestea încântată și cu emoție în glas, despre primirea de care avuseseră parte în sat.

Dar mai era cineva în cameră. O persoană care stătea și privea totul în liniște, de lângă fereastră. Și de care Luke fusese dureros de conștient din prima clipă în care intrase în salon. Încă nu o privise, dar știa în sinea lui că era la fel de minionă, slăbuță, grațioasă și splendid de frumoasă ca în adolescență.

Mama lui se întoarse atunci spre Anna și făcu prezentările.

— Anna, dumneaei este Henrietta, Ducesă de Harndon și văduvă a fiului meu cel mai mare. După aceea se întoarse spre Henrietta și adăugă: Henrietta, dumneaei este noua ducesă de Harndon, Anna.

Luke se uită la ea într-un sfârșit. Chipul ei în formă de inimă și ochii săi albaștri păreau ușor îmbătrâniți. Părul ei negru era pudrat și purta o rochie foarte la modă.

Îi auzi apoi vocea joasă și melodioasă, iar asta îl făcu să se cutremure. Suna la fel cum își amintea.

— Anna, zise ea zâmbind și întinse ambele mâini. Ești absolut superbă. Dar la urma urmei, cred că era ceva de așteptat de la soția lui Luke, nu-i așa? Am așteptat cu nerăbdare sosirea dumitale. Va fi minunat să am o nouă soră… și sper că și o nouă prietenă.

— Oh! Anna râse și Luke privi cum cele două femei își strânseră mâinile. Ești foarte tânără, Henrietta. Nu știu… adică, oare de ce mă așteptam la cineva mai în vârstă? Da, suntem surori. Și din clipa aceasta am două surori noi și un frate. Sunt extrem de norocoasă. Întoarse capul și le zâmbi și lui Doris și lui Ashley, apoi lui Luke.

Henrietta se întoarse spre el în cele din urmă, și Luke își dădu seama că nu-și dezlipise deloc privirea de la ea. Și în clipa aceea totul din jur începu să se stingă. Doamne, Dumnezeule! Iubirea lui din copilărie. Smulsă de lângă el, într-un mod atât de brutal. Dacă lucrurile nu s-ar fi întâmplat așa, în momentul acela ar fi fost soția lui de nouă ani sau chiar mai mult. Și ar fi avut copii. Oh, Henrietta!

— Luke! exclamă ea. Zâmbetul ei se îndulci, își trase mâinile dintr-ale Annei și le întinse spre el. A trecut foarte mult timp. Mi s-a spus că te-ai schimbat foarte mult. Trebuie să mărturisesc că e bine că m-au avertizat dinainte. Dar ești de zece ori mai frumos decât băiatul pe care-l știam când m-am căsătorit cu George. Bun venit acasă, frate.

— Henrietta. O prinse apoi de mâinile întinse și fu șocat de familiaritatea senzației. Ridică una dintre mâinile ei la buze, ca să i-o sărute, și atunci amândoi văzură și simțiră pietrele prețioase ale inelului strălucitor pe care i-l dăduse George. E bine să fiu acasă.

Mințea cu mare ușurință și cu o etichetă învățată.

— Ah, iată și tava de ceai, zise mama lui și-l aduse înapoi în realitate. Ai vrea să torn eu ceaiul astăzi, Anna?

Anna. Soția și ducesa lui. Aproape că uitase de ea, chiar dacă părea un lucru prostesc. Se duse și se așeză lângă ea și o lăsă să îl încălzească cu zâmbetul ei călduros, în timp ce mama lui turna ceaiul.

Rămaseră cu toții în salon o jumătate de oră, ca să ia ceaiul și, într-un fel sau altul, chiar reușiră să discute aproape ca o

familie. Luke se gândi că nu era o atmosferă fericită în care să-și aducă noua soție, însă pe de altă parte, acesta era motivul pentru care se căsătorise cu ea. Dar Anna făcea față cu bine situației și chiar reușea să smulgă câteva zâmbete de la Doris și Ashley. Și apoi, în timp ce erau conduși spre camerelor lor, Luke se gândi că fusese exact genul de primire la care se așteptase. Nici mai bine, nici mai rău. Și reușise cumva să supraviețuiască și întâlnirii cu Henrietta.

Și într-o parte trădătoare a minții lui, se înfiripă ideea că era chiar mai frumoasă și mai fascinantă decât fusese atunci când avea șaptesprezece ani.

Ei aveau apartamentele principale din partea din față a casei. Nu toate dormitoarele casei aveau vedere spre grădina din față întrucât, conform planului vechii mănăstiri – pe temeliile căreia fusese construit conacul – clădirea era mai mult lungă, decât lată. Cu toate acestea, majoritatea camerelor laterale aveau o vedere minunată spre pajiști, grădini și copacii îndepărtați.

Trecu în grabă să inspecteze camera sa și le găsi acolo pe camerista Annei și încă o menajeră, care erau ocupate cu despachetatul. Se opriră amândouă din treabă, când intră el și făcură reverențe adânci. Luke i se alătură apoi soției lui în dormitorul alăturat. Anna stătea în picioare lângă fereastra de lemn și privea afară. Când auzi ușa deschizându-se, se uită peste umăr și îi zâmbi, așa că Luke se duse lângă ea.

— Priveliștea asta minunată îmi taie răsuflarea, zise ea. Dacă aș fi știut că este așa de frumos, te-aș fi zorit mai demult să mă aduci aici, adăugă apoi, râzând.

Dintr-odată, Luke se simțea extrem de ușurat că lăsase în urmă cea mai rea parte a întoarcerii acasă și că era din nou singur cu soția lui. O luă de mâini și o răsuci spre el.

— Bun venit la Bowden Abbey, Anna, zise el. Îi ridică apoi pe rând mâinile și i le sărută. Bun venit acasă, ducesa mea.

— Acasă, repetă ea și ochii i se împânziră de lacrimi strălucitoare. O, Luke, habar nu ai cât de minunat sună asta pentru mine. Mă așteptam să-mi trăiesc restul zilelor în casa fratelui meu, ca fată bătrână.

Aproape că simți nevoia să îi dea drumul la mâini și să o tragă în brațe. Îl ajutase să facă față chinului de a se întoarce acasă. Iar ea părea foarte mulțumită că se afla acolo. Putea vedea lacrimile de bucurie din ochii ei. Dar Luke trăia un moment rar

de vulnerabilitate... și experiența îl învățase că trebuia să se lupte cu acel sentiment.

Cândva Anna aparținuse altcuiva – la fel ca și el, de altfel. Doar că Anna încă mai era capabilă să verse lacrimi pentru iubirea ei din trecut. El nu.

Așa că în loc să o cuprindă în brațe, o strânse mai tare de mâini.

— Cu siguranță nu îi puteam permite plăcerea asta fratelui tău, de vreme ce va avea o mireasă nouă în curând, zise el.

Anna lăsă capul pe spate și zâmbi.

— Îmi place de Henrietta, zise ea. Mi-a fost teamă că poate nu o să îi placă de mine, dar are un suflet bun. E mare păcat că a rămas văduvă atât de timpuriu. Dar poate că se va recăsători cândva. Este foarte tânără. Probabil a fost o mireasă copilă.

Luke o sărută. Nu voia nici să se gândească la Henrietta, darămite să vorbească despre ea. Anna oftă, își încolăci brațele în jurul gâtului său și îl sărută înapoi. Împărtășiră un sărut profund și prelung, care era ciudat de lipsit de sexualitate. Ba chiar alarmant de asexual. Sărutul acela nu căuta plăcere, ci părea să aibă o cu totul altă însemnătate. Mintea lui se feri să dea un nume acelui „altceva“ pe care-l simțea – chiar dacă ar fi putut să o facă cu ușurință.

Sărutul trebuia condus înapoi spre un făgaș mai familiar. Luke ridică ușor capul și se uită la soția sa printre pleoapele pe jumătate coborâte, apoi își mută privirea, în mod sugestiv, spre pat.

— Asta va fi mai mult decât suficient pentru moment, zise el... până la noapte, când voi avea ocazia să-ți ofer un „bun venit acasă“, așa cum se cuvine.

Râsul ei i se părea mereu extrem de încântător. Îl făcea să se simtă mult mai bine decât chicotelile sofisticate cu care era obișnuit.

— Excelența Voastră, zise ea. Nu pot să spun decât că abia aștept.

Luke simți în cele din urmă aceea dorință trupească liniștitoare cu care era obișnuit și care nu implica nici un sentiment real. Se gândi apoi cu oarecare tristețe la slujnicele care se aflau în dormitorul alăturat.

— Dacă tot suntem aici, cred că va trebui să respectăm programul de țară. Și mă refer cu precădere la faptul că va trebui

să ne culcam mai devreme.

Anna râse din nou.

Relația lor revenise pe făgașul mai sigur, al flirturilor ușoare.

În săptămâna de la sosirea ei la Bowden Abbey, Anna începu ușor, ușor, să se simtă din nou fericită. Era un loc superb, iar soarele, care răsărea devreme pe timp de vară, învăluia totul într-o magie de poveste. I se părea minunat să fie din nou la țară și să se simtă eliberată de constrângerile vieții londoneze. Nu că i-ar fi displăcut să trăiască în Londra – până în noaptea balului mascat de la Ranelagh, mai exact. Dar după aceea se simțise sufocată de oraș.

Iar în momentul acela se simțea liberă din nou. Știa că acel sentiment de libertate nu era altceva decât o iluzie – pentru că nu scăpase de Sir Lovatt Blaydon și nu va scăpa niciodată. Cu toate acestea, îi plăcea iluzia aceea și se agăța de ea cu toată ființa ei. Simțea că putea respira la Bowden și că avea loc să se miște. Simțea că putea cunoaște fericirea acolo.

Poate.

Bowden Abbey nu era întru totul un loc fericit. Și o parte din motive erau evidente. Ashley și Doris se întorseseră acasă în dizgrație, împotriva voinței lor. Și în consecință exista un dram de supărare, sau chiar de ostilitate, îndreptat spre Luke. Iar el nu făcea nimic ca să încerce să îmbunătățească lucrurile. Era rigid și distant față de ei și nu făcea nici un efort să discute cu ei sau să le explice de ce se purtase așa. Dar comportamentul lui era destul de justificat în ambele cazuri. Cu toate acestea, ar fi trebuit să existe și iubire acolo. Dragostea fusese mereu un sentiment predominant în familia ei, și o nedumerea să vadă că nu era așa în cazul tuturor familiilor. Dragostea ar fi putut alina o lovitură în mândrie sau sentimente rănite. Și poate ar fi putut repara legăturile frânte dintre ei.

Dar Luke părea lipsit de iubire.

Anna se strădui să nu dea curs acelui gând.

Mai erau și alte motive, dar mai puțin evidente. Deși era bună cu ea, văduva, soacra Annei, nu părea o persoană prea caldă. Petrecu destul de mult timp explicându-i cum mergeau lucrurile și ajutând-o să se obișnuiască cu noul ei titlu de ducesă de Harndon, stăpână a Bowden Abbey și conducătoare socială a

oamenilor din împrejurimi. Dar nu exista aproape nici o căldură între Luke și mama lui și aproape nici o comunicare. Și totuși, găsiseră o cauză comună în preocuparea lor pentru bunăstarea lui Ashley și a lui Doris.

Luke avea un comportament rigid chiar și față de Henrietta și nu părea să se simtă deloc în largul lui în compania ei. Iar asta o nedumerea, pentru că Henrietta era o persoană bună și amabilă și fusese foarte prietenoasă cu ea, de la bun început. Dar fusese soția fratelui lui. Oare îl urâse atât de mult pe fratele său, încât îi era greu să fie politicos chiar și cu văduva acestuia?

Anna se gândi că probabil fratele său, George – răposatul duce de Harndon – trebuia să fie cheia întregului mister. Luke aproape că îl omorâse pe acesta în timpul unui duel. Dar susținea că nu își mai amintea care fusese motivul disputei. Iar după câteva zile petrecute la Bowden, pe Anna o uimea faptul că îl crezuse vreodată. Cum ar fi putut uita cineva motivul unei dispute care dusese la duelul dintre doi frați și aproape la moartea unuia dintre ei?

Indiferent ce se întâmplase, trecutul atârna asupra Bowden Abbey aproape ca un giulgiu palpabil și concret. Și totuși, Anna nu putea pune întrebări despre asta. Să întrebe pe oricine din familie ar fi însemnat să îl trădeze pe Luke. Și era absolut imposibil să îl întrebe pe el. Cu toate că erau căsătoriți de peste o lună, nu discutaseră niciodată nimic altceva în afară de banalități. Se bucurau de compania unul altuia, își vorbeau deschis și spiritual și se tachinau reciproc. Dar cu excepția plăcerii trupești, nu își împărtășiseră niciodată nimic despre ei înșiși. Și asta stabilise un tipar în relația lor. Așa că în clipa aceea nu știa cum s-ar fi putut duce să-i pună o asemenea întrebare. Mai încercase o dată, fără succes, la începutul căsniciei lor, să îl întrebe ce anume se întâmplase cu zece ani în urmă și de ce îi marcase viață.

Pentru că era evident că îi distrusese viața. Cândva Luke fusese altfel. Chiar Doris îi spusese asta.

Și totuși, avea un sentiment de fericire și de libertate la Bowden. Avea o relație bună cu Luke – dacă se putea mulțumi cu superficialitatea aceea. În noaptea sosirii lor îi urase „bun venit acasă“, exact după îi promisese că va face – cu o pricepere lentă și meticuloasă. Iar după aceea îi spusese că din momentul acela

trebuia să o lase să doarmă mai mult noaptea, de vreme ce era aproape sigur însărcinată.

— O singură dată pe noapte va trebui să fie suficient să-mi satisfacă apetitul devorator, îi spusese.

Și se ținuse de cuvânt în nopțile care urmaseră.

Poate că ar fi trebuit să fie o dezamăgire pentru Anna – din moment ce apetitul ei părea la fel de nesățios ca al lui. Dar se dovedi că nu era cazul. Pentru că decizia lui sugera ceva ce semăna foarte mult cu tandrețea. Sugera o preocupare pentru sănătatea ei și pentru bunăstarea copilului lor.

Era aproape ca și când i-ar fi păsat cu adevărat de ea. Și la un anumit nivel, Anna chiar credea că îi păsa.

Așa că se începu să se trezească dimineața devreme, ca să meargă să călărească împreună cu el. Luke râsese atunci când îl întrebase prima oară dacă era de acord să meargă să el, pentru că nu credea că ea se putea trezi atât de devreme. Și apoi stârnise în ea indignarea pentru prima dată de când se cunoșteau prin faptul că îi înșeuă o iapă bătrână. Dar chiar și atunci, râsese de mânia ei, înainte de a da alte ordine grăjdarilor.

Dimineața devreme deveni astfel timpul lor de intimitate – sau cel puțin așa traducea ea plimbările lor matinale. Vorbeau, râdeau și se tachinau reciproc. Și de multe ori, el își strunea calul și rămânea să meargă ușor în spatele ei. Iar într-o zi, când Anna îl privise peste umăr, întrebătoare, Luke îi aruncase o privire admirativă și îi explicase faptul că făcea asta pentru a-i putea admira fundul splendid.

Într-o altă dimineață chiar făcură întrecere călare până înapoi la grajduri și o lăsase să câștige la o distanță foarte mică, dar apoi negase ferm că ar fi făcut așa ceva. După aceea o ridicase din șa și o așezase pe pământ și îi spusese serios că nu vor mai face astfel de întreceri, până după naștere. Pentru că fiul și moștenitorul său trebuia să fie protejat de orice rău nesăbuit.

— Sau fiica noastră, îi spusese ea, zâmbind.

— Mai ales dacă este fată, doamnă, zise el. Poate că are sensibilități delicate și îi e frică de viteză, spre deosebire de mama ei.

I se îngrădea ușor libertatea. Luke nu îi mai permitea să facă dragoste mai mult de o dată pe noapte. Și nu îi mai permitea nici să călărească la galop. Comportamentul lui începea să semene tot mai mult cu tandrețea. Era ceva minunat.

Henrietta devenise prietena ei. I se părea grozav să aibă o prietenă. Anna își dădu seama atunci că în ultimii ani, nu mai avusese timp pentru prietenie. Ci doar pentru formalitate.

A doua zi după ce sosise la Bowden, Henrietta fusese cea care petrecuse cu ea multe ore, explicându-i cum să administreze gospodăria, arătându-i părți ale casei care o vor ajuta în sarcina sa, explicându-i despre treburile casnice și apoi însoțind-o în timpul ședinței zilnice cu doamna Wynn. În plus, cu o căldură care păruse sinceră, Henrietta insistase că nu o deranja absolut deloc să renunțe la controlul asupra moșiei.

— Mi-au plăcut foarte mult responsabilitățile pe care le-am avut ca ducesă, Anna, zise ea, în timp ce se plimbau la braț prin grădinile englezești. Nu voi nega asta. Dar bucuria aceasta a dispărut de la moartea lui George. În plus, uite ce primesc în schimb pentru că pierd această putere. Luke este în sfârșit acasă, unde îi e locul. Te am pe tine… și trebuie să-ți mărturisesc că am tânjit mult timp să am o prietenă atât de apropiată și încă o soră. O am pe Agnes, care este atât de frumoasă și de dulce… și pe Emily, care veni în curând. Știu deja că o să o iubesc și pe ea. O strânse de braț pe Anna. Poate că voi putea fi fericită din nou. Chiar cred asta.

Odată cu trecerea zilelor, Anna începuse să creadă că poate va putea fi și ea fericită din nou. Și uneori chiar credea că era posibil.

Se străduia constant să nu se gândească la cuvintele acelea, care îi bântuiau uneori visele… și asupra cărora nu avea nici un fel de control: „Nu uita că ducele de Harndon te are doar cu titlu de împrumut“. Dar măcar atunci când era trează, avea control asupra gândurilor ei. Așa că alegea să fie fericită. Sau măcar să încerce.

capitolul 14

O față mică și palidă era lipită de fereastra vechii trăsuri și se uita afară cu oarecare nerăbdare. Mai întâi la conacul impunător și apoi la oamenii care erau adunați pe aleea pietruită, așteptând sosirea ei – Luke, Anna, Agnes, Doris și Henrietta. Neliniștea de pe chipul ei se accentuă pentru o clipă, dar apoi ochii i se luminară. Străluceau la fel ca ai surorii ei. Și apoi zâmbi.

Luke observă imediat că zâmbea la fel ca Anna – cu ochii strălucindu-i ca un soare. Îl îngrijorase întru câtva perspectiva de a avea o fată surdă-mută locuind în casa sa, pentru că nu mai avusese niciodată de-a face cu o persoană cu handicap. Anna îi spusese că era destul de dificil de comunicat de ea. Oare cum se comunica mai exact cu o persoană ca ea? Părea că fata nu știa nici să citească, nici să scrie. Dar nici nu ar fi avut cum să știe de vreme ce nu auzise și nu văzuse niciodată un alfabet. Așa că ieșea din discuție să îi scrie și să-i arate ceea ce voia să-i comunice.

Se consolase însă cu gândul că era grija Annei. La urma urmei, soția lui era cea care își dorise ca sora ei să vină acolo și, în plus, ea avusese de-a face cu ea toată viața. Și, după cum avea să constate, venea cu ea și o însoțitoare. Nu avea de ce să se preocupe de ea, mai mult decât a-i oferi o casă și protecția lui. Cu toate acestea, știuse ziua în care trebuia să sosească și rămăsese acasă din curtoazie față de soția lui. Iar în clipa aceea ieșise afară cu Anna, de îndată ce li se spusese că se apropia pe alee o trăsură necunoscută. Soția lui deborda de emoție stăpânită.

În mod normal, ar fi făcut un pas în față ca să ajute un oaspete să coboare din trăsură, când ajungea la ușa casei sale. Dar rămase pe loc în clipa în care coborî lacheul – care călătorise sus pe capră, împreună cu vizitiul. Omul așeză scările și îi oferi mâna, să o ajute să coboare.

Lady Emily Marlowe avea paisprezece ani, o înălțime

medie și o constituție subțire. Trupul ei abia începea să înflorească spre feminitate. Purta o rochie închisă peste jupe grele, dar nu și crinolină. Părul deschis la culoare și nepudrat era prins astfel încât să nu îi stea pe față, dar i se încrețea liber pe spate. Nu purta nici bonetă. Îi amintea lui Luke de un vlăstar tânăr.

Și apoi era în brațele Annei, iar aceasta râdea și plângea. Fata scoase câteva sunete incoerente. Agnes se alătură atunci surorilor ei și le îmbrățișă pe amândouă. Rămaseră câteva clipe ghemuite împreună, într-o îmbrățișare strânsă.

În cele din urmă, Anna o luă de mână pe fată și-i vorbi:

— Emmy, zise ea, vreau să ți-l prezint pe soțul meu, ducele de Harndon.

Luke observă că soția sa nici nu vorbi mai lent, nici nu țipă, dar totuși fata întoarse capul în direcția lui. Avea chipul îmbujorat și ochii ei cenușii îl cercetară destul de îndeaproape. El se gândi atunci că aproape la fel făcuse și sora lui în seara Balului Diddering. Se așteptase să vadă pe chipul ei aceeași teamă pe care o citea pe mereu pe fața lui Agnes. Dar poate că „teamă“ era un cuvânt prea dur. De când se mutase la Bowden Abbey, el nu făcuse nici un efort de a se adapta la moda locală și în timp, își dăduse seama că tinerele domnișoare se simțeau uneori intimidate de aspectul lui.

Luke făcu un pas în față și întinse mâinile spre fată. Emily îi studie mâinile pe rând, apoi le ridică și ea pe ale ei și le așeză într-ale lui. Avea mâini micuțe și reci. Copila aceea îl făcea să simtă o tandrețe neașteptată. Dar se simțea și destul de prostește. Ce ar fi trebuit să facă în momentul acela? Era inutil să spună ceva, dar tăcerea i se părea nefirească pentru astfel de circumstanțe.

— Emily, zise el, ca și când ea l-ar fi putut auzi, bun venit în noua ta casă. Eu sunt Luke, noul tău frate.

Observă atunci că ochii ei erau ațintiți spre buzele lui. Fata ridică ușor capul, când el se opri din vorbit și afișă un zâmbet mic și strălucitor. Iar atunci o strânse mai tare de mâini. „Doamne!“ gândi el și își dădu seama de îndată că fata îi citise pe buze. Îi trase ușor mâna prin brațul lui, iar ea nu se opuse deloc. Apoi se întoarse, ca să i le prezinte pe Doris și pe Henrietta. Doris îi zâmbi și părea la fel de stingheră, cum se simțise el cu câteva clipe mai devreme. Henrietta spuse că era o copilă dragă și dulce, care va

aduce fericirea surorii ei și lor toți. Doar că i se adresă Annei, în loc să-i vorbească direct lui Emily. Și atunci își dădu seama Luke că fata se ținea destul de strâns de brațul lui.

O bătu ușor pe mână și ea ridică imediat privirea.

— Hai să mergem în casă, să luăm ceaiul, zise el.

Emily zâmbi ușor din nou și încuviință din cap.

— De obicei nu prea îi plac străinii, spuse Anna și veni lângă sora ei, în timp ce Luke o conducea în casă. Dar cred că pe tine te place, Luke.

Se simțea ciudat de mulțumit. Nu prea se simțise deloc plăcut de familia sa, de când se întorsese acasă, deși nici nu făcuse prea multe ca să merite asta. Era doar bucuros că nu existase o exprimare deschisă a antipatiei.

Mama lui fu politicoasă cu nou-venita, însă în timpul ceaiului nu făcu nici o încercare de a-i acorda atenție. Emily era încă o copilă și, după concepțiile stricte ale mamei sale, ar fi trebuit să se afle în odaia copiilor. Fata stătea pe canapea, între surorile ei. Din când în când se mai uita la Agnes și uneori la el, dar cel mai des o privea pe Anna. Dar întotdeauna privea îndelung și niciodată nu arunca o scurtă ocheadă. Se gândi apoi că probabil văzul era mult mai important pentru o persoană care nu auzea, decât pentru cei care puteau auzi.

Ashley veni târziu la ceai. Dar avea obiceiul să întârzie la mese și uneori nu venea deloc. Luke nu știa unde sau cum își petrecea zilele. Nu existase aproape nici o comunicare între ei de când se întorseseră de la Londra și aproape că nici nu se priveau în ochi. Dar Ashley nu era o fire ursuză. Era mereu politicos cu restul familiei și de multe ori vesel. Și era vesel și în clipa aceea.

Salută din cap politicos spre toți cei care se aflau în salon, apoi zise:

— Am auzit că a sosit sora ta, Anna. Și iată că acum văd o necunoscută stând lângă tine pe canapea. Fă-ne cunoștință, te rog.

Anna făcu prezentările și Ashley rămase în picioare, chiar în fața lor.

— Pe legea mea, zise el și rânji, în timp ce făcea o plecăciune. O frumusețe în devenire. Sunt servitorul dumitale, doamnă. Luă apoi mâna fetei și o ridică la buzele lui.

Luke observă imediat că fratele său vorbea cu farmecul său neglijent, obișnuit. Știa, desigur, că sora mai mică a Annei era surdo-mută. Sau poate că la fel ca și el, vorbise pentru că tăcerea i

se părea nefirească. Dar Luke studie reacția fetei la afirmația sa. Nu zâmbi, cum făcuse mai devreme cu el. În schimb, ochii ei studiară atent buzele lui Ashley și apoi îl urmăriră prin cameră pe fratele său, care se așeză și acceptă o ceașcă de ceai de la Doris. Și continuă să-l privească și după ce acesta îi întâlni privirea și îi făcu cu ochiul.

Luke se gândi oarecum amuzat că fratele lui făcuse o cucerire.

În săptămânile de după ce se întorsese la Bowden, Luke petrecu mult timp interesându-se despre afacerile familiei, discutând cu Laurence Colby și revizuind cu el registrele, călărind la fermele sale, vizitându-i pe lucrători și stând de vorbă cu fermierii arendași. Trebuiau să fie făcute câteva mici ajustări. Luke descoperi că Laurence Colby era un om eficient, zgârcit și lipsit de umor, care era mult mai dornic să aducă bani moșiei – care era deja foarte prosperă – decât să-i cheltuiască. Și poate că era oarecum întemeiată acuzația că în ultimii ani se comportase mai degrabă de parcă ar fi fost stăpânul moșiei și nu doar administratorul ei. Dar omul părea foarte cinstit și fără îndoială păzise moștenirea lui Luke de extravaganța celor care ar fi vrut să o cheltuiască în locul lui. Pe de altă parte, nu dăduse bani nici celor care aveau cea mai mare nevoie de ei, iar rezultatul era că fermierii lui avuseseră de suferit și erau destul de nemulțumiți.

Luke concluzionă, fără tragere de inimă, că trebuia să-și consolideze poziția de duce și să se implice în viața celor care depindeau de el. Dar acel simplu gând îl făcea să se cutremure. Apoi își dădu seama ușor, ușor, că în ultimii zece ani se ținuse cât mai la distanță de relațiile cu alți oameni – mai întâi în mod voit, apoi în mod inconștient. Și că se implicase în relații interumane numai pentru a căuta plăcere.

Într-o după-amiază, când călărea înapoi de la una dintre fermele sale, Luke cugeta asupra schimbărilor care avuseseră loc în viața lui și asupra celor care trebuiau puse în aplicare pe moșia lui. În timpul petrecut acolo descoperise că Anna îi vizitase deja pe localnici, că gustase din cidrul lor făcut în casă, că promisese să împărtășească cu ei rețeta ei și că sugerase că poate se putea interesa despre organizarea unei școli pentru copiii mai mici. Iar atunci își dădu seama cu tristețe că trebuia să se dovedească vrednic de ducesa lui.

Apoi îi atrase atenția ceva roz din frunzișul din jurul său.

Ridică privirea și o văzu pe Henrietta stând pe un pârleaz, care separa câmpul de fân de poteca de-a lungul căreia călărea el. Stătea cocoțată acolo, cu o carte deschisă în mână și părea dureros de frumoasă. Și în clipa aceea ceva din interiorul lui se zdruncină incomod.

Reușise să evite să fie singur cu ea. Reușise chiar și să se convingă pe sine că nu avea nimic de evitat. Întâlnirea lor inițială fusese mai ușoară decât se așteptase, iar ea se arătase amabilă cu el... și chiar și mai prietenoasă cu Anna. Era evident că tot ce fusese între ei era mort și îngropat. Și de domeniul trecutului îndepărtat. Cu excepția faptului că existaseră acele scrisori pe care i le trimisese la Londra și propria lui groază de a se întoarce acasă. Așa că evitase să fie singur cu ea și avea să evite asta în continuare, pe cât de mult posibil.

Își struni calul o clipă, dar ea îl văzuse deja, desigur. Înaintă apoi fără tragere de inimă.

Ea închise cartea și îl privi, fără să zâmbească.

— Luke, zise ea, nesigură. Credeam că îți petreci după-amiaza în birou cu domnul Colby.

— Nu, zise el și își opri calul în apropierea gardului.

Îi apăru în minte o amintire foarte vie a felului în care o dăduse jos de pe același gard, într-o zi, cu mult timp în urmă. Își amintea că îi alunecase intenționat trupul în jos pe al lui, înainte de a-i fura un sărut, când picioarele ei atinseseră pământul. Ea îl certase atunci, dar apoi se aplecase spre el și ridicase gura spre a lui, pentru un alt sărut. Crescuseră împreună, așa că le fusese mai ușor decât ar fi trebuit să rătăcească pe acolo nesupravegheați – uneori chiar și pentru o oră întreagă. Cu toate acestea, el nu făcuse mai mult decât să o sărute cu gura închisă. Pe vremea aceea nu avusese nici măcar noțiunile elementare despre ce însemna să facă dragoste – dacă nu cumva un sărut cu gura închisă era considerat lucrul cel mai elementar. Dar nu știuse nimic altceva în afară de asta. Fusese o perioadă a unei incredibile inocențe.

— Oh! exclamă ea și se îmbujoră. Interveni o tăcere scurtă și ciudată, înainte să adauge în grabă: Luke, iartă-mă pentru scrisoarea pe care ți-am trimis-o la Londra. Mi-am jurat că nici n-o să-ți spun, nici n-o să îți scriu vreodată acele cuvinte și că voi lua cu mine în mormânt secretele inimii mele. Dar le-am scris și ți-am trimis scrisoarea prin William. Am crezut că urma să plece

cu o zi mai târziu decât în realitate. Am călărit până la Wycherly, dar acolo am aflat că plecase deja. Am fost înnebunită de durere. Mi-aș fi dorit mai bine să mor.

Lui Luke nu îi venea în mintea nici un posibil răspuns. Așa că nu spuse nimic. Nu mai era nimic de spus sau de făcut. În plus, lui i se păruse mult mai personală a doua scrisoare pe care i-o adusese Will. Nu prima. Dar era periculos să fie singur cu ea și să vorbească despre asemenea lucruri. Și era periculos să privească în ochii ei albaștri, mari și plin de nefericire.

— Vrei să continui să citești? o întrebă el, după altă tăcere scurtă. Sau ești gata să mergi acasă?

— E timpul să merg acasă, răspunse ea. Dar tu ia-o înainte, Luke. O să vin și eu în ritmul meu. Dar vrei, te rog, să mă ajuți să cobor?

În clipa aceea își dorea să fi ales alt drum spre casă. Dar un alt traseu i-ar fi prelungit cu mult călătoria. Își dori să nu-l fi rugat să o ajute să se dea jos de pe pârleaz. Nu voia să o atingă. Și desigur, odată ce descălecase, nu putea să se urce înapoi pe cal și să călărească spre casă, lăsând-o să vină singură pe jos, în urma lui.

Părea delicată și minunat de nevinovată, stând cocoțată acolo cu cartea ei. Doamne, Dumnezeule! O iubise enorm! Sau mai exact, cel care o iubise fusese acel tânăr nevinovat din trecut, care în clipa aceea era mort de mult. Își dădu seama dintr-odată că era îmbrăcată foarte elegant, în rochia aceea deschisă, de culoare roz, care-i accentua silueta și se completa minunat cu corsetul și jupa de culoare albă și cu pălăria de paie, decorată cu flori adevărate. Și purta și crinolină. Și toate acestea numai ca să stea singură pe un gard?

Descălecă și se apropie de pârleaz. Ea nu făcu nici o mișcare să-i dea mâna, pentru ca el să o poată ajuta să coboare acei doi pași până la sol. După expresia de pe chipul ei, părea că-i părea rău că îi ceruse s-o ajute. Totuși, ceva din ființa lui îl făcea să se întrebe dacă era într-adevăr o întâlnire pur întâmplătoare. Întinse mâinile, o cuprinse de talie și o dădu jos, în timp ce ea își așeză mâinile pe umerii lui, ca să se stabilizeze. Avea talia la fel de micuță ca la șaptesprezece ani. Iar trupul ei era ușor ca o pană. Și avea un parfum special, care îi inunda nările și memoria.

O iubise cu tot idealismul romantic și cu toată pasiunea arzătoare caracteristice tinereții. Înainte să îi dea drumul, ținu

din nou în mâinile sale toate amintirile și tot trecutul. Dar numai pentru o clipă. Și i se păru că dispăreau toți anii aceia în care fuseseră despărțiți. O auzi inspirând și expirând destul de nesigur. Dar nu se uită la ea.

— Vrei să călărești și să merg eu pe jos? o întrebă el.

Auzea și el tensiunea din propria voce. Dar știa că nu ar fi putut călări, purtând crinolină.

— Nu. Vorbea foarte încet. O să merg și eu pe jos cu tine, Luke.

Dintr-odată și în mod nebunesc, Luke își dori ca Anna să fi fost acolo cu el. Anna... cu zâmbetele ei strălucitoare și cu pălăvrăgelile ei spirituale și amuzante. Anna, soția lui, prezentul lui. Și femeia care purta în pântec copilul lor... viitorul lui. Nu voia să-și recunoască sieși că se temea. Sau că se simțea tentat de Henrietta.

— Luke, zise Henrietta, cu o voce la fel de încordată ca a lui. Ai o căsnicie minunată. Îmi place la nebunie de Anna. Este perfectă pentru tine... frumoasă și fermecătoare, și devotată îndatoririlor ei. Sper ca ea să poată face pentru tine ceea ce eu nu am putut face pentru George. Inspiră adânc, apoi eliberă o expirație lungă și tremurătoare. Sper să îți poată dărui fii.

Luke își dădu seama atunci că, în mod irațional, își dorea o fiică. O fetiță pe care să o răsfețe și de care să fie mândru. Da, adevărul era că nu l-ar fi deranjat deloc ca pruncul din pântecul Annei să fie o fetiță. Și revelația aceasta îl surprinse. În fond, se căsătorise cu Anna ca să aibă fii. Și tot ceea ce conta cu adevărat în căsnicia lor era ca soția sa să-i ofere moștenitori – cel puțin unul, dar preferabil doi sau mai mulți. Și cu toate acestea, el își dorea o fetiță.

— Eu nu i-am putut oferi lui George decât un unic fiu născut mort, zise atunci Henrietta și vocea îi coborî într-o șoaptă. Dacă numai aș fi știut...

— Îmi pare rău pentru asta, Henrietta, zise el. Probabil a fost o experiență dureroasă pentru tine. Se gândi apoi că fără îndoială era mult prea puțin spus.

— Dacă doar aș fi știut, repetă ea. Nu mă puteam căsători cu tine, Luke, chiar dacă tu mi-ai cerut să fac asta și după ce ai aflat. Dacă ar fi trăit, copilul acela ar fi fost fiul lui. Și toată lumea ar fi știut asta. Dar măcar aș fi fost căsătorită cu tine... Nu, ar fi fost imposibil! Sigur ți-ai dat și tu seama de asta. M-ai urât în toți

anii aceștia? îl întrebă ea pe o voce subțire și tremurătoare.

Își aminti atunci cum născocise ceva ca să fie singur cu ea la cascadă. Își amintea că încercase să o sărute și că ea întorsese brusc capul. Își amintea cum îi spusese apoi totul... Cum ieșise să se plimbe singură și cum se întâlnise cu George, care o însoțise apoi la plimbare. Cum acesta așteptase să ajungă într-un loc mai retras, înainte de a o lua în brațe și de a încerca să o convingă să îl lase să o îmbrățișeze mai mult. Cum se înfierbântase și devenise tot mai insistent la refuzul ei, până când ajunsese s-o siluiască și să o lase grea. Cum descoperise crudul adevăr și cum îl înfruntase pe George, care se simțise obligat să o ceară în căsătorie. Cum ea crezuse că nu avea de ales, decât să accepte. Și cum se hotărâse în cele din urmă să-i spună veștile acelea mai întâi lui, înainte de a le spune oricui altcuiva.

Își amintea și cum se prăbușise apoi în brațele lui, plângând în hohote și cum plânsese și el, odată cu ea. Își amintea cum o rugase și o implorase să se căsătorească oricum cu el. Atunci nu avusese timp să se gândească la toate implicațiile lucrurilor pe care i le spusese. Nu se putuse gândi decât la faptul că o va pierde. Că va pierde iubirea vieții sale și singura lui rațiune de a trăi. În clipa aceea nici măcar nu se putuse gândi la George…

Era o durere prin care nu își dorea să mai fie nevoit să treacă niciodată. Și petrecuse atâția ani împietrindu-și inima, tocmai ca să nu mai fie nevoit să trăiască asta vreodată.

— Nu te-am urât, Henrietta, îi răspunse el. Mi-am făurit o viață nouă în Franța. Iar acum m-am întors, dar sunt un alt om. Și m-am întors cu o soție. Totul pare ceva ce s-a întâmplat într-o altă viață. Și altei persoane. Îmi pare rău dacă ai suferit mai mult mine, draga mea.

— Am suferit în fiecare zi, cât timp a fost în viață și în fiecare zi de când a murit, șopti ea, atât de încet, încât el abia dacă auzi cuvintele.

O auzi înghițind apăsat de două ori, dar rămase cu privirea ațintită spre cărarea care se întindea în fața lor. Nu se uită să vadă dacă plângea. Știa că dacă ar fi văzut-o plângând, ar fi procedat la fel ca orice alt domn. Dar nu avea încredere în el să o țină în brațe. Și nu avea încredere în invulnerabilitatea inimii lui. Își dorea să fi fost mai aproape de casă. Dar tot mai aveau cel puțin un kilometru de parcurs.

— Mă bucur că te-ai căsătorit înainte să vii acasă, zise ea și în cele din urmă, vocea ei suna normal. Și mă bucur că te-ai căsătorit cu cineva ca Anna. Cu cineva care să te merite. Ai ales bine, chiar dacă te-ai căsătorit numai din cauza mea... Am dreptate, nu-i așa?

Oare așa făcuse? Oare acela fusese principalul său motiv? Știa că avea parțial dreptate, dar spera să nu fie în totalitate adevărat.

— M-am căsătorit, răspunse el, pentru că era timpul și pentru că am întâlnit pe cineva cu care mi-am dorit să mă căsătoresc.

Da, acela era adevărul! Își aminti de Anna la Balul Diddering. De felul în care flirtase cu el și în care îl fermecase. Da, asta era cel puțin parțial adevărat. Dintr-odată, se pomeni dorindu-și cu disperare să simtă că se căsătorise cu Anna pentru cine era ea cu adevărat. Își aminti apoi cu oarecare amărăciune că așa și făcuse. Își permisese să se îndrăgostească de ea, chiar dacă doar pentru scurt timp.

— Iartă-mă, spuse Henrietta. Iartă-mă că am îndrăznit să sugerez altceva. Nimeni nu s-ar putea întreba de ce orice bărbat s-ar putea îndrăgosti de Anna și s-ar căsători cu ea, totul în decurs de o săptămână. Mă bucur că o iubești. Dacă nu ar fi așa, ar fi fost periculos ca noi doi să petrecem timp împreună. De fapt, nici acum nu ar trebui să fim împreună. Mi-aș dori să fi știut că erai plecat de acasă în după-amiaza asta. Atunci nu aș fi mai plecat, ca să fiu singură și să citesc. Nu trebuia să te oprești când m-ai văzut, Luke. Trebuia să mergi mai departe.

Dar știuse. Și fusese o întâlnire plănuită. Oare nici în Henrietta nu putea avea încredere să spună adevărul?

— Ești cumnata mea, Henrietta, zise el ferm. Tot ce s-a întâmplat între noi a fost cu mult timp în urmă. În plus, s-a întâmplat între doi copii care nu mai există acum.

Și totuși încă mai existau. În ciuda tuturor eforturilor sale, undeva adânc în interiorul lui, încă mai exista acel băiat care fusese în trecut. Și undeva acolo mai exista și Henrietta. Și George.

— Da, zise ea. Acesta este adevărul. Acesta trebuie să fie adevărul.

Cărarea de-a lungul căreia mergeau dispăru după ce ieșiră dintre copaci. Poteca aceea dădea în zona de est a casei și într-o

pajiște, care se întindea pe mai puțin de doi kilometri distanță de grădinile englezești din fața casei. Și în clipa aceea se aflau destul de aproape de grădinile unde se plimba Anna, însoțită de Emily și de Doris.

— O, Doamne! exclamă imediat Henrietta, apoi ridică mâna și o flutură spre cele trei doamne din grădină. Anna, jur că nu o să mă mai plimb niciodată cu soțul tău, exclamă ea veselă de îndată ce intrară în raza auditivă. M-am întâlnit cu el când mă cățăram peste gardul din vale și de atunci nu a făcut altceva decât să te ridice în slăvi și să își declare dragostea pentru tine. Nici măcar nu m-a complimentat pentru noua mea pălărie de paie.

Anna se uită scurt la Luke, cu ochii mari, apoi îi zâmbi Henriettei și se apropie de gardurile vii care separau terasa inferioară de pajiște.

— Și este într-adevăr o pălărie foarte frumoasă, Henrietta, zise ea. O să-ți fac eu complimente pentru ea, adăugă și râse veselă.

Luke acționă atunci dintr-un impuls. Se aplecă peste gradul viu, o prinse de talie pe soția sa și o ridică peste el, în ciuda țipătului ei uimit de protest. Râse din nou, în clipa în care o lăsă jos de partea cealaltă a gărdulețului.

— Peste câteva luni n-o să-ți mai fie la fel de ușor să faci asta, Excelență, zise ea, apoi se îmbujoră și-și mușcă buza de jos.

— Oh, Anna, zise Henrietta, apoi o apucă de mâini și i le strânse tare la piept. Asta înseamnă ce cred eu că înseamnă?

Luke observă atunci că Emily se apleca să miroasă florile, dar că Doris asculta discuția lor cu interes.

— Anna este însărcinată, zise el și-i oferi brațul. Apoi o sorbi din priviri, la fel cum făcea mereu și cum făcuse de fiecare dată. Dar în clipa aceea i se părea o ușurare să o vadă, să o atingă și să exprime cu voce tare legătura profundă și irevocabilă pe care o avea cu ea. Mintea lui se agăța de prezent și respingea încă o dată cu fermitate trecutul. Calul lui necheză atunci nerăbdător să o ia din loc din nou.

Dar Henrietta nu se putu abține să nu o îmbrățișeze și să nu o sărute prima. Iar apoi interveni Doris, care făcu același lucru, aplecată peste gardul viu. Toate cele trei femei vorbeau și râdeau împreună. Luke se strâmbă și îi întâlni privirea lui Emily. Fata observa entuziasmul, dar era evident că nu înțelegea motivul. Ridică din umeri și apoi din sprâncene, iar micuța îi

zâmbi.

— O să fie băiat, zise Henrietta. Sunt sigură de asta, Anna. Trebuie să fie băiat. Sunt foarte fericită pentru tine! Și pentru Luke, desigur... chiar dacă nu m-a complimentat pentru pălărie. Și poate chiar o să-l și iert pentru asta! adăugă ea, râzând și se îndreptă spre gaura din gard, ca să poată intra în grădina englezească. O să mă duc în casă cu Doris și cu Emily. Înțeleg când trei sunt deja prea mulți.

Luke o privi plecând și se simți ciudat de abătut. O dorise din nou, timp de câteva minute. Cu toate acestea, nu fusese o dorință fizică reală, cât una nostalgică. Pentru că își dorise ca el să fie din nou băiatul acela din trecut, iar ea să fie din nou fata pe care o iubise. Își dorise să schimbe lumea. Avusese dreptate să-i fie groază de întoarcerea acasă.

Anna îl luă de braț pe Luke și porniră împreună spre grajduri.

— Îmi pare foarte rău, zise ea. Trebuia să te fi lăsat pe tine să faci anunțul. Sunt sigură că ți-ai fi dorit să o faci într-un cadru mai formal.

— Să mă fi lăsat pe mine? repetă el. Doamnă, după părerea mea, în comparație cu tine, eu am contribuit doar cu o mică parte la concepția copilului nostru. Așadar, zici că în câteva luni nu o să mai pot să te ridic, ei? Este cumva o provocare la adresa puterii mele?

Anna râse. Iar râsul ei era la fel de strălucitor și de senin ca o zi de vară.

Își dori dintr-odată să nu fi fost nevoiți să meargă în salon să ia ceaiul cu familia. Și-ar fi dorit să-l poată bea în intimitate, în dormitorul soției sale. Nu neapărat ca să facă dragoste cu ea acolo – deși adevărul era că ideea i se părea destul de ispititoare. Dar ca să o poată privi exclusiv pe ea, fără a da dovadă de nepolitețe. Și să poată vorbi doar cu ea. Și să o asculte numai pe ea.

Se cutremură o clipă, atunci când își dădu seama cât de mult ajunsese să depindă de natura veselă și de calmul ei simplu. Mai ales acolo, la Bowden. Dacă nu era ea, nu era sigur că nu ar fi fugit înapoi la Paris în doi timpi și trei mișcări.

„Dar de ce să nu ajung să depind de ea?“ se gândi apoi. În fond, era soția lui. Da, avea un trecut și un secret pe care refuzase să i-l dezvăluie – dar nu avea și el trecutul și secretele lui? Oricum, în ciuda tuturor lucrurilor, după noaptea nunții lor,

Anna nu-i mai dăduse nici un motiv să nu aibă încredere în ea.

— Și cam câte luni vor trece, doamnă, până când mi se va pune puterea la încercare? o întrebă el.

Anna începu să râdă.

— Până când o să fiu grasă și urâtă? întrebă ea. Sper că cel puțin încă vreo două luni. Mai cu seamă că deocamdată nu s-au împlinit nici măcar două luni întregi.

— Grasă și urâtă? repetă el și se încruntă pieziș la ea. Urâtă, Anna? Când porți în pântec copilul meu? Urâtă pentru cine, mă rog?

Îi plăcea să o tachineze și să o facă să râdă. Abia învăța cum să facă asta. Dar nu era singurul. Și ea învăța cum să-i facă lui același lucru. Cu toate acestea, existase o vreme – și nu cu mult timp în urmă – când și-ar fi scos imediat sabia din teacă, dacă ar fi îndrăznit să-l tachineze un bărbat. Iar dacă ar fi încercat asta vreo femeie, cu siguranță i-ar fi aruncat o privire încruntată și arogantă.

— Vezi tu, de fapt cerșesc un compliment, zise ea. Și de vreme ce nu i-ai făcut unul Henriettei – ceea ce, apropo, a fost destul de rău din partea ta, Excelență! – mă gândeam că vei putea păstra unul pentru mine. Așadar, spune-mi… o să fiu urâtă?

— Doamnă. Se opri și făcu o plecăciune deasupra mâinii ei, apoi o ridică la buzele lui, în timp ce Annei îi străluceau ochii. Nu pot concepe decât o singură modalitate, prin care să fii și mai frumoasă în ochii mei, decât ești deja în clipa asta. Și anume când vei avea burta umflată de nouă luni de sarcină.

— Oh! exclamă ea. Năstrușnicia dispăru imediat din ochii ei și lăsă loc pentru ceva ce semăna foarte mult cu nostalgie. Este adevărat ce spui, Excelență? Sau este doar o galanterie pariziană?

— Doamnă, zise el și înclină din nou capul. Îți jur că nu este un discurs pe care obișnuiesc să-l spun doamnelor. Nu-mi face plăcere să primesc o palmă peste față.

Anna își aruncă atunci capul pe spate și izbucni într-un hohot de veselie.

— Este timpul pentru ceai, spuse el. Oamenii se vor supăra pe noi dacă întârziem, Anna.

— Da, așa este, aprobă ea. În plus, mi-e foame. Mi se tot amintește că în clipa asta mănânc pentru doi. Și chiar dacă aș fi dispusă să îmi refuz mie ceva, nu ar fi corect să refuz ceva cuiva care nu poate vorbi în numele lui.

— Sau al ei, zise Luke.

— Sau al ei, repetă Anna, bucuroasă.

Luke își dădu seama în clipa aceea că Anna avea o predilecție spre fericire. Dar și darul de a o împărtăși și celorlalți. Într-adevăr, făcuse o alegere foarte bună.

După ceai, Henrietta o prinse din urmă pe scări pe cumnata sa și urcară împreună, la braț.

— Anna. Speram să pot vorbi o clipă cu tine între patru ochi, fără nici o întârziere.

Anna o privi întrebătoare.

— Nu trebuie să interpretezi greșit ceea ce ai văzut, zise Henrietta. Chiar nu ai de ce. A fost ceva absolut nevinovat.

Anna părea nedumerită.

— O! exclamă apoi Henrietta și își mușcă buza. Dar ai interpretat deja greșit lucrurile, nu-i așa? Și acum încerci să te prefaci că de fapt nu contează. Crede-mă când îți spun, chiar am crezut că Luke o să-și petreacă după-amiaza acasă. Am luat cu mine o carte ca să pot să stau puțin singură și el m-a găsit stând pe gard, când se întorcea acasă. Chiar i-am sugerat să o ia înainte și să mă lase să vin singură pe jos, pentru că nu am vrut să ne vadă cineva împreună și să interpreteze greșit lucrurile. Dar, desigur, Luke a fost foarte galant, ca întotdeauna. El a insistat să venim pe jos împreună. Dar nu a fost nimic mai mult de atât, Anna. Îți jur. Te rog să mă crezi.

Anna o privea uimită.

— Henrietta, zise ea, ce gând nebunesc din partea ta! Normal că știu că n-a fost nimic mai mult.

— Ah! Henrietta răsuflă atunci, vizibil ușurată. Ai un suflet foarte nobil. Și normal că ești destul de sigură de dragostea pe care ți-o poartă Luke, ca să ai încredere în el. Și sper că ești suficient de sigură și pe prietenia noastră, ca să ai încredere și în mine. Înțelegi că trecutul e trecut și că totul s-a terminat. După cum a spus și Luke în timp ce ne plimbam, eram doar niște copii pe atunci și totul s-a întâmplat acum mai bine de zece ani.

Anna simți brusc un fior rece pe șira spinării.

— Ce anume s-a întâmplat acum mai bine de zece ani? întrebă ea.

Henrietta își lipi imediat palma de gură și o privi îngrozită.

— Nu știai? șopti ea. Nu ți-a spus? Of! exclamă apoi și

închise ochii pentru o clipă. Doamne, mi-aș dori să fi știut asta. Ce mult mi-aș dori să fi știut!

Annei îi era milă de cumnata ei. Înțelegea mult prea bine cum era să spună ceva și apoi să-și fi dorit să nu fi spus – pentru că odată rostite, cuvintele nu mai puteau fi retrase. Dar în același timp, se simțea îngrijorată. Și nu era sigură dacă voia să știe. Deschise ușa salonului ei privat și zâmbi.

— Intră și ia loc, zise ea. Poate ar fi mai bine să-mi spui ce s-a întâmplat, Henrietta.

Henrietta se prăbuși imediat într-un fotoliu și-și acoperi fața cu mâinile.

— Doamne, ce nechibzuită sunt! exclamă ea. Era normal să nu-ți fi spus. Oare de ce am presupus că ți-a spus? Ridică apoi privirea, hotărâtă. Chiar nu a fost nimic, Anna. Eu și Luke am crescut împreună și când am ajuns la o anumită vârstă, am considerat că suntem îndrăgostiți unul de celălalt. Și trebuia să ne căsătorim.

Luke și Henrietta. Crescuseră împreună. Se îndrăgostiseră. Doi oameni frumoși. Da, desigur. Sigur că da.

— Și ce s-a întâmplat? întrebă Anna.

Dar nu își dorea cu adevărat să știe ce se întâmplase. Venise timpul și i se oferea răspunsul pe care, cu ceva vreme în urmă, își dorise cu disperare să-l știe. Doar că în clipa aceea nu mai voia să afle. Poate că era mai bine ca acea cutie a Pandorei să rămână închisă. Dar din păcate fusese deja deschisă. Luke și Henrietta.

Henrietta rămase mult timp cu ochii închiși și cu mâna lipită de buze.

— Cum aș putea să-ți spun? zise Henrietta în cele din urmă. Dar cum aș putea să nu îți spun? Probabil deja îți închipui lucruri mai îngrozitoare decât realitate… asta dacă există ceva mai groaznic de-atât. George m-a necinstit și m-a lăsat grea. Luke m-a implorat să mă căsătoresc cu el oricum… a plâns în brațele mele, Anna… dar nu am putut s-o fac. Eram însărcinată cu copilul fratelui său. Așa că m-am căsătorit cu el… după ce Luke l-a provocat la duel și aproape l-a omorât. Și apoi Luke a fost izgonit. George aproape a murit, dar eu am crezut că l-am ucis și pe Luke. O lungă perioadă de timp am auzit tot felul de zvonuri despre o sălbăticie care a pus stăpânire pe el. Apoi am auzit cum că am ucis o parte din el. Și s-a zvonit că nu mai avea inimă. Dar să nu

crezi asta, Anna. Are o inimă. Și te iubește. Cu siguranță ți-a spus asta. Totul s-a întâmplat cu mult timp în urmă.

Nu. Nu îi spusese așa ceva. Ba chiar opusul, de fapt. Îi spusese că nu simțea nici un fel de iubire. Că se căsătorise cu ea doar ca să-i nască fii. Și știuse și ea asta de la bun început. Și nu era nimic îngrozitor în a auzi în clipa aceea confirmarea acelui lucru.

Dar cândva, demult, iubise. Iubise suficient de profund, încât să încerce să-l omoare pe fratele său pentru asta. Și destul de profund ca după tragedie să ucidă orice fărâmă de iubire din el. O iubise pe Henrietta. Și nu-și dorise să se mai întoarcă niciodată la Bowden. Nici măcar cu câteva săptămâni în urmă. Nu-și dorise să se întoarcă la Henrietta. Îi fusese teamă să se întoarcă.

Iar în momentul acela, cei doi se reîntâlniseră. Și se plimbaseră singuri suficient de mult, încât acest simplu fapt să o tulbure nespus pe Henrietta. Și totuși, erau despărțiți pe vecie de faptul că ea fusese căsătorită cu fratele lui și că, în clipa aceea, el era căsătorit cu Anna.

— Mă bucur că mi-ai spus, Henrietta, zise ea. E ceva ce trebuia să știu. Și un lucru în legătură cu care am fost curioasă. Vezi tu, știam despre duel, zise ea și zâmbi. Așa că nu trebuie să îți pară rău că ți-a scăpat.

— O, dar îmi pare foarte rău, rosti Henrietta, cu sinceritate. Pentru că lucrul acesta o să ne afecteze prietenia, și mi-a plăcut atât de mult să am o prietenă.

Anna se ridică din fotoliul ei și se grăbi să o îmbrățișeze.

— Și mie la fel, zise ea. Nu o să ne afecteze nimic prietenia, prostuțo. Ești sora și prietena mea.

Anna spera din tot sufletul ei să fi rostit adevărul.

Henrietta o îmbrățișă și ea.

— Anna, îți jur că totul este de domeniul trecutului, zise ea. Și pentru mine, și pentru Luke. Trebuie să fie. Oricum nu s-ar fi putut căsători cu mine, chiar dacă nu s-ar fi căsătorit cu tine. Așa că nu ai de ce să-ți faci griji. Nu s-a întâmplat absolut nimic indecent în după-amiaza asta.

— Fată prostuță, zise Anna.

Și totuși, fără voia ei, i se născu în minte gândul că protestele cumnatei sale erau aproape prea vehemente.

capitolul 15

Ashley era îngrozitor de plictisit. Se întorsese acasă de două luni și nu se mai simțise niciodată atât de inactiv. Citise, călărise, se plimbase, pescuise, vizitase împrejurimile și flirtase cu fiicele vecinilor. Și chiar se și culcase cu fiica frumoasă și dornică a unuia dintre lucrători, dar apoi pusese capăt relației, aproape înainte de a începe cu adevărat. Nu voia să se confrunte cu rușinea de a avea un copil bastard pe moșia familiei și de a fi nevoit să-l întrețină. Tatăl lui fusese mereu foarte strict în astfel de privințe.

Era înstrăinat de Luke. Abia dacă schimbaseră câteva cuvinte în două luni. Și cel mai rău lucru dintre toate era că Ashley știa că greșise. Dusese o viață nechibzuită la Londra. Și cheltuise cu mult mai mult decât își permitea, în ciuda faptului că avea o indemnizație foarte generoasă pentru situația sa de fiu cel mai mic – pe care Luke i-o mai și mărise, întocmai după cum îi promisese. Ashley fusese plecat la școală când murise tatăl său și apoi la universitate, când se prăpădise și George. Dar știa foarte bine că și ei l-ar fi certat la fel de aspru ca Luke, dacă ar fi avut îndrăzneala să trăiască atât de sălbatic, cât ei erau încă în viață. Deși probabil ei ar fi fost și mai duri. Ashley nu știuse niciodată că lui Luke i se tăiaseră complet orice fonduri, după duelul fatidic de cu zece ani în urmă, așa că presupusese mereu că fratele său își primise în continuare indemnizația.

Ashley descoperea că cea mai mare problemă venea din faptul că nu era atât de ușor să-și recunoască public greșeala. Pentru că asta ar fi însemnat o lovitură puternică în mândrie. Și era dificil să-i fie drag cineva care îl punea într-o lumină proastă. Și tocmai din acest motiv, în clipa aceea, Luke nu-i mai era deloc drag.

Tot se mai simțea trădat de faptul că fratele său se

schimbase atât de mult. Și își amintea cu oarecare nostalgie de fratele mai mare pe care îl idolatrizase. Pe vremea aceea Luke era blajin, mereu zâmbitor, indulgent și răbdător. Iar între el și George existase dintotdeauna o distanță mult prea mare, dată de vârstă și de titlu, ca să poată avea o relație mai apropiată în anii copilăriei. În plus, acesta fusese extrem de nefericit în ultimii ani. Dar Luke fusese mereu lângă el. Mereu dispus să se joace, să-l ajute cu lecțiile, să-l asculte și să-l înțeleagă, atunci când era pedepsit pentru vreo năzbâtie. Abia atunci își dădu seama că Luke fusese cel ale cărui aprobare și iubire și le dorise mereu cel mai mult. Doar că la vremea respectivă nu înțelesese lucrurile astea.

Știuse că Luke nu mai era același om. În toți anii copilăriei și adolescenței, Ashley ascultase avid orice veste cât de mică despre fratele său, care ajungea la urechile lui – de obicei de la unchiul Theo. Și își construise o imagine mentală a unui frate elegant, chipeș, îndrăzneț și nepăsător. Iar când aflase că Luke urma să se întoarcă la Londra, se așteptase ca fratele lui să fie cel mai mare aliat al său. Așa că își închipuise că vor bea, că vor petrece, că vor juca jocuri de noroc și că vor umbla după femei împreună. Și își imaginase că toți prietenii lui îl vor invidia pentru că avea un frate mai mare atât de extravagant.

Dar Luke nu semăna deloc cu fratele pe care și-l amintea. Și nici cu reputația pe care o avea. Da, era într-adevăr extrem de elegant și fără îndoială foarte atrăgător pentru femei. Dar avea de asemenea și o reticență, o răceală și o asprime care îl uluiseră pe Ashley la început și apoi îl făcuseră să se îndepărteze de el. Luke părea chiar mai dedicat datoriei și conservării patrimoniului decât fusese tatăl său sau George. Iar dacă se gândea la cum se comportase cu biata Doris – sau cu el – avea sentimentul că nu exista nici o urmă de iubire în fratele său. Și nici un dram de compasiune. Chiar dacă știa foarte bine că și el, și Doris greșiseră, lucrurile acelea tot i se păreau pur și simplu nefirești, venind din partea lui Luke.

Luke îi spusese că va putea pleca din nou de acasă abia după ce îl va convinge că avea un motiv bun să o facă. Ashley știa că era vinovat, dar în același timp, simțea o hotărâre încăpățânată de a nu se duce să se milogească de fratele lui – sau mai exact, să nu o facă din nou. Și ce motiv bun putea găsi pentru a pleca? Habar nu avea ce voia să facă cu viața lui. Așa că

rămăsese acasă plictisit, nefericit și fără nimic de făcut.

Într-o după-amiază, rătăcea fără țintă de-a lungul râului, care șerpuia printre copacii aflați la vest de casă și curgea din ce în ce mai repede, până când ajungea să se reverse peste o pantă lungă și destul de abruptă. Priveliștea apei curgătoare – dar mai ales sunetul ei – i se păruse întotdeauna liniștitoare. Pe măsură ce se apropie de cascadă, se hotărî că se va așeza pe bolovani și va sări peste ceai. Oricum nu îi era foame.

Însă era deja cineva acolo. Fata stătea în picioare la marginea stâncii plate care se întindea peste cascadă. Era desculță și își înnodase fusta la talie, astfel încât să aibă gleznele și gambele expuse. Purta o rochie închisă, dar pe dedesubt nu avea nici crinolină, nici jupoane grele. Avea părul desfăcut și îi flutura în bucle încâlcite pe spate și în jurul feței. Chiar dacă avea o înălțime medie, părea prea înaltă pentru greutatea și silueta ei. Feminitatea ei abia începea să înflorească. Își ținea rochia ridicată și întindea un picior spre căderea de apă.

— Ar fi bine să ai grijă să nu cazi în apă, îi strigă el.

Ashley nu credea că exista într-adevăr pericolul să se înece cineva în cascadă. Asta dacă nu cumva se lovea cu capul de stânci în cădere. Cu toate acestea, știa din proprie experiență că apa era foarte rece și că, implicit, căderea în apă nu ar fi fost deloc o experiență plăcută.

Când nu primi nici un răspuns, își aminti că copila nu auzea. Se apropie încet de ea, ca nu cumva să o sperie. Emily îl văzu în cele din urmă, așa că puse piciorul înapoi pe stâncă. Apoi se întoarse și îi zâmbi. Avea un zâmbet foarte strălucitor, care semăna foarte mult cu al Annei. Fata coborî de pe stâncă, țopăi pe ceilalți bolovani și se uită în sus la el. Creștetul capului ei abia îi ajungea la bărbie.

— Ai evadat și tu, căprioară mică? o întrebă el.

Știa că nu avea nici un rost să vorbească, dar se simțea destul de prostesc să stea tăcut și să zâmbească ca un idiot.

Se gândi atunci că surdă sau nu, ochii aceia minunați ai ei aveau să frângă inimile a numeroși bărbați, peste câțiva ani. Privirea ei rămase ațintită spre buzele lui în timp ce vorbea. Apoi îi zâmbi din nou și încuviință din cap. Oare înțelegea ce spunea?

— Ai voie să te plimbi singură? o întrebă el. Unde este doica ta?

Zâmbetul ei deveni năstrușnic și îi făcu semn printre

copaci, în direcția casei.

— Îți place să stai singură? o întrebă el.

Emily întoarse capul și privi râul, copacii și cascada. Își așeză mâinile în dreptul inimii și făcu un gest larg în jurul ei, apoi își întoarse privirea spre el.

— Îți plac toate astea? Se gândi apoi că oricui i-ar fi plăcut frumusețea și singurătatea aceea. Dar nu-și putea închipui cum ar fi fost să nu poată auzi apa. Și preferi să evadezi și să vii aici să fii singură, nu?

Socotea că o deficiență de auz putea întemnița pe oricine într-o lume foarte restrânsă. Și că probabil ar fi dus la singurătate, sau chiar la însingurare. Se întrebă dacă fata aceea se simțea singură. Avea totuși un zâmbet fericit.

— Te-am deranjat, zise el. O să plec acum. Dar ai grijă.

Îi făcu un semn spre stânca pe care stătuse cocoțată, apoi dădu să plece.

Dar ea îi prinse mâna între ale ei și clătină din cap. Ashley se gândi atunci surprins că aparent exista cineva care avea nevoie de el – chiar dacă era doar un copil.

— Ce s-a întâmplat, căprioară mică? o întrebă el.

Ca răspuns, ea îl trase de mână și îl conduse înapoi către stânci. Se cățără pe bolovani și se cocoță înapoi pe stânca aceea care se întindea deasupra cascadei. Ashley se chinui să se urce după ea. Emily se așeză jos și-i făcu semn să ia loc lângă ea, apoi își lăsă picioarele să atârne peste marginea stâncii și le legănă în apă. Întoarse capul și îi zâmbi din nou.

— Asta e o provocare? o întrebă el.

Emily se aplecă ușor, cu mâinile împreunate și luă niște apă în palme. Ashley se așteptă imediat să o folosească ca să îl stropească, așa că se pregăti sufletește pentru șocul pe care i l-ar fi dat apa rece ca gheața. Dar fata doar ridică mâinile, închise ochii și își înmuie pe rând obrajii în apa rece de râu. Pe chipul ei își făcuse loc o expresie de extaz.

El se întrebă dacă oare celelalte simțuri se ascuțeau mai mult în absența unuia.

Dar oricum, era o tentație irezistibilă. Ashley își scoase pantofii și-i așeză lângă el, după care își desprinse ciorapii de sub benzile înguste ale pantalonilor lui până la genunchi și se descălță de tot. Își atârnă prudent picioarele peste marginea stâncii, apoi icni, când le băgă în apă.

— La naiba! exclamă el.

Emily îl privea și râdea de el. Scotea niște sunete ciudate și destul de greoaie.

El își trase picioarele din apă, își odihni călcâiele pe marginea stâncii și își încolăci brațele în jurul genunchilor. Emily își ridică și ea picioarele din apă, își strânse brațele în jurul lor, apoi își odihni obrazul pe genunchi. Îl privea stăruitor.

— La ce te uiți, căprioară mică? o întrebă el. Apa este rece ca gheața.

Dar ea doar îi zâmbi visătoare. Era o copilă foarte dulce. Oare câți ani avea? Parcă o auzise pe Anna zicând că paisprezece? Așadar avea doar paisprezece ani, în comparație cu cei douăzeci și doi ai lui. Era o diferență de opt ani între ei – la fel ca între el și Luke. Oare și Luke îl considerase pe el un copil? Și totuși fratele său nu se arătase niciodată neîngăduitor cu el. Nu îi lăsase niciodată impresia că avea lucruri mai bune de făcut, decât să-și petreacă timpul cu o pacoste de frate mai mic.

Ashley își întoarse chipul spre ea.

— Înțelegi ce spun, zise el, dar nu poți face să te înțeleg și eu. Este dureros, căprioară mică?

Ochii aceia extrem de expresivi și minunați se umplură de tristețe. Ashley se întrebă atunci dacă fata avea vreo cale prin care să comunice cu oamenii din viața ei. Existaseră câteva gesturi din mână mai devreme. Oare se gândise cineva – poate Anna – să se folosească de acele gesturi simple și să construiască din ele un soi de limbaj, prin care ea să poată comunica? Dar chiar și așa… oare ar fi fost posibil ca Emily să-și exprime sentimentele cele mai profunde?

Îi zâmbi apoi.

— Răspunde-mi la întrebare, zise el blând.

Ea încuviință din cap pe genunchi. Avea ochii triști.

Ashley întinse mâna și îi netezi ușor o șuviță răzleață de păr, care îi căzuse pe față. Emily zâmbi din nou și ridică mâna. Arătă cu degetul spre el, făcu o mișcare batantă, prin care-și lipea patru degete de degetul mare, apoi făcu semn spre ea. Repetă gesturile, când el nu avu nici o reacție imediată.

— Vrei să-ți vorbesc? întrebă el.

Ea încuviință din cap.

Așa că îi vorbi. Îi povesti despre copilăria lui. Despre cum se întorsese acasă în vacanță și descoperise că Luke plecase.

Despre comportamentul prostesc și imatur pe care îl avusese la Londra – dar evită să o menționeze și pe amanta costisitoare pe care nu și-o putuse permite. Și despre cât de tare se plictisea acasă. Îi vorbi despre sentimentele lui de trădare și de vinovăție.

Descoperi atunci că a se destăinui cuiva îi oferea un sentiment de mare ușurare – chiar dacă persoana cu care vorbea nu putea înțelege prea multe din ceea ce spunea și oricum nu l-ar fi putut ajuta, nici măcar dacă l-ar fi înțeles. I se părea liniștitor să aibă parte de simpatie umană. Era ceva ce îi alina singurătatea.

— Sunt o creatură jalnică și infamă, căprioară mică, zise în cele din urmă și îi rânji.

Ea clătină ușor din cap.

— Ești o ascultătoare foarte bună, zise el, conștientizând atât ironia, cât și adevărul cuvintelor sale.

Emily îi zâmbi.

După aceea Ashley nu mai zise nimic, ci rămase pur și simplu ascultând cursul rapid al apei și privind în adâncimile strălucitoare și repezi. Apoi o mână mică o prinse pe a lui. Iar el o strânse tare, primind și oferind alinare. Ea era o copilă care avea nevoie de dragoste, iar el un adult care avea nevoie de companie.

— Ashley! Ce naiba se întâmplă?

Vocea aceea rece și trufașă îi spintecă liniștea ca un cuțit. Întoarse capul și-l zări pe fratele său stând câțiva metri mai încolo, în apropierea copacilor.

Luke se apropie.

— Presupun că nu ți-a trecut prin cap că Anna o să fie aproape înnebunită de îngrijorare? zise el. Tu ai adus-o aici? Este o copilă, care trebuie să stea cu doica ei.

Dar Emily își dăduse seama că mai era cineva acolo, așa că întorsese deja capul ca să se uite la el. Se ridică în picioare și țopăi pe stânci ca un fel de creatură sălbatică și grațioasă a pădurii. Apoi întinse mâinile spre el. Luke o prinse de mâini și îi zâmbi. Ashley își dădu seama în clipa aceea că era prima dată în zece ani, când îl vedea pe fratele său zâmbind.

— Anna este îngrijorată pentru tine, draga mea, îi spuse Luke lui Emily.

Așadar înțelesese și el că Emily citea pe buze.

— Vii să luăm ceaiul? o întrebă Luke.

Ea îl luă de braț, apoi se întoarse spre Ashley și îi întinse și lui celălalt braț. Dar el clătină din cap.

— Cred că ar fi mai bine să vii, zise Luke rigid.

Ashley se încălță cu ciorapii și cu pantofii, apoi se ridică în picioare. Emily încă mai ținea brațul întins spre el. Pe chipul ei era o expresie veselă și nerăbdătoare. O luă de braț și se pomeni forțat să pornească pe lungul drum spre casă, împreună cu fratele lui – despărțiți fiind doar de un copil surdo-mut. Se întrebă atunci, oare cât de mult înțelesese Emily din tot ce îi spusese.

— La naiba, Luke, izbucni Ashley după câteva minute de mers în tăcere. Ce părere ai despre mine? Că sunt un risipitor, un parior înrăit, un bețiv și un afemeiat? Ai dreptate. Dar pe legea mea că nu sunt vreun pedofil.

Se uită apoi la fratele său peste creștetul capului lui Emily. Părea la fel de rece, de calm și de spilcuit ca întotdeauna. Avea părul dat cu pudră și se îmbrăcase elegant pentru ceai. Purta o haină verde de mătase și pe dedesubt o vestă într-o nuanță mai deschisă.

— Fir-ar să fie de treabă, Luke! zise el. Spune ceva!

— Știu că nu ești, spuse Luke, fără să se uite la el. Dar este un copil care se află în grija mea, Ashley. Și soția mea ține foarte mult la ea. În plus, are un handicap, care i-ar face imposibil să audă strigătele oamenilor care o caută sau să ceară ea singură ajutor. Este după-amiaza târziu și nopțile devin tot mai întunecate odată cu apropierea toamnei. M-a supărat… de fapt, m-a înfuriat să văd că nu ții cont de lucrurile astea. Sau de faptul că Anna ar fi foarte îngrijorată. Dar probabil te învinuiesc prea mult. Emily nu se află în grija ta. Și am încredere în tine că te vei comporta cu acest copil nevinovat așa cum s-ar comporta orice frate al meu sau orice alt domn.

Oare acela era un mod de a-și cere scuze? Ashley nu era sigur. Însă cuvintele rostite îl aruncau în postura unui frate mai mic, de la care nu s-ar fi așteptat nimeni să se comporte responsabil. Cuvintele acelea îl enervau și îl dureau. Dar îl și șocau cu adevărul lor. Ar fi trebuit să-și dea seama că probabil o mai căuta și altcineva, în afara doicii ei.

— Îmi pare rău, se auzi apoi spunând. Cuvintele nu-i ieșiră deloc ca și când i-ar fi părut cu adevărat rău. Dar măcar le rostise.

Luke nu îi răspunse o perioadă îndelungată.

— Am încredere în tine, Ashley, zise în cele din urmă. Nu la asta mă referem, când te-am văzut cu ea.

Cu toate că îl văzuse ținând-o de mână pe copilă? O, ba da,

la naiba! Chiar la asta se referise. Dar Ashley se gândi apoi că probabil ceva mai apropiat de o scuză nu putea auzi de la fratele lui.

Emily mergea tăcută între ei și îi ținea de braț pe amândoi. Se uită la ei pe rând, apoi le zâmbi fiecăruia în parte, oferindu-le zâmbetul ei senin și luminos.

Ashley se întrebă dacă fata știa ce anume se petrecuse pe deasupra capului ei. Avea o senzație ciudată că știa și că ea fusese cea care împinsese lucrurile să se desfășoare astfel. Dar era imposibil, desigur. Era un copil surdo-mut.

Luke descoperea că era destul de dificil să aibă de-a face cu o familie. Nu era obișnuit. În plus, își cultivase intenționat un soi de independență și nu îi făcea plăcere să din nou facă parte dintr-o familie. Cu atât mai mult să fie capul uneia. Uneori tânjea cu nostalgie profundă după viața lui de la Paris.

Într-o dimineață în timp ce călăreau, Anna îi vorbi despre Doris. Nu îi convenea deloc că soția lui deschidea un astfel de subiect într-un moment din zi pe care începuse să îl considere ca fiind al lor și doar al lor. Îi plăcea să călărească puțin mai în spatele ei, ca să admire priveliștea elegantă a soției lui în șa și își dorea că poată fi singuri undeva – poate la Paris – unde să nu trebuiască să se preocupe și pentru alte persoane în afară de ei doi. Ajunsese să conștientizeze bucuria pe care i-o oferea o astfel de dimineață. În curând, sarcina ei va fi atât de înaintată, încât va fi nevoit să îi interzică cu totul să mai călărească. Iar atunci va putea călări singur. Dar perspectiva aceea i se părea surprinzător de neatrăgătoare.

Se baza pe Anna să aducă lumină în viața lui, așa că nu-i convenea deloc că introducea un subiect serios în discuția lor.

— Luke, zise ea, dintr-odată. Doris este nefericită.

De parcă nu observase asta și el. De parcă nu-l neliniștise asta și pe el – deși știa că nu avea nici un motiv să se învinovățească.

— Stă supărată ca un copil bosumflat și așteaptă să fie băgată în seamă, zise el, mai rece decât intenționase.

— Exact asta spune și mama ta, rosti Anna încet.

Așadar și mama lui o ignora cu răceală pe Doris? Îi stătea în fire să procedeze așa. Păi și atunci asta însemna că el era ca mama lui? Oare ajunsese să semene cu ea de-a lungul anilor? Își

amintea cum Doris călărise cu el în șa, când era mică, chiar dacă părinții lor o certaseră întotdeauna, spunându-i că numai bebelușii împărțeau un cal cu frații lor. Dar el o încurajase, pentru că îi plăcuseră mereu pălăvrăgelile ei. Abia atunci își dădu seama că și el fusese un copil singuratic, care se bucurase de adorația oferită de sora și de fratele lui mai mici. Își amintea că odată, în timp ce călărea cu capul sprijinit la pieptul lui, Doris îi spusese că avea de gând să se căsătorească cu el, când se făcea mare. Probabil avea cinci ani la vremea aceea.

— Nu cred că pot face ceva ca s-o ajut, doamnă, îi zise Annei. Nu puteam să fac altceva decât să pun capăt acelei asocieri și s-o trimit acasă, ca să previn alte comunicații clandestine și o posibilă repetare a încercării de a fugi cu el. Și nu îmi pare rău că am procedat așa.

— Nu, zise Anna, ai făcut bine că ai salvat-o de ea însăși. Dar…

— Dar ce? Nu avea nevoie ca Anna să joace rolul conștiinței lui. Și spera să nu încerce să facă asta.

— Cred că Doris are impresia că de fapt încercai să te aperi pe tine de consecințele unei asemenea legături. Pe tine și mândria familiei, zise ea. Cred că are impresia că nu o iubești, Luke.

„Nu te poți căsători cu mine, Dor!“ îi spusese chicotind surorii lui de cinci anișori. „Eu sunt fratele tău.“ „Dar te iubesc mai mult decât pe oricine altcineva pe lume“, protestase ea și îl privise cu ochi îndureraţi. „Mai mult decât pe mama și pe tata, și pe George. Și puțin mai mult decât pe Ashley!“. Iar el îi îmbrățișase trupul firav, cu un singur braț. „Și eu te iubesc“, îi spusese atunci. „Mai mult decât pe oricine altcineva, în afară de Ash“ – chiar dacă îl adorase și pe George. „Vă iubesc pe amândoi la fel de mult. Și ne vom iubi mereu într-un fel special, pentru că suntem frate și soră.“ Iar ea se cuibărise din nou la pieptul lui, în timp ce el ghidase calul. „O să îi cer voie regelui“, zisese ea apoi. „El o să mă lase să mă căsătoresc cu tine, Luke.“

Se instalase o tăcere îndelungată între el și soția lui.

— Ei bine? îl îndemnă ea, pe o voce destul de tensionată. O iubești?

— Nu știu nimic despre iubire, Anna, îi răspunse el. Ți-am spus asta foarte clar, din dimineața nunții noastre. Nu pot decât să îndeplinesc cât de bine pot responsabilitățile pe care le am aici. Ai face bine să reții că nu are rost să faci apel la niște sentimente

pe care nu le am.

Ea nu îi răspunse, dar după o altă scurtă tăcere dădu pinteni calului, mai întâi pentru un mers mai ritmat, apoi pentru a porni la galop. El ținu pasul cu ea, iar apoi o dădu jos de pe cal în tăcere, odată ce se întoarseră la grajduri. Nu știa dacă acel galop fusese o sfidare intenționată a ordinului său. Cu toate acestea, nu o mustră. Pentru că știa că și-ar fi îndreptat mânia spre persoana nepotrivită. Anna îi arătase propria sa neputință și el detesta să fie făcut să se simtă vinovat.

Îl deranja faptul că ea își propusese să fie conștiința lui. Doris era sora lui. Familia lui. Și se va ocupa de ea, așa cum considera de cuviință. Nu avea nevoie de imboldul ei pentru a acționa. Avea nevoie de Anna pentru… Se încruntă brusc. Nu, era nedrept din partea lui. Avea nevoie de ea pentru mai mult de atât. Avea nevoie? Se încruntă din nou, când conștientiză cuvântul pe care îl alesese mintea lui.

Și în cele din urmă chiar încercă să vorbească cu Doris. Însă făcu greșeala de a o chema în biroul lui și de a se retrage în spatele mesei de lucru, când veni. Desigur, nici ea nu ajută în vreun fel lucrurile, când refuză să ia loc pe scaunul oferit, din fața biroului. Îi spuse în schimb că prefera să stea în picioare. Și exact asta făcu, stabilind astfel o relație disciplinară părinte–copil, înainte de a se spune ceva important.

— Ești nefericită, spuse el.

Ea începu să râdă.

— Doris, zise el. A fost un lucru inadmisibil. Chiar și dacă te-ai fi putut adapta să trăiești în sărăcie și să îți pierzi statutul și, odată cu el, tot luxul cu care ai fost înconjurată de la naștere, tot nu ai fi putut fi fericită cu Frawley. Voia averea ta, mai mult decât te voia pe tine.

— Chiar și așa, poate că m-a vrut mai mult decât am vrut eu să vin aici, zise ea. Exista o răceală inconfundabilă în ochii și în vocea sa.

— Locul tău este aici, zise el. Ai o familie aici. Ești sora mea. Nu crezi că a fost dispus să ia bani – cinci mii de lire sterline – ca să renunțe la a-ți mai face curte?

— Poate că tu nu ai cunoscut niciodată sărăcia lucie, zise ea. În cazul acesta chiar și cinci mii de lire pot fi o ispită copleșitoare. Dar fără îndoială ție ți se pare o sumă mizeră.

— La naiba, Doris! exclamă el, încruntându-se. Chiar îi iei apărarea?

— Îl urăsc, tocmai pentru că te cred, spuse ea cu calm. Dar pe tine te urăsc și mai mult pentru că l-ai ispitit și ai scos la iveală această slăbiciune din el.

Luke bătu darabana pe birou.

— Mă urăști pentru că te-am salvat de un viitor nespus de îngrozitor, zise el.

— Da, răspunse ea, fără a-i oferi nici o explicație suplimentară.

„Te urăsc!“, îi spusese cândva. Probabil că avea doar opt ani la vremea aceea. Un câine bătrân, la care ținea foarte mult, se îmbolnăvise și suferea enorm. Iar Luke o ținuse intenționat departe, în timp ce bietul animal era împușcat și îngropat. Ea fusese înnebunită de durere la întoarcere, mai ales pentru că descoperise că fratele ei știuse ce se întâmpla și o ținuse departe de acolo. „Te urăsc. Nu o să te mai iubesc niciodată.“

Cum gestionase situația atunci? O prinsese și o îmbrățișase strâns la piept, în timp ce ea țipase și se luptase să scape. Și o ținuse strâns în brațe, până când izbucnise în lacrimi. Iar apoi o legănase și plânsese odată cu ea – în ciuda celor nouăsprezece ani ai lui. Apoi o dusese în camera ei, unde o ținuse în poală, până când adormise și o putuse așeza ușor pe patul ei.

Asta făcuse atunci. Dar în clipa aceea era altceva. În momentul acela bătea darabana pe birou și o privea cu ochi întunecați.

— O să rămâi aici peste iarnă, zise el. Poate că anul viitor o să-ți dau voie să te întorci în oraș. Până atunci o să-l uiți pe Frawley și vei fi gata să cunoști un domn mai eligibil.

Intenționase ca vorbele lui să fie împăciuitoare.

Ea afișă atunci un zâmbet strâmb.

— Pot pleca acum?

Luke încuviință din cap.

Dădu să plece, dar se opri înainte de a ieși pe ușă.

— Întotdeauna am crezut că cel mai rău lucru din lume ar fi să nu te mai văd niciodată, zise ea. Dar m-am înșelat. S-a dovedit că întoarcerea ta acasă a fost cel mai rău lucru cu putință. Sper ca Anna să aibă un fiu. Sper să aibă mulți fii. Pentru că sunt șanse mari să-l pierd și pe Ashley, dacă devine vreodată duce.

Și mai era și Henrietta.

— Luke, îi spuse Anna într-o zi, după ce se așeză pe pat și el o acoperi cu pături. Luke observase că era obosită după o vizită de la amiază și insistase să o aducă în camera ei, ca să se odihnească. Henrietta consideră că ar trebui schimbate mobila și draperiile în unele dintre camere. E de părere că și conacul ar trebui să reflecte faptul că ne aflăm la mijlocul secolului al XVIII-lea. M-a rugat să discut cu tine pe tema asta.

Luke se așeză atunci pe marginea patului.

— Și tu ce părere ai despre asta? o întrebă el.

Anna șovăi o clipă.

— Îmi place atmosfera de antichitate și eleganță de aici, zise ea. Nu-mi place ideea de a schimba ceva. Dar pot să înțeleg la ce se referă.

— Vom face întocmai după cum îți dorești tu, zise el.

— Dar este ceva ce a plănuit împreună cu soțul ei, spuse Anna, părând extrem de amărâtă. Cred că situația aceasta i se pare destul de dificilă, chiar dacă a fost mereu amabilă și jură că e încântată să mă aibă aici. Poate ar trebui să...

Luke se aplecă spre ea.

— Poate ar trebui să nu uităm că tu ești ducesa mea, doamnă, zise el. Și nu Henrietta. Nu vom schimba în nici un fel mobilierul sau draperiile din casă. Asta este decizia mea, făcută la recomandarea ta. Și nu se va schimba.

Anna îl privi nesigură.

— Este prietena mea, spuse ea. Nu vreau să fie nefericită din cauza mea, Luke. Mi-a povestit ce s-a întâmplat, spuse și-și mușcă buza. Și de ce s-a căsătorit cu fratele tău și nu cu tine.

Luke se îndreptă de spate.

— Cred că era inevitabil, zise el. Trebuia să afli mai devreme sau mai târziu. Dar s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Totul este de domeniul trecutului.

Anna zâmbi slab.

Și în loc să discute problema în continuare – așa cum se gândea că ar fi trebuit –, Luke se ridică în picioare și părăsi camera, fără nici un cuvânt în plus. Dar de fapt nici nu mai avea nimic altceva de spus. În plus, prefera să nu discute cu Anna despre astfel de lucruri. Anna era prezentul și viitorul lui. Nu voia să ajungă să fie încurcată în trecutul său.

Dar mai era Henrietta. Mereu Henrietta. Dacă ieșea singur

să călărească o întâlnea pe ea. Dacă ieșea singur să se plimbe, din nou se întâlnea cu ea. Dacă era în bibliotecă, sau în orice altă cameră din conac, ea i se alătura acolo. Întotdeauna din întâmplare. Și era mereu tulburată de faptul că Luke se afla într-un anumit loc, la un anumit moment dat.

Își dădea seama că de fapt totul era plănuit. La fel ca acea primă întâlnire de la pârleaz. Henrietta nu își împietrise inima așa cum făcuse el. Îi spusese că suferise în fiecare zi a căsniciei ei și în fiecare zi de atunci. Și nu putea sta departe de el nici măcar când știa că era căsătorit și că oricum nu s-ar fi putut căsători cu ea, chiar dacă nu ar fi fost. Era nefericită când se afla în apropierea lui, dar totuși nu putea sta departe.

Dar cum rămânea cu sentimentele lui? Oare mai era încă atras de ea? Da, cu siguranță era. Dar în fond, Henrietta era o femeie foarte atrăgătoare. Și chiar și o minte obiectivă trebuia să recunoască asta. Dar oare încă o mai iubea în adâncul sufletului? Oare încă mai era capabil să iubească?

Nici măcar el însuși nu știa răspunsurile la aceste întrebări. Dar trăia cu groaza că le va descoperi. Și trăia cu groaza acelor întâlniri premeditate. Și se temea de ce s-ar fi putut alege de ele, dacă lăsa garda jos chiar și pentru o clipă. Cu toate acestea, nu-și putea exprima nemulțumirea față de Henrietta. Avusese deja parte de prea multă suferință în viața ei.

Henrietta călărise singură la Wycherly ca să-l viziteze pe fratele ei. Avea obiceiul de a călări singură și de a merge în vizită, tot singură. Neliniștea devenise o a doua natură pentru ea de când... ei bine, de când făcuse niște alegeri nesăbuite și dezastruoase, cu mulți ani în urmă.

Tocmai îi spusese fratelui ei că i se părea insuportabil să-l aibă pe Luke înapoi acasă. Cândva îi aparținuse ei și numai ei și fusese precum lutul în mâinile sale. Își amintea cum plânsese în brațele ei când îi spusese că trebuia să se mărite cu George. Își amintea că de dragul ei, îl provocase la duel pe George și că aproape îl omorâse. Se întrebase mereu ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi reușit să-l ucidă. Oare s-ar fi putut căsători cu el atunci? Dar oare chiar ar fi făcut-o?

Dar i se părea insuportabil ca el să fie înapoi acasă. Știuse de la început că nu s-ar fi putut căsători niciodată, dar își închipuise că vor trăi împreună la Bowden, ca duce și ducesă –

chiar dacă nu erau căsătoriți. Se imaginase stăpână la Bowden Abbey și făcând orice voia acolo – lucru pe care George nu i-l permisese niciodată. Iar pe Luke și-l imaginase îngăduitor și îndrăgostit de ea până peste cap. Nu crezuse niciodată toate poveștile pe care le auzise despre el.

Cu toate acestea, el se întorsese acasă cu o soție. Și îi era imposibil să știe dacă ținea sau nu la ea. Dar era clar că intenționase ca Anna să fie noua stăpână de la Bowden. Și o mai și lăsase grea.

Călărea singură spre casă pe drumul întunecat și întortocheat de pe moșia fratelui ei și privea absentă cărarea care se întindea în fața sa. Nu va uita niciodată dezamăgirea pe care o trăise când născuse un copil mort. Și nu va uita niciodată ce îi spusese George, în felul său brutal obișnuit. Că se bucura. Că nu fusese niciodată mai fericit de ceva în toată viața lui. Că se va asigura că nu va mai avea niciodată șansa de a purta în pântece un copil de-al lui.

Cu un zâmbet ciudat și diform pe chip, George îi spusese că Luke va fi moștenitorul său.

Iar acum Luke chiar moștenise titlul.

Henrietta ridică brusc capul și toate acele amintiri neplăcute dispărură. Pe aleea din fața ei se afla un cal, care stătea complet nemișcat. Călărețul era un om înalt și slab și complet învăluit într-o mantie lungă și neagră. Și purta tot o mască neagră, care-i acoperea mai mult de jumătate din față și un tricorn tras pe frunte.

— Doamnă, zise el încet. Te-am speriat.

Henrietta se gândi indignată că era un tâlhar pe moșia lui William. Ridică bărbia și se încruntă la el. Mai bine murea, decât să-i arate că îi era frică de el.

— Ce vrei? întrebă ea. Nu am nimic de valoare cu excepția inelelor pe care le port și a câtorva monede din săculeț. Fratele meu o să te spânzure.

Bărbatul părea destul de atrăgător când zâmbea.

— Nu vreau nimic din ce îți aparține dumitale, ducesă de Harndon, zise el și o făcu pe Henrietta să ridice din sprâncene, uimită. Poate că vreau doar să-ți restitui ceva ce-ți aparține de drept.

— Oh? Henrietta era intrigată, dar și indignată. Pleacă de aici, omule, zise ea, brusc. Nu o să primești nimic de la mine azi.

Dar el se aplecă ușor în șa și îi zâmbi din nou.

— Nu mă miră deloc faptul că ducele este îndrăgostit de dumneata, doamnă, spuse el.

— Cred că ai greșit ducesa, omule, răspunse ea. Și acum te rog să mă scuzi.

Dar în clipa aceea, el își conduse calul lângă ea, atât de aproape, încât aproape li se atinseră genunchii. Ochii lui o studiau cu interes printre fantele măștii.

— Am nevoie doar de puțin ajutor din partea dumitale, doamnă, zise el.

Henrietta se gândi că un tâlhar mascat, călare, avea o aură inconfundabilă de masculinitate. Și o privea cu o apreciere fățișă. Iar ei îi lipsise foarte mult timp admirația unui bărbat. Desigur, nepunându-i la socoteală și pe moșierii locali – dar aceștia nu meritau deloc atenția ei.

— Ducele are o soție, spuse tâlharul, care s-a căsătorit cu el din motive necinstite.

— Anna? se miră Henrietta.

— Anna, da, zise el încet. Și îl va părăsi mai devreme sau mai târziu.

Henrietta se încruntă atunci și uită de aerul distant și disprețuitor pe care-l afișa.

— Este cumva...

— Ah, nu. Privirea lui o mângâie ușor de la pălăria de călărie pe care o purta până la decolteul costumului ei de echitație. Nu există nici un soi de atașament romantic între mine și doamnă. Îmi doresc doar să-l eliberez pe duce de o povară, în interesul justiției. Iar dumneata mă poți ajută, doamnă.

— Eu? De obicei, Henrietta purta o eșarfă la piept pentru a-și proteja decența. Dar era mândră de pieptul ei și în clipa aceea se bucura că nu-și pusese eșarfa. Cum așa, domnule?

— Dă-mi voie să îți explic, zise el.

Dar înainte de a spune altceva, îi luă mâna dreaptă între ale lui, îi trase ușor mânușa și apoi duse încheietura ei dezgolită la buzele lui. O sărută mai întâi pe exteriorul încheieturii, apoi pe interior. Iar ea simți vârful limbii lui pe partea interioară.

Henrietta se cutremură de plăcere.

— Cine ești? întrebă ea.

El îi zâmbi.

— Două întrebări una după alta, doamnă, spuse el. Hai să

ne ocupăm mai întâi de prima. A doua nu are nici o importanță.

capitolul 16

Anna cedase tentației. Când Luke își strecurase ușor brațul de sub capul ei și-și desprinsese trupul de al său, ca să se trezească pentru plimbarea lui matinală obișnuită, ea mormăise nemulțumită și deschisese ochii.

— Culcă-te la loc, îi sugerase el, după cum făcea în majoritatea dimineților.

Iar în acea dimineață, se rostogolise înapoi în căldura lăsată de trupul lui pe pat și adormise la loc. Așa că ratase plimbarea lor de dimineață – care era partea ei favorită a zilei.

În momentul acela stătea la fereastra dormitorului ei. Privea absentă grădinile care își pierdeau repede culoarea și copacii îndepărtați care dădeau semne ale schimbării anotimpului. Cineva intrase în cameră și făcuse focul în șemineu. Probabil dormise foarte profund, dacă nu auzise nimic. Dar la urma urmei, dormea pentru doi, își aminti apoi ca o scuză pentru faptul că trândăvise până târziu.

Își puse mâna pe pântec. Se îmbrăcase cu cămașa de noapte după ce se ridicase din pat. Dar putea simți umflătura aceea îmbucurătoare, chiar și prin țesătura subțire. Luke o atinsese pe burtă noaptea trecută – după cum făcea tot mai des în ultima vreme – și afirmase că probabil își pierduse talia pe undeva.

Lunile de căsătorie îi aduseseră destul de multă mulțumire. Copilul pe care-l purta în pântec devenise o ființă reală, pe care o putea simțea și fizic, nu doar mintal. Și se confrunta din ce în ce mai mult cu oboseală, o foame nesățioasă, greutate în mișcare și creșterea burții. Dar se bucura de maternitatea iminentă cu toată recunoștința profundă a unei femei care se așteptase să rămână fată bătrână pentru tot restul zilelor.

Trecuseră mai bine de trei luni. Și erau acasă de mai mult de două luni. Începuse să creadă în libertate. Și începuse să creadă și în fericire.

Toate lucrurile mergeau bine în gospodărie. Își ocupa timpul cu îndeplinirea îndatoririlor care veniseră odată cu statutul de ducesă a lui Luke și considera că o plăceau toți angajații soțului ei. Se împrietenise de asemenea cu toți vecinii și organiza frecvent serate, petreceri cu jocuri de cărți și ceaiuri dansante neprotocolare pentru tineri. Și accepta entuziasmată toate invitațiile pe care le primea. Simțea tot mai mult că vecinii ajunseseră să-l accepte din nou pe Luke – chiar dacă la început se arătaseră oarecum neîncrezători.

Emily părea mai fericită acolo decât fusese acasă. Luke se dovedise neașteptat de drăguț cu ea, iar Emmy îl plăcea destul de mult. În plus, sora ei găsise un erou în Ashley și îl urma peste tot, ori de câte ori avea ocazia. Anna se scuzase și îi spusese acestuia să nu o lase pe fată să devină o pacoste pentru el, dar Ashley îi răspunsese că o plăcea pe copilă și că se bucura de compania ei. Adesea nici nu mai era nevoie ca Emily să se țină după el – pentru că o ducea din proprie inițiativă la plimbare sau chiar la călărie. Dar întotdeauna cu permisiunea Annei și a doicii sale. Erau o pereche absolut înduioșătoare – copila surdo-mută și tânărul singuratic și nefericit. Și amândoi păreau să găsească un soi de mulțumire unul în compania altuia.

Anna nu reușise să aprindă nici o scânteie între Agnes și Ashley, în ciuda faptului că încercase subtil să îi aducă împreună. Deși era foarte frumoasă, Agnes continua să fie timidă în prezența bărbaților chipeși – iar Ashley era extrem de chipeș. Desigur, mai erau și alți tineri chipeși în vecinătate și unii chiar se arătaseră interesați de ea. Cu toate acestea, Agnes părea să îl prefere pe banalul, plictisitorul și destul de corpolentul Lord Severidge – fratele Henriettei. Și în ciuda faptului că omul nu știa să vorbească despre altceva în afară de fermele, caii și câinii lui de vânătoare, Agnes putea sta lângă el la masă în timpul cinei, ascultându-l și discutând cu el cu un interes vizibil.

Anna se gândea că probabil va fi o căsătorie bună, dacă se ajungea vreodată să se discute despre asta. Dar, Doamne, cât de plictisitoare ar fi fost căsnicia lor! Zâmbi când îi veni în minte acel gând. Indiferent cu cine se va căsători Agnes, va fi alegerea ei și numai a ei. Și dacă alegea să se căsătorească cu un bărbat

plictisitor, atunci ea nu se va opune. Totuși nu înțelegea cum ar fi putut să-l prefere cineva pe William lui Ashley. Nu că Ashley s-ar fi arătat vreun pic interesat de sora ei, desigur. Dar Anna bănuia că Ashley era mult prea tânăr ca să fie interesat de orice căsătorie. Și în plus era nefericit și nehotărât. Bietul Ashley!

Doris era și ea nefericită – chiar dacă era puțin mai liniștită decât fratele ei. În plus, în continuare nu exista nici un soi de comunicare între ea și Luke. Anna încercase să-i explice o dată soțului ei că sora lui se simțea neiubită. Însă în clipa aceea nu dorea să-și amintească răceala răspunsului lui. Totul i se părea foarte trist. Dar măcar prietenia dintre Doris și Anna revenise pe un făgaș normal.

Și la un moment dat, în timpul unei discuții, Doris chiar deschisese subiectul Ranelagh și recunoscuse că nimic din tot ce se întâmplase nu fusese vina Annei.

Iar prietenia ei cu Henrietta nu se răcise în nici un fel, în ciuda neliniștii de care dăduse dovadă femeia în după-amiaza în care îi povestise despre trecut. Și chiar dacă îi vorbise o dată lui Luke despre asta, Anna era foarte hotărâtă să lase trecutul în urmă. Pentru că nu avea nimic de-a face cu prezentul lor.

Anna încerca să nu se gândească nici la trecutul ei. Iar noua ei casă, sarcina avansată și mulțumirea aceea profundă și nou-descoperită cu siguranță o ajutau în acest sens. Simțea că își recăpăta treptat sănătatea mintală și fizică.

Și totuși, era ceva ce nu putea dura, desigur.

În dimineața aceea, Anna o auzi pe camerista sa la ușa dormitorului, înainte să fie chemată, așa că se întoarse de la fereastră, chiar în clipa în care fata ciocăni și deschise ușa timid.

— A sosit o scrisoare pentru dumneavoastră, doamnă, zise ea. A fost adusă de un mesager particular, care a insistat să vă fie adusă personal.

Anna își aminti că în timp ce stătuse la fereastră, apăruse pe alee un călăreț necunoscut și apoi plecase în decurs de câteva minute. Nu băgase asta prea mult în seamă la momentul respectiv. Și probabil că în clipa aceea, necunoscutul dispăruse deja printre copaci.

Dar știa de la cine era. Luă scrisoarea și se uită la scrisul de pe plic, chiar dacă nu mai era nevoie s-o facă. Știa deja cine era expeditorul.

— Mulțumesc, Penny, zise ea. O să vreau să mă îmbrac în

curând. Poți să revii peste o jumătate de oră?

— Da, doamnă, zise fata, făcu o reverență și apoi se retrase, închizând ușa în urma sa.

A trecut mult timp, Anna mea, îi scrisese el. *Uneori îmi regret decizia de a te lăsa să te căsătorești. Dar răbdarea ne va aduce amândurora o fericire infinită și desăvârșită. Am auzit că porți în pântec moștenitorul lui Harndon.*

Anna își lipi mâna de burtă și închise ochii pentru câteva clipe. Se simțea dintr-odată amețită și înfrigurată.

Dar ești frumoasă chiar și în această stare de maternitate iminentă, continua scrisoarea. *Acum două dimineți, când te plimbai prin grădină, păreai o parte din natură cu rochia ta verde de dimineață... aceea din satin, cu pelerină mai închisă la culoare. Iar tânărul Collins te-a admirat aproape până în punctul indiscreției la serata organizată de mama sa, când purtai rochia aceea albastră elegantă. Vezi tu, nu sunt niciodată prea departe de tine, Anna mea.*

Fu pe punctul să leșine. Dar avea mușchii mult prea încordați, ca să se prăbușească. Simțea că era privită pe ascuns din spatele fiecărui copac. Dar nu se putea întoarce.

Să nu uiți, îi scrisese în continuare, *că ducele de Harndon te are doar cu titlu de împrumut. A fost doar un mic test, Anna mea... te rog să mă ierți. Există în continuare problema acelei datorii neachitate, care trebuie plătită. Vezi tu, două sute de lire sterline nu sunt o sumă mare. La mai puțin de o sută de metri vest de porțile de la intrarea în Parcul Bowden se află o cabană veche de vânătoare. În pragul ușii este un bolovan mare. O să găsești factura acolo astăzi. Poți să o iei, Anna mea, și să o înlocuiești cu banii. După aceea voi considera datoria achitată. Până la lăsarea serii, te rog.*

Servitorul tău, Blaydon

După câteva minute, Anna îndoia la loc scrisoarea, cu mâni doar puțin tremurânde. Era obișnuită cu astfel de scrisori. Răscumpărase în același mod multe dintre datoriile tatălui ei. Dar știa că mai existau încă suficient de multe, ca să o țină în sclavie pentru tot restul vieții ei. Cu toate acestea, nu era vorba doar despre datorii. Dacă ar fi fost numai asta, s-ar fi dus de îndată să-l implore pe Luke să-i dea banii necesari să le achite. Și știa că soțul său le-ar fi plătit de dragul ei – chiar dacă în clipa aceea, Victor era cel care ar fi beneficiat de gestul său și nu bietul ei tată, care era mort de mult. Și nici vreuna dintre fete. Charlotte era căsătorită. Iar Agnes și Emmy erau în siguranță la Bowden.

Da, dacă ar fi fost numai datoriile acelea, s-ar fi dus îndată

să-l implore pe Luke să le achite. Și și-ar fi salvat mândria, insistând să îi înapoieze banii, puțin câte puțin, din indemnizația ei. Și atunci i-ar fi putut spune adevărul și fratelui ei. Bietul Victor! El nu știa despre amploarea datoriilor și credea că tatăl lor le plătise pe toate, prin vreun miracol, înainte de a muri. Și atunci Victor i-ar fi putut înapoia treptat banii soțului ei.

Chiar dacă datoriile erau foarte mari, lui Luke nu i-ar fi lipsit banii aceia. Doar îi spusese că avea două averi enorme. În plus, era sigură că nu ar fi refuzat-o.

Dar nu era vorba numai despre datorii. Acestea reprezentau doar o mică parte din problemă. Le răscumpărase pe majoritatea – chiar dacă pe aproape nici una dintre ele cu bani. Pălăvrăgise senină cu vecinii săi de la Elm Court și le distrăsese atenția acestora la petreceri sau la serate, în timp ce el furase podoabe neprețuite și bijuterii. Îi fermecase pe domni în timpul partidelor de cărți – flirtând din spatele evantaiului, expunând accidental prea mult din decolteul ei sau zâmbindu-le cu căldură – și le distrăsese atenția de la joc, în timp ce el trișase și îi ușurase de mici averi. O dată, chiar îl și acompaniase într-un orășel unde nu o cunoștea nimeni și se tocmise singură cu un bijutier pentru vânzarea unor podoabe – pe care el le furase de la vecinii și prietenii ei.

După astfel de ocazii, el obișnuia să îi returneze una sau mai multe dintre facturile tatălui ei. Uneori chiar împachetate sub formă de cadou.

Iar misterul dispariției a atât de multe obiecte de valoare din vecinătate nu fusese niciodată deslușit. Cu toate acestea, Sir Lovatt Blaydon îi spusese că avea mulți „martori“, care puteau să ateste faptul că Anna fusese hoața. Și că mai avea și doi martori care erau dispuși să depună mărturie că era o criminală – că îl împinsese pe tatăl ei de pe acoperișul casei lor. Și va părea ca și cum ar fi avut un motiv pentru toate acele infracțiuni. Pentru că toată lumea știuse că tatăl ei fusese în pragul ruinei. Toată lumea ar fi crezut că furase ca să prevină falimentul familiei și că îl ucisese pe tată ei, pentru a evita să se mai adune și alte datorii.

Toată lumea știa că era extrem de devotată fratelui și surorilor ei.

Așa că nu se putea duce la Luke. Pentru că nu era doar problema simplă a achitării datoriilor. Acestea reprezentau doar mijloacele prin care o avea la mână Sir Lovatt – din motive

ascunse, care depășeau puterea ei de înțelegere.

Datoriile acelea nu vor fi achitate niciodată. Nu ar fi ajutat-o la nimic nici chiar să se ducă la Luke și să-l convingă să le răscumpere pe toate. În plus, dacă s-ar fi dus să vorbească cu el ar fi riscat să stârnească mânia lui Sir Lovatt. Și era foarte posibil ca acesta să pună în sfârșit în aplicare toate amenințările făcute. Și atunci Luke ar fi crezut că se căsătorise cu o femeie despre care martorii puteau demonstra că era o hoață și o criminală – și adevărul era că, în realitate, chiar era complice la toate acele infracțiuni. Și în consecință, nici toată averea și poziția lui Luke nu ar fi putut-o salva de la spânzurătoare.

Anna se duse atunci în salonul ei privat. Într-un sertar al biroului erau bani. Suficienți bani. Luke insistase să îi primească în ciuda faptului că ea îi spusese că nu prea avea pe ce să îi cheltuiască acolo la Bowden. Se așeză și numără două sute de lire.

Își lipi apoi fruntea de birou și închise ochii. Inspiră și expiră de mai multe ori, luptându-se cu greața și cu senzația de leșin. Rochia ei verde de dimineață. O purtase când se plimbase prin grădină cu Henrietta și cu Emmy. Iar rochia albastră de seară o purtase la serata organizată de familia Collins, unde tânărul Cecil Collins o atinsese și o stânjenise destul de mult cu admirația sa copilărească – lucru care îl amuzase copios pe Luke. Oare de unde știuse? Se ridică în picioare hotărâră și se duse în dormitor să o cheme pe camerista ei. De ce să mai aștepte să treacă întreaga jumătate de oră?

Era o zi frumoasă, dar ușor răcoroasă, din cauza aerului de toamnă. Iar Emily era afară, ca de obicei. Îi plăcea foarte mult să petreacă timp în aer liber și nu îi era deloc dificil să evadeze de lângă doica ei, mai ales de vreme ce avea paisprezece ani și era aproape adultă. Era singură în dimineața aceea, întrucât Ashley plecase să-și viziteze niște prieteni. Și nu o deranja niciodată să rămână singură, cu toate că îl iubea pe Ashley ca pe ochii din cap. Fusese singură aproape toată viața ei, dar cu toate acestea, nu se simțise niciodată solitară. Știuse mereu că era iubită – mai ales de către Anna.

Exact în clipa în care gândi lucrurile acelea, o văzu pe Anna în depărtare, ieșind din casă. Chipul i se lumină imediat și făcu câțiva pași grăbiți în direcția surorii ei. În ultima vreme, era din ce în ce mai dificil să o aibă pe Anna doar pentru ea. Sora ei

era aproape mereu cu Henrietta sau cu un alt membru al noii ei familii. Sau cu Luke. Emily îl iubea foarte mult și pe Luke, dar îi părea rău că era un om atât de nefericit. Totuși, se bucura foarte mult că sora ei se căsătorise cu un bărbat atât de chipeș, elegant și blând. Iar Luke avea într-adevăr un suflet foarte bun, chiar dacă Ashley nu credea asta.

Dar Emily se opri, înainte s-o vadă sora ei. Își putea da seama că nu voia companie. Anna se uită în jur pe furiș, de pe terasă, apoi se grăbi să traverseze grădinile. Mergea cu capul plecat și nu se bucura deloc de împrejurimi. Era clar că avea o destinație anume în minte. Și se ducea acolo singură și pe jos.

Emily se încruntă. Ceva din comportamentul surorii ei îi amintea de... Doamne, aproape că uitase! Știa care era cea mai mare fericire din viața Annei. Îl iubea din tot sufletul pe Luke și urma să aibă un copil cu el. Iar Emily aproape că uitase de cea mai mare nefericire a surorii sale. Sau cel puțin o îndepărtase din minte, presupunând că totul se terminase. Cu toate acestea, în clipa aceea, exista ceva ciudat în comportamentul Annei...

Emily se pomeni urmărind-o pe sora ei și având grijă să stea ascunsă, ca să nu fie descoperită. Nu era un lucru tocmai ușor de făcut pe pajiștea întinsă de dincolo de grădini, însă din fericire pentru ea, Anna nu se mai uită deloc în jur. Se grăbea să înainteze și ținea privirea ațintită spre cărarea din față. Iar după ce ajunseră în pădure, Emily o putu urmări mai îndeaproape.

Oare unde se ducea? Se grăbea printre copaci cu un scop, dar se afla mult prea departe de alee și de porți, ca să meargă în sat. Emily știa că undeva în apropiere se afla o veche cabană de vânătoare. O descoperise în timpul uneia dintre plimbările ei și se gândise că putea fi un refugiu confortabil, unde să stea și să mediteze în liniște, în zilele friguroase sau ploioase. Doar că găsise ușa încuiată și îi fusese frică să spargă vreuna dintre ferestrele mici – chiar dacă era o clădire veche și dărăpănată.

Spre surprinderea ei, înțelese în foarte scurt timp că aceea era într-adevăr destinația Annei. Cu toate acestea, sora ei nu o găsi cu ușurință și rătăci prin pădure câteva minute. Iar când ajunse într-un sfârșit la cabană, Emily se ascunse după un copac și privi. Sora ei se apropie șovăielnică și uitându-se în toate direcțiile. Era aproape de parcă s-ar fi așteptat să tragă cineva în ea de la vreuna din ferestre sau din spatele vreunuia dintre copacii din apropiere. După aceea se aplecă repede și ridică un

colț al pietrei grele care zăcea în pragul ușii.

Emily nu putea vedea că se afla ceva dedesubt. Părea să fie o bucată de hârtie. Anna se ridică, privi în jur grăbită, apoi scotoci prin fanta rochiei ei deschise și căută într-unul din buzunarele jupei sale. Scoase ceva ce adusese în schimbul acelei hârtii, se aplecă la loc și îndesă acel ceva sub piatră. După aceea se ridică, se întoarse și aproape că fugi înapoi, în direcția casei. Emily se lipi și mai mult de copac, ca să nu o vadă sora ei. Cu toate acestea, întrezări chipul Annei. Era palidă și părea speriată.

Inima i se făcu cât un purice. Emily închise ochii și-și sprijini o clipă fruntea de trunchiul copacului. Așadar, era adevărat. Totul va începe din nou. Simțea asta.

Primul ei instinct fu acela de a se grăbi la ușa cabanei, ca să vadă ce ascunsese Anna sub bolovan. Dar ezită o clipă și precauția o făcu să rămână pe loc. Iar câteva minute mai târziu se bucură că rămăsese unde era. Din cealaltă parte a pădurii ieși un străin. Omul se grăbi la cabană, se ghemui în fața ușii, ridică bolovanul, scoase ce era ascuns acolo și cercetă cu mare atenție. Emily putea vedea că număra niște bani, pe care îi scosese parțial dintr-un sac mic de pânză. După aceea, se ridică în picioare, aruncă o privire în jur și dispăru din nou în spatele copacilor.

Emily lăsă din nou capul pe trunchiul copacului și închise ochii. Simțea că i se făcea rău. Îi venea să plângă. Fusese atât de fericită acolo! Și Anna fusese foarte fericită la Bowden. Dar începea din nou. Și în ciuda faptului că nu îl mai văzuse niciodată pe omul care luase banii, într-un fel sau altul, știa în sinea ei că *el* era în spatele celor întâmplate – la fel cum fusese în spatele tuturor nefericirilor Annei. Emily știuse asta dintotdeauna, chiar dacă nu înțelesese niciodată de ce și chiar dacă toată lumea în rest păruse să-l placă.

Dintr-odată, își dorea să fie acolo și Ashley. Își dorea ca mâna lui puternică să o țină strâns pe a ei și ca trupul lui voinic și bărbătesc să fie aproape, ca s-o țină în siguranță. Dacă ar fi existat o cale de a-i spune ce se întâmpla! El sigur ar fi îndreptat lucrurile. Sau Luke. Da, el fără îndoială ar fi făcut ca totul să fie bine pentru Anna.

Dar nu avea cum să le spună nimic.

Ashley nu era singurul care se ducea uneori la cascadă, pentru sentimentul de pace izolată pe care i-l dădea pădurea și

zgomotul apei. Și lui Luke îi plăcea să meargă acolo. În aceeași dimineață se îndreptase spre casă, după ce petrecuse o oră cu unul dintre chiriașii săi, care mai nou era foarte mulțumit de schimbările implementate. Dar se oprise o clipă pe pod și se uitase în jos la apă, iar asta îl făcuse să cedeze tentației de a fura o oră numai pentru el. Își condusese calul de-a lungul malului și dispăruse printre copaci, chiar înainte să iasă Anna din casă.

Își legă calul de trunchiul unui copac și rămase privind cascada, cu un picior ridicat pe stâncă și cu brațul sprijinit pe genunchi. Inspiră pacea și răcoarea de toamnă. Îi plăcea parfumul special al frunzelor tomnatice umede. Mirosul acela îi evoca întotdeauna o mulțime de amintiri din copilărie. Se gândi că trebuia să o aducă și pe Anna acolo în curând. Înainte ca toate frunzele să se desprindă din copaci. Sigur i-ar fi plăcut acolo. În plus, puteau fi singuri o vreme. În ultima perioadă, le era din ce în ce mai greu să petreacă timp împreună singuri în afara intimității camerelor lor private.

Auzi apoi trosnetul unei crengi rupte, care îi semnala că se apropia cineva, așa că întoarse capul. Poate că descoperise de una singură locul și venea acolo chiar în momentul acela. Era încă în pat când plecase el, dar asta fusese acum mai bine de două ore.

Dar era Henrietta.

— Oh, Luke! exclamă ea. Se opri imediat și-și duse mâna la inimă. M-ai speriat. Credeam că ești plecat cu treabă. Și ție îți place să vii aici?

O, nu, nu din nou! Erau deja prea mult întâlniri „accidentale“. Prea multe întâlniri inventate. În ultima lună avusese parte de una dintre cele mai triste, dar și liniștitoare realizări. Nu o mai iubea. Nu mai simțea decât o anumită nostalgie pentru ceea ce fusese și pentru ce-ar fi putut fi între ei. Și un dram de milă pentru cât de mult suferise și, în mod evident, încă mai suferea.

Cu zece ani în urmă, se străduise din răsputeri să înăbușe orice sentimente puternice pe care le avea pentru ea. Și aparent, reușise asta cu foarte mare succes. Era mulțumit de felul în care se așezase viața lui. Ba chiar neașteptat de mulțumit.

Lăsă piciorul jos și se întoarse spre ea.

— Nu, Henrietta, zise el. Nu credeai că sunt plecat. M-ai văzut și m-ai urmărit aici.

Ea se înroși la față și-și mușcă buza.

— Of, Luke, șopti ea și ochii i se împânziră de lacrimi.

— Dar nu se poate așa ceva, continuă el. Te voi conduce înapoi acasă.

Henrietta închise ochii. Chipul ei părea palid în umbrele întunecoase ale copacilor. Părea de o frumusețe delicată și tinerească. Dar cu toate acestea, el nu simțea altceva decât milă.

— Dar și tu simți la fel, zise ea. Știu asta, Luke. Te prefaci că nu ai inimă pentru că nu vrei să-ți recunoști nici măcar ție însuți că trecutul e încă viu pentru tine. Dar știu sigur că și tu simți la fel.

— Ba nu, zise el. Nu simt nimic, Henrietta. Trebuie să înțelegi asta. Și toate întâlnirile acestea întâmplătoare născocite trebuie să ia sfârșit. Ce s-a întâmplat a fost foarte dureros pentru amândoi. Pentru că amândoi am fost victime ale... ale destinului. Dar trecutul este mort și îngropat.

— Ai jurat că o să mă iubești pentru totdeauna, spuse ea cu lacrimi în ochi.

— Da. Luke oftă și dădu să-și scoată tabachera, dar apoi își dădu seama că nu o avea cu el. Dar s-a dovedit că nu e așa, Henrietta.

— O iubești pe Anna, zise ea și lacrimile îi țâșniră pe obraji. Și știu că nu te pot învinui pentru asta. Este minunată și fără prihană. Sunt sigură că nu a făcut niciodată nimic condamnabil. Și eu însămi o iubesc. I-ai spus și ei că o s-o iubești pentru totdeauna?

— Henrietta, căsnicia mea este o chestiune privată, între mine și Anna, răspunse el, cât putu de blând.

Ea își acoperi fața cu palmele, dar el rămase unde era, cu mâinile strânse la spate. Nu se va duce la ea. Ar fi putut interpreta greșit un asemenea gest.

— Ai fost mai puternic decât mine, zise ea. Și mai înțelept. Atunci probabil că va trebui să caut în altă parte admirație și iubire. Să știi că m-am simțit foarte singură, Luke.

— Da, știu, zise el. Și cu siguranță vor exista bărbați de seamă, care vor fi dispuși să te iubească, Henrietta.

Ea ridică ușor capul.

— Există deja unul..., zise ea.

— Serios? întrebă el, zâmbind.

— Dar n-o să fie niciodată ca tine, zise și îl privi tristă. Mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă nu te-ai fi căsătorit cu Anna...

— Nu, zise el ferm.

Henrietta ridică bărbia.

— Nu, repetă ea. N-ai fi putut să uiți că am fost a lui George, nu-i așa?

El nu îi răspunse. În loc, îi oferi brațul lui și porniră împreună prin pădure, în direcția casei. Cu mâna liberă, Luke ducea calul de căpăstru.

Când ieșiră dintre copaci, o văzură pe Anna grăbindu-se spre casă, cu capul în pământ. Era singură și se comporta aproape ca și când ar fi crezut că o urmărea cineva. Ridică până la urmă privirea, când ajunse în grădină. Îi văzu, dar tot se grăbi mai departe. Își aplecă din nou capul și păru să mărească pasul.

Luke se încruntă.

— Te las, zise Henrietta. O să mă duc să beau un ceai cu Anna. Îmi pare rău, Luke. Îmi pare rău că nu am avut la fel de mult sânge-rece ca tine. Mă ierți?

Însă nu mai așteptă nici un răspuns. Se grăbi pe pajiște și înspre casă, în timp ce el își conduse calul spre grajduri.

Se întrebă atunci unde fusese Anna. Era neobișnuit de singură. Și de ce se grăbea atât de tare? Și oare de ce nu le zâmbise și nu se îndreptase spre ei, după ce îi văzuse?

Era dezamăgit. Deja i se făcuse dor de diminețile lor petrecute împreună la călărie.

capitolul 17

Luke, Anna, ducesa văduvă, Doris, Henrietta și Agnes trebuiau să meargă în vizită la familia Wilkes, ca să ia ceaiul. Primiseră o invitație oficială și acceptaseră. Urma să fie o după-amiază protocolară, mai cu seamă că acasă la soții Wilkes tocmai sosiseră niște verișori de-ai lor de la Londra.

Trecuseră deja zece minute de când ar fi trebuit să plece. Dar o persoană din grupul lor încă nu coborâse, iar mama lui Luke era vizibil iritată. Ducesa văduvă considerase mereu punctualitate un semn de bună-creștere.

— Nu îmi place să aștept, Lucas, zise ea. Soția ta trebuie să învețe că în acest colț de lume noi nu avem obiceiul de a întârzia intenționat, pentru a convinge pe toată lumea de importanța rangului nostru. Poate că acolo de unde vine ea…

— Nu e sfârșitul lumii dacă întârziem câteva minute, doamnă, zise Luke. O să merg până sus să văd ce o reține.

Și el întârziase cinci minute. La Paris, dacă ajungeai mai devreme, sau chiar la timp, aproape că era considerat un semn de proastă creștere. Sositul mai devreme la un eveniment social semnala prea multă nerăbdare – și regulile bunelor maniere socoteau că nerăbdarea nu era un semn bun.

Dar pentru Anna era ceva neobișnuit să întârzie.

Luke observă surprins că nu era nimeni în garderoba sau în biroul soției ei. Bătu la ușa dormitorului ei și o deschise. Anna stătea la fereastră și privea afară. Purta un halat de dimineață, confecționat de mătase, strâns simplu în talie cu un cordon. Dar nu purta crinolină. Iar părul îi atârna pe spate, necoafat și nepudrat.

— Anna? Intră în cameră și închise ușa în urma lui. Ai uitat că trebuie să luăm ceaiul cu soții Wilkes?

— Nu, îi răspunse ea încet și fără intonație, dar nu se

întoarse de la fereastră.

Traversă încăperea și se apropie de ea.

— Mergeți fără mine, zise apoi. Vreau să fiu singură.

Îi vorbea într-un fel destul de neobișnuit pentru ea, cu o voce vlăguită. Stătea adusă de umeri.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă el, încruntându-se.

— Nimic. Doar că nu am chef să ies.

— Te simți rău? o întrebă din nou. Se uită apoi la trupul ei și înțelese că nu purta corset. Silueta ei suplă de altădată dispăruse vizibil.

— Nu, răspunse ea.

Luke continua să se încrunte.

— Vrei să lipsești de la ceai fără nici un motiv, după ce am acceptat deja invitația? spuse el. Nu ți se pare puțin nepoliticos, doamnă? Și nu crezi că e nepoliticos și să le lași pe mama și pe surorile noastre să te aștepte jos, fără să le fi spus să nu mai stea după tine?

— Pleacă, zise ea.

Pentru o clipă, o scânteie periculoasă apăru în ochii lui. Dar auzise despre diversele maladii care păreau să pună stăpânire pe femei pe timpul sarcinii. Iar irascibilitatea era una dintre el. Anna fusese uimitor de bine până în clipa aceea, iar asta îl făcea să uite uneori că trupul și mintea ei trebuiau să facă față anumitor schimbări și funcții necunoscute. Așa că își struni temperamentul.

— Vino și întinde-te, spuse el și-și așeză ușor mâinile pe umerii ei. Ai nevoie de odihnă, Anna. O s-o trimit pe cameristă să-ți aducă ceva cald de băut. Și voi inventa niște scuze pe care să i le transmit doamnei Wilkes, din partea ta. Oricum, cred că toată lumea știe de starea în care te afli.

Ea ridică din umeri și îi îndepărtă mâinile.

— Pleacă, repetă atunci. Iar apoi începu să țipe la el: Lasă-mă singură! Nu e asta camera mea? Chiar nu pot să am nici puțin de intimitate nicăieri?

Nu o mai văzuse niciodată furioasă. O privi uimit câteva clipe, cu sprâncenele ridicate. Luke nu tolera crize de isterie din partea femeilor. Încercaseră asta câteva dintre fostele lui iubite, dar apoi se pomeniseră alungate repede și ferm. Îi întoarse spatele și se îndreptă spre ușă.

— Luke! Vocea ei îl opri chiar când puse mâna pe clanță. În

clipa aceea nu mai țipa. Părea chiar panicată și tremurătoare. Se întoarse și se uită la ea, din cealaltă parte a camerei. Pe chipul lui se instalase o expresie rece și arogantă. Nu pleca! șopti ea. Avea ochii strâns închiși.

Se îndreptă spre ea încet, așa că Anna deschise ochii și îl privi. Avea ochii mari și se putea citi în ei o nefericire profundă. Ceva era în neregulă. Și nu era vorba despre sănătatea ei.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă. Anna, spune-mi ce s-a întâmplat.

Ea clătină ușor din cap și se întinse spre el.

— Nimic, răspunse, când o luă în brațe. Tremura. Nimic. Doar că nu mă simt bine. Sunt obosită și mă simt vlăguită.

Luke știa că nu aceea era problema de fapt. Dar era evident că nu voia să-i spună ce o tulbura în realitate.

— Atunci ar fi mai bine să te întinzi și să te odihnești, zise el. Trebuie să plec. Ceilalți ne așteptă jos, iar mama nu e deloc mulțumită de întârziere. Haide, lasă-mă să te ajut să-ți dai jos halatul.

Dar ea se agăță de el, când el vru să-i dea drumul.

— Nu mă părăsi, îi spuse și se lipi de el. Nu mă părăsi. Nu mă părăsi. Șopti asta iar și iar, în timp ce își încolăci brațele în jurul gâtului său. Apoi închise ochii și gura ei o căută pe a lui.

Luke o sărută și o strânse și mai tare în brațe. Era ceva familiar în comportamentul ei din acel moment. Nu era prima dată când era în starea aceea, și el nu avu nevoie de mult timp ca să-și amintească. Fusese așa și în trăsură, când se întorceau acasă de la Ranelagh Gardens... pasională, aproape sălbatic de senzuală... și i se oferise atât de frenetic, încât îl convinsese să comită acea indiscreție incredibilă de a face dragoste cu ea în interiorul unei trăsuri descuiate, pe străzile Londrei. Și fusese la fel de sălbatică și pasională și după ce ajunseseră acasă. Fusese noaptea în care îi spusese că era însărcinată. Noaptea în care îl implorase să o ducă acasă la Bowden.

O sărută profund și-și strecură limba în căldura aceea familiară. Mâinile ei trăgeau de panglica care-i ținea părul strâns și de plasa care-i ascundea lungimea părului. Simți apoi cum părul i se revarsă peste umeri și în jurul feței ei. Dar cu toate că era foarte excitat, tot se gândi o clipă la mama lui care îl aștepta jos.

— Fă dragoste cu mine. Avea buzele roșii și umflate și ochii

întunecați de dorință. Fă dragoste cu mine, Luke. Te rog. Te rog, fă dragoste cu mine. Trupul ei era încordat de dorință. Încordat de disperare.

— Vino.

Luke o conduse spre pat, îi dezlegă cordonul halatului și i-l lăsă în jos de pe umeri. Purta doar cămașa de corp pe dedesubt. Anna ridică brațele când o dezbrăcă de cămașă, apoi îl îmbrățișă când dădu la o parte așternuturile și o coborî pe saltea. Dar el nu i se alătură imediat. Traversă camera și încuie ambele uși de acces – și pe cea care dădea în hol și pe cea care dădea în garderobă. Își scoase redingota grea de mătase și se descălță de pantofii cu catarame, dar nu părea că avea să lepede și restul hainelor. Se descheie apoi la pantaloni și coborî în brațele ei dornice.

Putea citi cu ușurință nevoile trupului ei. Era o iscusință în tainele căreia se educase bine de-a lungul anilor. Și după mai bine de trei luni de intimități zilnice, era familiar și cu corpul Annei. Și știa că în clipa aceea nu avea nevoie de preludiu. Ci avea nevoie să-l simtă în ea. Se eliberă din materialul pantalonilor și o pătrunse adânc și ferm.

Anna suspină și se relaxă aproape imediat sub greutatea și penetrarea lui.

Avea nevoie de el, atât cât putea sta el în interiorul ei. Luke putea simți asta. Într-un fel ciudat, nu era excitată și nici nu își dorea să ajungă la orgasm. Avea nevoie de trupul lui. De apropierea lui. Corpul lui recunoscu instinctiv nevoia aceea și se grăbi să o satisfacă. O pătrunse încet și se stabili în ea adânc și grijuliu. În ultima perioadă era mult mai tandru și nu o pătrundea la fel de adânc, fiind conștient de sarcina ei. Dar știa că în ziua aceea avea nevoie să-l simtă adânc în interiorul ei. Și într-adevăr, gemea cu fiecare împingere.

Păru să nu bage de seamă că intră cineva în garderoba ei, chiar dacă persoana în cauză ciocăni încet, mai întâi la ușa biroului său, apoi la a dormitorului. Nu auzi nici când Henrietta îi strigă încet numele sau când încercă clanța șovăielnică. Luke își lipi atunci gura de a ei și absorbi sunetul gemetelor ei, până când auzi ușa exterioară a garderobei ei închizându-se la loc.

I se oferi cât de mult putu. Până când nu mai fu capabil să se controleze și se revărsă în ea, oftând. Dar continuă să o țină strâns în brațe chiar și când o întoarse pe o parte și aproape că îi acoperi capul cu așternuturile. Ea se lipi de umărul lui și își

cufundă fața în mătasea vestei lui, în timp ce-și încolăcea brațul în jurul taliei lui. El o mângâie ușor pe păr și o simți alunecând ușor și profund spre lumea viselor.

Rămase cu privirea ațintită la fereastră peste creștetul ei.

Se întâmplase ceva. La fel cum se întâmplase ceva și în noaptea aceea la Ranelagh. La momentul respectiv considerase că mai mulți factori erau responsabili pentru starea ei – neliniștea pe care o simțise pentru Doris, faptul că luase parte la violența confruntării lui cu Frawley și conștientizarea faptului că probabil era însărcinată. Nu cercetase lucrurile mai în profunzime. Iar acel ultim lucru păruse să explice și rugămințile ei de a o aduce acasă.

Oare era posibil să fi fost și altceva? Așa cum simțea că era în clipa aceea? Se încruntă și se strădui să-și amintească toate evenimentele din seara cu pricina. Nu prea mai petrecuse mult timp cu ea după plimbarea lungă din grădinile din jurul rotondei. Dar pe de altă parte, nu era obligatoriu să își petreacă tot timpul cu soția, atunci când ieșeau în societate. Cu toate acestea, o privise când dansase cu alți bărbați. Și la fel ca întotdeauna, strălucise de bucurie și de vitalitate. Iar acea strălucire a ei era lucrul care-i atrăgea mereu atenția spre ea – chiar și atunci când era înconjurat de alte frumuseți. Abia dacă-și dezlipise privirea de la ea toată seară – cu excepția acelor câteva minute în care fugise să o cheme pe mama lui, iar el rămăsese la poartă cu Doris. Dar nu ar fi avut ce să se întâmple într-un timp atât de scurt.

Doar că... odată ce se gândi mai serios la seara aceea, își aminti. Atunci când se întorsese după ce le condusese pe mama lui și pe Doris, descoperise că Anna se plimba cu un om învăluit într-un domino întunecat și cu mască neagră. Îi spusese că era un fost vecin de-al ei de acasă. Bărbatul însă nu o adusese până înapoi la el, iar ea nu făcuse nici o încercare de a le face cunoștință. Nu era ciudat? Mai cu seamă că îi spusese că era un vecin și tatăl unei prietene apropiate. La momentul respectiv nu i se păruse nimic curios în asta. Dar în clipa aceea, când își răscolea memoria pentru ceva ciudat care se întâmplase în noaptea aceea... își dădea seama că fusese un lucru straniu.

Omul avusese un aer destul de sinistru. Pe de altă parte se aflaseră desigur, la un bal mascat și toată lumea purtase mască. Iar Anna nu păruse deloc tulburată, când se întorsese la el. Doar că exact acela fusese momentul în care îl întrebase dacă puteau

pleca. Pe moment, presupusese că probabil o supărase toată povestea cu Doris și Frawley și că probabil îi dispăruse tot cheful de petrecere – cum se întâmplase și în cazul lui, de altfel.

Și poate că într-adevăr asta fusese tot.

Doar că simțise și în clipa aceea că era ceva mai mult decât atât.

Și cum rămânea cu ziua în curs? Oare ce se întâmplase ca să-i aducă supărarea, criza de furie, sentimentalismul și nevoia aceea aproape disperată de a-l avea cât mai aproape de ea cu putință? Era ceva destul de neobișnuit pentru Anna. Era o amantă pasională și dezinhibată. Nu exista nici o formă de intimitate pe care să nu accepte sau care să nu-i aducă plăcere. Dar știa foarte bine că soția lui adora ca plăcerea să se acumuleze treptat și să o conducă la un orgasm exploziv – la fel cum îi plăcea și lui, de altfel. În plus, ea nu iniția niciodată actul de a face dragoste. Ci doar accepta dornică ori de câte ori iniția el. Sau mai exact, niciodată… cu excepția a două dăți.

Oare ce se întâmplase? Henrietta? Oare îi văzuse întorcându-se împreună din pădurea care ducea la cascadă? Oare își închipuise că fusese o întâlnire clandestină? Dar nu, nu era asta. Ci ceva ce se întâmplase înainte. Își aminti atunci că o văzuse grăbindu-se spre casă. Își aminti că fusese foarte surprins că nu venise la ei și că nici nu-i așteptase să intre în casă împreună. Și de cât de mirat fusese să o vadă singură – mai ales că mereu era cineva dornic să aibă parte de compania ei. Nu fusese o plimbare de plăcere. Și abia în clipa aceea își dădu seama.

Oare avea de-a face cu scrisoarea aceea pe care o primise prin curier special? Luke se întâlnise la poartă cu mesagerul, când se îndrepta spre reședință, și se oferise să livreze scrisoarea în locul său. Dar omul îi explicase că primise instrucțiuni stricte să îi livreze personal scrisoarea ducesei sau cel mult să o înmâneze cameristei sale. Luke ridicase din sprâncene, dar apoi își văzuse de drum fără alte comentarii.

Oare exista vreo legătură între scrisoare, plimbare și starea ei din acel moment?

Și totuși, după prânz, când o întrebase despre scrisoare, Anna îi zâmbise strălucitor și îi povestise toate veștile și bârfele pe care i le spusese Lady Sterne. Iar apoi dispăruse la etaj – aparent pentru a se pregăti pentru vizita la conacul Wilkes. Doar

că scrisoarea de la Lady Sterne venise prin serviciul poștal obișnuit – văzuse asta cu ochii lui. Anna nu precizase nimic despre cealaltă scrisoare pe care o primise. Iar el nu cercetase mai în amănunt. Pentru că i se păruse ceva neimportant la momentul respectiv. Pur și simplu presupusese că venise de la una dintre noile ei prietene din împrejurimi. Anna se împrietenise recent cu mai multe doamne din partea locului, dar la urma urmei, era plăcută peste tot unde se ducea.

Luke o trase mai aproape și o cuibări și mai mult la pieptul lui, iar ea oftă în umărul său. Trebuia să afle ce anume avea atât de multă putere asupra stării sale de spirit. Ce anume avea un efect atât de negativ asupra ei. Nu îi plăcea când îi dispăreau strălucirea și bucuria. Și de fiecare dată când o vedea nefericită, simțea că murea și un dram de lumină din interiorul lui.

Gândul acela atent formulat de mintea lui îl făcu să se încrunte. Nu, asta nu era adevărat. Nu avea cum să fie posibil ca starea lui de spirit să fie afectată de cea a soției lui. Pentru că ar fi însemnat că avea un soi de putere asupra lui… un soi de control. Că în vreun fel inexplicabil, ajunsese să fie dependent de ea.

Niciodată! Nu, absolut niciodată! Lucrul care-i plăcea cel mai mult la Anna era tocmai faptul că nu îi pretindea să aibă sentimente. Era complet diferită de Henrietta.

Anna se agită în brațele sale, scânci, se agăță de el, apoi se relaxă la loc în somn. Iar Luke o cuibări la pieptul lui.

La Elm Court, Anna fusese întotdeauna nevoită să poarte singură povara aceea. Nu existase nimeni în care să poată avea încredere. Nimeni pe umărul căruia să se sprijine. Și nimeni care să îi ofere iluzia siguranței. Și fusese mai bine atunci. N-ar fi trebuit să cedeze niciodată tentației de a se căsători.

Nu știa exact cât dormise, dar simțea că destul de mult. Cu toate acestea, Luke era încă acolo cu ea și încă o mai ținea strâns în brațe. Era complet îmbrăcat, și Anna avea sentimentul că era treaz. Nu știa cum se va mai putea uita la el, când va fi nevoită să ridice capul din scobitura umărului său. Nu știa nici ce i-ar fi putut spune.

Se gândea îngrozită la comportamentul ei de mai devreme. Încă îi mai răsuna în minte propria voce rugătoare și încă mai auzea propriile gemete, din clipa în care el îi dăduse ceea ce-i ceruse și exact așa cum avusese nevoie. Luke părea să știe mereu

ce avea nevoie. Se îmbrăcase în costumul lui albastru regal, tivit cu argintiu, și fusese pregătit să meargă în vizită la ceai la familia Wilkes. Și arătase la fel de spilcuit ca întotdeauna. Anna își amintea cu groază cum trăsese de panglica din părul lui, din dorința de a-i simți părul în jurul chipului ei. Părul lui lung o excita întotdeauna.

Se simțea foarte rușinată.

Ridică ușor capul și îi privi chipul, precaută, sperând că poate totuși dormea. Dar el o privea stăruitor pe sub pleoapele lenețe. Iar în clipa aceea ceva îi spunea că nu dormise deloc. Știa că stătuse întins acolo o oră sau chiar mai mult. Îl împiedicase să se ducă jos și să se alăture mamei sale și celorlalți. Și îl împiedicase măcar să le trimită vreo explicație. Îl împiedicase să să-și îndeplinească obligația de a merge în vizită la ceai la vecinii lor. Iar Luke își lua mereu îndatoririle foarte în serios. Îl împiedicase să plece, implorându-l să se culce cu ea... să facă dragoste cu ea.

Ce ar fi putut să îi spună? Că nu se simțea bine? Că era deprimată din cauză că se îngrășa și se urâțea? Că nu avusese suficientă energie să se îmbrace pentru vizita la conacul Wilkes? Că îi părea rău? Dădu să spună ceva, dar se opri în ultima clipă, pentru că nu se putea hotărî ce anume să-i spună. El o privea tăcut, și în cele din urmă asta o făcu să-și ascundă din nou fața în umărul lui.

— Ți-e frică, Anna? o întrebă el încet. Este ceva sau cineva de care ți-e teamă?

„Să nu te pierd pe tine!“ Sir Lovatt Blaydon. O celulă de închisoare. „Să mor spânzurată.“ „Să nu te pierd pe tine!“

— Nu, zise ea.

— S-a întâmplat ceva astăzi, zise el. Ceva ce te-a neliniștit.

„Da, cineva știe cum sunt îmbrăcată când ies să mă plimb în grădina mea personală sau ce se întâmplă cu mine înăuntru... Cineva care nici măcar nu e aici. Dar care mă urmărește din umbră. Cine știe de când?“

— Nu, repetă.

Luke o mai ținu în brațe câteva momente, apoi se eliberă din brațele ei și se ridică din pat. Își încheie pantalonii cu spatele la ea, se încălță și apoi se aplecă să-și ia haina. Vesta lui superbă cu broderie era groaznic de șifonată. Se întoarse și se uită în jos la ea.

— Eu apăr mereu ceea ce al meu, Anna, zise el. Cu viața mea, dacă e nevoie. Nu mă laud deloc când te asigur că reputația mea de țintaș și spadasin extraordinar este pe deplin meritată. Tu ești a mea. Și nu trebuie să-ți faci griji pentru siguranța ta. Asta dacă nu cumva ceea ce te sperie este chiar nașterea în sine. Pentru că, din păcate, acesta este singurul pericol de care nu te pot apăra. De asta ți-e teamă?

Nu-i era teamă de durere. Nici de moarte. Ci doar de a nu-și pierde copilul. Se temea numai să nu-și piardă copilul.

— Doar să nu nasc un copil mort, zise ea. Atunci aș… cred că pentru o vreme aș vrea să mor și eu.

El încuviință din cap, fără să o scape din ochi.

— Culcă-te la loc, dacă poți, zise el. În ultima perioadă nu te-ai odihnit suficient. Va trebui să insist să te odihnești mai mult pe viitor.

O studia foarte atent, și asta o făcu să își muște buza.

— Poate că asta ar trebui să fac, spuse ea. Mulțumesc, Luke.

Pentru o clipă umbra unui zâmbet apăru pe buzele ei.

— Plăcerea e de partea mea, doamnă, zise el. Îmi face mereu plăcere să îți fiu de folos. Se întoarse apoi și părăsi încăperea, închizând încet ușa în spatele lui.

Da, era mai bine la Elm Court, când era singură. Pentru că atunci nu fusese atât de predispusă spre autocompătimire. În clipa aceea stătea întinsă pe spate în pat, neclintită, și încerca să ignore lacrimile fierbinți care i se strecurau printre pleoape și i se prelingeau pe obraji, alunecând apoi pe pernă de o parte și de alta a capului ei.

„Tu ești a mea. Tu ești a mea.“ Și vorbise serios cu acele cuvinte. Pentru că se referise strict la posesiune. Dar dorința de a fi iubită de el devenise o suferință insuportabil de dureroasă.

Anna stătea nemișcată și cu ochii închiși. Luke plecase, și era din nou speriată. Se simțea privită. Dar era imposibil. Nu exista nici un ascunziș în camera ei. Dar dacă s-ar fi ridicat din pat și s-ar fi dus la fereastră – în locul unde stătuse când venise Luke – fără îndoială se va simți urmărită din nou. Se va simți privită din spatele fiecărui copac.

Îi era frică să se dea jos din pat.

Se întrebă cât timp va trece până când va apărea o altă scrisoare și o altă cerere de bani, sau altceva. Oare cât timp va

mai putea rămâne cu Luke, „cu titlu de împrumut“? Până după ce se va naște copilul ei? Sau mai mult? Și ce se va întâmpla apoi? Oare va pleca supusă când va sosi timpul? Sau se va lupta?

Îi răsunau în minte cuvintele lui: „Eu apăr mereu ceea ce al meu… cu viața mea, dacă e nevoie. Tu ești a mea“.

Oare ce s-ar fi întâmplat dacă i-ar fi mărturisit totul? Dacă i-ar fi spus tot adevărul? Pentru că fusese de multe ori pe punctul de a o face. Dar nu se păcălise niciodată să creadă că pasiunea fizică și nevoia unui bărbat de a proteja ceea ce îi aparținea însemnau afecțiune reală – sau ceva mai mult. Ar fi trebuit să o iubească foarte mult ca să poată accepta ce avea să-i spună. Și poate chiar și atunci...

Dar Luke nu mai era capabil să iubească. Era un sentiment pe care-l omorâse în el cu mulți ani în urmă. În plus, el nu ar fi putut să o apere.

„Eu apăr mereu ceea ce al meu… cu viața mea, dacă e nevoie.“

Fusese onorată și vizita la soții Wilkes. Doamnele de la Bowden Abbey ajunseseră acolo cu o jumătate de oră întârziere, dar gazdele așteptaseră sosirea lor, înainte de a lua ceaiul. Iar ducesa văduvă trăise umilința de a fi nevoită să inventeze niște scuze care să justifice absența ducelui și a ducesei – care, în mod evident, trebuiau să fie oaspeții de onoare. Le explicase că nora ei nu se simțise bine. Era o scuză acceptată cu ușurință, de vreme ce toată lumea știa despre starea în care se afla ducesa – cu toate că majoritatea doamnelor de rang înalt ar fi făcut un efort să treacă peste acea indispoziție. Dar cum ar fi putut explica absența fiului ei? Să spună că o îngrijea pe soția lui bolnavă? O astfel de scuză ar fi fost o insultă.

Luke strânse din buze și ascultă tirada mamei sale. Era prima lor confruntare de când se întorsese acasă.

— Așa că nu am spus nimic, concluzionă ea cu răceală, când toată familia era adunată în salon înainte de cină. Toată familia, cu excepția Annei, care întârzia din nou. I-am lăsat să tragă siguri concluziile, continuă. Dar am fost și sunt în continuare foarte nemulțumită, Lucas.

O lăsă pe mama sa să spună ce avea de spus. Dar simțea cum se acumula în el o furie rece, care depășea cu mult motivul în sine. Cum îndrăznea? Cum naiba îndrăznea să o critice pe

Anna? Dar trecuse de mult momentul în care ar fi putut exploda într-o criză de furie necontrolată.

— Doamnă, zise și se uită în ochii pe mamei sale, țintuind-o cu cea mai rece privire a sa. Soția mea a avut nevoie de mine în după-amiaza aceasta. Asta este singura explicație pe care o am pentru tine sau pentru oricine altcineva. Și este explicația pe care am trimis-o și soților Wilkes acum o oră.

Cunoscuții lui Luke de la Paris ar fi recunoscut imediat privirea aceea și tonul vocii. Și ar fi fost suficient de înțelepți să nu mai spună nimic.

— Anna este într-o stare de sănătate foarte delicată, zise văduva, cu o expresie aspră pe chip. Cum o să mai fie, fără îndoială, la intervale de timp regulate, în următorii zece ani, sau mai mult. Și nu e nimic anormal în asta. Camerista ei este destul de capabilă să se ocupe de nevoile ei. Și dacă va fi nevoie, o să fie chemat și un doctor. Dar, Lucas... Trebuie să înțelegi că responsabilitățile tale principale sunt cele care țin de poziția ta. Și, implicit, dorințele tale personale și nevoile imaginare ale unei femei bolnăvicioase trebuie lăsate pe planul doi, atunci când se bat cap în cap cu îndatoririle pe care le ai ca duce de Harndon. Și este ceva ce trebuie să o înveți și pe soția ta. Din păcate, se pare că lecția asta nu a făcut parte din educația ei.

Restul familiei tăcea. Ascultau cu toții altercația neliniștiți și cu diferite grade de interes. Agnes îl privea îngrozită pe Luke și în obrajii ei apăruse o îmbujorare de indignare.

— Ba pardon, doamnă, zise Luke încet, dar pe un ton destul de tăios. Eu sunt singurul căruia trebuie să-i dea socoteală soția mea pentru comportamentul ei. Mie și numai mie. Și în ceea ce mă privește, o să pun mereu pe primul plan dorințele mele personale... asta dacă nevoile soției mele și protejarea bunăstării ei, pot fi numite astfel. Să nu uităm că eu sunt cel responsabil pentru starea delicată a sănătății ei.

— Lucas! exclamă femeia și îi aruncă o privire încruntată și rece. Amintește-ți, te rog, că vorbești lucrurile astea în prezența a două domnișoare nemăritate. Dar m-aș fi așteptat la asta de la tine. Îngăduința asta prea mare față de propria persoană a fost mereu slăbiciunea ta cea mai chinuitoare.

— Doamnă, zise el, încet. M-am întors acasă în pofida dorințelor mele, ca să mă ocup de responsabilitățile pe care le am aici. Am venit pentru că unchiul meu a sugerat că e nevoie de

prezența mea aici și întâlnirea pe care am avut-o cu tine la Londra m-a convins că aveți cu toții nevoie de mine. M-am căsătorit cu Anna pentru că era nevoie de o ducesă aici... de o ducesă a mea și de niște fii ai mei. Și vreau să fie foarte clar că ea va fi mereu pe primul loc în viața mea. Înainte de orice alt membru al familiei mele sau al ei și înainte de toate îndatoririle pe care le am ca duce. Și nu voi permite să critice această decizie. Nici măcar tu. Așa că nu vreau să mai aud vreodată asta de la tine.

Luke asculta cuvintele pe care le rostea, aproape ca și când ar fi fost spuse de altcineva. Îl surprindea adevărul care se ascundea în spatele lor. Nu își dorise să plece de la Paris. Și nu își dorise nici să își schimbe modul de viață. Dar le făcuse pe amândouă. Și dacă era ceva – sau cineva – care făcea ca viața lui din acel moment să fie suportabilă, atunci aceea era Anna.

Mama lui îl privea șocată și neîncrezătoare, dar era la fel de mândră și arogantă ca el.

— Și vreau să fie clar că la bine și la rău, eu sunt ducele de Harndon și Anna este ducesa mea, continuă el. Ea e stăpâna Bowden Abbey. Și în consecință, nimeni, cu excepția mea, nu o poate critica pentru comportamentul său. Cred că o casă trebuie să aibă o singură stăpână, ca să nu existe certuri și conflicte constante. Și Anna este stăpâna aici.

Mama lui nu mai spuse nimic și se așternu tăcerea pentru câteva momente tensionate. Dar lui Luke nu-i părea rău că spusese ce avea de spus. Venise acolo împotriva voinței lui, pentru că era nevoie de el. Și toți membrii familiei sale – mama lui, Doris, Ashley și chiar și Henrietta – intenționaseră să se folosească de el, ca să obțină viața pe care și-o doreau. Și astfel, într-o măsură mai mare sau mai mică, cu toții erau responsabili de venirea lui acolo. Și odată ce venise, avea de gând să rămână. Dar în condițiile stabilite de el. Iar în clipa aceea condițiile fuseseră exprimate foarte clar – nu doar pentru mama sa, ci pentru toți cei de față.

Anna apăru în salon, înainte ca vreunul să-și găsească cuvintele să mai spună ceva. Luke se gândi că era încă destul de palidă, dar cu toate acestea, era îmbrăcată la patru ace – și avea corsetul bine strâns. Și zâmbea din nou, în felul ei strălucitor obișnuit.

— Am întârziat foarte mult? întrebă ea. Îmi pare rău, dar

am dormit mai mult decât intenționasem. Și îmi pare foarte rău pentru ce s-a întâmplat în după-amiaza aceasta, mamă. Cred că ți-a spus Luke că nu mă simțeam bine. Sper totuși că absența noastră nu a supărat-o prea tare pe doamna Wilkes. O să o vizitez mâine.

Luke traversă încăperea, îi luă mâna și o ridică la buzele lui.

— Nu ai întârziat deloc, draga mea, zise el. Și oricum te-am fi așteptat, chiar și dacă ai fi întârziat. Te simți mai bine?

— Da, mulțumesc, răspunse ea. Mă simt mult mai bine. Îi zâmbi cald, apoi se întoarse și le zâmbi și celorlalți aflați în încăpere. Trebuie neapărat să ne povestiți și nouă ce am ratat la familia Wilkes. Verișorii lor din Londra au fost încântători? Ashley, ai lipsit și tu, la fel ca noi, nu? Să-ți fie rușine! Trebuie neapărat să ne povestești cum ți-ai petrecut după-amiaza.

Tensiunea părea să se risipească în mod vizibil. Luke se întrebă dacă Anna o observase măcar. Dar, pe de altă parte, soția lui avea un dar înnăscut de a aduce cu ea buna dispoziție într-o încăpere, de îndată ce intra pe ușă. Și de asemenea, prezența ei părea să liniștească pe toată lumea. Mama lui era singura care încă mai stătea încruntată.

Anna era palidă. Și își păstra secretul doar pentru ea. Încă un secret – dacă nu cumva și acela avea de-a face cu celălalt. Doar că de data aceea păstra un secret în căsnicia lor.

O, nu, trebuia să țină minte că nu era bine să o așeze pe un piedestal. Trebuia să rețină să nu se aștepte să fie perfectă. Și nu trebuia să se atașeze prea mult de ea. Sau să-și permită să depindă prea mult de ea sau de încrederea ei.

Avea secrete față de el. Și era de părere că nu era vorba de niște secrete neînsemnate.

capitolul 18

Henrietta era amărâtă. Nimic în viața ei nu ieșise după cum își dorise. La fel ca toată lumea, se luptase toată viața să fie fericită. Cu toate acestea, i se părea că nu cunoscuse nici măcar o singură clipă de fericire.

Iar în momentul acela Luke o respingea. Se așteptase ca ei doi să devină amanți. Ba se așteptase la asta, chiar și după ce aflase vestea cutremurătoare că se căsătorise. Doar, la urma urmei, căsătoriile dintre aristocrați nu implicau aproape niciodată sentimente adevărate. În plus, își amintea cât de mult o iubise Luke și cât de furios și îndurerat fusese când o pierduse.

Dar o respinsese. Cel puțin pentru moment. Poate că în timp...

Henrietta mai avusese și alți amanți. Cum să nu fi avut, de vreme ce George nu se culcase niciodată cu ea după căsătorie? Avea și ea anumite nevoi. I-ar fi fost imposibil să rămână celibatară în toți acei ani. George o dusese de multe ori la Londra și acolo își găsise amanții. Și probabil că soțul ei știuse asta, doar că nu îi păsase. Dar în fond, de ce i-ar fi păsat lui George?

Cu toate acestea, nu avusese niciodată un amant acolo, la țară. Și nu fusese cu nici un bărbat în afara unui pat comod, dintr-un budoar confortabil. Și cu siguranță nu avusese nici un amant al cărui trup sau chip să nu-l fi văzut și să nu-i fi plăcut în prealabil. Aspectul și fizicul contau foarte mult pentru Henrietta.

La a treia lor întâlnire clandestină săptămânală, tâlharul ei mascat făcuse dragoste cu ea pentru prima dată, pe un morman nu foarte curat de paie și într-un hambar unde era curent. Fusese o zi răcoroasă, și el rămăsese complet îmbrăcat tot timpul – cu excepția acelei ajustări esențiale a pantalonilor săi, desigur. Nu-și scosese nici măcar cizmele sau masca. Și ea rămăsese tot complet îmbrăcată – cu excepția fustei costumului de călărie, pe care i-o

ridicase neglijent până la talie.

Actul sexual se consumase fără preludiu și fără nici o finețe. Se împinsese în ea de câteva ori, repede și tare – aproape violent – în timp ce o țintuise pe grămada de paie cu toată greutatea trupului.

Nici măcar nu era sigură de ce îi plăcuse atât de mult sau de ce se întorsese la el nerăbdătoare în următoarele săptămâni. Nu îi spusese numele lui și nici nu-și scosese vreodată masca sau mantia. Nu știa nimic despre el, cu excepția faptului că era mai în vârstă. Avea o vagă bănuială că era cu zece sau cincisprezece ani mai mare decât ea, dar în afară de asta, știa doar că omul era expert în a măguli o femeie. Și că-i plăceau întâlnirile sexuale rapide și senzuale.

În plus, înțelesese aproape de la început că atracția principală consta tocmai în misterul lui. Poate că și-ar fi pierdut interesul dacă l-ar fi văzut fără mască, dacă i-ar fi aflat numele sau dacă ar fi știut orice altceva despre el.

Cu toate acestea, asta nu o opri să încerce să afle mai multe.

— De unde o cunoști pe Anna? îl întrebă ea. De ce ești interesat de ea?

— Asta nu te privește, Henrietta, îi răspunse el. Draga mea, e în interesul tău să cooperezi cu mine... pentru ca într-o zi să poți obține înapoi poziția pe care o râvnești.

„Să coopereze cu el“ însemna să-i furnizeze detalii banale și aparent neimportante despre Anna – cum erau aspectul și activitățile ei de zi cu zi. Dar poate că de fapt nu erau atât de neimportante. Observase o schimbare la Anna. Zâmbea din ce în ce mai rar, era mai palidă și părea mai reticentă să iasă din casă, sau chiar să se deplaseze dintr-o cameră în alta. Și uneori îi fugeau ochii în toate părțile, de parcă ar fi crezut că era urmărită.

— Și totuși, zise Henrietta. Spui că nu ai nici un interes personal în ea.

El râse încet.

— Nu ai nici un motiv să fii geloasă, doamnă, zise el.

— Geloasă! exclamă ea, indignată. E, haide, domnule, nu e ca și când aș avea vreun motiv să fiu geloasă pe cineva ca Anna. Dar ce a făcut ca să o urmărești?

— Asta nu e treaba ta, repetă el. Dar o să te scap de ea, Henrietta. Asta îți dorești, nu-i așa? Ba mai mult, o să-l scap de

Harndon de ea. Până când o voi lua de aici, el va fi gata să se întoarcă la tine și tu vei redeveni ducesa de Harndon. Și cred că îți dorești asta mai mult decât îl vrei pe el. Iar între timp, ai o mângâiere în întâlnirile noastre săptămânale.

— Ei, haide, zise ea. Sunt sigură că aș putea trăi și fără ele.

Dar el o lipi de trunchiul unui stejar vechi, îi ridică fustele, își ajustă propriile haine și începu să-i arate cât de mult se înșela. Apoi râse, când auzi gemetele ei pline de dorință.

Și astfel, toate poftele ei carnale erau satisfăcute. Și în plus, îi alimenta și mândria și speranțele de viitor. Doar că rămânea curioasă – atât în privința tâlharului ei, cât și a Annei. Iar acea curiozitate încă nesatisfăcută era o dorință în sine... una care o împingea să se întoarcă la el săptămână după săptămână și o făcea să se întâlnească cu el, oriunde îi indica.

Începuse să se joace cu mintea Annei. Complota să fie văzută singură cu Luke și apoi se scuza neliniștită față de cumnata sa.

— Doar că am crescut împreună, exclama ea, din când în când. Și ne-am bucurat mereu de compania unul altuia. Încă ne mai face plăcere. Dar, Anna, îți promit că nu este nimic mai mult decât atât. Nu te deranjează, nu-i așa? Dacă te deranjează, spune-mi și atunci voi sta departe de el, chiar și în detrimentul bunelor maniere.

— O, nu fi prostuță, îi spunea Anna și o lua de braț. Hai să bem un ceai în salonul meu.

— Chiar nu vreau să crezi că am ceva de ascuns, Anna, îi spunea Henrietta cu alte ocazii. Sunt sigură că știi că Luke te iubește. Vorbește neîncetat despre dragostea pe care ți-o poartă. E adevărat că m-a iubit pe mine cândva... dar a fost foarte demult și este de domeniul trecutului.

— Nu ai de ce să te simți vinovată, Henrietta, îi spunea Anna. Vii cu mine s-o vedem pe Emmy?

Henrietta se străduia din răsputeri să rețină diferitele nimicuri expuse prin camera de zi a Annei și de asemenea gesturile pe care le făceau ea și Emily, prin care comunicau una cu alta.

Și pe măsură ce trecea timpul, ochii Annei păreau din ce în ce mai îngroziți.

Henrietta se întreba tot mai adesea când va veni tâlharul ei s-o ia de acolo pe Anna. Cu toate acestea, nu își dorea să fie

prea curând. Pentru că o excita bărbatul acela misterios.

Scrisorile continuau să vină – întocmai după cum bănuise. Uneori se rezumau la a face referiri la trecut, la a o asigura că va fi foarte fericită în viitor, dar și la a-i cere achitarea vreunei facturi restante. Alteori, unicul lor scop părea să fie acela de a o face să încremenească de groază – lucru care funcționa întotdeauna. El cunoștea interiorul casei și chiar și aspectul salonului ei privat. Știa ce haine și ce bijuterii purta. Și chiar și ce spunea și ce făcea. Și știa și ce îi spuneau ei alte persoane.

Era inutil să rămână închisă în casă, dar făcea asta cât de mult putea. Și el era întotdeauna înăuntru alături de ea. Părea s-o însoțească în fiecare cameră. Era mereu chiar în spatele ei. Ajunsese chiar să deschidă ochii uneori când făcea dragoste cu Luke și să privească temătoare pe furiș în jurul patului. Își închipuia… și simțea că el vedea tot ce se întâmpla. Dar absolut totul.

Prefera scrisorile în care îi cerea bani, chiar dacă nu avea mereu disponibilă întreaga sumă cerută de el. Iar într-o zi fu nevoită chiar să se ducă la Luke și să-i ceară un avans.

— Desigur, îi spuse el și traversă camera ca să deschidă un sertar, apoi îi înmână întreaga sumă a alocației sale. Dar nu e un avans, Anna. Consideră asta mai degrabă un cadou. Dar aș putea să știu și motivul?

Venise pregătită cu o poveste despre un cadou pentru Victor și rochii noi pentru Agnes și Emily. Dar nu îl putea minți. Se uită lung la banii pe care i-i întindea.

— Ai secrete? o întrebă el pe un ton neobișnuit de aspru. Iarăși, Anna?

Ea ridică ochii și îl privi.

— Dar nu am avut secrete, zise ea. Reușise să îl mintă până la urmă. Dar Luke o privea cu ochi reci și cinici.

— Una este să ai secrete, doamnă, zise el. Și cu totul altceva să mă minți. Poftim, ia banii și pleacă din ochii mei. Sunt ocupat.

Se simțea ca și când i-ar fi dat o palmă peste față. Anna se cutremură, luă banii și apoi dădu să plece. Dar vocea lui o opri înainte să ajungă la ușă.

— Anna, zise el, ești soția mea. Nu sunt niciodată prea ocupat pentru soția mea. Vino și stai jos… o să cer să ni se aducă niște ceai. Will a venit în vizită mai devreme. Cred că o place pe

sora ta. Cu siguranță se înroșește și se bâlbâie destul cât pentru zece pețitori chinuiți de săgeata lui Cupidon. Dacă sora ta acceptă vreodată, trebuie să o convingi să-l tachineze până când scapă de peruca aceea îngrozitoare în noduri și începe să poarte una de tip plasă, care e mult mai la modă și elegantă. Mă dor ochii, numai când văd imaginea capului său. Toți oamenii din Paris ar leșina pe loc, dacă l-ar vedea vreodată.

Anna se așeză și rămase acolo, strângând banii în mâini, până când el îi aduse un scăunel pentru picioare și luă banii și îi puse pe birou. În clipa aceea își dorea să poată da timpul înapoi, ca să ofere un răspuns sincer întrebării lui. I-ar fi putut spune că banii erau pentru achitarea uneia dintre datoriile de la jocuri de noroc ale tatălui ei. Dar ar fi fost oare suficient? Oare Luke ar fi vrut să știe mai multe?

Anna își dorea din tot suflet să-i poată spune mai multe. Tânjea să-i spună tot adevărul. Dar nu putea face asta. Nu îndrăznea să își asume un asemenea risc. Pentru că în pântecul ei creștea un copil nevinovat – care ar fi putut fi izgonit odată cu ea. Și aruncat în închisoare odată cu ea. Sau chiar…

— Cred că Agnes îl place așa cum e, Luke, zise ea. Îl privește de parcă ar fi întruchiparea vie a lui Făt-Frumos. Trebuie să mărturisesc că mă surprinde puțin asta. Eu, una, am căutat mereu...

— Da, doamnă? întrebă el, fără s-o scape din priviri.

Anna își aminti dintr-odată de felul în care o privise din celălalt capăt al sălii de bal la conacul Diddering.

— Un chip frumos, zise ea și se îmbujoră.

— Într-adevăr? se miră el, ridicând din sprâncene. Și ai primit ceea ce îți doreai?

— Da, răspunse ea. Simțea că îi luaseră foc obrajii.

— În ceea ce mă privește... și eu am căutat mereu un chip frumos, zise el. Și aș putea să adaug că l-am găsit.

Relația lor revenise pe un făgaș normal. Flirtau și se tachinau reciproc. Iar Anna făcea tot posibilul să nu se mai uite la banii care se aflau pe birou.

În decursul săptămânilor și lunilor de după ce primise prima scrisoare, Anna învățase să trăiască mai mult în interiorul ei. Desigur, asta nu însemna că își neglija responsabilitățile sau obligațiile sociale. Dar își crease o lume interioară privată, în care se retrăgea ori de câte ori se apropia teroarea.

Luke știa despre scrisori. Văzuse când fuseseră livrate o parte dintre ele – dar știa întotdeauna, chiar și dacă nu vedea nimic. Ajunsese să o cunoască mult mai bine decât credea ea. Mult mai bine decât cunoscuse vreodată orice altă femeie. Și știa întotdeauna.

Știa și că scrisorile nu veneau de la cineva din partea locului și că nu aveau legătură cu nici o problemă locală. Erau ceva foarte personal și tulburător pentru ea. Poate că aveau legătură cu trecutul ei. Poate că erau chiar de la fostul ei iubit. Dar chiar și așa, simțea că o cunoștea mult prea bine pe Anna ca să suspecteze că s-ar fi angajat într-o astfel de corespondență clandestină. Totuși bănuia că, într-un fel sau altul, era implicat un soi de șantaj. Iar acest gând era alimentat de faptul că îi ceruse la un moment dat un avans mai mare din indemnizația ei.

Oare ce anume simțea că trebuia să îi ascundă? Ce putea fi atât de grav încât să fie dispusă să plătească, pentru a păstra secret? Poate era ceva ce avea legătură cu acel fost iubit? Oare cineva o amenința că o să-i dezvăluie lui toate detaliile fostei ei relații? Dar oare putea fi ceva atât de îngrozitor în asta?

În cele din urmă, se hotărî să încerce să discute cu ea. Era chiar o zi în care primise una din acele scrisori. Luke nu văzuse efectiv livrarea și nu îl văzuse nici pe mesager. Stătea în biroul lui și se ocupa de propria corespondență, când auzi o bătaie în ușă. Ignoră ciocănitul, gândindu-se că probabil era Henrietta. Dar ușa se deschise oricum. Luke nu ridică privirea.

— Sunt ocupat, zise el scurt. Poate mai târziu.

Dar simți o atingere și o mângâiere pe umăr, așa că ridică privirea încruntat. Zâmbi apoi, lăsă jos tocul și acoperi mâna aceea micuță cu a lui.

— Emily, zise el, cu ce te pot ajuta, draga mea?

Ea se uită în ochii lui. Avea o privire plină de tristețe.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă și-i luă mâna între ale sale.

Luke ajunsese să țină foarte mult la copilă – lucru care îl luase prin surprindere la început – și în timp începuse chiar să bănuiască că sub tăcerea ei se ascundea o personalitate foarte complexă. În afara zâmbetelor ei, ochii erau singura fereastră care îi ofereau indicii cu privire la sufletul ei. Iar în ziua aceea nu zâmbea deloc.

Emily arătă cu degetul în sus și Luke se pomeni privind spre tavan.

— La etaj? întrebă el. Ce este acolo sus, draga mea? Sau cine e acolo?

Dar ea doar îl privea în tăcere.

— Anna? întrebă el, și ea încuviință din cap.

Știa că Anna primise o scrisoare și în ziua aceea. Citise adevărul acela pe chipul ei.

— Este supărată? întrebă apoi. Are nevoie de mine?

Emily încuviință din cap.

Dar nu se întoarse imediat de la ea. Se pomeni cercetându-i ochii, aproape de parcă s-ar fi așteptat să găsească niște răspunsuri acolo. Și într-un fel, aproape că le găsi.

— Tu știi, nu-i așa? zise el. Tu știi ce o face să fie atât de supărată.

Ochii ei se luminară imediat.

— Este ceva legat de trecutul ei, spuse apoi.

Însă Emily nici nu negă, nici nu confirmă bănuiala lui. Îi făcu încă o dată semn spre etaj.

— O să mă duc la ea, zise el. Îi strânse mâna într-ale lui, apoi o ridică la buzele sale. Mulțumesc, Emily. Ești o soră bună. O iubești foarte mult, nu-i așa?

Emily se întoarse și-și trase mâna dintr-a lui, apoi fugi ușor prin cameră. Deschise ușa și ieși, înainte să aibă el timp să meargă să i-o deschidă. Fugi în sus pe scări înaintea lui, dar se opri de câteva ori, ca să se asigure că Luke o urma. Se opri într-un final la ușa salonului Annei, unde îl așteptă să o prindă din urmă. Apoi fugi din nou la scări. Luke o privi alergând la etajul superior, unde se afla camera ei.

„Da!“ gândi el și ridică mâna ca să bată la ușă. Era timpul să încerce să discute cu ea.

Anna stătea lângă foc și era pe punctul de a deschide o carte. Luke deschise ușa și intră. Înțelese imediat că soția lui tocmai luase cartea aceea, ca răspuns la bătaia din ușă. Nu îl invitase să intre, chiar dacă în clipa aceea zâmbea și închidea la loc cartea.

— Oh! exclamă ea. Citeam și am pierdut noțiunea timpului. Am uitat ceva? Este timpul pentru ceai?

— Nu, îi răspunse el. Se așeză apoi și o privi cu atenție.

Pe de o parte zâmbea, dar pe de alta avea chipul palid și ochii pustiiți. Iar neconcordanța aceea i se părea înspăimântătoare. Purta o rochie de dimineață, înfășurată lejer în

jurul trupului, și sarcina ei părea mai înaintată de șase luni. Tot i se vedea burta rotundă, chiar și când era îmbrăcată în rochia aceea mai largă în partea din față, croită după moda franțuzească, pe care i-o sugerase el, după ce îi interzisese să mai poartă corset. Mama lui se arătase scandalizată de faptul că nu mai purta corsete și sugerase să se țină departe de ochii societății până după naștere. Iar Anna îi spuse ferm, dar blând – în modul ei unic și confundabil – că soțul ei îi poruncise să nu mai poarte corsete și că își va onora în continuare obligațiile sociale, atât timp cât el va considera de cuviință. Sau cel puțin așa îi spusese Henrietta. Henrietta, care îi mai sugerase și să vorbească cu Anna între patru ochi și să o convingă să se comporte mai cuviincios. De parcă ar fi fost ceva necuviincios în faptul că Anna era însărcinată.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea. Dintr-un motiv sau altul, îi dispăruse zâmbetul. De ce te uiți așa la mine?

— Emily tocmai a venit la mine în birou, zise el, ca să-mi spună că ești supărată.

Ea îl privi absentă pentru o clipă, apoi râse.

— Emily ți-a spus? întrebă ea. Dar Emily nu poate să vorbească.

— O, ba da, poate, replică el. Ochii ei spun mai multe decât vocile multor oameni.

— Și ochii ei ți-au spus că sunt supărată? întrebă ea.

— Da, răspunse el și o cercetă cu mare atenție.

Păru că voia să spună ceva de câteva ori, dar până la urmă nu zise nimic. O privi înghițind apăsat. Studie mișcarea mâinilor ei pe brațele fotoliului. Când învățase să mânuiască spada și să folosească o armă de foc, descoperise că mișcările mâinilor unei persoane spuneau foarte multe despre sentimentele care se învolburau în interiorul ființei sale. Și în clipa aceea, mâinile ei erau încleștate în tapițerie.

— Mă simt greoaie, zise ea în cele din urmă. Și nu mi-e tocmai bine. Se pare că am ghinionul de a fi una dintre acele femei care se îngrașă foarte mult odată cu sarcina. Râse apoi scurt. Și încă mai am trei luni până la naștere. Am fost puțin deprimată. Mă simt un pic… un pic neatrăgătoare. Știu că probabil este o prostie, dar...

— Te-am făcut eu să te simți neatrăgătoare? întrebă el și mijii ochii.

— Nu, zise ea, aproape în șoaptă. Nu, Luke.

— Vino încoace, spuse el.

Ea îl privi nesigură câteva clipe, apoi se ridică și veni ascultătoare în fața fotoliului său. El desfăcu atunci cordonul care-i ținea rochia strânsă la talie și îndepărtă materialul de mătase. Cămașa ei de corp stătea destul de întinsă pe pântecul ei umflat. Își așeză ambele mâini pe burta ei și apoi se uită în sus la ea.

— Îți amintești ce ți-am spus mai demult despre cum te voi vedea eu când vei avea pântecul și mai umflat din cauza sarcinii? o întrebă el.

— Da, răspunse ea.

— Ți-am spus adevărul, zise el. Încă mai vin noaptea în patul tău, Anna. Și îmi cer în continuare drepturile conjugale de două sau de trei ori pe săptămână, chiar dacă în perioada asta trebuie să fiu mai atent să nu te împovărez cu greutatea mea. Cred că ești conștientă că încă te consider dezirabilă.

— Da. Anna coborî ochii și îi privi mâinile.

— Sau poate că vrei să fii atrăgătoare și pentru alții, doamnă… nu doar pentru soțul tău?

Ea se uită în ochii lui și clătină ușor din cap.

— Atunci hai să terminăm cu prostiile astea, cum că te simți rău și neatrăgătoare, zise el. Cândva am căzut de acord că sinceritatea este esențială pentru o căsnicie trainică. Ți-am permis să păstrezi un secret. Și am făcut asta pentru că am considerat că era ceva legat de trecut și care va rămâne pentru totdeauna acolo. Dar ne acaparează prezentul. Și nu pot permite asta. Au mai fost și alte secrete, Anna.

Anna făcu ochii mari de uimire. Mâinile lui se odihneau ferme pe șoldurile ei și o împiedicau să facă un pas în spate.

— Nu, șopti ea.

— Ba da, zise el. Tu ești a mea, Anna. Trup și suflet. O să te am toată de acum și până la sfârșitul zilelor noastre. Era și el uimit de înverșunarea tonului vocii lui și de puterea sentimentelor sale. Nu intenționase să îi vorbească astfel. Gata cu secretele!

— Oh! oftă ea și își acoperi fața cu mâinile. Dar chiar și așa, el putea vedea că avea chipul alb ca varul. Nu folosi cuvintele astea, Luke. Nu spune trup și suflet. Nu ca o păsăre captivă într-o colivie, nu privată de libertate și de intimitate. Nu trup și suflet.

Doar că el se înfuriase deja. Încă de când rostise acele cuvinte, simțise că îi era imposibil să îi posede și sufletul. Că nu își dorea să facă asta. Dar chiar și așa, se simțea exclus… exclus din cele mai profunde semnificații ale vieții ei. Și își dădu seama atunci brusc cât de puțin o cunoștea de fapt. Chiar și după șase luni de căsnicie. Îl exclusese dintr-un segment întreg al vieții ei și va continua să facă asta.

Iar înțelegerea aceea îl înfuria. Nu-și dorise niciodată să știe astfel de lucruri despre ea. Ce anume se schimbase? Se ridică în picioare, dar continuă să o țină strâns.

— Cine era? ceru să știe. Vreau un nume, doamnă.

Un gol vizibil îi acoperi atunci ochii, aproape ca un giulgiu. Se holba la el și devenea și mai palidă – dacă era posibil așa ceva.

— Iubitul tău, zise el. Bărbatul care te-a avut înainte să te căsătorești cu mine. Cine era? Cine este?

— Nu. Vocea ei scăzuse într-o șoaptă tremurândă. Ai spus…

— El este motivul nefericirii tale, dacă nu mă înșel, zise el. Scrisorile sunt de la el? Sau de la cineva care îți scrie despre el?

— Scrisorile? Groaza se instală în ochii ei.

— Probabil mă crezi prost, doamnă, zise el.

Ea clătină din cap.

— Uneori mai primesc scrisori de la doamna H… Hendon, răspunse ea. Are nevoie de ajutor cu... cu tatăl ei. Este un om bătrân și bolnav. Mă duc uneori să o ajut.

Luke o privi ferm fără a spune nimic. În cele din urmă, Anna închise ochii și își mușcă buza.

— Vreau numele lui, Anna, zise el. Ți-a luat deja virginitatea… pe care ar fi trebuit să ți-o iau eu. Nu va avea mai mult din tine. Și va muri, dacă va încerca să ia mai mult.

Ea deschise ochii brusc.

— Ba nu, zise ea. Ba nu mi-a luat-o. Am fost numai și numai a ta. Nu m-am culcat cu nici un alt bărbat în afară de tine. Ești singurul bărbat din viața mea.

— O, dar iartă-mă, doamnă, zise el ironic. E clar că nu am avut suficientă experiență la viața mea, ca să-mi dau seama de diferența dintre o fecioară și o femeie care a avut deja parte de experiență sexuală. Se pare că ți-am făcut o mare nedreptate, doamnă.

Anna își mușcă buza din nou, apoi inspiră adânc.

— Dar tu? zise ea, ridicând vocea. Și tu ai avut un secret

față de mine. Mi-ai zis că nu-ți mai amintești de motivul disputei cu fratele tău... de parcă e posibil așa ceva. Nu mi-ai spus nimic despre Henrietta. Și nu mi-ai spus nimic nici despre numeroasele întâlniri pe care le-ai avut cu ea de când am venit aici. Nu te puteai căsători cu ea, pentru că era văduva fratelui tău, nu-i așa? Și nu puteai să vii aici fără o soție, pentru că atunci nu ar fi fost cuviincios să petreci atât de mult timp în compania ei. Dar acum totul este comod pentru voi amândoi. De asta te-ai căsătorit cu mine, Luke? Nu doar să aduci pe lume niște fii moștenitori... ci ca să poți trăi în decență, în timp ce reaprinzi flacăra pasiunii cu iubirea ta din trecut, nu?

Doamne, Dumnezeule!

— Doamnă, ai întrecut măsura, zise el cu răceală.

— O, da, normal. Sigur că da. Doar trăim în lumea reală, nu-i așa? Trăim în lumea reală, unde se aplică un set de reguli diferit pentru bărbați, decât pentru femei. Eu trebuie să fiu condamnată pentru că aparent nu am fost virgină în noaptea nunții. Dar tu poți recunoaște fățiș că ai suficientă experiență, încât să-ți fi dat seama cu ușurință de secretul meu. Eu trebuie să trăiesc fără amintiri și să fiu legată de tine trup și suflet, în timp ce tu te poți delecta nu doar cu amintirile, dar și cu reconstituirea lor. Te culci cu ea, Luke? Sau o soție nu are voie să-și întrebe soțul așa ceva?

Luke o apucă de încheietura mâinii și o trase spre ușă. Conștientiză unde anume o duce și cu ce scop, abia după ce ajunseră în dormitorul ei, îi scoase rochia, o dezbrăcă de cămășuță și o împinse pe pat. O privi în timp ce-și scoase și el hainele. Se simțea furios și frustrat. Iar ea se uita la el palidă și inexpresivă, cu maxilarul încleștat.

Îngenunche între coapsele ei desfăcute și îi trase picioarele peste ale lui. Îi ridică bazinul cu mâinile și se împinse în ea încet și ferm. Rămase nemișcat acolo, își așeză mâinile de o parte și de alta a capului ei și-și lipi buzele de ale sale. Îi deschise gura cu a lui și-și înfipse limba adânc în gura ei, apoi ridică ușor capul, ca să se uite în ochii ei.

— Ești a mea, Anna, zise el. Și asta este ceva ce vei face numai cu mine pentru tot restul vieții tale. Este ceva ce eu voi face numai cu tine pentru aceeași perioadă de timp... și ceva ce am făcut numai cu tine de când ne-am căsătorit. Ți-am răspuns la întrebare?

Ea închise ochii și rămase sub el supusă și inertă.

— Tu ești soția mea și eu sunt soțul tău, spuse apoi. Și dacă asta te face să te simți ca o pasăre captivă într-o colivie… fără libertate și intimitate, atunci așa să fie, Anna. A fost alegerea ta să te căsătorești cu mine.

Continuă să o privească atent și să se miște în ea în ritm constant, timp de câteva minute. Și fu prima dată când îndemânarea sa nu-l ajuta la nimic. Nu că s-ar fi folosit de vreo îndemânare specială în clipa aceea. Făcea doar ceva ce era extrem de satisfăcător pentru un bărbat – dar mai puțin pentru o femeie, dacă trupul ei nu era deja pregătit sau dacă nu fusese pregătit dinainte. Uniunea aceea intimă era singura atingere care avea loc între ei. Cu toate acestea, nu putea stârni nici un răspuns în ea.

Dar nici măcar nu era sigur dacă voia asta. Când se apropie de orgasm, își dădu seama că nici măcar nu făcea dragoste cu ea. Ci o însemna cu pecetea posesiunii lui și îi reamintea că nu exista nici o parte a ei care să nu-i aparțină lui… pe care să nu o poată lua, oricând avea chef.

Se revărsă în ea și înțelese atunci pentru prima dată că satisfacția fizică și cea emoțională erau două lucruri complet diferite, care nu veneau întotdeauna împreună. Se pomeni atunci întrebându-se dacă poate o siluise pe soția lui – chiar dacă putea părea o contradicție de termeni. Se retrase din ea și se ridică din pat. Își adună apoi hainele de pe podea.

— Dacă ceea ce îți dorești este libertate și intimitate, Anna – spuse el, auzind răceala din propria voce – atunci le poți avea într-o mică măsură. Salonul tău privat va fi exact asta. Nu voi mai veni niciodată acolo, neinvitat. Și nu voi mai veni nici în patul tău, până după naștere… până când va fi timpul să rămâi însărcinată din nou. Să spunem, timp de șase luni, după naștere? Sau poate patru, dacă va fi să am o fiică.

Anna stătea cu ochii închiși. Nu o mai acoperise când se dăduse jos din pat – cum făcea de obicei. Așa că își aruncă jos hainele și o acoperi. Apoi se aplecă să le ia din nou.

— Dacă vei dori vreodată să discuți cu mine despre scrisorile tale, eu sunt pregătit să te ascult, zise el. Nu-mi pot imagina să fii vinovată de ceva atât de îngrozitor precum probabil îți închipui tu. Dar ține minte că ești a mea, Anna! Că asta este ceva ce nu se va schimba niciodată.

Ea rămase nemișcată. El trecu prin garderoba ei și se duse în dormitorul lui – unde nu dormise niciodată. Se sprijini de ușă și închise ochii. Se dusese la ea pentru că era supărată. Făcuse asta în încercarea de a-i aduce o alinare... de a o ajuta.

Doamne, Dumnezeule!

Ar fi trebuit să știe că era incapabil să aline pe cineva. Știa de mult că nu mai era capabil să iubească. Dar nu știuse că era capabil de cruzime. Și fusese crud cu ea. Exact atunci când avusese nevoie de alinare și înțelegere.

Își permisese să devină frustrat din cauza refuzului ei de a-i mărturisi adevărul și furios din cauza acuzațiilor cum că îi fusese infidel cu Henrietta. Și asta era altă problemă pe care trebuia să o rezolve cumva. Îi permisese Henriettei să găsească alinare în compania lui și să îndrepte conversațiile lor spre probleme personale. Dar Anna devenise suspicioasă. Oare o putea învinui pentru asta? Trebuia să rezolve problema. O rănise, când de fapt nu-și dorise deloc asta.

Deschise ochii și se uită la patul său. Cu puțin timp în urmă protejase intimitatea somnului său și avusese grijă să nu doarmă niciodată cu o femeie cu care făcuse dragoste. Iar în clipa aceea se întreba dacă va putea să doarmă singur în pat. Și pentru cât timp? Șase luni, îi spusese. Sau patru, dacă era fetiță. Plus cele trei luni de sarcină pe care le mai avea. Așadar nouă luni. Sau poate șapte.

Nouă luni de singurătate.

Acel ultim cuvânt îi răsună în minte și se cutremură. Singurătate? Așadar se atașase de ea? Devenise dependent de ea? Oare lucrul cu care se va confrunta era într-adevăr singurătate sau doar privarea de activitate sexuală?

Își dădu seama apoi că era într-adevăr singurătate.

În mod ironic, scrisorile încetară să mai sosească la scurt timp după ce Luke o confruntă în legătură cu ele. Nu mai apăru decât una singură. Una care sosi la doar câteva zile după cea anterioară și o informă că restul datoriei tatălui ei putea rămâne neplătită până după naștere.

„Nu aș vrea să fii neliniștită în vreun fel în cele trei luni pe care le mai ai până la naștere, Anna mea“, îi scrisese el.

Înainte de Crăciun, Anna îl asigură pe soțul ei că se simțea suficient de bine încât să călătorească și se duse la nunta lui

Victor, însoțită de Luke, Agnes și Emily. Ba chiar împărți dormitorul cu el acasă la părinții lui Constance. Dar dormiră pe laturi opuse de pat și nu se atinseră nici măcar o singură dată în cele trei nopți petrecute acolo. Anna îi văzu apoi pe fratele ei și pe mireasa lui. Amândoi erau foarte tineri și foarte fericiți, așa că nu îi putea părea rău pentru povara pe care o luase asupra sa, pentru ca ei să poată fi liberi și să poată avea o casă și un viitor.

Nu, nu-i părea rău deloc.

Apoi, de Crăciun, în timpul unei petreceri organizate la Bowden Abbey, William, lordul Severidge – care lipsise neobișnuit de mult de acasă, timp de o săptămână întreagă și se întorsese doar cu o zi înainte – anunță că îl vizitase pe Victor, ca să-i ceară mâna surorii lui și că propunerea lui fusese acceptată. Atât din partea contelui de Royce, cât și din partea lui Agnes.

Agnes se îmbujoră foarte tare și rămase cu privirea ațintită spre chipul lui.

După multe urări, felicitări, îmbrățișări și sărutări care îi întrerupseră discursul, William adăugă că intenționa ca nunta să aibă loc în primăvară și că după aceea avea de gând să o ia pe noua lui mireasă și să călătorească prin Europa. Timp de un an întreg. Cunoscuse un domn la Londra, care se arătase nerăbdător să închirieze Wycherly Park pentru un an.

După acea parte a anunțului, apărură alte urale și hohote de râs. Atașamentul pe care îl avea lordul Severidge pentru casa lui devenise un soi de amuzament în zonă și în plus, toată familia lui Agnes știa că ea nu era o fire aventuroasă. Dar părea o decizie luată de comun acord. Și încă una care îi bucura foarte mult pe amândoi.

Timp de câteva clipe, Anna fu copleșită de o panică îngrozitoare – pe care putu totuși să o controleze. Dar numai datorită experiențelor sale îndelungate cu astfel de emoții.

— Așadar, închiriezi Wycherly Park? îl întrebă pe William.

— Da, unui tip pe cinste, zise el. Colonelul Lomax. A făcut parte din regimentul din America, dar s-a pensionat de curând. Îți dau cuvântul meu de onoare că o să vă placă tuturor de el.

Anna răsuflă ușurată.

Se pregătea în liniște pentru naștere și își concentra toate energiile și toată iubirea spre copilul nenăscut din pântecul ei. Trăia singură în lumea din mintea ei, la fel cum făcuse și pe parcursul celor doi ani de dinainte să se căsătorească.

Cu toate acestea, îi era dor de apropierea de Luke. Și simțea un gol chinuitor în suflet.

capitolul 19

Ducesa văduvă stătea în camera ei și lucra meticulos la broderia sa. Doris și Agnes se plimbară puțin pe afară, prin grădina din apropierea casei, după care se întoarseră înăuntru și se duseră într-unul din saloanele de la parter. Amândouă erau destul de agitate, emoționate și curioase în legătură cu ce se întâmpla. La un moment dat, Doris îi spuse lui Agnes că probabil va afla și ea, pe propria piele, cum se simțea, peste un an sau mai mult. Agnes se îmbujoră imediat. Emily scăpă de doica ei și se ghemui într-un colțișor liniștit în seră. Ashley o găsi acolo și îi zâmbi, după care se așeză lângă ea și o luă de mână. După o vreme, Emily aplecă ușor capul și își sprijini obrazul de umărul lui. Henrietta i se alătură lui Luke în biroul său, dar apoi se retrase în camera ei, când înțelese că Luke nici măcar nu conștientiza prezența ei acolo.

Luke se plimba de colo-colo.

Anna era la etaj în dormitorul ei. Stătea în pat și era în travaliu. Durerile nașterii începuseră la scurt timp după ce se retrăsese în camera sa cu o noapte înainte. Și în loc să își cheme imediat camerista, Anna se dusese în camera lui Luke, de îndată ce fusese sigură de ceea ce simțea. Luke sărise din pat, de parcă cineva aruncase apă opărită pe el și, în ciuda protestelor ei că era capabilă să meargă singură, o luase în brațe o dusese înapoi în camera ei. La scurt timp după aceea veniseră acolo camerista sa și doamna Wynn și fusese chemat și doctorul. Nu deranjaseră pe nimeni altcineva. Anna sperase că va naște până la ivirea zorilor. Că toți ceilalți se vor trezi dimineața și vor fi anunțați că se născuse cu bine un moștenitor.

Doar că dimineața venise și trecuse, și ea încă nu născuse. Și i se părea că travaliul nu se va mai termina niciodată. Auzea și ea supărarea din propria voce, când implora să se deschidă

ferestrele, să i se pună pe față o cârpă rece și umedă și să o frece cineva pe spate. Cu toate acestea, nu își putea schimba tonul poruncitor al vocii. Părea să aparțină altcuiva – cuiva din afara ei. Și adevărata Anna părea să se ascundă undeva adânc în interiorul ei, departe de durere, de neliniște și de emoția nerăbdătoare. Departe de teama că ar fi putut muri… sau chiar mai rău, de teama că i-ar fi putut muri copilul.

Se făcuse deja ora prânzului, când natura durerilor ei se schimbă – nu că Anna ar fi fost conștientă vreun pic de cât era ceasul. Auzi apoi o voce care nu părea să-i aparțină, strigând panicată după doctor. După aceea totul se transformă într-o durere îngrozitoare, împins frenetic și încercarea disperată de a-și trage răsuflarea în clipele scurte de răgaz. Și undeva dincolo de toate acestea, auzea voci care o linișteau și-i ofereau instrucțiuni, pe care ea le urma orbește.

Simți apoi explozia finală de durere, presiunea puternică, șuvoiul cald și în cele din urmă auzi scâncetele indignate.

Anna se pomeni atunci plângând neputincioasă și râzând în același timp, așa că întinse brațele după copilul ei, care plângea. Era plin de sânge, urâțel și totuși frumos.

Luke se opri imediat, când se deschise ușa biroului său. Apăru doamna Wynn, care făcu o plecăciune. Se holbă la ea, cu chipul alb ca varul.

— Excelența Sa a născut cu bine, zise femeia și îi zâmbi. Mama și fetița sunt gata să vă primească, Excelență.

Luke rămase încremenit o clipă, holbându-se la ea. Simțea că îi țiuia capul și se întrebă dacă acel bâzâit era zgomotul pe care-l auzeau oamenii când erau pe cale să leșine. Trecu apoi pe lângă ea fără să spună nimic și porni pe scările care duceau la etajul superior. Cotes și doamna Wynn îl urmăriră plecând, apoi omul îi spuse femeii că trecuseră mai bine de cincisprezece ani de când Excelența Sa nu mai urcase scările acelea câte două o dată.

Era liniște în dormitor. Nu se auzea nimic, cu excepția agitației nou-născutului. Luke nu o văzu pe camerista soției sale făcând o reverență și părăsind încăperea. Stătea nemișcat în pragul ușii și cu ochii ațintiți spre patul în care se afla soția lui. Anna îl privea cu ochii mari și ținea în scobitura brațului un ghemotoc înfășurat în pături.

— Luke, zise ea cu vocea ușor tremurândă și-și mută privirea de la el. Ai o fiică.

Avea o fiică. Îi țiuiră din nou urechile o clipă, apoi simți aerul rece invadându-i nările. O fiică. Rămase cu privirea ațintită spre soția sa.

— Ești bine? o întrebă el.

— Da. Sunt doar puțin obosită, îi răspunse ea, fără vlagă.

O fiică. Se apropie de pat prudent și se uită spre ghemotocul din brațele ei. Prin deschizătura păturii, putea vedea o față mică, grăsuță și cu pete roșietice și doi ochișori mici. Avea un păr închis la culoare, care părea ud. Apoi văzu o mânuță mică. Micuță, dar perfectă. Cu cinci degețele mici și cinci unghiuțe. Era tot pătată de roșu.

Fiica lui. A lui și a Annei. Era tată. Nu mai era singur și nu mai era răspunzător doar pentru propria persoană. Nu mai era doar parte dintr-un cuplu și responsabil pentru bunăstarea femeii pe care o luase de soție. Era tată. Era capul propriei sale familii. Avea o fiică, care era sânge din sângele lui.

Întinse mâinile, ca într-un vis și le strecură ușor sub ghemotocul învelit în pătură. Puse una chiar sub capul copilului și îl ridică încet. Era ușor ca un fulg. I se părea că nu simțea altceva decât greutatea păturii. Dar era cald și moale, și se agita în continuare, în timp ce examina lumea prin ochișorii săi îngușți și nefocalizați.

Doamne! O, Doamne, Dumnezeule! În mâinile lui se afla viață. Viață umană. O viață la crearea căreia ajutase. O viață pentru care va fi responsabil mulți ani de acum încolo.

Copilul lui.

Fiica lui.

Și în ciuda faptului că nu era pe deplin conștient de acel gând, Luke descoperi că dragostea renăștea în el și îi prindea inima ca într-o menghină. Iubirea era cel mai puternic și înălțător sentiment pe care îl avea de oferit viața. Dar și cel mai înfricoșător. Frica și exaltarea se amestecau și erau de nedespărțit, făcând parte una din cealaltă. Dragostea făcea ca viața să merite trăită. Nu căutarea plăcerii. Ci dragostea. Dragostea, care îngloba întregul spectru al emoțiilor umane.

Iubirea îi invada întreaga ființă, sub forma ghemotocului mic de umanitate pe care îl ținea în mâini. Și nici măcar nu putea spune că era un ghemotoc extrem de frumos. Dar era al lui și al Annei. Era fiica lor. Comoara lor neprețuită. După câteva clipe în care stătu în picioare, ușor întors de la pat, Luke avea ochii atât

de începătoșați, încât abia dacă mai vedea ce ținea în mâini. Putea doar simți căldura și ușurimea miraculoasă a iubirii. Și îi putea auzi gânguritul.

— Luke, zise vocea din spatele lui, tremurândă și oarecum nefericită. Îmi pare foarte rău.

— Îți pare rău? Clipi ca să se dezmeticească și se uită peste umăr.

— Poate că vom avea un fiu anul viitor, zise ea.

Luke îi înțelese imediat nefericirea. Și era ceva absolut normal. La urma urmei, de aceea se căsătorise cu ea. Și fusese suficient de neghiob încât să-i fi spus asta foarte clar, de la bun început. Oare cum putuse fi atât de incredibil de netot?

— Anna, zise și se întoarse spre ea cu totul. Vocea lui era ca o șoaptă. Nici măcar nu pot să încep să mă gândesc la anul viitor. Ci doar la astăzi. La momentul acesta. Avem o fiică. Și este superbă. Uite-te la ea. Este absolut minunată.

— Nu ești foarte dezamăgit? îl întrebă ea și îi întâlni privirea. Ochii ei erau rugători și plini de speranță.

— Dezamăgit? Așeză copilul înapoi în scobitura brațului ei, luă loc pe pat și atinse cu degetul obrazul mic și grăsuț. Anna, eu îmi doream o fetiță. Datoria îmi cerea să sper să fie băiat. Dar în secret, eu mi-am dorit mereu o fetiță. Mai exact, această fetiță.

Anna izbucni în lacrimi și își acoperi imediat fața cu mâna, într-o încercare stângace de a-și înăbuși suspinele.

— Chiar credeai că o să fiu dezamăgit? o întrebă el. Sau poate că o s-o resping din simplu motiv că nu e băiat?

Cu toate astea, știa că Anna nu avea nici un motiv să creadă că el ar fi simțit ceva pentru oricare dintre copiii săi – chiar și pentru fiii lui. Poate cu excepția satisfacției de a-și fi perpetuat dinastia. Îi spusese de nenumărate ori că era incapabil să iubească.

Nici măcar el însuși nu avusese de unde să știe că va putea iubi din nou. Că își va iubi propriul copil aproape din momentul nașterii sale. Cum ar fi putut să știe că îl aștepta un asemenea un miracol… și o asemenea teroare?

— Am fost atât de... fericită, se tângui ea, apoi înghiți apăsat. Am fost incredibil de fericită când s-a născut... Când am văzut-o și am strâns-o în brațe. Tot ce a contat pentru mine a fost că era vie și nevătămată. Și mi-am dorit să vii să o vezi imediat… dar apoi mi-am amintit.

— Cred că ai nevoie să dormi, Anna, zise el. Ești extenuată. Dar să știi că sunt foarte fericit cu fiica noastră. Că nu aș fi putut fi mai fericit, nici dacă ai fi născut băieți tripleți. Anna izbucni atunci într-un hohot de râs neașteptat și tremurător. Vom avea timp și pentru fii, draga mea. Și dacă nu va fi să fie, presupun că lumea tot va reuși cumva să meargă mai departe. Cum să o botezăm?

— Nu m-am gândit deloc la nume de fete, spuse ea. În mod prostesc, am fost convinsă că o să fie un băiețel. Catherine? Elizabeth? Isabelle?

— Cred că mai degrabă Joy[3], zise el. Lady Joy Kendrick… cu câteva nume mijlocii lungi, care să-i acorde multă importanță. Îți place?

— Joy? Anna își mușcă buza și apoi îi zâmbi pentru prima dată. Și era un zâmbet absolut strălucitor, chiar dacă și puțin tremurător și înlăcrimat. Da. Joy.

Mai atinse o dată obrazul fiicei sale, apoi se ridică, se aplecă și o sărută pe buze pe soția lui.

— Mulțumesc, Anna, zise apoi. Îți mulțumesc pentru Joy. Este un cadou neprețuit. Și acum culcă-te. O să-ți trimit camerista.

După ce plecă, Anna se gândi că era într-adevăr epuizată. Doar că nu era sigură că putea adormi imediat. În sufletul ei încă se mai învolburau emoții tumultoase. Întoarse capul și se uită la copil. La fiica ei.

Joy. Luke o botezase Joy. Spusese că era un cadou neprețuit. Și că își dorise să aibă o fiică. Nu era nici supărat, nici nemulțumit.

Și apăruse o strălucire deosebită în ochii lui în clipa în care o privise pe fiica lui – pe Joy. O strălucire pe care nu o mai văzuse niciodată. Nu mințise doar ca să o facă pe ea să se simtă mai bine. Fiecare cuvânt rostit fusese complet sincer.

O iubea pe fiica lor.

Îndrăzni apoi să se gândească că poate… poate mai exista speranță. Poate că avea un viitor. Un viitor împreună cu Luke și cu Joy și cu alți fii și fiice – deși în clipa aceea nu se putea gândi cum ar fi fost să treacă din nou prin chinul pe care-l trăise în noaptea și în dimineața aceea.

Dar va trece din nou prin asta – iar și iar – dacă așa îl putea avea înapoi pe Luke. În ultimele trei luni se căscase o prăpastie între ei. În ziua aceea era prima dată când o sărutase, în

trei luni de zile. Poate că se va întoarce la ea. Și poate că toate celelalte lucruri luaseră sfârșit. În clipa aceea era soție și mamă. Poate că o va lăsa în pace.

Poate că mai exista speranță.

— O, vai mie, doamnă! exclamă camerista sa câteva minute mai târziu și traversă camera tiptil, apropiindu-se de pat. Nu plângeți, milady. Excelența Sa a fost aspru cu dumneavoastră? Jur pe toți sfinții că o să aveți un băiat anul viitor pe vremea asta. Și ea e o ființă așa de mică și cuminte. Doar că a venit puțin prea devreme. Ar fi trebuit să aștepte să vină pe lume mai întâi fratele ei.

Anna zâmbi printre lacrimi la ghemotocul ei de bucurie.

— Cel care a ordonat să bată clopotele bisericii după-amiaza trebuie mustrat foarte aspru... indiferent cine a fost, zise ducesa văduvă în timpul cinei din seara zilei în care se născuse nepoata ei. Am încredere că te-ai ocupat deja de asta, Lucas.

Luke îi aruncă atunci o privire tăioasă.

— Eu am ordonat să bată clopotele, doamnă, zise el. Ca să anunțe nașterea primului meu copil.

— Ar fi trebuit să te consulți cu mine înainte, Lucas, spuse ea. La Bowden, clopotele bisericii bat dintotdeauna, numai ca să anunțe nașterea unui fiu. Și astăzi s-a transmit mesajul greșit.

— Ba nu, zise el. A fost transmis mesajul corect. Și anume că ducesa de Harndon a născut un copil astăzi. Și tu, doamnă, nu mi-ai spus nimic altceva azi, în afară de a mă întreba cum se simte Anna. Ashley mi-a strâns mâna, Doris m-a sărutat și Agnes a făcut o reverență în fața mea... dar toți trei au părut precauți, ca și când le-ar fi fost teamă să nu pară prea încântați în fața mea. Iar Henrietta chiar mi-a transmis compătimirea ei. Ca să nu mai vorbesc despre servitori, care au fost cu toții foarte abătuți, de parcă ar fi avut loc un deces în familie. Emily a fost singura care m-a îmbrățișat și m-a sărutat și a plâns pe lavaliera mea, apoi mi-a zâmbi și mi-a spus din ochi cât de fericită este pentru mine.

— Luke, Emily nu înțelege cât de important este pentru un om cu titlul tău să aibă un moștenitor, zise Henrietta cu blândețe. Biata Anna. Probabil este foarte tristă. Va trebui să încerc să o înveselesc.

— Să sperăm că își va face datoria anul viitor, zise ducesa văduvă.

— Mamă, vrei să spui că au bătut clopotele bisericii când s-au născut George, Luke și Ashley, dar nu și când m-am născut eu? întrebă Doris.

— Vor bate la nunta ta, Dor, zise Luke și apoi o văzu pe sora lui făcând ochii mari de uimire, când auzi acea folosire inconștientă a prescurtării numelui ei. Nu-i mai spusese așa de când erau copii. Și vor bate de fiecare dată când se va naște un copil de-al meu, indiferent de sex. E un copil sus la etaj cu Anna. Fiica noastră, pe care nu aș schimba-o nici pentru o duzină de fii. Am să le scriu lui Theo, lui Lady Sterne, lui Royce și celeilalte surori a Annei ca să le transmit veștile bune, în speranța că vor putea participa la botezul ei.

— La urma urmei, ai deja un moștenitor, Luke, zise Ashley, rânjind. Dar trebuie să mă grăbesc să adaug că nu râvnesc deloc poziția ta.

— Nu am planuri imediate de căsătorie, spuse Doris și-l privi precaută pe Luke.

— Dar vei avea, spuse el. Din observațiile mele, chiar și cele mai frumoase și mai eligibile doamne cad pradă săgeții lui Cupidon, mai devreme sau mai târziu. Și tu ești amândouă, Dor.

Sora lui se îmbujoră de plăcere când auzi complimentul acela și se uită în jos în farfurie.

— Cotes, după asta, vei deschide trei sticle de vin pentru cina servitorilor și veți bea în cinstea sănătății lui Lady Joy Kendrick, spuse Luke, adresându-i-se majordomului său impasibil, care stătea lângă bufet, împreună cu un valet. Și vei informa personalul că sărbătoresc nașterea copilului meu. Dacă mâine mai văd vreo față lungă, atunci va fi concediată, cu tot cu proprietarul ei. Ai înțeles?

— Da, Excelența Voastră, șopti majordomul și înclină capul cu demnitate.

După aceea, Luke și restul familiei sale se ridicară de la masă. El nu permitea niciodată ca doamnele să plece primele – cu excepția cazurilor în care aveau musafiri. Le spusese tuturor clar și răspicat că nu va permite ca datoria să îi guverneze viața și să-i răpească bucuria – și folosise cel mai potrivit cuvânt în acest sens. Bucurie era un cuvânt mult mai bun de folosit, decât plăcere. Pentru că plăcerea nu aducea altceva cu excepția unei distracții pustii și lipsite de emoție. Joy îi aducea... ei bine, totul! Îi aducea iubire și fericire, teamă și durere. Și vulnerabilitate.

Înțelegea foarte bine că iubirea dărâmase toate zidurile pe care le construise în jurul inimii lui, atent și deliberat în ultimii zece ani – ba chiar aproape unsprezece. Și o singură clipă reușise să spulbere toată strădania lui de ani de zile. Mai exact, clipa în care o privise pentru prima dată pe fiica lui. O iubea cu o intensitate atât de mare pe micuța lui Joy, că aproape îl speria.

Da, îl speria pentru că îl făcea să simtă nevoia neobișnuită de a-și împărtăși sentimentele. Poruncise să bată clopotele, chiar dacă nici măcar nu se apropiase de biserică de când se întorsese la Bowden. Își mustrase familia pentru răceala felicitărilor lor. Și plănuise deja petrecerea de botez. În plus, simțise o anumită tandrețe față de Ashley și de Doris – de care era înstrăinat – și o dorință puternică de a îndrepta cumva lucrurile cu ei. Fusese una dintre puținele dăți în care își vorbiseră, în decurs de opt luni.

Cât despre Anna… aproape că se înstrăinase și de ea în ultimele trei luni. Fuseseră politicoși unul cu altul, dar distanți. Rămăsese datoria, dar dispăruse plăcerea. Iar în clipa aceea își dorea să existe din nou plăcere între ei… și poate și puțină bucurie. Cu siguranță relația lor trebuia să însemne mai mult decât doar datorie și plăcere. Un bebeluș găsise fisura din armura lui și o distrusese cu totul. Doar că fără armura aceea se simțea gol. Și îi era teamă. Nu era deloc sigur că nu voia să o reconstruiască la loc și să dea la o parte abilitatea aceea nou-descoperită de a-și iubi copilul.

Luke își bău ceaiul în salon, împreună cu familia sa, iar apoi se scuză și se duse la etaj, spre camera soției sale. Putea vedea pe sub ușă o licărire slabă de lumină. Ciocăni încet și așteptă să vină camerista ei să deschidă ușa.

— Poți să te duci să iei cina cu restul servitorilor, Penny, zise el.

Fata făcu o plecăciune scurtă și plecă. Luke intră tiptil, în caz că soția și fiica lui dormeau. Dar Anna era trează și stătea în pat, sprijinită de o grămadă de perne. Ținea copilul la sân. Se înroși la față și zâmbi, când îl văzu. El traversă camera și se așeză pe pat cu grijă. Ochii lui coborâră spre chipul ei.

Iubirea îi tăia răsuflarea.

— Se agita, zise Anna. M-am gândit că poate îi era foame, dar se pare că nu îi e.

Gura fiicei lui molfăia sfârcul Annei, dar nu sugea.

— Este foarte cuminte, spuse el.

— Cred că se simte bine aici, zise ea. Luke, îmi pare rău că ai nimerit într-un asemenea moment. Arăți absolut splendid. Porți hainele pe care le purtai când te-am văzut prima dată.

Nimeni nu făcuse nici un comentariu cu privirea la felul în care își făcuse apariția la cină. Cu toate acestea, știa că unii îl priviseră chiorâș pentru că se îmbrăcase cu cel mai elegant costum de seară, pentru o simplă cină în familie. Și probabil că nu înțeleseseră de ce simțise nevoia să arate cel mai bine. Și într-adevăr, rezistase cu greu dorinței de a-și aplica și cosmeticele. Dar, din păcate, fusese nevoit să facă niște mici concesii pentru a se adapta la trăiul de la țară.

— În timp ce eu arăt... așa, adăugă Anna și râse, ca să se scuze.

— Mi-ai părut absolut splendidă în seara aceea în rochia ta de bal, verde cu auriu, zise el. Dar în seara asta ești de zece ori mai frumoasă.

— Oh! exclamă ea și râse din nou, încântată. De unde ați învățat asemenea galanterii, Excelența Voastră? Joy, auzi cum tatăl tău o măgulește pe mama ta?

Dar fiica lor nu dădu semne că ar fi înțeles ce se întâmpla. Părea mult prea mulțumită acolo unde era.

— Clopotele bisericii au răsunat în sat o jumătate de oră în după-amiaza asta, zise el. Iar servitorii beau vin la cină în seara asta în sănătatea fiicei noastre. Mâine vom trimite invitații rudelor noastre absente și nașei tale să participe la botez. Și eu am îmbrăcat haina stacojie și vesta aurie. Nu se întâmplă în fiecare zi să devii tată pentru prima dată.

Anna își sprijini capul de perne și îi zâmbi.

— O, Luke. Vru să spună mai multe, dar se opri apoi și clătină din cap, zâmbind din nou.

— Îmi dai voie? întrebă el și întinse mâinile ca să ia copilul.

Îl surprinse faptul că, spre deosebire de prima dată, de data aceea îi tremurau mâinile. Luă fetița în scobitura brațului său și o privi. Apoi zâmbi.

— Nu mai are pielea la fel de plină de pete roșii ca mai devreme, zise Anna.

— Serios? întrebă el, continuând să zâmbească. Mi se pare că e la fel de frumoasă ca înainte.

Anna rămase cu capul sprijinit de perne, dar ridică ochii de la copil. Cercetă atunci chipul soțului ei. Și rămase așa, privindu-l cu uimire și cu o oarecare nostalgie.

Zâmbea.

Laurence Colby nu fusese prea încântat de când se întorsese Luke la Bowden Abbey. Avusese mână liberă în administrarea moșiei timp de aproape cinci ani. În decursul primilor trei ani fusese așa, întrucât George, ducele de Harndon, era un om nefericit, căruia nu îi păsa prea mult de buna funcționare a proprietăților sale, iar în următorii doi, pentru că Lucas, ducele de Harndon, locuise la Paris și păruse complet indiferent față de casa și proprietățile sale.

Îi era destul de dificil să se obișnuiască acum cu întoarcerea acasă a ducelui și cu interesul deosebit pe care-l manifesta pentru afacerile de la Bowden – mai cu seamă că avea idei foarte clare și de nezdruncinat cu privire la felul în care trebuiau gestionate lucrurile. Idei care implicau cheltuirea banilor, care fuseseră agonisiți cu migală în ultimii ani. Idei care prevedeau niște îmbunătățiri care păreau să fie mai degrabă în avantajul locatarilor, decât a ducatului în sine.

Colby era un om cinstit. Doar că de aproape un an, devenise și unul destul de nemulțumit. Iar când se ivi o ocazie, în forma unei oferte de angajare la o proprietate care se afla la optzeci de kilometri distanță, profită de ea fără să stea pe gânduri – chiar dacă nu implica nici o mărire de salariu. Dar banii nu însemnau totul pentru administratorul de la Bowden. Ci controlul. Așa că plecă de acolo cu un preaviz de o săptămână, în mijlocul lunii martie, chiar când se apropia primăvara și odată cu ea, cea mai aglomerată perioadă a anului la ferme.

Luke se simțea neputincios. Chiar dacă se preocupase foarte mult de activitățile moșiei de la întoarcerea sa acolo, adevărul era că știa mult prea puține lucruri despre aspectele care țineau de afaceri. Într-o dimineață intră în biroul său și se încruntă. Pusese ca toate registrele și caietele contabile să fie aduse de la biroul lui Colby și stivuite pe scrin și alături. Habar nu avea de unde să înceapă. Ceea ce îi trebuia cu adevărat era un administrator nou și experimentat. Dar oare unde ar fi putut găsi unul imediat? Se gândi că poate era mai bine să se ducă până la Wycherly, ca să-l întrebe pe Will dacă nu îi putea recomanda pe

cineva. Will părea să știe tot ce se putea despre agricultură.

Dar soția lui veni în încăpere și îi întrerupse șirul gândurilor.

— Doarme? întrebă ea.

— Poftim? zise el și apoi se uită la copilul care stătea cuibărit în brațele lui.

Familia și servitorii săi fuseseră foarte mirați să vadă că o lua adesea cu el pe fiica lui. Aparent, tații nu aveau nici o obligație de a-și vedea copiii mai mult de câteva minute pe zi. Și uneori, nici atât. Sau cel puțin așa îi explicase mama lui, după ce o ținuse în brațe pe Joy într-o după-amiază când primiseră oaspeți.

— A, da! Probabil a ațipit de plictiseală, când am uitat să mai vorbesc cu ea. Ai văzut vreodată o dezordine mai mare decât asta, Anna? Se încruntă apoi privind biroul și podeaua de lângă el.

Ea îi luă copilul din brațe.

— Merg să o duc în odaia ei, zise ea. Știi ce părere are mama despre a răsfăța copiii ținându-i în brațe prea mult. Îi zâmbi apoi. Bietul de tine, Luke! A fost foarte urât din partea domnului Colby să plece atât de din scurt. Te-ai gândit la Ashley?

— La Ashley? întrebă el, încruntându-se absent.

— Da. Doris mi-a spus că după ce ai plecat tu, obișnuia să se țină după domnul Colby, când venea acasă în vacanțe, zise ea. Și știi că petrece foarte mult timp cu William.

Luke nu știa asta. Și cum naiba o făcuse pe Doris să-i spună așa ceva?

— Sugerezi să îl rog să mă ajute? întrebă el.

— Păi pentru ce e familia? replică ea.

Doar că el nu avea o familie normală. Nu ca a ei. Cum ar fi putut să-l roage tocmai pe Ashley – dintre toți oamenii – să îl ajute? Și totuși… poate că era chiar portița pe care o căuta deja de luni întregi. În cele trei săptămâni de când născuse Joy, el și Ashley își dăduseră târcoale precauți, la figurat vorbind. Luke nu putea uita felul în care îi rânjise fratele său în seara nașterii fiicei sale. Și nici cum îi amintise că avea deja un moștenitor. Iar în ziua următoare, Ashley îi strânsese mâna mult mai călduros decât făcuse până atunci și îi spusese că era cu adevărat fericit pentru el.

— Nu va face nimic ca să mă ajute, îi spuse Annei.

— Poate că nu, zise ea, așezând copilul pe umăr și frecându-l blând pe spate. Dar nu ai de unde să știi până nu-l întrebi, Luke. Haide, întreabă-l. Te rog?

Ar fi trebuit să știe că se va întâmpla asta – că va juca rolul conștiinței lui și că îl va linguși până când îl va convinge să facă lucruri pe care nu-și dorea în mod deosebit să le facă. Era aproape la fel de rea ca Theo.

Îl găsi pe Ashley afară, plimbându-se cu Emily pe pajiștea dinspre pădure. O ținea de mână. Fata ținea narcise în cealaltă mână și râdeau amândoi. Chiar dacă Emily râdea în stilul ei ciudat și oarecum greoi, tot era un sunet destul de atrăgător.

— Aș dori să vorbesc cu Ashley, spuse Luke, când ajunse suficient de aproape, ca Emily să-i poată citi pe buze. Dacă vrei, poți să mergi să vezi copilul, înainte s-o culce Anna.

Emily afișă un zâmbet larg și fericit, apoi se grăbi spre casă. Ashley îl privea precaut.

— Ce am făcut? întrebă el. Pari foarte serios. Ești sigur că nu ai vrea să stai la birou și eu să mă aflu de cealaltă parte a lui, Luke?

— Nu te-aș putea vedea din cauza registrelor domnului Colby, spuse Luke. Am nevoie de ajutorul tău, Ash.

Fratele său ridică din sprâncene, uimit.

— Pe legea mea! exclamă el. Nu mi-a mai spus nimeni de mult așa, zise și apoi se încruntă. Ce fel de ajutor?

— Te-ai imaginat vreodată administrator de moșie? îl întrebă Luke.

— Vrei să-i iau locul lui Colby, zise Ashley, pe un ton extrem de surprins.

— Dacă crezi că poți s-o faci, zise Luke. Și dacă vrei, desigur. Nu ai nici o obligație față de mine.

— Asta-i problema cu toată viața mea blestemată, zise Ashley. Că nu am nici o obligație față de nimeni. Dar toată lumea e obligată să aibă grijă de mine. Uneori mă gândesc că ar fi mai bine să-mi pun pistolul la tâmplă.

— Nu o face, rosti Luke tăios.

— Probabil ar fi trebuit să mă mulțumesc să intru în rânduiala bisericească sau să mă înrolez în armată, atunci când mi s-a sugerat asta, zise Ashley.

— Nu și dacă nu sunt potrivite pentru tine, spuse Luke. Trebuie să discutăm și despre asta, Ash. Și să găsim ceva care să ți

se potrivească și care să-ți ofere un scop în viață. Dar între timp, ai vrea să mă ajuți, până când găsesc pe cineva care să-i ia locul lui Colby?

Ashley încuviință din cap încet.

— La drept vorbind, m-au interesat mereu afacerile, Luke, zise el. I-am menționat o dată tatei Compania Indiilor de Est și a explodat. „Nici un fiu de-al lui...“ mă rog, cred că poți să ghicești ce a urmat. Dar mă tenta ideea de a pleca în India.

Luke îl studie în interes.

— Așadar, acum nu te mai tentează? întrebă el.

Ashley ridică din umeri.

— Atunci este o idee ce trebuie explorată fără întârziere, spuse Luke. Dacă asta îți dorești cu adevărat, Ash. Dar vrei să mă ajuți până când găsim niște răspunsuri? întrebă, ridicând din sprâncene.

Ashley rânji.

— Toate registrele sunt pe biroul tău? întrebă apoi. O să arunc o privire. Nu știu dacă știai, dar cândva îl puneam pe Colby să îmi explice tot. Da, o să fac asta pentru tine, Luke.

Luke îi întinse atunci mâna și Ashley i-o strânse, după o clipă de ezitare. Dădură mâna ferm, dar călduros.

— Ash, zise Luke. Am cam dat-o în bară cu o groază de lucruri de când m-am întors. Îmi acorzi o a doua șansă?

Ashley râse.

— Dacă în ultimul an ar fi fost tata în locul tău… sau George… aș fi stat aplecat peste cel mai apropiat birou și aș fi încasat o bătaie zdravănă, spuse el. Și aș fi meritat pe deplin fiecare lovitură. Disprețul tău a fost mai rău într-un fel, pentru că a fost ceva neașteptat. Dar, Luke, trebuie să recunosc că a dat rezultate mai bune decât ar fi dat orice bătaie. Tu ai vrea să îmi acorzi o a doua șansă?

Luke îl bătu pe umăr.

— Da, zise el. Începând chiar din clipa asta. Hai să mergem în biroul meu, dragule. Pardon. Vreau să spun... să mergem în biroul meu, frate.

---

[3] În traducere din limba engleză, *joy* însemnă „bucurie“.

capitolul 20

În cele două luni de la nașterea copilului său, Anna avea impresia că trăia cu sufletul la gură. Dar fuseseră două luni ocupate și fericite.

Și nu mai apăruse nici o scrisoare.

Se gândi că poate se plictisise să o chinuiască. Că poate se recunoscuse înfrânt, știind că urma să aducă pe lume copilul lui Luke. Că poate înțelesese că o pierduse.

Nu credea asta absolut deloc.

Dar cu toate astea încerca și se prefăcea a crede. Și uneori aproape că îi reușea.

Nunta lui Agnes urma să aibă loc la o săptămână după botezul lui Joy. Totul se aranjase astfel încât invitații care veneau de departe să participe la un eveniment să poată rămână și pentru celălalt. Anna abia aștepta să îi revadă pe toți. Pe Victor și pe Constance, pe Charlotte și pe soțul ei și nu în ultimul rând pe mătușa Marjorie. Dar și pe lordul Quinn, unchiul lui Luke.

Dar fericirea ei nu era motivată doar de absența scrisorilor și de pregătirile aglomerate. Perioada în care ea și Luke fuseseră înstrăinați părea să fi luat sfârșit. Copilul lor îi adusese împreună. De multe ori când se ducea în odaia micuței ca să o hrănească, îl găsea acolo pe Luke, jucându-se cu ea sau încercând în zadar să o aline atunci când era foarte flămândă. Și spre consternarea evidentă a doicii, o dată chiar îi schimbase scutecul fetiței. Și aproape mereu rămânea acolo, să vadă cum o alăpta pe Joy.

O iubea pe fiica lor. Iar Anna era peste măsură de bucuroasă. Dar în același timp, se simțea și puțin melancolică. Și-ar fi dorit ca Luke să o privească și pe ea așa cum o privea pe Joy.

Și totuși era fericită. Vorbea cu ea mult mai mult decât înainte. Și nu numai despre banalități. Uneori chiar se întreba dacă Luke își dădea seama că o trata ca pe o soție mult mai mult

decât făcuse până atunci.

Îi spunea că își dorea ca Doris să se întoarcă la Londra cu mama lor după botez și că se străduia din răsputeri să găsească un administrator nou, pentru ca Ashley să se poată alătura Companiei Indiilor de Est. Și într-o după-amiază magică, le duse pe ea și pe Joy la cascadă, unde stătu și le povesti despre copilăria lui.

— Făceam mereu o groază de năzdrăvănii pe aici, spuse el. Era strict interzis să ne apropiem de apă, așa că desigur, obișnuiam să facem tot posibilul să coborâm cascada, fără să ne udăm. Obișnuiam să-l încurajez pe Ashley să facă asta, chiar dacă eram suficient de mare ca să știu mai bine.

— Și George te încuraja pe tine? întrebă ea.

Apăru o clipă scurtă de tăcere.

— Presupun că da, spuse el.

Anna observase că Luke nu vorbea niciodată despre fratele lui mai mare.

— Ce vremuri fericite, zise el încet. Aș vrea ca și copiii noștri să fie la fel de fericiți, Anna.

Ea îmbrățișă acele cuvinte aproape de parcă erau o declarație de dragoste sau o garanție a viitorului ei. Apoi Luke se ridică în picioare, așeză grijuliu copilul în brațele ei și se duse să culeagă un buchet de narcise.

— Doamnă. Îi oferi florile și făcu apoi o plecăciune formală, chiar dacă purta o redingotă neprotocolară și pantaloni simpli și avea părul nepudrat. Florile sunt aproape la fel de frumoase ca zâmbetul tău strălucitor. Le așeză pe brațul ei liber și o luă din nou în brațe pe Joy.

— Excelența Voastră, zise ea și-și duse mâna la inimă. Mă măguliți. Râse încet, dar adevărul era că îi exploda inima de plăcere.

Și-ar fi dorit ca acea după-amiază să nu se mai termine niciodată.

Lui Luke îi plăcea foarte mult agitația zilelor de dinaintea botezului fiicei sale și a nunții cumnatei lui cu Will. Fratele Annei și soția lui sosiră într-o zi împreună cu cealaltă soră a ei și soțul său. Iar în ziua următoare veniră și Lady Sterne și unchiul lui. Dintr-odată, casa părea inundată de râsete și veselie.

Luke era surprins că îi plăcea atât de mult toată verva

aceea. Când locuise la Paris, îi plăcuse să iasă în societate și alesese întotdeauna evenimentele cele mai strălucitoare și aglomerate. Dar cu toate acestea, se bucurase de toate într-o manieră detașată și nu se implicase niciodată trup și suflet.

Dar în clipa aceea era înconjurat de familia lui și de familia soție sale și îi plăcea să se simtă implicat. Avea sentimentul că făcea parte din acel întreg. Și că acolo era într-adevăr locul lui.

— Să fiu al naibii, dar sunt foarte mândru de tine, îi zise unchiul său și-l bătu pe spate, când rămaseră singuri pentru prima dată. Am știut mereu că nu aveai nevoie decât de o mică încurajare ca să vii aici și să-ți faci datoria.

— Dragul meu, există voci care ar spune că a fost un gest ingrat din partea mea să zămislesc prima dată o fetiță, zise el. Luă apoi puțin de tutun și priză delicat pe fiecare nară.

Lordul Quinn râse din toată inima.

— Ba deloc, dar e nevoie de exercițiu, mai mult decât de orice altceva, zise el. De data asta o fetiță și pe urmă un fiu. E timp suficient, băiete.

Într-un fel, Luke simțea că își cam pierduse fiica. Joy era mereu în brațele vreunei femei, iar toate celelalte se înghesuiau în jurul ei, așteptându-și rândul să o ia în brațe. Dar adevărul era că numai el și Anna o puteau face să zâmbească. Iar când fusese suficient de nesăbuit să se laude cu asta, mama lui îi spusese că era doar o pură întâmplare. Dar în realitate, el și Anna știau foarte bine că fiica lor zâmbea doar mamei și tatălui ei.

Uneori Luke se gândea la omul care fusese la Paris și se întreba dacă mai era aceeași persoană.

Și așa cum aparent trebuia să facă un tată, când existau în jur suficiente mătuși de gradul unu și doi care să amuze copilul, Luke își petrecea timpul lucrând sau discutând cu fratele, cu cumnații și cu unchiul său. Și cu Will, care în perioada aceea arăta mereu de parcă l-ar fi strâns prea tare lavaliera.

Cu câteva zile înainte de botezul fiicei sale, se întâlni cu Henrietta. Sau mai exact, ea apăru în drumul său, într-o zi pe pod, când se întorcea acasă, după ce se ocupase de niște treburi în sat. Stătea și se uita la apă, alcătuind o imagine frumoasă, dar destul de melancolică. Se simți obligat să descalece și să discute cu ea. Păruse destul de deprimată în ultima vreme, și Luke se gândea că probabil nașterea lui Joy îi răscolise amintiri despre fiul ei, care

se născuse mort.

Îi era milă de Henrietta și se simțea și puțin vinovat că întoarcerea lui acasă păruse să-i adâncească și mai mult nefericirea. Rămase acolo vorbind cu ea timp de câteva minute, apoi smulse un fir de narcisă de pe malul râului și i-l oferi. După aceea își continuă drumul.

Se întrebă dacă oare ar fi continuat să o iubească, dacă nu s-ar fi întâmplat toată povestea aceea cu George. Poate că da.

Henrietta rămase pe loc, uitându-se după Luke. Strivi apoi în mână floare de narcisă, fără ca măcar să se uite la ea.

Exista o singură bucurie în viața ei din acel moment. Dar chiar și aceea era o alinare destul de mică. Era extrem de fericită că copilul fusese fetiță. Anna eșuase. Și poate că nu va mai exista o a doua șansă. Poate că înainte să poată zămisli încă un copil...

Dar tâlharul ei dispăruse în urmă cu câteva luni. La fel de brusc și de misterios cum apăruse. Într-o săptămână se întâlniseră, făcuseră dragoste ca de obicei și planificaseră o altă întâlnire pentru săptămâna următoare. Doar că el nu mai apăruse, în ciuda faptului că îl așteptase mai mult de o oră. Și de atunci nu-l mai văzuse și nici nu mai primise vreo veste de la el.

Și Anna era încă acolo. Și încă mai era stăpână la Bowden.

Iar Luke era tot distant și politicos.

Cu toate acestea, Henrietta refuză cu fermitate să meargă la Londra cu Doris și cu soacra ei, când Luke îi sugeră acest lucru. Se gândi apoi cu amărăciune că probabil lui i-ar fi convenit de minune dacă ea s-ar fi recăsătorit. Dar nu, locul ei era acolo la Bowden. Bowden Abbey era al ei. Și așa fusese mereu.

Nu avea de gând să plece nicăieri.

Luke se întoarse la biserică pentru botezul fiicei lui. Coborî din trăsură împreună cu Anna și parcurseră amândoi cărarea pietruită. Dar nu-și luă nici o clipă ochii de la Joy, care era înveșmântată minunat în roba de botez a familiei. Abia după ce intră, își înălță capul și se uită în jur.

Era înconjurat de familie – a lui și a Annei. Iar propria lui familie – care era formată din soția și fiica sa – se afla în imediata apropiere. Încercă să își amintească de ce avusese aversiunea aceea față de căsătorie când se aflase la Paris și de ce fusese atât de reticent să-și ia o soție după ce se întorsese la Londra. Cel puțin până când o văzuse pe Anna și decizia aceea nu mai fusese în

mâinile lui.

Nu-i părea rău. Îi rămase în minte acel gând pe tot parcursul slujbei. Îl cântări pe toate părțile și cugetă asupra lui, fără să audă un singur cuvânt din ceremonia de botez. Dar nu putea găsi nimic în neregulă. Chiar nu îi părea rău deloc.

Cu toate acestea, îi încolți un alt gând, care-i zdruncină conștiința. Dar reuși să-l țină la distanță. Familia nu era completă. Afară se aflau alți doi membrii ai familiei sale. Mai exact, afară, în cimitir. Tatăl său și George.

George. „Cum ai putut face așa ceva, George? Te-am iubit. Ai fost eroul meu."

Joy începu să se agite și să protesteze, de îndată ce îi fu turnată apă pe cap. Tatăl ei se uită în jos la ea și-i zâmbi. Avea inima inundată de o iubire aproape chinuitor de dureroasă.

Se mai întoarse o dată la biserică în săptămâna următoare, pentru nunta cumnatei lui cu Will. Și descoperi că îi fu mai ușor a doua oară. Cu precădere pentru că de data aceea evenimentul nu implica nici un membru al familiei sale – ci a Annei și a Henriettei.

Micul dejun nupțial se ținu la Bowden Abbey. Fu un eveniment strălucitor, vesel și zgomotos, care se întinse destul de mult spre după-amiază. Timida, micuța și liniștita Agnes, pe care Luke abia dacă o observase în anul pe care-l petrecuse la Bowden Abbey, strălucea de bucurie în clipa aceea și își privea noul soț cu admirație fățișă. Will era îmbrăcat la patru ace, dar era destul de vizibil că se simțea inconfortabil. Purta o redingotă groasă de satin, o vestă brodată, pantofi cu tocuri înalte și catarame strălucitoare și o perucă nouă – pe care le achiziționase cu ajutorul lui Luke. Cu toate acestea, era vizibil mândru de el și își privea cu drag soția.

Agnes și Will aveau să-și petreacă noaptea nunții și pe următoarea la moșia Wycherly, iar peste două zile urmau să plece în călătoria lor nupțială. Colonelul Henry Lomax, noul chiriaș de la Wycherly, avea să se stabilească acolo în decursul săptămânii următoare. Dar până la sfârșitul zilei, urma să aibă loc un bal la Bowden Abbey. Așa că invitații din partea locului se întoarseră la casele lor ca să se schimbe pentru eveniment, în timp ce familia și prietenii se relaxară o oră, înainte să înceapă să se pregătească.

Luke și Anna petrecură acel răstimp cu Joy, în odaia ei, dar

Anna fu nevoită să plece mai devreme, ca să verifice că totul era aranjat pe placul ei în sala de bal. Luke se gândi că va fi primul bal de anvergură la care participau de când plecaseră de la Londra. I se păruse mereu că balurile de acolo aveau o atmosferă de magie. Și chiar așa și era. Se întrebă apoi dacă vreun pic din magia respectivă se va regăsi și la Bowden în seara aceea.

Pentru bal, Luke se îmbrăcă într-un costum vișiniu cu auriu, pe care și-l comandase la Paris și pusese să-i fie livrat acolo. Făcuse multe concesii în ceea ce privea moda englezească de zi cu zi. Dar tot nu avea încredere în croitorii englezi când venea vorba de ținutele de seară – mai cu seamă că era adesea oripilat de hainele pe care le vedea purtate de cunoștințele sale. După ce se îmbrăcă, ochii îi rătăciră spre un raft de mai sus. Țuguie buzele. Oare să îndrăznească? Cu siguranță vecinii săi ar fi fost scandalizați să-i vadă chipul pictat și cu semn de frumusețe. Dar de când îi păsa lui de părerile vecinilor? Zilele petrecute la Paris păreau să fi rămas undeva în urma sa. Cu toate acestea, când se îndreptă spre garderoba Annei, ca să o conducă jos, se opri cu mâna pe clanță și zâmbi. O, da. Până la urma era problema vecinilor săi dacă erau atât de șocați, încât cădeau într-o criză colectivă de apoplexie. Cel puțin Theo s-ar fi amuzat. Și la fel și Anna.

Se întoarse în camera lui ca să-și caute evantaiul alb. Îi dăduse deja liber valetului său, dar găsi obiectul cu ușurință și-l strecură în buzunarul său.

Anna purta o rochie deschisă de culoare roz-închis, care avea o crinolină voluminoasă și corsetul și jupa brodate cu argintiu. Manșetele și boneta ei erau tivite tot cu dantelă argintie. Avea părul coafat în bucle grijulii și dat cu pudră. Îi aruncă un zâmbet strălucitor, se ridică de pe scaunul măsuței sale de toaletă și îi dădu liber cameristei.

— Doamnă. Îi luă mâna între ale lui și făcu o plecăciune deasupra ei. Frumusețea ta îmi taie răsuflarea.

— Și a ta mie, Excelență, zise ea, cu ochii strălucindu-i de bucurie. Ai făcut din nou cumpărături la Paris. Pare puțin nedrept față de ceilalți domni care vor participa la bal. Ei vor fi îmbrăcați în conformitate cu moda englezească de la țară.

— Așa este, dar la urma urmei, eu nu am urmat niciodată ultimele tendințe din modă, spuse el. Croitorul meu mi-a dat cuvântul lui că croiala vestei și a redingotei este cu trei luni în

avans față de ceea ce poartă chiar și parizienii.

— Dar, din păcate, se pare că ți-ai uitat evantaiul, spuse ea și zâmbi.

— Nicidecum, doamnă. Îl scoase din buzunar și îi atinse vârful nasului cu marginea lui. Să mergem să ne alăturăm invitaților? Făcu o plecăciune scurtă și îi oferi brațul.

În timp ce coborau scările, Anna ținea brațul așezat pe mâneca redingotei sale. Luke își spuse că nu se îndrăgostea de ea. Ba era chiar surprins de faptul că denumise așa reacția pe care o avusese în clipa în care o văzuse. Doar că era îmbrăcată splendid și părea mai frumoasă ca oricând. Iar el se simțea confortabil alături de ea. Se întrebă dacă Anna va flirta cu el în seara aceea după cum obișnuia să facă la Londra. Spera să o facă. Apoi se întrebă dacă la sfârșitul serii flirtul lor va ajunge la finalul său natural.

În timp ce coborau scările, întoarse ușor capul și o privi pe sub pleoapele grele. Avea buzele întredeschise și ochii îi străluceau de entuziasm. Părea o domnișoară pe cale să participe la primul ei bal.

Era una dintre nopțile acelea magice de care Anna își va aminti după aceea cu o nostalgie amară. De la sosirea lor acolo, mai fuseseră organizate baluri și serate la conacul de la Bowden și la casele unora dintre vecinii lor. Dar nimic atât de grandios ca balul care avea loc în noaptea aceea. Candelabrele erau luminate de strălucirea a nenumărate lumânări și sala de bal era plină ochi de flori de primăvară culese din grădini și de alte flori, aduse din sere. Parfumul lor făcea ca sala de bal să miroasă ca o grădină interioară. Și o orchestră întreagă ocupa balconul menestrelilor.

Era acolo toată familia ei. Și cu toții erau fericiți. Agnes, noua Lady Severidge, părea să radieze de entuziasm, fericire și de emoție. Se afla acolo chiar și Emily. Stătea jos pe o canapea, lângă sora ei, Charlotte, al cărei soț declarase că fata se afla în imposibilitatea de a dansa, din cauza stării ei interesante de sănătate. Emmy privea în jur cu ochi strălucitori și plini de uimire, care se luminau și mai tare, ori de câte ori venea Ashley ca să stea de vorbă cu ea. Iar pe chipul lui se întindea un zâmbet răbdător și fratern.

Dar ceea ce făcea ca noaptea aceea să fie cu adevărat magică pentru Anna era faptul că Luke se angrenase din nou în

acel joc al flirturilor pe care-l jucaseră amândoi la Londra. Dansară împreună valsul de deschidere al serii, dar după aceea, pozițiile lor de gazde nu le permiseră să petreacă prea mult timp unul în compania altuia. Cu toate acestea, asta nu se dovedi o dezamăgire prea mare. Pe parcursul serii, Anna avu mai mulți parteneri de dans. Aproape că nu stătu deloc pe margine. Și la fel și soțul ei. Și amândoi avură grijă să discute cu partenerii lor și să circule printre oaspeți între seturi. Și totuși, reușiră să se privească unul pe altul, aproape tot timpul... Anna afișa un zâmbet strălucitor, iar Luke se uita la ea cu ochi înșelători de leneși.

Iar ea flutura cu nerușinare din evantai, ori de câte ori îi întâlnea privirea și îl ridica să-și acopere nasul mereu când avea parte de întreaga lui atenție. Luke îl folosea și el pe al său, fluturându-l alene prin fața chipului, în timp ce o dezbrăca din priviri.

De mai multe ori pe parcursul nopții, Anna își spuse că era ridicol. Dacă i-ar fi văzut cineva, probabil ar fi considerat că își pierduseră amândoi mințile. Și era destul de greu să nu fie observați, mai cu seamă din cauza aspectului lui Luke, care în seara aceea era mai strălucitor ca oricând. Și erau căsătoriți de aproape un an. În plus, aveau un copilaș de două luni, în odaia de la etaj. Dar cu toate acestea, flirtau unul cu celălalt de parcă abia se cunoscuseră. Era ridicol. Și dincolo de orice imaginație de minunat.

— Doamne, copilă, îi spuse la un moment dat Lady Sterne, strecurându-și brațul prin al ei. A cui zi a nunții e astăzi, mă rog? Pe cuvântul meu de onoare că oricine nu ar fi sigur ar putea jura că este a ta și a lui Harndon.

Anna se îmbujoră imediat. Așadar cineva chiar îi observase.

— Mătușă Marjorie... începu ea.

Dar nașa ei o strânse de braț și o întrerupse.

— Îmi tresare inima de bucurie, copilă, spuse ea. În fond, eu am încurajat uniunea voastră. Eu și Theodore. Și trebuie să-ți mărturisesc să mi-am făcut câteva griji. Erai complet împotriva căsătoriei. Și la fel și Harndon. Dar îți jur că îmi crește inima de bucurie când vă văd atât de îndrăgostiți.

Anna se gândi melancolică că lucrurile nu stăteau chiar așa. Iubirea era una și flirturile – și poate și puțină afecțiune – cu

totul altceva. Dar nici măcar acest fapt nu putea umbri bucuria pe care o simțea în seara aceea.

După cină și înainte ca dansul să se reia pentru încă vreo câteva ore, mirele și mireasa plecară spre Wycherly. Trăsura lui William era plină de panglicile pe care le i le atașaseră Ashley și alți tineri din zonă, după cum era obiceiul. Toată lumea ieși apoi la ușă, ca să le ureze un rămas-bun vibrant tinerilor însurăței.

Anna o îmbrățișă pe sora ei, care avea ochii împânziți de lacrimi și era vizibil emoționată. Apoi se întoarse spre William și constată că și el era la fel de emoționat. Se gândi atunci că ea nu l-ar fi ales pe el pentru sora sa. Dar asta nu mai conta prea mult, de vreme ce era evident că era o căsătorie din dragoste. Era a doua ei soră care se afla în siguranță și păși pe drumul spre fericire. I se încețoșă vederea în clipa în Agnes urcă în trăsură, ajutată de noul ei soț. Simți apoi o mână mică strecurându-se într-a ei – a lui Emily – în același timp în care o mână mai mare și caldă i se odihni pe umăr – a lui Luke.

Probabil că nici unul dintre ei nu înțelegea cu adevărat cât de mult însemna pentru ea să-și știe fratele și surorile fericiți și la casele lor. Poate că amândoi credeau că lacrimile ei izvorau doar din iubire. O strânse de mână pe Emily și îi zâmbi soțului ei.

După aceea dansul se reluă. Anna fugi câteva clipe ca să o alăpteze de seară pe Joy, dar reuși totuși să danseze ultimele două seturi ale serii. Unul cu Ashley și pe celălalt cu lordul Quinn.

— Pe legea mea! exclamă lordul Quinn. Nu voi uita niciodată seara în care aveam de escortat trei doamne superbe și numai două brațe. Iar acum două dintre acele doamne s-au căsătorit și m-au părăsit.

— Dar nu și mătușa Marjorie, unchiule Theo, zise Anna, zâmbind.

— O, Doamne, nu, chicoti el. Aici ai dreptate, fetițo.

Anna avea o bănuiala destul de impudică. Bănuia că nașa ei și unchiul lui Luke se bucurau de o relație mult mai apropiată decât doar o simplă prietenie.

Și apoi se termină. În ciuda faptului că balul se întinsese cu mult mai mult decât se obișnuia în partea locului, Annei i se părea că totul luase sfârșit mult prea repede. Ea și Luke îi conduseră pe ultimii oaspeți din afara casei, apoi le urară noapte bună celor cazați la conac și se întoarseră în sala de bal, ca să-și felicite servitorii pentru o treabă bine făcută și să le poruncească

să meargă la culcare și să lase toată curățenia pentru a doua zi dimineață.

Toată lumea se culcase deja, când Anna urcă scările în cele din urmă, la brațul lui Luke. Exista o oarecare tensiune între ei. Cu siguranță noaptea nu se va termina acolo. De fapt, ea nu-și dorea să se termine. Nu încă. Se întrebă atunci dacă numai ea simțea tensiunea aceea.

Luke o conduse până la ușa dormitorului și făcu o plecăciune deasupra mâinii ei – la fel ca la începutul serii.

— Ești obosită, Anna? o întrebă el.

„O, da, dar nu prea obosită pentru tine“, gândi ea.

— Puțin, zise apoi și îi zâmbi.

— Ți-am promis intimitate și libertate pentru încă două luni, spuse el.

— Da, aprobă ea, într-o șoaptă ușoară.

— Vrei să mă țin de promisiune? o întrebă, cercetându-i ochii cu mare atenție.

— Nu.

Luke îi ridică mâna la buzele lui.

— Pot să intru puțin?

Anna încuviință din cap și deschise ușa dormitorului ei. Penny o aștepta înăuntru. Anna intră fără să mai rostească nici un cuvânt și fără a privi în urmă. Îi era extrem de dificil și să tragă aer în plămâni.

Cu excepția nopții nunții ei, Anna îl așteptase mereu goală pe soțul ei. Totuși, în noaptea aceea își puse cămașa de noapte. Se simțea la fel de emoționată ca o proaspătă mireasă. Îi zbură un moment gândul la Agnes, dar probabil în clipa aceea sora ei devenise deja soție în toată puterea cuvântului. Îi iubea pe amândoi. Și avea încredere că avea să le fie bine.

Se duse la fereastră și privi afară. Dar se întoarse imediat, în clipa în care Luke ciocăni ușor la ușa dormitorului și intră. Purta o cămașă de noapte albastră, din mătase. Își pieptănase părul, îndepărtând pudra și și-l lăsase desprins. Îi atârna în valuri întunecate în jurul umerilor și feței. Anna se bucura foarte mult că soțul ei nu urma ultimele tendințe ale modei, care dictau ca domnii să se radă în cap și să poarte perucă. Îi plăcea la nebunie părul lui.

— Anna. O luă de mâini și i le strânse. O să crezi că sunt o

mare pacoste pentru că te țin trează până târziu.

Cu toate acestea, ochii lui păreau să o curteze.

— Ba deloc, zise ea și nici măcar nu încercă să ascundă dragostea și dorul din privirea ei.

Luke îi trase mâinile în jos, de-o parte de alta a trupului său, astfel încât ea să facă un pas în față. Anna se lipi de el de la sâni până la șolduri și coapse. Putea simți că era deja excitat. El îi acoperi atunci gura cu a lui și-i deschise buzele cu limba. Trecuse foarte mult timp. Doamne, de cât de mult timp trecuse!

— Mi-a fost dor de tine, îi spuse el.

— Și mie de tine. Atingerea limbii lui îi trimitea fiori de dorință în jos prin sâni și prin pântec.

— Căsătoria asta a noastră era menită să fie pentru datorie și plăcere, zise el. Și în ultima perioadă a fost prea multă datorie și prea puțină plăcere, Anna.

— Așa este. Tânjea în secret ca o a treia dimensiune să fie atribuită căsniciei lor.

Tânjea ca el să o iubească. Dar el dorea să cunoască plăcerea cu ea, și în clipa aceea era suficient. Se temuse că poate nu va mai căuta niciodată nici măcar asta.

— O să-ți facă plăcere să fii ținută trează și pusă la treabă până în zori? o întrebă el. Ochii lui îi cercetau leneș pe ai ei. Sau plăcerea o să fie numai a mea?

O fermeca cu cuvintele sale. Dar probabil știa deja răspunsul ei, fără nici o urmă de îndoială. Dar cuvintele putea fi la fel de senzuale ca buzele sau mâinile ce se plimbau pe trup. Fiorii de dorință îi copleșeau trupul și îi înmuiau genunchii.

— O să-mi facă o imensă plăcere, răspunse ea. Nu mi-am dorit niciodată să dispari cu totul, Luke. Și nu asta am vrut să spun. Patul meu a fost gol fără tine.

Luke o sărută din nou și-și strecură limba în gura ei caldă câteva clipe.

— Atunci poate că ar trebui să ne așezăm pe pat și să vedem dacă pare mai plin în noaptea asta, spuse el.

— Da, Excelență, aprobă ea și îi zâmbi.

După prima împreunare rapidă și pasională, căzură amândoi de acord că patul nu li se mai părea la fel de gol și că era ceva minunat. Mai făcură o dată dragoste – doar că de data aceea o supuse priceperii lui agonizant de lente și extrem de satisfăcătoare. Și apoi Anna recunoscu că patul nu i se mai părea

deloc gol. Urmă apoi o a treia uniune, care fu și mai tandră și mai caldă decât cele de dinainte. Trupurile lor se îmbinară domol și aproape languros într-un joc al plăcerii, după care Luke îi mărturisi că patul acela era infinit mai confortabil decât al lui.

— Aș putea fi convins cu ușurință să-mi petrec aici nopțile în următorii cincizeci de ani sau mai bine, îi șopti el la ureche, gâdilând-o cu respirația lui caldă. Și chiar și o parte dintre după-amiezi.

Anna suspină somnoroasă pe gâtul lui.

— Și cum anume ai putea fi convins să faci asta? întrebă ea.

— Ar trebui să-mi promiți să îți petreci acele nopți și după-amiezi aici cu mine, răspunse el.

— Așadar, nu e de vină doar patul? întrebă ea. Ci și femeia care se află în el?

El îi suflă ușor în ureche.

— Cred că numai și numai femeia, răspunse el. Ai putea aduce aici și un pat de paie și nu m-ar deranja cu nimic, dacă femeia ar rămâne aceeași.

Anna chicoti. Era cel mai apropiat lucru de o declarație de dragoste pe care i-l spusese vreodată – și probabil așa va rămâne. Dar era suficient. Se iubiră toată noaptea, primind și oferindu-și plăcere. Era norocoasă dacă apuca să fure o oră de somn, până când venea timpul s-o hrănească din nou pe Joy. Dar nu ar fi schimbat ceea ce tocmai împărtășiseră pe câteva ore de somn profund, pentru nimic în lume.

Iubea și aproape că se simțea și iubită. În brațele soțului ei se simțea în siguranță, la căldură și somnoroasă. Poate că o parte din el nu putea renunța cu totul la trecut. Dar cel puțin reușea să ofere puțin de plăcere prezentului lui. Și chiar dacă se temea de viitor, cel puțin în prezent avea iubirea și iluzia siguranței.

Și era suficient. În clipa aceea îi era mai mult decât suficient.

— Noapte bună și bună dimineața, ducesa mea, îi șopti el la ureche.

— Deja dorm, murmură ea.

— Aha, șopti el și mai încet și îi ronțăi senzual lobul urechii, până când începu să se zvârcolească și să protesteze somnoroasă, îndepărtându-se de dinții lui.

Dar adormise mult prea profund ca să mai audă chicotitul

lui.

capitolul 21

Viața la țară putea fi plictisitoare uneori. Chiar și atunci când vecinii făceau eforturi considerabile să fie sociabili, fie găzduind, fie participând la diferite evenimente. Problema principală era aceea că oriunde te întorceai, vedeai aceleași fețe.

Întoarcerea ducelui de Harndon cu noua lui soție și cu sora acesteia înviorase lunile de vară și de toamnă la Bowden. Iar apoi botezul fiicei lor și căsătoria lui Lady Agnes Marlowe cu lordul Severidge adusese un nou suflu de entuziasm verii, întrucât adusese mulți oameni de seamă la Bowden.

Și apoi, chiar când lumea din vecinătate se așteptase ca totul să revină la normalitatea plictisitoare de dinainte, sosi noul chiriaș de la Wycherly. Colonelul Henry Lomax era un domn celibatar – ceea ce reprezenta un punct de mare interes pentru doamnele necăsătorite din zonă și pentru părinții lor. În plus, era un colonel de armată în rezervă. Și implicit, era de așteptat să aducă odată cu el multe povestiri despre aventură și galanterie. Așa că, încă din prima zi în care își stabili reședința acolo, colonelul Lomax se pomeni primind un șir constant de vizitatori și o întâmpinare călduroasă.

Luke și Anna se numărară printre primii săi oaspeți, însoțiți fiind de ducesa văduvă și de Henrietta. După ce coborâră din trăsură, Henrietta privi conacul și afirmă că i se părea ciudat să vină la Wycherly ca invitată – mai cu seamă că era casa în care copilărise.

Un grup de vizitatori se afla deja în salonul principal, împreună cu colonelul. Totuși, acesta se ridică și primi noii oaspeți cu farmec și cu căldură. Era un bărbat înalt și slab, trecut de patruzeci de ani. Cu toate acestea, era încă destul de chipeș. Era îmbrăcat elegant într-un costum maro cu bej și purta o perucă pudrată cu grijă.

— Mă simt într-adevăr onorat, zise el, după ce se făcură prezentările și apoi făcu o plecăciune adâncă și elegantă în fața oaspeților săi. Dar pe legea mea, Harndon! Este ceva absolut nedrept! Majoritatea ducilor pe care îi cunosc eu au dreptul la o singură ducesă. Iar dumneata ai trei și toate sunt la fel de frumoase. Afișă apoi un zâmbet cuceritor, care-i aducea riduri atrăgătoare în jurul ochilor și dezvăluia niște dinți albi foarte frumoși.

Toți cei prezenți în încăpere râseră când auziră afirmația sa spirituală.

Cu toate acestea, ducesa văduvă nu părea deloc amuzată de galanteria lui. Ba chiar își arătă nemulțumirea printr-o înclinare rigidă și regală a capului în direcția colonelului. După aceea luă loc lângă doamna Persall și se angajă într-o conversație cu aceasta.

Henrietta zâmbi și îi întinse mâna. Colonelul îi luă imediat mâna și o ridică la buzele sale.

— Ei bine, domnule, eu sunt doar o văduvă, spuse ea. O ducesă văduvă, chiar dacă asta nu este titulatura mea. Răposatul meu soț a fost fratele mai mare al lui Luke.

— O văduvă? repetă colonelul, continuând să o țină de mână și așezând-o pe canapea lângă el, după ce luară loc Anna și Luke. Tinerețea și frumusețea dumitale ar transforma titlul acesta într-o bătaie de joc, doamnă, adăugă apoi, dându-i drumul la mână.

Henrietta continua să îi zâmbească.

Colonelul își mută apoi atenția spre Anna.

— Excelența Voastră, am fost informat că i-ați făcut recent un cadou soțului dumneavoastră, spuse el. Că i-ați adus pe lume un copil. Să sperăm că este un fiu?

— O fiică, zise ea.

— Ah! exclamă el, zâmbind blând. Sunt sigur că este mica dumneavoastră comoară, doamnă. Și a Excelenței Sale, desigur. Înclină atunci ușor capul în direcția lui Luke. Oricum... din câte am înțeles, soțul dumneavoastră are deja un moștenitor în persoana lordului Ashley Kendrick, dacă nu mă înșel?

— Da, răspunse ea.

După aceea, conversația intră pe un făgaș obișnuit și se aduse tava cu ceai. Grupul de la Bowden plecă o jumătate de oră mai târziu, când sosiră alți vizitatori.

— Văd că am fost suficient de norocos să-mi stabilesc reședința într-un colțișor de lume foarte ospitalier, zise râzând colonelul Lomax, în timp ce stătea cu ei afară, pe terasă. Îl privi pe Luke urcând și luându-și locul pe banchetă, iar apoi le ajută pe Henrietta și pe ducesa văduvă să urce în trăsură. Aștept cu nerăbdare să vă cunosc mai bine pe toți, căci ați fost atât de amabili să veniți în vizită la mine.

Îi zâmbi admirativ Henriettei, apoi se întoarse spre Anna, cu mâna întinsă. Dar ea își așezase deja mâna într-a lui Luke, așa că urcă scărița fără ajutorul lui și luă loc în trăsură.

— Aștept de asemenea cu nerăbdare să vă cunosc și fiica, Excelență, continuă el. Îmi plac foarte mult copiii.

Anna înclină ușor capul, dar nu zise nimic. Luke se așeză lângă ea, apoi vizitiul lor închise portiera și se cocoță din nou la locul său, pe capră. Colonelul Lomax zâmbi și ridică mâna ca să-și ia rămas-bun de la ei, în timp ce trăsura pornea pe drumul înapoi spre Bowden Abbey.

— O, Doamne, zise Henrietta râzând. Nu pot să spun că îmi pare rău că William a luat-o pe Agnes într-un voiaj de nuntă. Pe cuvântul meu, colonelul este un om extrem de fermecător. Nu ești de acord, mamă?

— Aș spune că e poate puțin prea libertin în comportament, zise văduva. Dar a făcut un efort să se facă plăcut. Lucas, când vine și el în vizită la noi, trebuie neapărat să-l inviți la cină.

— Poți sta liniștită că am să procedez exact așa cum trebuie, spuse Luke.

Anna zâmbi strălucitor.

— Este o zi minunată, spuse ea. Mare păcat că a trebuit să petrecem o bună parte din ea în trăsură și mergând în vizită.

— Anna, datoriile trebuie respectate indiferent de vremea de afară sau de dorințele personale, îi aminti soacra ei.

Anna îi zâmbi cu căldură.

— Da, mamă, știu. De aceea mă aflu aici. Mă întreb unde sunt William și Agnes în clipa asta. Parcă mergeau prima dată la Paris, nu? Și dacă nu mă înșel, le-ai dat câteva referințe, nu-i așa, Luke? Oricum, trebuie să mărturisesc că nu m-ar mira deloc dacă nici unul dintre ei n-ar ajunge să viziteze persoanele pe care li le-ai recomandat.

— Doamnă? zise el, ridicând ușor din sprâncene,

întrebător.

— S-ar putea să îi sperie gândul că orice prieteni de-ai tăi trebuie să fie tot oameni importanți, răspunse ea. Și îndrăznesc să spun că ar avea dreptate. Râse de expresia surprinsă care se instală pe chipul lui și apoi pălăvrăgi veselă pentru tot restul drumului.

Henrietta nu fusese sigură la început. Părea ceva mult prea neverosimil. Dar ar fi recunoscut oriunde ochii aceia intenși, zâmbetul perfect și mirosul distinctiv al apei sale colonie. În plus, o strânsese de mână mai tare decât ar fi făcut un străin.

Deborda de entuziasm. Era un bărbat extrem de chipeș. Mult mai chipeș decât își închipuise ea. Și fermecător. Și toate celelalte doamne din încăpere îl devoraseră din priviri. Dar ochii lui o devoraseră pe ea.

Și Anna îl recunoscuse. Da, sigur îl recunoscuse, chiar dacă avusese mare grijă să ascundă asta. Îl recunoscuse, dar cu toate acestea, nu voise să dea de înțeles că se cunoșteau dinainte. Și chiar dacă fusese atentă să mascheze și asta, Henrietta observase că apăruse o oarecare teamă în ochii ei.

Totul era un mister minunat, care avea să fie în sfârșit dezvăluit.

Se întorsese. Și chiar dacă Henrietta nu avea nici cea mai mică idee cum va face, știa că într-un fel sau altul avea să o distrugă pe Anna. Și poate și pe Luke.

Dintr-odată, lumea i se părea din nou un loc luminos.

În mod normal, Anna s-ar fi grăbit să se ducă în odaia lui Joy, după ce fusese plecată într-o vizită. Fetița era de obicei trează la ora aceea, chiar dacă mai era mai mult de o oră până la următoarea ei masă. Micuța începuse să zâmbească, cu toate că în mod obișnuit părea mai dispusă să-i facă pe plac tatălui ei, decât mamei sale. Dar una peste alta, era un copil bun – mereu cuminte și veselă.

Dar în ziua aceea, după ce se scuză și se grăbi la etaj, Anna nu porni în direcția camerei lui Joy. În schimb, se duse repede în salonul ei privat și închise ferm ușa în spatele ei. Se sprijini de ușă și își dori în sinea ei să fi existat vreun zăvor. Cu toate acestea nu conta, pentru că în perioada aceea Luke nu mai venea acolo și era foarte puțin probabil să o viziteze oricine altcineva în salonul ei, pentru un timp. Probabil credeau cu toții că era cu Joy.

Avea mâinile reci și palmele transpirate. Le întinse în față și le privi tremurând incontrolabil. Avea respirația întretăiată, și o vreme îi fu teamă că nu va putea inspira suficient aer încât să rămână conștientă. Simțea în cap o răceală și un țiuit îngrozitor. Și i se înmuiaseră atât de tare genunchii, încât se temea că s-ar fi putut prăbuși în orice clipă. Se așeză greoi pe cel mai apropiat scaun.

Ar fi trebuit să se aștepte la asta. De ce nu se așteptase la asta? De ce nu făcuse nimic ca să se pregătească? Desigur că se gândise la posibilitatea aceea încă de la petrecerea de Crăciun. Ba chiar din prima clipă în care William menționase că își va închiria casa. Dar cu toate acestea, se liniștise imediat când fusese rostit numele omului. Iar în ziua aceea se dusese la Wycherly fără să bănuiască nimic și intrase în salon cu zâmbetul pe buze.

O, Doamne! O, Doamne! O, Doamne, Dumnezeule! Dumnezeule! Își acoperi fața cu mâinile-i reci ca gheață și aplecă ușor capul, sprijinindu-l de crinolina fustei. Doamne, Dumnezeule! Doar că în perioada aceea Dumnezeu părea să-și fi întors fața de la ea. Nu o ajutase deloc în ultimii ani – asta dacă nu cumva îi făcuse un cadou cu Luke și Joy. Dar era un cadou crud. Unul care îi adusese iluzia fericirii și a siguranței. Și unul care urma să fie smuls din mâinile ei.

Comportamentul lui fusese același ca la Elm Court și în locurile natale. Fusese cald și fermecător și se făcuse plăcut de toată lumea. Ba chiar mai mult, îi făcuse pe toți să-l aștepte cu nerăbdare în vizită în casele lor. Și toți păreau dornici ca el să ia parte la viața lor socială. Și arăta la fel ca în trecut – chipeș, elegant, viril și atrăgător. Henrietta căzuse deja sub vraja sa. Chiar și mama lui Luke se înseninase vizibil după acea primă și unică greșeală a lui, de a încerca să o măgulească.

Anna se îndreptă în scaun și-și sprijini capul de spetează. Așadar, totul urma să înceapă din nou. Se va repeta istoria de la Elm Court. Vor începe iar vizitele și scrisorile prin intermediul cărora îi cerea bani pentru achitarea datoriilor tatălui ei – la fel ca în primele luni după ce se căsătorise. Și poate că îi va cere să îl ajute și în alte feluri – adică să-și înșele vecinii și să fure de la ei. Nu! Își încleștă mâinile pe brațele scaunului. Nu și asta. Nu din nou. Niciodată asta. Măcar acolo trebuia să tragă linie.

Ce putea să facă? Primul ei instinct fu acela de a se duce la Luke și a-i spune tot adevărul... toate detaliile sordide. Încercă să-

și imagineze ușurarea aceea copleșitoare de a-i putea spune soțului ei tot ce avea pe suflet. Era omul pe care ajunsese să-l iubească mai mult decât însăși viața. Încercă să-și imagineze asta. Dar nu putea vedea cu ochii minții altceva decât chipul lui Luke. Mai întâi neîncrezător, apoi disprețuitor și în cele din urmă rece și grav. Apoi și-l închipui luându-i fiica de lângă ea și angajând o bonă. Și apoi trimițând-o în fața unui tribunal de departe, în încercarea de a minimiza pe cât posibil scandalul.

Începu să respire din ce în ce mai repede. Nu i-ar fi mai văzut niciodată. Dar absolut niciodată.

Se gândi apoi că toate lucrurile care îi treceau prin minte erau ridicole. Luke nu ar fi reacționat niciodată astfel. Era soția lui. Și în ultima vreme deveniseră și prieteni. El... cu siguranță ajunsese să simtă măcar o oarecare afecțiune pentru ea. Sigur ar fi ascultat-o plin de înțelegere. Și fără îndoială, ar fi ajutat-o.

Își aminti apoi de felul în care reacționase ultima dată când cineva îl jignise și îl rănise. Se gândi la fratele lui, George. Nu doar că nu îl iertase niciodată, dar nici măcar nu voia să se apropie vreodată de mormântul lui.

O, nu, nu putea risca asta. Nu putea să riște să piardă totul. În clipa aceea miza era mult prea mare. Pentru că în momentul acela îi avea pe Joy și pe Luke.

Dar pierduse totul oricum. Simțea că se apropia deznodământul întregii povești. Cândva Lovalt avea să o ia de acolo. Nu știa dacă se va întâmpla în curând sau în viitorul mai îndepărtat, dar cu siguranță o va lua de acolo și o va duce departe. Departe de Luke, de Joy și de Anglia. Oare avea să plece cu el, supusă? Sau se va lupta? Dar cum ar fi putut lupta cu el? Să-i spună adevărul lui Luke? De ce nu i-ar fi spus chiar în clipa aceea, dacă tot avea de gând să o facă atunci când va veni momentul?

Oare de ce nu-i spusese totul încă din ziua în care venise să o ceară de soție? Sau și mai bine, de ce nu-l refuzase pur și simplu de la început? Dacă ar fi procedat astfel, în momentul acela ar fi fost plecată cu Sir Lovatt, oriunde plănuia el să o ducă. Și ar fi înțeles ce-i pregătea pentru viitor. Poate că voia să îi fie amantă. Sau poate soție. Sau poate nici una, nici alta. Dar cel puțin așa ar fi știut. Și nu și-ar fi mai permis luxul înșelător al fericirii. Sau al speranței.

Prin mintea ei se învârteau tot felul de gânduri, emoții și

decizii contradictorii. Iar trupul ei se lupta cu nevoia de a fugi în camera de baie, ca să vomite.

Luke se afla în biroul său. Răsfoia un registru pe care-l luase de pe raft, dar aproape că se uita prin el. În mod normal și el s-ar fi dus în odaia fiicei sale în acel moment al zilei. De obicei, tentația de a se juca cu fiica lui când era trează era ceva irezistibil. Și în alte circumstanțe, probabil ar fi sugerat ca el și Anna să o scoată afară la o plimbare. Mai cu seamă că era o zi minunată.

Dar în loc, venise în bibliotecă și închisese ferm ușa în urma lui.

Colonelul Henry Lomax era un domn destul de rafinat. Avea prezență, abilități de a face conversație și un aspect elegant pentru un englez. Dăduse dovadă de amabilitate față de domni și de farmec în relație cu doamnele. Fără îndoială avea să fie foarte căutat pe timpul verii și până când se mai risipea noutatea prezenței sale în zonă. Sau poate chiar și după aceea. Henrietta fusese vizibil atrasă de farmecul său. Măcar acesta era un semn promițător.

Luke se încruntă și trânti registrul, închizându-l. Dar ce naiba căutase omul acela să stea pe jumătate ascuns în spatele unui copac din mijlocul pieței din fața bisericii, în ziua căsătoriei lui cu Anna? Oare se aflase acolo din pură întâmplare și curiozitatea îl făcuse să rămână să privească? Dar dacă era așa, atunci de ce nu adusese vorba despre asta în după-amiaza aceea? De ce nu ar fi amintit despre faptul ciudat că îi văzuse pe duce și pe ducesă în ziua nunții lor? Nu apăruse nici o licărire de recunoaștere în ochii colonelului în clipa în care intraseră în salonul său.

Și desigur că nici Luke nu menționase nimic. Poate că lui Lomax pur și simplu îi fusese rușine să recunoască faptul că stătuse și privise ceremonia de nuntă ca un oaspete neinvitat – exact ca oamenii din păturile sociale inferioare.

Luke așeză registrul înapoi pe raft și scoase altul, absent. Totuși, acela nu era singurul lucru ciudat. Avea o convingere stranie că Lomax era bărbatul care se plimbase cu Anna la Ranelagh Gardens. Dar fără îndoială se înșela. Omul acela fusese mascat și identitatea sa, ascunsă de dominoul cu glugă pe care-l purtase. Ar fi fost imposibil să-și dea seama de altceva decât de

statura și de constituția lui. Și probabil că în Anglia existau câteva mii de bărbați înalți și slabi. Era o prostie din partea lui să-și închipuie că îl recunoscuse pe bărbatul mascat din seara aceea în noul vecin pe care-l vizitase în acea după-amiază. În plus, Lomax și Anna nu dăduseră semne să se fi recunoscut.

Cu toate acestea, Luke își amintea că în ambele cazuri – și în fața bisericii în ziua nunții sale și în seara balului de la Ranelagh – îl încercase un sentiment trecător că ar fi trebuit să-l recunoască – chiar dacă la momentul respectiv nu făcuse nici o legătură între cele două incidente. Și același sentiment îl încerca și în după-amiaza aceea. Lomax, Lomax... Numele lui nu-i spunea nimic. Și nu reușea nici să-l recunoască din punct de vedere fizic – dacă acesta era lucrul care-i scăpa.

În clipa aceea, se gândi că era un lucru destul de prostesc. Așeză nerăbdător registrul înapoi pe raft și apoi se întoarse de la biblioteca plină cu registre. Dacă Lomax era într-adevăr omul misterios din piața din fața bisericii – și Luke era aproape sigur de asta –, atunci prezența lui acolo fusese pur întâmplătoare și complet lipsită de importanță. Și Lomax sigur nu era bărbatul mascat de la Ranelagh. Nu avea cum să fie. Și dacă Luke îl mai văzuse într-adevăr vreodată până atunci – poate în anii șederii lui în Franța –, cu siguranță fusese o întâlnire pasageră și neimportantă, care i se șterse din memorie. Oricum, era destul de neimportant.

Se așeză din nou la birou, își sprijini coatele pe el și începu să bată darabana. Își dădu seama atunci că nu făcuse acel pas simplu de a o întreba pe Anna dacă îl cunoștea cumva de dinainte pe Lomax. Dar după aceea înțelese destul de tulburat că nu avea de gând să o întrebe.

Oare se temea de răspunsul ei? Sau de absența unui răspuns?

Se încruntă. De ce naiba nu-și impusese de la bun început autoritatea? De ce îi permisese să păstreze un secret care îl lipsise de unul dintre drepturile sale conjugale? Oare de ce nu o obligase să îi mărturisească totul de la bun început?

Se încruntă și mai tare. Și mai exact, de ce naiba făcea conexiuni minte între secretul ei și sosirea în zonă a unui vecin foarte amabil – pe care îl mai văzuse o dată, absolut întâmplător în ziua nunții lui – și pe care era clar că Anna nu-l mai văzuse niciodată până în după-amiaza aceea?

Venirea primăverii aducea cu sine multe schimbări la Bowden Abbey. Luke găsise în cele din urmă un administrator nou – pe Howard Fox, care venise cu recomandări foarte bune. Omul urma să înceapă lucrul în câteva săptămâni – de îndată ce își încheia perioada de preaviz la fostul loc de muncă. Ashley urma să se alăture Companiei Indiilor de Est și să plece să se stabilească în India, imediat ce era chemat. Ashley era foarte entuziasmat în legătură cu viitorul său, iar Luke era fericit pentru el. Acolo va putea să-și croiască propriul drum în viață – întocmai după cum făcuse cândva și Luke. Dar lucrurile vor fi altfel pentru Ashley. Pentru că el va ști că avea toată dragostea și tot sprijinul familiei sale – chiar și în ciuda faptului că mama lor era de părere că se făcea de rușine asociindu-și numele cu afacerile. În plus, Ashley va ști că se putea întoarce oricând casă.

Și odată cu venirea primăverii, Doris urma să se întoarcă la Londra pentru a lua parte la distracțiile sezonului. Și probabil ar fi plecat mult mai devreme, dacă botezul și nunta nu le-ar fi ținut acasă pe ea și pe mama sa. Din păcate, Luke nu se descurcase la fel de bine să rezolve lucrurile cu Doris, cum făcuse cu Ashley. Dar cel puțin în ultimele câteva luni fuseseră în sfârșit capabili să se comporte civilizat unul cu altul.

Luke își dorea să o vadă fericită. Spera ca anul acela să aibă experiențe mult mai frumoase, care să poată șterge amintirile amare ale sezonului trecut. Cu toate acestea, probabil ar fi fost bucuros să o lase să plece fără să mai vorbească cu ea în particular – sau cel puțin dacă i-ar fi permis și Anna lucrul acesta. Dar desigur, soția sa nu lăsă lucrurile așa.

— Doris o să plece poimâine, îi spuse ea la două nopți după fuseseră în vizită la noul lor vecin.

El mormăi un răspuns. Era deja pe jumătate adormit – mai ales că abia ce terminaseră să facă dragoste.

— Ai de gând să vorbești cu ea? întrebă Anna.

Luke se străduia atunci să mai rămână treaz câteva minute.

— Să îi ofer un îndemn părintesc să se comporte frumos și să nu repete indiscreția de anul trecut? întrebă el. Nu prea cred, Anna.

— Sper și eu că nu, rosti ea cu ardoare. Dar i-ai spus vreodată că o iubești?

— De când aveam douăzeci de ani, nu, răspunse el. Dar cred că a trecut de vârsta când avea nevoie de o declarație de

dragoste de la un simplu frate, Anna.

— O, aici te înșeli! Știu că o iubești, Luke. Și nu are nici un rost să îmi amintești că nu știi nimic despre iubire... pentru că sunt sigură că asta voiai să faci. Doris are nevoie să audă că ai încredere în ea și că îți dorești să fie fericită. Că o iubești. A așteptat asta tot anul.

Luke cugetă asupra cuvintelor ei. Oare chiar conta asta atât de mult pentru Doris? Păruse să se fi descurcat foarte bine fără el în ultimul an. Numai la început fusese ursuză și nefericită – adică se comportase întocmai cum se așteptase el. Dar știa că Anna avea dreptate. Simțise și el ruptura care avusese loc între ei. Și trecător – dar doar trecător – detestase și el responsabilitățile și obligațiile cu care fusese împovărat, în ciuda faptului că nu și le dorise niciodată.

— Da, doamnă, zise el, cu un oftat exagerat. Pot să mă culc acum?

— Da, poți, răspunse ea, cuibărindu-se mai aproape.

Cu toate acestea, lui Luke i se părea că detectase o oarecare dezamăgire în vocea ei. La fel cum în timp ce făcuseră dragoste, simțise un fel de disperare și o căutare a apropierii în brațele și în întreg trupul ei. Era același gen de disperare pe care o mai simțise și în alte două dăți – doar că atunci fusese mai controlată. Și în momentul acela nu voia să se gândească la motivele care se ascundeau în spatele ei.

— O să vorbesc cu ea mâine, spuse el. Și o să vorbesc și cu Theo, data viitoare când mă întâlnesc cu el... despre faptul că m-a convins să mă căsătoresc cu tine.

O auzi înăbușindu-și un chicotit în umărul său și se gândi că era mai bine așa. Și totuși învăța ceva nou despre el însuși. Până atunci nu mai crezuse niciodată că era capabil de lașitate. Dar alesese să o tachineze în loc să înfrunte problema care-i întuneca gândurile.

Și dintr-odată, nu se mai simțea deloc somnoros.

La naiba!

*

Doris îl privi destul de surprinsă a doua zi dimineață, când intră în salonul pentru micul dejun și-i spuse că voia să vorbească cu ea, după ce își termina masa. Dar nu repetă greșeala pe care o făcuse în trecut. Nu rămase în spatele mesei de lucru când ea veni

în biroul lui, puțin mai târziu, părând precaută și sfidătoare.

— Este puțin înnorat în dimineața asta, zise el. Dar nu e frig. Să mergem la o plimbare prin grădină?

În clipa aceea, Doris părea și mai suspicioasă decât mai devreme.

Odată ajunși în grădina englezească, Luke îi strecură brațul prin al lui.

— Știu ce ai de gând să-mi spui, zise ea. Nu o să încerc să-i scriu sau mă întâlnesc cu el, Luke. Ți-am spus deja că îl urăsc și am vorbit serios. În plus, acum sunt cu un an mai mare și mai înțeleaptă. Nu am nevoie să joci rolul de tată aspru cu mine.

— Atunci ce zici de cel de frate îngrijorat și afectuos? întrebă el.

— Afectuos? Se uită la el și râse.

— Îți mai amintești ce voiai să îi ceri regelui la un moment dat? o întrebă el.

Doris se încruntă.

— Voiam eu să îi cer ceva regelui?

— Voiai să-i ceri să te lase să te căsătorești cu mine, pentru că mă iubeai mai mult decât pe oricine altcineva. Mai mult decât pe tata sau pe George și puțin mai mult decât pe Ashley. Îți mai aduci aminte?

Păru neîncrezătoare pentru o clipă, dar apoi izbucni într-un râset autentic.

— Nu! Serios? Așa voiam să fac?

— Aveai doar cinci ani atunci. Dar aveai de gând să-i ceri asta de îndată ce te făceai suficient de mare. Te-am dezamăgit, Dor.

— Din cauză că nu m-ai dus să vorbesc cu regele? Expresia de pe chipul ei deveni melancolică.

— Nu. Din cauză că anul trecut am acționat nesăbuit și lipsit de compasiune în problema cu Frawley, spuse el.

— A, asta, spuse ea și se înroși. Ba să știi că ai procedat corect, Luke. Aș fi fost teribil de nefericită cu el. De fapt, cred că i-am sugerat Annei care erau planurile mele în seara aceea la Ranelagh, tocmai în speranța că cineva mă va opri... Chiar dacă nu voiam să recunosc asta atunci.

— Ar fi trebuit să te îmbrățișez strâns și să nu-ți mai dau drumul până când nu promiteai că nu vei oferi afecțiunea surorii mele preferate unui blestemat de vânător de zestre, zise el.

— Sunt singura ta soră, Luke, spuse ea.

— Exact, aprobă el. Și o soră fără de care am trăit prea mult timp. Să nu mai faci niciodată asta, Dor, sau cred că o să-l omor pe om, indiferent cine este. Ai binecuvântarea mea să te căsătorești cu oricine vrei – în limite rezonabile, desigur – și cu condiția ca acel bărbat să te iubească mai mult de cinci mii sau cincizeci de mii… sau cinci sute de mii de lire sterline.

— În limite rezonabile? Doris se oprise din mers și îi zâmbea.

— Niște cuvinte pe care nu ar fi trebuit să le adaug, zise el cu tristețe. Iartă-mă. Uneori povara responsabilității cântărește foarte mult pe umerii mei. Îmi fac griji pentru tine. Dar să știi că am încredere în tine, Dor! Acum ai împlinit douăzeci de ani, și știu că ești mai cu capul pe umeri. Și am încredere că vei face o alegere care să conducă la fericirea ta de durată.

— Așa cum ai făcut tu când ai ales-o pe Anna? îl întrebă ea.

Întrebarea aceea îl luă prin surprindere.

— Așa cum am făcut eu, da, recunoscu el.

În timp ce rostea cuvintele acelea înțelese că erau cel puțin parțial adevărate. Dar fericire de durată? Mintea lui zbură imediat spre disperarea pe care o simțise în sufletul soției sale în noaptea precedentă.

Doris își încolăci brațele în jurul gâtului său și îl sărută pe fiecare obraz, apoi depuse un pupic ușor pe buze. Când lăsă capul pe spate, Luke observă că avea lacrimi în ochi.

— În clipa asta îmi pare foarte rău că te-am lăsat pe tine să vorbești primul, zise ea. Tot anul am vrut să-ți spun ce rău îmi pare că m-am comportat copilărește și cât de fericită am fost că m-ai salvat din ceva ce ar fi fost o situație de nesuportat.

Luke îi zâmbi atunci, așa că Doris adăugă:

— Faci asta mult prea rar. Atunci când zâmbești arăți exact ca fratele pe care mi-l amintesc. O, da, acum chiar cred cu adevărat că ești fratele meu, Luke.

El chicoti, iar ea își strecură brațul printr-al lui și îl conduse pe cărarea din grădină, îndepărtându-se de casă.

— Luke, mă bucur foarte mult că nu te-ai căsătorit cu Henrietta, spuse ea. Și mi-aș fi dorit ca nici George să nu se căsătorească cu ea.

Luke se încordă de îndată ce auzi cuvintele ei.

— George nu a avut de ales, zise el. Iar dacă a fost nefericit,

atunci a primit exact ce merita.

— E, haide, spuse ea. Doar nu crezi asta cu adevărat, nu-i așa, Luke?

— Nu vreau să vorbesc despre subiectul acesta.

— O, prostii, exclamă ea. Doar nu crezi că George chiar a siluit-o pe Henrietta, nu?

Nu voise să discute cu nimeni acel subiect – mai ales nu cu sora lui. Undeva adânc în sufletul său exista o rană adâncă și dureroasă, care se închisese în timp, dar care încă se mai putea deschide în orice clipă. Și era cauzată de faptul că o pierduse pe Henrietta. Și de încă o pierdere, care probabil fusese și mai îngrozitoare pentru el. Și anume pierderea fratelui său mult iubit, George.

— A apărut un copil, Dor, zise el rigid. Așa că George s-a căsătorit cu Henrietta. Doar nu vrei să sugerezi că acel copil a fost al meu, nu?

Ea scoase atunci un sunet prelung de nemulțumire și dezaprobare.

— Nu. Dar să știi… copiii văd mult mai multe lucruri decât ar trebui, spuse ea. Și eu am văzut multe lucruri, Luke. Ea a pus ochii pe George de îndată ce s-a întors acasă din marele tur, arătând extrem de chipeș și elegant. Și bineînțeles, mai era și faptul că avea titlul de marchiz și era moștenitorul tatei. Și a flirtat cu el pe la spatele tău, de fiecare dată când a avut ocazia. Își dorea să devină marchiză și într-o zi, ducesă.

— Doris! exclamă el pe o voce tăioasă. Te rog nu uita că vorbești despre cumnata ta. A fi mai bine să taci acum. Sau schimbă subiectul.

Dar ea nu se lăsă intimidată.

— Și vorbesc și despre fratele meu, șuieră ea spre el. Care a fost și fratele tău, Luke! Doar nu ai crezut în toți anii aceștia că George a fost capabil de o asemenea răutate. Nu poți crede asta. Este adevărat că între el și Henrietta a fost seducție. Dar îți jur că ea a fost cea care l-a sedus. George doar a cedat în fața unui moment de slăbiciune și apoi a suferit toată viața pentru asta. Bietul George!

Luke deveni imediat foarte rece.

— Nu o să mai vorbim despre asta, spuse tăios. Nu vreau să mă cert cu tine, tocmai acum, când ne-am împăcat din nou.

— Luke, zise ea și-l privi cu lacrimi în ochi. Din cauza

Henriettei ai stat departe doi ani după moartea lui George, nu-i așa? Încă o mai iubești? Încă o mai iubești?! O, vai, biata Anna!

— Nu, nu o iubesc pe Henrietta. Dar am spus că nu vom mai vorbi despre asta, zise el încet și în ochii lui apăru o licărire periculoasă.

Așa că Doris se supuse.

Nu știa dacă era adevărat ce îi spusese sora lui. Nu știa nici dacă își dorea sau nu să fie adevărat. Cu toate acestea, îl surprindea că nu se gândise și el la asta până atunci. Construise o barieră de cinism în jurul inimii sale în timpul anilor petrecuți în Franța. Și totuși, Henrietta rămăsese undeva în afara acelei bariere – ca singura parte de perfecțiune rămasă neatinsă din trecutul lui. Singura iubire în care continuase să creadă, chiar dacă nu supraviețuise până în prezent.

Și totuși, crezând în ea, fusese nevoit să îndure rana adâncă a trădării crude a fratelui său. Și ucisese în el orice urmă de iubire, tocmai din nevoia de a îndepărta acea durere îngrozitoare.

— Vrei să îți spun ce calități vreau să aibă soțul pe care o să îl caut la Londra în primăvară? întrebă Doris, după câteva minute de tăcere.

— Da, te rog, zise el și-i acoperi mâna cu a lui.

capitolul 22

În aceeași după-amiază, colonelul Henry Lomax făcu o vizită de curtoazie la Bowden Abbey. Îi strânse mâna lui Ashley cu căldură și fu încântat să o cunoască pe Lady Doris, după care declară că era dezamăgit să afle că doamna urma să plece la Londra a doua zi, împreuna cu mama ei. Adăugă apoi că era ceva dezamăgitor nu doar pentru el însuși și că îndrăznea să vorbească în numele tuturor noilor sale cunoștințe din vecinătate. Dar că fără îndoială, sosirea a două doamne atât de frumoase va reprezenta un eveniment fericit pentru domnii din oraș.

Doris se îmbujoră și râse, fiind cucerită imediat de galanteria lui.

Henrietta era vizibil interesată de acest domn chipeș și atrăgător, proaspăt sosit în zonă.

— O, domnule! exclamă ea, când stăteau cu toții în salon, luând ceaiul. Este foarte greu de crezut că pentru următorul an va locui un străin în casa copilăriei mele.

— Un străin, doamnă? repetă el. Sper ca în curând acest cuvânt să se transforme în „vecin“ și „prieten“.

Henrietta se înroși.

— Mă refer doar la faptul că am multe amintiri plăcute asociate cu conacul acela, spuse ea.

— Atunci, doamnă, sper că nu te vei înstrăina nici dumneata de casă în anul care vine, zise el. Te rog să vii ori de câte ori îți dorești… Și sper că împreună cu Excelența Sa și cumnata dumitale, care să îți țină companie.

— O, Doamne! exclamă Henrietta, râzând. Doar nu credeai că aș veni de una singură. Dar îți mulțumesc pentru oferta generoasă. Dacă Anna nu mă va putea însoți, am să aduc cu mine o cameristă.

— Doamnă, va fi plăcerea mea, să te văd luându-ți toate libertățile în fosta dumitale casă, spuse el.

Luke privea scena cu interes. În multe feluri ar fi fost o ușurare pentru el ca Henrietta să-i urmeze sfatul și să lase trecutul în urmă. Și poate că un bărbat nou în viața ei era exact ce avea nevoie. Se gândi apoi că, deși era cu mult mai în vârstă decât ea, Lomax era suficient de chipeș pentru ca femeile să-l considere atrăgător. În plus, dădea dovadă de mult șarm și amabilitate. Și Luke nu înțelegea de ce nu prea putea să-l placă – dacă nu cumva de vină erau chiar gândurile pe care le avusese după acea primă vizită la el.

— Ai servit mult timp în armată, colonele? îl întrebă el. Din ce regiment ai făcut parte?

Lomax îi răspunse la toate întrebările. Oferi multe informații detaliate cu privire la problemele militare și în același timp stârni interesul doamnelor, incluzând în povestirile sale tot felul de anecdote interesante, despre anii pe care-i petrecuse în America. În cele din urmă, Luke fu forțat să conchidă să omul era curtenitor și foarte priceput în arta conversației.

— Ai locuit în Franța? îl întrebă Luke.

— Din păcate, nu, răspunse colonelul, râzând. Spre deosebire de Excelența Voastră, mie îmi lipsește rafinamentul fizic și comportamental pe care l-ar putea deprinde cineva printr-o ședere prelungită la Paris. Toate vizitele mele în Franța au fost extrem de scurte.

Dar lucrul acesta nu excludea posibilitatea ca Luke să-l fi văzut acolo la un moment dat. Cu toate acestea, tot nu își amintea când sau unde se întâmplase asta.

— Te-ai întors de ceva timp din America, zise Luke. Ai fost cumva la Londra primăvara trecută? Eu am fost acolo împreună cu soția mea. Și la fel și mama, sora și fratele meu. Este de mirare că nu ne-am întâlnit atunci.

— Nu cred că e un lucru atât de surprinzător pe cât ar putea părea, răspunse Lomax ridicând din umeri și zâmbind. După o absență atât de lungă, mi-a luat ceva timp să leg din nou relațiile cu vechii prieteni.

Luke lăsă pleoapele să i se închidă pe jumătate. Era un obicei pe care-l dobândise în Franța în timpul lunilor în care fusese un împătimit al jocurilor de noroc. Un alt jucător mai în vârstă și foarte experimentat, care se arătase interesat de el, îi

spuse odată: „Privește cu atenție, în timp ce pari leneș și visător“. Dar Lomax îi întâlni privirea și ezită o clipă.

— V-ați căsătorit la Londra, primăvara trecută, Excelență? întrebă el, încruntându-se. Am un sentiment straniu că am asistat la nunta dumitale, din piața din fața bisericii. Mă plimbam prin oraș fără o țintă anume, când am dat peste un grup mare de oameni, adunat în fața unei biserici. Și chiar în momentul acela s-au deschis ușile și a ieșit grupul de nuntași. Curiozitatea m-a făcut să mă opresc și să privesc... și trebuie să mărturisesc că am făcut-o într-un mod destul de nepoliticos. Și cred că – se opri din vorbit, o privi pe Anna și zâmbi – da, cred că domniile voastre erați mirele și mireasa. Ce coincidență ciudată!

— Da, într-adevăr, zise Luke și ridică din sprâncene, mimând mirarea.

Iată că venise și explicația. Și era una perfect rezonabilă, pe care și-o imaginase și el cu câteva zile în urmă. Fusese o pură întâmplare, și Lomax nu îi recunoscuse imediat când se stabilise acolo, pentru că trecuse aproape un an de atunci. Dar în fond, de ce i-ar fi recunoscut? Fuseseră niște străini pentru el. Ori asta, ori omul era extrem de inteligent. Poate că văzuse ceva în privirea lui Luke și apoi își modificase comportamentul, în conformitate cu ceea ce citise în ochii săi.

Sau poate că de fapt Luke despica prea mult firul în patru. Oare chiar exista vreun motiv să fie suspicios?

Colonelul Lomax lăsă pe masă ceșcuța goală și farfuriuța și dădu semne că era pe cale să plece.

— Grădinile englezești de la Bowden Abbey sunt faimoase, după cum probabil ai auzit deja domnule, spuse Henrietta. Și sunt din nou pline de culoare acum că primăvara și-a intrat în drepturi.

— Într-adevăr, doamnă. Colonelul se ridică în picioare și făcu o plecăciune în fața ei. Am întrezărit câteva imagini ispititoare ale frumuseții lor, de la fereastra trăsurii mele, când mă apropiam de casă.

Henrietta îi zâmbi cu căldură.

— Este o zi minunată, domnule, spuse ea. Mult prea frumoasă ca să fie irosită în întregime în casă sau în interiorul unei trăsuri.

— Ai perfectă dreptate, aprobă el și îi zâmbi. Măcar o parte a zilei ar trebui savurată printr-o plimbare liniștită, într-un cadru

mirific și într-o companie plăcută. Se întoarse apoi către Anna și făcu o plecăciune. Excelența Voastră, ați vrea să-mi acordați onoarea de a-mi arăta grădinile înainte să plec?

Luke întrezări pentru o clipită expresia de amărăciune de pe chipul Henriettei, pentru că o ascunse rapid. În plus, toată atenția lui era concentrată asupra soției sale, care se ridică grațios și îi spuse colonelului Lomax că ar fi încântată.

Luke o studie cu mare atenție și se întrebă dacă exista vreun semn pe chipul ei care să indice că toată acea situație era altceva decât ce părea la suprafață. Poate vreun indiciu că îl cunoștea dinainte pe bărbatul acela? Sau care să-i dea de înțeles dacă era bucuroasă sau nemulțumită de cererea lui? Dar nu părea să fie nimic, cu excepția zâmbetului ei politicos și o anumită absență a căldurii sale obișnuite. Pe de altă parte, era foarte posibil ca asta să fie doar în imaginația lui – și mintea sa să răstălmăcească lucrurile pentru a se potrivi cu suspiciunile lui nefondate.

Dar cum rămânea cu Lomax? Oare nu o desconsiderase aproape fățiș pe Henrietta? Orice bărbat ar fi trebuit să fie complet idiot ca să nu observe că ea își pusese în gând să-l cucerească și că sugera să meargă la o plimbare numai ei doi. Și Luke avea senzația că existase ceva aproape intenționat și teatral în comportamentul lui disprețuitor – aproape ca și când lui Lomax îi plăcuse foarte mult să o desconsidere.

Și totuși, se putea, din nou, ca totul să fie doar în imaginația lui. Oare faptul de a-i cere stăpânei casei să-i arate grădinile sau o parte a conacului nu putea fi considerat mai degrabă un semn de politețe?

În timpul anilor petrecuți în Franța, Luke învățase să-și asculte intuiția. Îl ajutase de nenumărate ori să evite o situație neplăcută. Și nu-și amintea să fi avut vreodată vreun instinct atât de puternic ca acela pe care-l simțea în acel moment... sau vreunul care să nu-i fi dat pace, cu o asemenea intensitate. O putea întreba pe Anna. Ar fi fost cel mai firesc lucru. Pe de altă parte, știa că Anna l-ar fi privit inexpresivă și ar fi negat totul. Dar mai exista și o altă cale – una care poate i-ar fi oferit puțin mai multe informații despre chipeșul și fermecătorul colonel Lomax.

După ce colonelul ieși afară, la braț cu Anna, Luke rămase o vreme și-i privi de la fereastra biroului său. Se plimbau și discutau – întocmai după cum ar fi fost de așteptat să facă un

oaspete și gazda sa. Lomax purta o redingotă lungă și evazată, de culoare albastră, pantaloni gri până la genunchi, ciorapi albi și pantofi cu catarame, iar peruca lui era pudrată cu grijă. Și își ținea în mod corect tricornul, sub braț. Era aproape imposibil de spus dacă era același bărbat care se plimbase cu Anna la Ranelagh, mascat din cap până-n picioare.

Cu excepția unui singur lucru. Avea un fel anume de a se înclina ușor într-o parte și de a se apleca spre ea cu atenție binevoitoare, în timp ce asculta ce avea de spus. Era ceva nedefinit – ceva ce Luke nu ar fi putut descrie în cuvinte. Dar ceva care îi îngheța sângele în vene.

Era același om. Ar fi putut băga mâna în foc pentru asta.

Se așeză la birou, scoase o foaie de hârtie și verifică vârful peniței înainte de a o scufunda în călimara cu cerneală și de a scrie. Theo. Fără îndoială el i-ar fi putut face rost de informațiile de care avea nevoie. Voia să știe tot ce se putea despre colonelul Henry Lomax. Începând cu dosarul său militar.

— Inima mea tresare de bucurie să te revăd, Anna mea, zise el. A trecut mult prea mult timp. Maternitatea îți prieșt, după cum am bănuit de când ți-am permis să devii mamă. Ești mai frumoasă ca oricând.

Era probabil pentru prima dată când mânia era mai puternică în sufletul ei decât teama.

— Nu sunt Anna ta, zise ea tăios. Și nu ai ce să cauți să vii aici sub un nume fals și să păcălești oameni nevinovați.

— Ești curajoasă și înflăcărată, zise el. Am admirat mereu asta la tine, Anna.

— Care este suma totală a datoriilor restante ale tatălui meu? întrebă ea. Dar chiar și în timp ce vorbea știa că situația era nădăjduită. Ce îți mai datorează familia mea? Spune-mi suma, domnule, și am să îl rog pe soțul meu să o plătească. Și cu asta o să punem capăt problemei. Te vei putea întoarce la viața ta și eu voi putea continua cu a mea.

— Dar tu ești viața mea, Anna, zise el, înghețând focul furiei sale. El te iubește atât de mult pe cât te iubesc eu? Pare un om la fel de rece și mândru, precum spune și reputația sa. Dar pot să înțeleg că ai fost sedusă de un chip frumos. Crezi că lui i-ar conveni să afle că ducesa lui este o hoață și o criminală?

— Știi foarte bine că nu sunt nici una, nici alta.

— Eu s-ar putea să te cred, zise el, pentru că ești viața mea, Anna. Dar, vezi tu, din păcate există niște oameni mai obiectivi decât mine și implicit, mai demni de încredere, care ar putea jura că ești vinovată.

Ea se agăță de furia pe care o simțea, ca de o mantie protectoare.

— Înțeleg perfect ce s-a întâmplat. Ar trebui să fiu idioată ca să nu-mi dau seama. M-ai însemnat încă de la început ca fiind victima ta și apoi ai întins capcana. Și eu am picat în ea ca o inocentă nechibzuită. Pot să înțeleg asta. Ceea ce nu înțeleg însă este de ce. De ce îmi faci asta? Nu e vorba de bani. Atunci, despre ce?

— Oh, Anna, rosti el încet și aplecă ușor capul spre al ei… E vorba despre faptul că te iubesc.

— Iubire! Furia aceea înăbușită explodă în ea, dar își aminti repede unde era. Se afla în grădinile englezești de la Bowden, sub privirea oricui voia să îi privească de la vreo fereastra din casă. M-aș fi căsătorit cu tine după moartea mamei mele, pentru că ai fost bun cu mine și înțelegător. Și te-aș fi iubit. Nu ți-ai dat seama de asta atunci?

— Nu ar fi putut exista nici o căsătorie între noi doi, Anna, spuse el. Pentru că între noi nu este acel gen de iubire.

— Dar nu există nici un fel de iubire între noi, replică ea. Ci doar o obsesie bolnăvicioasă din partea ta. Nu m-ai vrut nici ca soție și nici ca amantă, dar cu toate acestea, m-ai însemnat astfel încât să nu mă poată avea nici un alt bărbat… sau cel puțin așa ai crezut. Te urăsc! Și dacă ar exista vreun cuvânt mai puternic care să descrie ce simt pentru tine, atunci l-aș folosi pe acela.

— Asta pentru că tu nu înțelegi, zise el. Dar vei înțelege, Anna mea. În timp… ba chiar peste puțin timp, vei înțelege totul și ai să-ți dai seama cât de drept este să-ți petreci restul vieții alături de mine. Și vei fi mai fericită decât ți-ai închipuit vreodată.

— Dar sunt fericită acum, spuse ea. Am un soț și un copil și o casă, o familie a mea și prieteni.

— Familie, șopti el, cu o notă se nostalgie în glas. Ai o fiică. Și m-am bucurat să aflu că este fată, Anna. Este mai bine așa. Mi-ar plăcea să o văd cât de curând.

Anna simți cum îi înghețа sângele în vene.

— Nu!

— Grădinile sunt la fel de frumoase cum a spus cumnata

ta, zise el, apoi se întoarse și se uită spre conac. Este decorul perfect pentru o casă atât de veche și minunată. Există construcții frumoase și în America, Anna, doar că nu au acest aer de istorie și antichitate pe care îl aveau cândva vechile conace englezești. Să ne îndreptăm înapoi spre casă? Nu aș vrea să stau mai mult decât sunt bine primit.

— Cum ai intrat în casă? întrebă ea dintr-odată, cutremurându-se din cauza amintirilor spaimei pe care o reprimase cu câteva luni în urmă. Sau chiar și în parc? Cum ai intrat în casele vecinilor mei, fără să te vadă nimeni, când eram eu acolo?

— Anna, zise el încet. Eu sunt aerul pe care-l respiri.

— Te-a ajutat un servitor? Asta ai făcut? Ai mituit un servitor?

Se mai gândise și altă dată la posibilitatea aceea, doar că servitorii nu ar fi avut cum să audă conversațiile ei private sau să participe la evenimentele care aveau loc în casa altcuiva.

— Sunt la fel de aproape ca inima ta, Anna mea, răspunse el. Și după ce vei înțelege, și tu vei fi la fel de aproape de mine ca propria-mi inimă.

Trăsura lui fusese adusă la ușa principală a conacului. Se întoarseră pe terasă, făcu o plecăciune deasupra mâinii ei și apoi urcă. Anna nu rămase afară să-l privească plecând. Se grăbi să intre în casă și apoi să urce la etaj, în odaia copilului. Din fericire, Joy era singură cu doica ei. Anna o luă în brațe, o trimise jos pe femeie după ceai și apoi încercă să o facă pe micuță să zâmbească.

Se gândi atunci că trebuia să existe o cale de scăpare. Trebuia să existe. Nu putea rămâne sclava lui mizerabilă pentru tot restul vieții ei. Totuși, în ziua aceea nu îi ceruse nimic. Dar știa că cererile sale nu vor întârzia să apară. Din clipa aceea, va trăi constant cu frica vizitelor și a cererilor lui. Dar ajungea la capătul răbdării. Nu va mai accepta asta pentru mult timp.

Chiar și dacă va fi trebuit să-l omoare.

Gândul acela o îngrozea și o fascina în aceeași măsură.

Întoarse brusc capul și se uită peste umărul ei, la încăperea goală.

„Eu sunt aerul pe care-l respiri. Sunt la fel de aproape ca inima ta.“

Emily nu cobora niciodată la ceai, în ciuda faptului că în clipa aceea avea cincisprezece ani și era aproape matură. Știa în sinea ei că probabil familia sa nu o va vedea niciodată ca fiind o femeie adultă. Va rămâne pentru întotdeauna puțin diferită și puțin ciudată. Știa că o iubeau – și la fel și Luke, Ashley și Doris –, dar știa că va rămâne mereu un copil pentru ei.

Așa că de obicei când era timpul să se servească ceaiul, Emily ieșea afară și se plimba prin grădină. Sau, dacă era vremea urâtă, se ducea în galerie să studieze portretele sau în seră să miroasă florile și să atingă cu degetele petalele și frunzele lor, pentru a distinge texturile.

Și în ziua aceea hoinărea printre copacii care se aflau de partea cealaltă a casei. Mai exact, chiar prin pădurica de vizavi de cărarea ce ducea spre râu și spre cascadă. Îi plăcea să se plimbe pe acolo. Dincolo de copacii aceia se întindeau pajiști care erau mereu frumos acoperite cu flori sălbatice. Dar de data aceea se îndrepta spre casă mai devreme decât de obicei. Știa că Ashley se va fi întors în biroul său după ceai. Avea să plece în India în curând și trebuia să pregătească registrele pentru omul care urma să devină administratorul lui Luke. Îi mai rămânea foarte puțin cu Ashley. Dar nu voia să se gândească cât de puțin. Mai degrabă avea de gând să petreacă alături de el cât mai mult din timpul rămas până la plecarea sa.

Anna se plimba cu un domn prin grădinile englezești. Emily se afla destul de departe de ei, dar chiar și așa, făcu câțiva pași în spate instinctiv și se retrase în ascunzișul protector oferit de copaci. De la distanța aceea îi era imposibil să-și dea seama cine era bărbatul care se plimba cu ea. Cu toate acestea, Emily înțelese din prima clipă cine era. Exista ceva distinctiv în constituția și în purtarea lui. Era *el*. O găsise din nou pe Anna. Da, normal că o găsise – doar existaseră scrisorile acelea. Dar în clipa aceea se afla acolo în persoană.

Emily simțea că i se făcea rău fizic, așa că îmbrățișă trunchiul unui copac și se uită înmărmurită la siluetele îndepărtate ale Annei și Sir Lovatt Blaydon. Se îndreptau înapoi spre casă și tocmai era adusă o trăsură pe terasa principală.

Emily știa că în omul acela sălășluia răul. Și prezența lui acolo era de rău augur. Apariția lui sigur îi va aduce Annei numai nefericire. Și poate chiar nenorocire. Emily nu știa de ce era atât de sigură în privința asta. Dar o simțea cu toată ființa ei.

Ieși din ascunzișul ei și se grăbi pe pajiște, de îndată ce trăsura plecă, ducându-l de acolo pe Sir Lovatt, iar Anna dispăru din casă. Ashley. O, Doamne ajută să fie înapoi în biroul său. Doamne ajută! Când ajunse la el, era deja panicată și plângea în hohote.

Ashley ridică ochii din registre, speriat, apoi sări în picioare și veni în fața biroului. O cuprinse ușor de umeri.

— Căprioară mică? zise el, încruntându-se. Ce s-a întâmplat?

Ea se uită în ochii lui, extrem de serioasă și arătă cu degetul în direcția grădinilor englezești.

— S-a întâmplat ceva afară? o întrebă el. Ceva care te-a speriat?

Emily încuviință din cap și arătă din nou în direcția grădinilor.

Ashley își lăsă mâinile în jos pe brațele ei, în timp ce ochii lui îi cercetau trupul.

— Nu cumva ești rănită, nu?

Ea se uita la el în tăcere, așa că Ashley îi cercetă ochii.

— Fir-ar să fie! exclamă el și Emily recunoscu frustrarea din vocea lui. Ar trebui să existe un limbaj al semnelor. O cale prin care să poți vorbi mai detaliat decât doar din ochi. Ar trebui să știi să scrii și să citești, căprioară mică. Trebuie să existe o cale să înveți asta. Doar înțelegi limbajul vorbit. Dacă aș fi rămas îți jur că te-aș fi învățat chiar eu.

Ea își mușcă buza de sus. Nu, nu avea cum să-i spună. Și chiar dacă i-ar fi putut spune… ce s-ar fi întâmplat? Ce ar fi putut face el? Să-i spună lui Luke? Și ce-ar fi făcut Luke? Sir Lovatt Blaydon o făcea foarte nefericită pe Anna și cumva, o avea la mână cu ceva. Dar Emily nu înțelegea cu ce. Chiar și dacă ar fi putut vorbi, tot nu ar fi putut explica prea multe.

Ashley îi cuprinse fața în palme și-i atinse obrajii cu degetele mari, ștergând două lacrimi care i se revărsaseră din ochi.

— Nu plânge, zise el. Nu o să las pe nimeni să-ți facă nici un rău, căprioară mică. Ești în siguranță acum. Vino aici.

O trase aproape de el și o cuprinse cu brațele sale puternice. Uitase, desigur că nu putea înțelege ce spunea dacă nu îi vedea buzele. Își dădea seama că încă vorbea, după vibrațiile pieptului său. Dar chiar și fără să îi citească pe buze, Emily știa că

îi șoptea cuvinte de alinare.

Cum va putea trăi fără el? Cu siguranță avea să moară. Sau își va dori să moară. O eliberă apoi și stătea din nou la distanță de un braț de el.

— E mai bine acum? o întrebă el.

Ea încuviință din cap. Îi zâmbi apoi, cu toate că i se rupea inima pentru Anna și pentru ea însăși. Îi zâmbea dragului și mult iubitului ei Ashley.

— Am nevoie să îmi repari tocul din nou, zise el și apoi îi zâmbi, destul de timid. Iarăși am apăsat prea tare și am stricat penița. Nimeni nu repară un toc mai bine decât căprioara mea mică. Ai vrea, te rog, să mă ajuți?

Emily încuviință din cap și continuă să îi zâmbească.

Colonelul Henry Lomax zâmbea, în timp ce majordomul său închidea ușa salonului în spatele lui Henriettei.

— Aa... ducesă, zise el. Sunt extrem de bucuros și mulțumit că ai acceptat așa de curând invitația mea deschisă de a veni în vizită la Wycherly. Ba chiar la nici o jumătate de oră după ce m-am întors acasă.

Henrietta afișă un zâmbet cochet și traversă camera spre el.

— Chipul tău n-are nevoie de nici o mască, spuse ea. Iar trupul acesta nu are de ce să fie ascuns sub o pelerină.

— Nu înțeleg la ce ai putea să te referi… zise el, în timp ce ea își așeză mâinile pe pieptul lui.

Henrietta se bosumflă.

— A fost crud din partea ta să o inviți pe Anna să se plimbe cu tine prin grădină, când eu aproape că mă oferisem, spuse ea. Încercai cumva să-mi protejezi reputația? Sau poate că nu te mai satisfac...

Colonelul Lomax chicoti încet.

— Așadar vrei să mă satisfaci? Apucă apoi ambele părți ale fustei costumului ei de călărie și i-o ridică. Un domn nu poate face altceva decât să se spună dorințelor unei doamne. O conduse apoi încet spre canapeaua lată din spatele ei.

— Aici, domnule? întrebă ea, aproape țipând. Dar nu există nici un pic de intimitate aici.

— Orice servitor care intră neanunțat într-o cameră din casa mea este concediat pe loc, zise el. Vino și satisfă-mă,

Henrietta.

O întoarse astfel încât el să poată sta așezat pe canapea, apoi îi ridică fustele cu o mână, în timp ce-și potrivea hainele cu cealaltă. O apucă de șolduri și o trase în jos, pe bărbăția lui el. Ea icni.

— Atunci vino să fii târfa mea, zise el, continuând să îi zâmbească. O faci cu un entuziasm vibrant, ducesă.

— Domnule? Henrietta păru indignată și încercă să se ridice în genunchi, ca să scape de penetrarea lui.

Dar el doar râse și-i ținu șoldurile pe loc, cu mâini ferme.

— Bucură-te, Henrietta. Tot ce îți dorești va fi al tău în curând. O voi lua de aici pe Anna în foarte scurt timp. Dar s-ar putea ca Harndon să aibă nevoie de ceva timp să-și revină după pierderea ei… și înainte să se întoarcă la tine pentru alinare. Așa că bucură-te cât ai ocazia.

O ținu ferm deasupra lui și o posedă repede și fără delicatețe. Henrietta icnea și scâncea, apoi după ce termină, își sprijini capul pe umărul lui,

— Dar poate că pe tine vreau, nu pe Luke, zise ea. Poate că nu vreau să o iei de aici pe Anna. Poate că aș prefera să mă iei pe mine.

— Ai fost privată prea mult timp de un mădular zdravăn, Henrietta, așa că ai uitat ce prețuiești cel mai mult pe lume. Un titlu și puterea. În trecut, ai uneltit ca să le obții, nu-i așa? Și încă mai unelțești. Mi-ai oferit toate informațiile acelea despre Anna... Anna, care sigur nu a făcut nimic să te jignească. Și totul numai peste o partidă de sex săptămânală. Nu, draga mea ducesă, nu trebuie să pierzi din vedere ce este cel mai important pentru tine. Nu am nevoie de tine pentru altceva decât pentru asta… dar și treaba asta tinde să fie plictisitoare uneori. Nu este ceva ce să-mi doresc prea des.

— Și atunci numai cu Anna? întrebă ea cu amărăciune, ridicându-și capul.

El o împinse de pe el și o aruncă pe canapea. Se ridică în picioare cu spatele la ea și-și încheie pantalonii.

— Niciodată cu Anna, zise el. Nu îți voi permite să-i pângărești numele sugerând o astfel de mizerie, doamnă. Dar mă vei ajuta la momentul potrivit. Te vei întoarce aici săptămâna viitoare la aceeași oră ca să primești instrucțiuni. Și la fel vei face în fiecare săptămână, până când voi fi gata să te folosesc la toată

capacitatea ta.

Henrietta își aranjă fusta costumului de călărie. În ochi îi apăru o licărire de furie și vocea i se ascuți.

— Și de ce aș face asta? îl întrebă ea. De ce să mă întorc undeva unde am fost insultată grosolan?

El se întoarse și o privi, cu ochii plini de amuzament.

— Pentru că am servitori, doamnă, începu el, care te-au văzut astăzi aici, sigură, fără însoțitoare sau cameristă. Și am un anumit servitor care a intrat în cameră și te-a văzut împerechindu-te cu mine pe canapea, cu fustele ridicate până la talie și atât de înnebunită de plăcere că nici măcar nu l-ai observat.

Henrietta făcu ochii mari de uimire.

— Nimeni nu a... dădu să spună.

— Și mai există doi sau trei martori și la împreunările tale desfrânate cu un bărbat mascat, de acum câteva luni, continuă el. Martori care s-ar putea să-și revină de pe urma rușinii, suficient cât să înceapă să bârfească.

— Ticălosule...

Henrietta se apropie de el cu unghiile la înaintare, dar el o prinse de încheieturi și i le ținu în loc.

— În plus, Excelență, o să te întorci, zise el. Chiar și numai pentru asta... nu-i așa? O sărută atunci apăsat pentru prima dată și o trase de încheieturi, până când fu obligată să înainteze și să se lipească de trupul lui. Îi deschise gura cu a lui și-și împinse limba adânc înăuntru, după care își retrase capul și îi zâmbi. Ai nevoie de asta, nu-i așa? E ca un drog pentru tine! O să-ți ofer din nou săptămâna viitoare, Henrietta. Și acest simplu gând îți provoacă deja dureri între picioare, nu-i așa?

Ea se uita la el în tăcere. Furia și dorința se jucau pe chipul ei, amestecându-se.

— Da. Îi zâmbi din nou. Poate o s-o facem într-un pat săptămâna viitoare. Și fără povara hainelor. Pe săptămâna viitoare, draga mea. Se îndepărtă apoi de ea, îi elibera una dintre încheieturi și pe cealaltă o ridică la buzele sale. Acum trebuie să pleci. Doar nu am vrea ca numele tău să fie asociat cu vreun scandal, nu-i așa?

Henrietta se holbă la el, în timp ce îi eliberă încheietura. După aceea se grăbi spre ușă și se făcu nevăzută.

Îl ura și se temea de el. Dar sânii și pântecul ei clocoteau de

dorință pentru el.

capitolul 23

Colonelul Henry Lomax deveni rapid centrul atenției oamenilor din zonă, făcându-se plăcut oriunde mergea. În scurt timp nici un eveniment social nu era complet fără prezența lui – indiferent dacă era vorba de o serată, un bal sau o petrecere. Domnii îl plăceau, iar doamnele îl adorau. Până și unele dintre domnișoare chicoteau și se îmbujorau ori de câte ori le făcea un compliment – lucru care se întâmpla destul de frecvent.

Iar Luke se pomenea contemplând moduri plăcute și originale de a-l omorî.

Oriunde mergea, colonelul căuta compania Annei. Totuși, nu făcea niciodată asta în mod explicit, cât să stârnească bârfe sau vreun mic scandal. De obicei manipula lucrurile astfel încât să ajungă să stea așezat lângă ea în timpul cinelor și avea grijă mereu să își împartă cu grijă atenția între ea și orice doamnă care se nimerea să stea pe locul de vizavi de el. În timpul evenimentelor, se alătura mereu grupului ei în salon, dar apoi discuta mai mult cu ceilalți decât cu ea. Iar la baluri, dansa numai cu ea – și de fiecare dată, câte un singur dans. Cu toate acestea, își petrecea restul serilor respective fermecând toate celelalte doamne și deplângând consecințele istovitoare ale unor răni vechi, care îl împiedicau să danseze atât de mult pe cât și-ar fi dorit. Dar zâmbea mereu atât de încântător când vorbea, încât nici una dintre doamne nu credea că acele răni vechi îi diminuaseră în vreun fel virilitatea.

Nu era nimic inadecvat în comportamentul său față de Anna. Dar Luke se pomenea mereu dorindu-și să fi fost ceva. Pentru că ar fi știut cum să se ocupe de orice bărbat care îi făcea avansuri indecente soției sale. Cu toate acestea, nu exista nimic indecent în comportamentul lui Lomax și atenția pe care i-o acorda nu putea fi interpretată ca și cum i-ar fi făcut avansuri.

Dar desigur, lucrurile astea nu încetau să o deranjeze pe Henrietta.

— Sunt surprinsă că tu, dintre toți bărbații ai accepta așa ceva, Luke, îi spuse Henrietta într-o seară, când dansau la conacul familiei Pierce, în același timp în care Anna dansa cu Lomax.

— Pardon, doamnă? întrebă el ridicând din sprâncene și întorcându-și atenția spre ea.

— Este forte clar că o place, spuse Henrietta. Și ea nu face nimic ca să-l descurajeze.

Așa era, nu făcea nimic. Și acesta era un alt motiv care îi încuraja pornirile ucigașe. Dar la urma urmei, nici nu avea ce să descurajeze.

— Presupun că vorbești despre soția mea și Lomax, zise el. Ai întrecut măsura, Henrietta.

— Tu chiar nu-ți dai seama, nu-i așa? replică ea. Luke, s-a căsătorit cu tine pentru averea ta și pot să bag mâna în foc că nu este mai presus de a-și lua un amant. Din prima zi în care a venit în vizită, mi-a spus cu gura ei că îl consideră irezistibil de fermecător și chipeș. Și m-a avertizat că o să am concurență, dacă am de gând să flirtez cu el. Auzi și tu, de parcă eu aș flirta cu un bărbat cu gusturi atât de superficiale!

Luke îi aruncă o privire atât de rece, încât ea se opri imediat din vorbit și coborî ochii în pământ.

— Să nu mai spui și altceva, doamnă, zise el, scrâșnind din dinți. Deja ai spus prea multe.

Se gândi cu regret că Henrietta devenise o femeie răutăcioasă și plină de amărăciune. Cândva i se păruse că era perfecțiunea întruchipată. Și poate chiar fusese. Biata Henrietta! Viața nu fusese deloc bună cu ea.

Luke așteptase nerăbdător să primească un răspuns de la unchiul său cu privire la cercetările pe care le făcuse în legătură cu Lomax. Și în cele din urmă îl primi. Iar răspunsul acela îi îngheță sângele în vene – chiar dacă era ceva la care se așteptase. Colonelul Henry Lomax nu figura în nici un dosar al armatei. După câte se părea, omul nu exista deloc – cel puțin nu în calitate de ofițer al armatei. Și Theo, cu toate relațiile sale considerabile, nu reușise să găsească nici o urmă că ar fi existat vreodată.

Aparent, colonelul Henry Lomax – care era un om în carne și oase – trăia la Wycherly sub un nume fals.

Era cineva din trecutul Annei. Cineva care știuse despre planurile ei de căsătorie și venise să privească din umbră. Cineva care o urmărise la Ranelagh Gardens și profitase de prima ocazie apărută ca să se plimbe singur cu ea. Cineva care îi trimisese mai mult scrisori în primele șase luni de căsnicie și o atrăsese în întâlniri clandestine. Cineva care-și dăduse toată osteneala să îl cunoască pe Will și poate chiar îl îndemnase să-și ducă noua mireasă într-un voiaj nupțial lung. Iar apoi îl convinsese să îi închirieze Wycherly pentru un an.

Cineva care avea sentimente atât de puternice pentru Anna, încât nu putea să renunțe la ea cu ușurință.

Iubitul ei secret.

Luke stătea la biroul său și privea în gol, în timp ce întorcea absent pe toate părțile scrisoarea de la unchiul său.

Și cum rămânea cu Anna? Oare și ei îi era la fel de greu să renunțe la Lomax… sau cum naiba l-o fi chemând?

Nu îi era infidelă. Luke nu știa de ce era atât de sigur de lucrul acesta, de vreme ce nu o spiona și nici nu știa ce făcuse în fiecare oră a fiecărei zile, de când se căsătorise cu ea. Dar cu toate acestea, era sigur. Un bărbat nu putea trăi intim cu o femeie timp de un an, fără să fie sigur de niște trăsături fundamentale ale caracterului ei. Anna era o soție credincioasă și o mama devotată.

Dar cum rămânea cu sentimentele ei interioare? Oare ce anume semnifica tulburarea de care dăduse dovadă după balul de la Ranelagh și după ce primise prima scrisoare? Îi era frică de reînnoirea unei relații pe care nu voia să o reia? Sau poate frică de propriile sentimente? Oare se agățase de soțul ei și făcuse dragoste cu el cu pasiune disperată pentru că se simțea vinovată? Vinovată pentru că nu-l iubea cu adevărat sau pentru că iubea un alt bărbat?

Încă își mai amintea privirea și lacrimile din ochii ei din dimineața nunții lor, când o întrebase dacă îl iubise pe bărbatul care îi răpise virginitatea. Nu le putuse uita niciodată.

Luke mototoli în mână aproape brutal scrisoarea și se ridică brusc în picioare. Un singur lucru era sigur. Trecuse vremea secretelor. Voia și trebuia să afle adevărul. Nu de la Anna – pentru că se îndoia că va fi putut afla asta de la ea. Dar avea de gând să afle tot adevărul. El singur.

De data aceea nu va mai apela la Theo. Ci va afla totul el însuși.

Luke și Ashley ieșiseră să călărească. Nu avuseseră nici o destinație anume, dar cumva, ajunseseră în vârful dealului care se afla la câțiva kilometri în spatele casei. Și se opriseră acolo printr-un acord tacit, își întorseseră caii și în clipa aceea priveau în jos la panorama oferită de parc, de grădini și de casă. Era ultima zi pe care o mai petrecerea Ashley acasă.

— O să mă gândesc la toate astea când o să fiu în India și o să mă întreb ce naiba caut acolo, zise el. Se spune că englezii ajung mereu să-și aprecieze cel mai bine țara când sunt plecați în altă parte. Ție ți s-a întâmplat asta, Luke?

— Eu am avut multe motive să nu vreau să-mi amintesc de Anglia, răspunse el, încet. Doar nu cumva te-ai răzgândit, Ash? Să știi că încă nu e prea târziu.

Ashley râse.

— Când mi-am făcut deja bagajele să plec mâine la Londra și peste o săptămână în India? zise el. Nu, nu m-am răzgândit, Luke. Mă gândesc cu multă nerăbdare la viitor. Doar că o să îmi fie dor de toate astea și de voi toți.

— Fox vine cu recomandări foarte bune, spuse Luke. Dar nu va putea face o treabă mai bună decât ai făcut tu, Ash. Și oricând vrei să te întorci acasă… Dar nu mai contează. Și mie o să îmi fie dor de tine… de singurul meu frate.

Se apropiaseră din nou în lunile de la nașterea lui Joy.

— Cu toate acestea, ai mai avut și alt frate, zise Ashley. Ai fost măcar să-i vizitezi mormântul, Luke?

— Nu, răspunse el tăios. Și nu e un subiect despre care să vreau să vorbesc, Ash.

— E ceva ce ar trebui să știi, spuse Ashley, brusc. Mama a zis că e ceva ce nu ar trebui să mai știe niciodată nimeni, în afară de ea, de Henrietta și de mine. Dar e ceva ce nu-mi dă pace de ceva timp… mai ales acum că urmează să plec. Ai dreptul să știi.

Luke își întoarse calul și coborî ușor pe panta cea mai îndepărtată a dealului.

— Dacă are legătură cu George, atunci nu vreau să știu, spuse el.

Cu toate acestea, Ashley veni după el.

— S-a sinucis, spuse atunci.

Luke se opri atât de brusc, încât calul său se ridică pe două picioare și avu nevoie de câteva clipe ca să-l poată struni și controla din nou. Era deja foarte palid, când reuși să-l liniștească.

— Poftim?

— A căzut pe un cuțit, zise Ashley, la fel de palid. Intenționat. Dar din fericire… sau cel puțin cred că a un fost noroc... izbucnise o epidemie de holeră în sat și am pus moartea sa pe seama bolii. Dacă s-ar fi aflat adevărul, nu ar fi mai avut parte de o înmormântare creștinească.

Luke simțea că îi țiuia tot capul. Era ceva ce i se mai întâmplase o singură dată.

— Dar de ce? întrebă el.

— Bănuiesc că nu a putut să se ierte niciodată, spuse Ashley. Te-a iubit foarte mult. Ți-a trimis niște bani la un moment dat, nu-i așa? Și tu i-ai trimis înapoi. După aceea a băut două săptămâni întregi fără oprire. Nici măcar tata n-a fost în stare să facă nimic cu el.

Doamne, Dumnezeule!

— Dar Henrietta a obținut ce și-a dorit, continuă Ashley cu amărăciune. Acum poți să o privești suficient de obiectiv, ca să înțelegi că totul a fost mâna ei, Luke? L-a supus la chinuri infernale. N-a mai fost în stare să facă nimic bine după aceea. Ba chiar l-a și învinuit pentru moartea copilului. Se urau unul pe altul. Cred că poate chiar a avut sentimente pentru tine, Luke… dar tu erai doar al doilea fiu al unui duce și George era disponibil. Ce ironie, nu crezi? Obișnuia să o ducă la Londra… și acolo ea avea aventuri și își etala amanții prin fața lui. Am aflat toate astea când eram la universitate. Și apoi s-a sinucis.

— Doamne, Ash! Luke călărea în continuare, fără să știe sau să-i pese în ce direcție se îndrepta.

— E adevărat că te-a nedreptățit, spuse Ashley, dar pe cuvântul meu de onoare că a suferit pentru asta cât pentru o mie de vieți.

„I-am trimis înapoi banii“, gândi Luke, grăbind inconștient ritmul calului într-un galop. „I-am trimis înapoi banii. I-am trimis înapoi oferta de pace.“

— Poate că nu ar fi trebuit să-ți spun, zise Ashley, pe o voce plină de amărăciune. Dar ai mai avut și un alt frate, Luke. Și l-am iubit foarte mult.

Iar în clipa aceea Luke era pe cale să mai piardă un frate. Desigur, nu la fel de crud sau pentru totdeauna... dar tot era o pierdere. Trase ușor de frâie și se uită spre fratele său.

— Ai făcut bine că mi-ai spus, Ash. Mulțumesc.

Ashley ridică din umeri.

— Dă-mi voie să te rog ceva, spuse el. O să fiu într-o stare emoțională îngrozitoare mâine-dimineață. Așa că vreau să plec de parcă m-aș duce doar să rezolv niște treburi în sat. Nu vreau ca tu și Anna să fiți afară, să mă îmbrățișați, să plângeți din cauza mea și să mă priviți plecând.

Într-un fel sau altul, ajunseră aproape de grajduri. Probabil că Ashley îi condusese într-acolo.

— Atunci o să mă feresc din calea ta, zise Luke fără tragere de inimă. Și o să o rog și pe Anna să facă același lucru.

Ashley răsuflă, vizibil ușurat.

— Mulțumesc, zise el și rânji. O să-ți scriu, Luke.

— Așa să faci, spuse fratele său și intră în grajduri. Și ține minte că astea sunt ordine venite direct de la capul familiei.

Nu-i fusese deloc ușor să-i spună noapte bună lui Ashley ca și când ar fi fost o noapte obișnuită. Și-ar fi dorit să-i strângă mâna, aproape cât să-i zdrobească fiecare osișor și să-l strângă în brațe atât de tare, aproape cât să-i frângă coastele. Luke stătuse departe de familia sa timp de zece ani și nici nu se așteptase, nici nu își dorise să se întoarcă la ei. Și totuși în clipa aceea – când știa că fratele lui va pleca departe, pentru o perioadă de timp nedeterminată – aproape că plângea după anii irosiți. Fuseseră zece ani – sau aproape zece, în orice caz – pe care i-ar fi putut petrece cunoscându-l mai bine pe fratele său.

Anna nu avusese la fel de mult curaj. Se scuzase devreme din salon, ca să meargă în odaia lui Joy să o hrănească de seară și-i urase lui Ashley noapte bună în felul ei vesel și cald obișnuit. Doar că nu ajunsese prea departe. Se oprise în pragul ușii, apoi se grăbise prin cameră, îl îmbrățișase și vărsase toate lacrimile pe care Ashley sperase să le evite a doua zi dimineață.

Iar Ashley sfârșise sfios și cu ochii împăienjeniți.

A doua zi dimineață, Luke luă micul dejun devreme și plecă înainte să coboare fratele său. Nu putuse dormi deloc noaptea trecută și se dusese în dormitorul său, ca să nu o trezească pe Anna. Renunțase la familia lui – la toată familia – și trăise liniștit zece ani, cu inima împietrită. Dar în clipa aceea era din nou lângă familia lui și îl năpădiseră toate sentimentele pe care le reprimase atât de mult timp. Îi iubea pe Doris și pe Ashley. Și încă îl mai durea respingerea mamei sale – da, putea

recunoaște asta în sfârșit. Dar încă îi mai ura pe tatăl său și pe George.

George. George se aruncase în lama unui cuțit și se sinucisese.

Luke părăsi casa dis-de-dimineață, își înșeuă singur calul și călări încet și fără tragere de inimă spre singurul loc unde se putea duce. Trebuia să viziteze pe cineva. Și întârziase deja mult prea mult.

Când era copil, îi plăcuse mereu să rătăcească prin cimitir. Îl fascinase mereu să știe că acolo erau îngropați strămoșii lui de demult, dar și strămoșii vecinilor și sătenilor pe care îi cunoștea. Nu fusese o fascinație morbidă. Pentru că simțise tot misterul și întreaga minune a ciclului continuu al vieții.

Doar că de data aceea venise acolo pentru a vizita două morminte anume – unele pe care nu le mai văzuse până atunci. Se opri mai întâi la mormântul tatălui său. Tatăl său fusese mereu un om aspru. Însă știuse și să iubească – și își iubise enorm fiii și fiica. Dar era evident că dragostea sa avusese anumite limite. Luke trecuse peste limitele acelea. Luke cel de la douăzeci de ani fusese amărât din cauza respingerii tatălui său. Dar Luke cel din acel moment găsea lucrurile mult mai ușor de înțeles. Încercase să-l împuște pe fratele său – sau cel puțin asta văzuse și crezuse toată lumea. Și aproape că reușise.

Luke se întrebă atunci dacă tatăl său regretase cele întâmplate în ultimii săi cinci ani de viață.

„Tată…“, zise el în tăcere. Dar nu avea cuvinte. Mintea lui era ocupată cu o amintire de demult – tatăl său învățându-l, extrem de răbdător, să călărească primul său ponei. „Tată.“

Exista și un mormânt mic al copilului care se născuse mort. Fusese botezat Lucas.

Luke privi mult timp piatra micuță de mormânt. Poate că într-un fel îi era teamă să mai facă acel pas care l-ar fi adus în fața celuilalt mormânt, care era și cel mai recent. Dar în cele din urmă îl făcu.

George. Mort la vârsta de treizeci și doi de ani. Ucis de propria mână. Pentru că nu se putuse ierta. Pentru că fratele său nu îl putuse ierta. Pentru că fratele său îi returnase banii.

Rănit și uluit, furios și mândru, Luke îi trimisese înapoi banii și acea bucățică de hârtie pe care fusese scrijelită numai semnătura fratelui său.

Fusese o propunere de pace.

O oferire a iubirii.

Disprețuită și respinsă.

Luke se gândi atunci că egoismul tinereții îl făcuse să creadă că numai el suferise – numai el și Henrietta. Așa că respinsese acea ofertă de iubire. Și însăși iubirea. Ucisese toată dragostea din el și-și smulsese inima din piept, pentru ca nimeni să nu-l mai poată răni vreodată.

Și totuși el însuși rănise atât de mult pe cineva, încât se sinucisese. Îl rănise pe fratele său. La urma urmei, tot îl omorâse pe George.

Se aplecă de umeri, în timp de vântul rece îl lovea între omoplați ca un cuțit. Nu-și luase mantia. Părea că ar fi putut să plouă în orice clipă. Totul în jurul său avea un aer adecvat de cenușiu și sumbru.

— George, zise el cu voce tare. George... „Iartă-mă. Eu te-am iertat pe tine. Iartă-mă. Te rog, iartă-mă“, gândi apoi. „Te iubesc.“

Dragostea se revărsă în sufletul său sub forma durerii. A unei dureri pure și primordiale, pe care nu o respinse. Se lăsă într-un genunchi și puse o mână pe piatra de mormânt, iar pe cealaltă pe pământul sub care zăceau rămășițele trupului fratelui său.

— Iartă-mă. Lacrimile-i cădeau pe iarbă, nebăgate în seamă. Iartă-mă. Apoi își odihni fruntea pe mâna pe care o ținea pe piatra de mormânt și izbucni într-un hohot de plâns chinuitor și plin de durere.

După mult timp, se ridică în picioare și se îndreptă din nou în direcția casei. Își conduse calul la pas, în loc să călărească. Nu îl deranjase nimeni, chiar dacă îl văzuseră mai mulți oameni, inclusiv preotul.

*

Cu o zi înainte, Ashley îi spusese că urma să plece în ziua aceea. Iar apoi își așezase mâinile pe umerii ei și îi zâmbise vesel, spunându-i să fie cuminte în lipsa lui. După care plecase în grabă. Fusese o întâlnire foarte scurtă. Și după aceea călărise cu Luke, toată după-amiaza.

Emily nu voise să-l vadă în ziua aceea. Nu ar fi putut suporta să-l vadă plecând efectiv. Și totuși, când luase micul dejun

– sau mai bine zis când nu îl mâncase – panica pusese stăpânire pe ea. Oare plecase? Oare era plecat deja? Plecase pentru totdeauna și ea nu-l văzuse?

Stătea la fereastra camerei sale și încerca să se calmeze, privind imaginea liniștitoare a pajiștilor și a copacilor de afară. Dar era o zi cenușie și mohorâtă. Și poate chiar în clipa aceea, Ashley era la ușă și se urca în trăsura care îl va duce departe.

Nu îl va mai vedea niciodată.

Doica ei avea să vină în curând, ca s-o ducă în odaia copiilor, unde va încerca să îi stârnească interesul pentru croșetat sau pictură. Dar știa că în ziua aceea nu va putea nici să coasă, nici să picteze. Nu când i se rupea inima. Sări în picioare și se grăbi la garderobă să-și ia o pelerină. O aruncă pentru umeri și fugi din cameră, cât încă mai era timp.

Asta dacă mai era într-adevăr timp.

Holul era plin de cufere și de cutii, dar nu aștepta nici o trăsură afară. Și nu exista nici urmă de Ashley. Probabil chiar în momentul acela lua micul dejun. Nu plecase încă! Dar nu se putea duce la el. Nu voia să-l vadă în ziua aceea. Ba da! Ba da, voia! Trebuia să îl vadă. Dar nu voia ca și el s-o vadă pe ea.

Fugi afară, coborî treptele și ieși pe terasă. Traversă grădinile cât putu de iute, apoi pajiștea întinsă și podul. Se grăbi pe alee, dar se opri între copaci, ca să-și tragă sufletul. Se sprijini de trunchiul unui copac, astfel încât să poată vedea aleea, dar să nu fie văzută. Își dădu seama atunci că nu va vedea altceva decât trăsura. Era foarte puțin probabil ca Ashley să se uite pe geam – dar dacă o făcea, era posibil să o vadă. Și nu își dorea deloc asta.

Se pomeni brusc dorindu-și ca pelerina ei să nu fi fost roșie. De ce nu se gândise să ia una de altă culoare?

Tremura deja de frig, când auzi trăsura apropiindu-se. Nu că ar fi auzit-o cu adevărat, desigur. Dar era mult mai conștientă de vibrații decât păreau să fie alți oameni. Așa că știa că se apropia trăsura, înainte să intre în raza ei vizuală. Și atunci fu cuprinsă de panică. Ashley pleca pentru totdeauna și ea nu putea vedea altceva decât trăsura. Se aplecă în față, disperată să-l mai vadă măcar o ultimă dată.

Dar trăsura trecu în grabă pe lângă ea și nu văzu nimic. Apoi încetini brusc și se opri. Portiera se deschise și Ashley sări afară și se întoarse în direcția unde stătea ea, cu brațele încleștate pe trunchiul copacului din spatele său.

Înainte de a spune orice, veni foarte aproape în fața ei. Exista o tristețe neobișnuită în ochii lui.

— Căprioară mică, șopti el.

Dar vederea i se încețoșă și nu văzu dacă mai spuse și altceva.

Își lăsă greutatea spre ea, lipind-o de copac, chiar dacă mâinile lui nu o atinseră imediat. Ridică privirea spre el și observă că lăsase capul pe spate și că avea ochii închiși. Apoi coborî ușor capul și se uită în ochii ei. Era la doar câțiva centimetri distanță de ea.

Apoi gura lui se lipi de a ei, caldă și moale. Era minunat. Buzele lui rămaseră o vreme pe ale ei, așa că împinse și ea gura spre a lui, căutând alinare.

Îi cuprinse apoi fața în palme. Una din mâinile sale stătea nemișcată, în timp ce cealaltă îi mângâia părul.

— O să mă întorc, căprioară mică, zise el. O să mă întorc să te învăț să scrii și să citești… și să te învăț un limbaj pe care să-l poți folosi pentru a comunica.

„Nu vreau decât să pot să-ți spun că te iubesc. Te voi iubi mereu. Te voi iubi pentru totdeauna.“

— Ah, zise el. Ochii aceia… ochii aceia ai tăi, Emily! Mă voi întoarce. Nu o să te uit. O să te port aici. Se îndepărtă ușor de ea și-și duse mâna la inimă.

Și apoi plecă.

Emily închise ochii strâns și la scurt timp după aceea plecă și trăsura. Știa asta pentru că simțea din nou vibrațiile.

Rămase acolo câteva minute lungi, apoi se împinse de lângă trunchiul copacului și fugi prin pădure neatentă. Se mișca din ce în ce mai repede, ca într-o goană nebună. Și se simțea de parcă toți demonii iadului ar fi fost pe urmele ei.

Anna era în odaia lui Joy și se juca cu ea, când intră Luke. Micuța, care protestase timp de o jumătate de oră sau mai mult, căci nu era într-o dispoziție jovială în dimineața aceea, zâmbi larg și strălucitor, de îndată ce dădu cu ochii de tatăl ei.

— Ștrengăriță! exclamă Anna.

— Are zâmbetul tău, zise Luke și își așeză mâna pe umărul soției sale.

— Atunci când vrea să-l arate. Năzdrăvană mică! Întoarse apoi capul și cercetă chipul soțului ei. Era palid. Arăta aproape ca

și când ar fi plâns. Ce s-a întâmplat? îl întrebă. L-ai văzut până la urmă pe Ashley în dimineața asta? Trebuie să recunosc că mie, una, mi-a fost foarte greu să rămân aici sus. Mi se părea nefiresc să îl lăsăm să plece fără un rămas-bun adecvat.

— Ash este foarte tânăr, zise el. E prea tânăr ca să vrea să fie văzut vărsând lacrimi, Anna. Nu, nu l-am văzut în dimineața asta, dar mi s-a spus că a plecat. O să îmi fie dor de el.

— Știu, zise ea și îi zâmbi.

Mâna lui se strânse atunci pe umărul ei.

— Ai vrea să mă inviți în salonul tău? o întrebă el.

Nu-l mai invitase acolo de când îi spusese că acela avea să fie spațiul ei privat. Dar cu toate acestea, se pomenise de multe ori dorindu-și să fie acolo. Să fie acolo doar ei amândoi. Îi dădu fetița, care continuă să-i zâmbească, tatălui ei și apoi sună din clopoțel după doică. Iar după ce veni femeia și luă copilul, Anna îl conduse spre salonul ei.

— Ce este? întrebă ea și se așeză pe canapea lângă el, luându-i mâna într-ale sale.

Fu surprinsă și destul de îngrozită să vadă lacrimi revărsându-i-se din ochi.

— Am fost în vizită la fratele meu mai mare, zise el, sprijinindu-și capul de spătarul canapelei. Apoi se întoarse și o privi și adăugă: Am fost la cimitir să văd mormântul lui George.

— A, făcu Anna încet. Mă bucur să aud asta, Luke.

Citea pe chipul lui că avusese loc un soi de reconciliere – deși suna oarecum absurd, ținând cont că fratele său era mort. Dar știa că Luke avusese nevoie de asta. Că avusese nevoie să-și recapete familia, după ani lungi de înstrăinare amară.

— S-a sinucis, Anna, zise el, închizând ochii. Iar ea simți cum îi îngheță sângele în vene. Apoi îi povesti tot ce-i spuseseră Ashley și Doris. Și termină prin a-i spune ceea ce Anna înțelegea că era cel mai dureros lucru dintre toate pentru el: Mi-a trimis banii aceia ca un semn că încă mă mai iubea și că îi părea rău pentru tot ce mi-a făcut. Și eu i-am trimis banii înapoi. L-am respins. Nu l-am omorât în timpul duelului… știai că am țintit la doi metri în lateralul lui și totuși glonțul a nimerit la câțiva centimetri de inima sa?... Dar l-am omorât returnându-i banii.

— Ba nu, Luke. Îi ridică mâna, o așeză pe obrazul ei și o ținu acolo. Ceea ce se întâmpla în momentul acela era ceva foarte rar. Își vedea soțul slab și vulnerabil. Sigur că nu l-ai ucis tu. Și nu

trebuie să crezi asta. Ați suferit amândoi îngrozitor de mult. Dar tu ai avut puterea să mergi mai departe. El, nu. Ar fi putut să îți scrie o scrisoare pe care să ți-o trimită cu banii. Ar fi putut să vină la Paris să te caute. Nu te poți învinui pentru ce a făcut sau nu a făcut el. Și dacă l-ai respins cândva, atunci și el te-a respins pe tine. Din păcate, oamenii fac asta. Oamenii se rănesc unii pe alții... și de obicei, ajung să-i rănească cel mai tare tocmai pe cei la care țin cel mai mult. Și nu toți au tăria interioară de putea îndura asta. Poate că pur și simplu nu se pot abține. Eu am crezut toată viața că... că tatăl meu era un om puternic... și totuși s-a prăbușit cu totul în clipa în care a aflat că mama s-a îmbolnăvit de tuberculoză. Mulți l-au învinuit pentru asta. Și nu ar fi fost deloc greu să încetez să îl mai iubesc.

— L-am iubit pe George, Anna, zise el. A fost mereu tot ce mi-am dorit să fiu și eu. A fost idolul meu.

— Și el te-a iubit pe tine, Luke, spuse ea. Până în ultima clipă. Altfel nu ar fi suferit atât de mult. Și nu ar fi vrut ca tu să suferi acum. N-ar fi vrut să știe că moartea sa te-a făcut să suferi mai mult decât a făcut-o când era în viață.

Întoarse capul și o privi din nou.

— Iubirea nu e niciodată un sentiment blând și tandru, așa cum susțin oamenii. Ar trebui să-l pot avea din nou lângă mine acum, ca să ne putem împăca și ierta unul pe altul. Dar e mort. Iubirea doare, Anna.

— Da. Întoarse ușor capul și sărută dantela mânecii lui.

— Anna, zise el, studiind-o cu atenție. Henrietta a fost mereu prietena ta?

Anna se gândi să-i ofere un răspuns vag. Dar știa că soțul ei se străduia din răsputeri să își refacă viața și să reconcilieze trecutul cu prezentul. Avea nevoie de sinceritate – cel puțin în privința aceea.

— Nu, nu chiar, zise ea. A făcut mereu tot posibilul să îmi descrie întâlnirile voastre și să mă facă să cred cât de mult vă mai iubiți încă. Și poate e nedrept ce spun... dar am ajuns să cred că face asta intenționat. Că nu mă place deloc. Așa că evit cât pot de mult să mă aflu în prezența ei.

— Nu e adevărat ceea ce insinuează, Anna, spuse el. Trebuie să mărturisesc că mi-a fost teamă să mă întorc acasă... de fapt, mi-a fost mereu teamă că sentimentele mele pentru ea ar putea reînvia dacă aș revedea-o vreodată. Și după ce m-am întors

aici, mi-a fost teamă să fiu singur cu ea, din același motiv. Dar ea a pus la cale toate întâlnirile noastre. Și nu mi-a luat mult să-mi dau seama că ceea ce simt pentru ea nu mai este iubire… ci milă.

Anna inspiră adânc și apoi expiră lent. Îi coborî apoi mâna la loc în poala ei.

— Anna, regreți vreun pic faptul că te-ai căsătorit cu mine? o întrebă el, cercetându-i ochii cu atenție.

— Nu, răspunse ea și închise ochii. Apoi îi deschise ca să-i întâlnească privirea și vorbi din nou, dar mult mai fermă: Nu, absolut deloc!

— Nici eu, zise el. Ești cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat în toată viața asta.

Ea își mușcă buza. Ce zicea el mai devreme despre faptul că iubirea durea?

— Este ceva ce...? începu el, aproape ezitant, dar apoi se corectă: Aș putea să îți fiu de folos în vreun fel, Anna?

Cel mai adesea, deciziile cele mai importante din viață trebuiau luate într-o clipită și fără nici un avertisment, se va gândi după aceea. Nu avea la dispoziție decât câteva secunde pentru a-și cântări răspunsul. De ce nu îi spusese? va gândi mai târziu. Luke era într-o stare delicată, aproape blajină. Tocmai ce îi spusese că îi era foarte dragă. Și tocmai îi mărturisise propriile greșeli groaznice. Ar fi ascultat plin de înțelegere mărturisirea ei. Ar fi eliberat-o.

Dar o clipă era tot ce avea la dispoziție. Așa că îi răspunse din instinct. Din instinctul de autoconservare.

— Ești mereu bun cu mine, zise și îi zâmbi.

— Și nu e nimic ce...?

— Nimic, zise ea ferm, păstrându-și zâmbetul pe buze.

El încuviință din cap.

— Trebuie să merg până la Londra cu niște afaceri, spuse el, brusc. Totul ar trebui să dureze cam o săptămână.

Inima îi tresări de bucurie. Dar desigur, orice gând de scăpare nu era altceva decât o iluzie.

— O să mergem împreună? întrebă ea. Curând?

— Nu. Întinse mâna liberă și-i mângâie ușor obrazul. O să merg singur, Anna. O să fie mai ușor așa decât să o pregătim pe Joy pentru călătorie… și mai rapid decât să strângem toate lucrurile ei și ale doicii și să vă iau pe toate cu mine. O să mă întorc cât pot de repede.

— Oh! exclamă ea încet.

— Nu cumva ți-e... teamă să rămâi aici singură, nu? întrebă el, cercetându-i ochii cu mare atenție.

Teamă? Poate că groază ar fi fost un cuvânt mai potrivit să descrie ceea ce simțea.

— Nu, sigur că nu, zise și îi zâmbi. Dar mie și lui Joy o să ne fie dor de tine. O să număr orele până la întoarcerea ta.

— Anna, șopti el. Oh, Anna.

Luke era ciudat de îngândurat. Ochii lui erau neobișnuit de mari și păreau lipiți de apărare. Dar reveni brusc la starea lui obișnuită și se ridică în picioare.

— Trebuie să vorbesc cu Fox, zise el. Și cu valetul meu.

Anna îi zâmbi și rezistă impulsului de a-l prinde în brațe, de a se agăța de el și de a-l implora să nu o lase singură. Așa că rămase pe loc, iar el părăsi încăperea. Poate că de fapt acela era lucrul de care avea cea mai mare nevoie... să fie singură și fără iluzia siguranței. Poate că atunci când va fi singură va găsi în ea curajul de a face ceva în apărarea sa.

Poate că... gândul acela îi apăru din nou în minte, pe neașteptate... poate că va găsi curajul de a-l omorî.

capitolul 24

Aproximativ o oră mai târziu, Luke se afla în biroul noului său administrator, Howard Fox. Asculta cu oarecare satisfacție laudele omului cu privire la cât de ordonate și bine organizate erau registrele și dosarele și îi oferea câteva instrucțiuni despre cum trebuiau gestionate lucrurile la Bowden în absența sa. Dar discuția le fu întreruptă de un ciocănit la ușă și de apariția Annei. Părea îngrijorată.

— Emmy a dispărut, zise ea și aruncă o privire domnului Fox, prin care-și cerea scuze pentru întrerupere.

Luke încuviință din cap spre administratorul său și părăsi încăperea cu soția sa.

— Dar după-amiaza abia a început, zise el. Anna, știi că Emily are obiceiul să rătăcească prin împrejurimi. Crezi că e motiv de îngrijorare?

— Dar e plecată de azi-dimineață, devreme, spuse ea. Și doica ei abia acum ne-a înștiințat că lipsește... ce femeie nesăbuită! E plecată de mult timp, Luke. Ashley a plecat dis-de-dimineață. Presupun că l-a văzut plecând și s-a dus undeva singură să jelească. E vina mea că nu i-am ținut companie în dimineața asta. Ar fi trebuit să-mi dau seama că o să îi fie foarte greu. Dumnezeu știe unde s-o fi dus.

— Biata Emily! O să se întoarcă ea singură acasă când va fi gata s-o facă. Dar citi imediat neliniștea de pe chipul soției sale. Sau vrei să mă duc să o caut?

— Eu trebuie să o hrănesc pe Joy, spuse ea. Va mai dura cel puțin o jumătate de oră până să pot pleca.

— O să o găsesc și o să o aduc în siguranță acasă, la tine, zise el. Măcar a fost suficient de chibzuită să-și ia cu ea o pelerină? E o zi friguroasă.

— Da. Lipsește pelerina ei roșie, spuse Anna.

— A, atunci nu cred că o să-mi fie greu să o găsesc.

Luke ar fi băgat mâna în foc că fata fugise la cascadă. Acela părea să fie unul dintre locurile ei preferate.

O găsi într-adevăr acolo. Stătea trântită pe burtă pe stânca plată care se întindea peste cascadă și pelerina flutura deasupra ei.

— Emily? zise el încet, pe măsură ce se cocoța pe stânci, îndreptându-se spre ea. „Biata copilă!“, gândi atunci. În dimineața aceea, fusese atât de acaparat de propriile emoții puternice, că nu se gândise nici o clipă la ea. Emily? Își așeză mâna pe umărul ei și o lăsă acolo.

Se temuse că fata s-ar fi putut speria, dar nu era cazul. Întoarse ușor capul și-l privi cu ochi triști și înroșiți de plâns, apoi își ascunse la loc fața în braț.

Se așeză lângă ea și o mângâie ușor pe umăr o vreme. În clipa aceea nu mai plângea. Dar nici nu reacționa în vreun fel. Biata copilă. Îl iubise pe Ash mai devotat și mai sincer decât oricare dintre ei. Și în plus avea deja cincisprezece ani. Probabil nu-l mai iubea pe Ash cum și-ar fi iubit o soră fratele sau un copil idolul… ci așa cum o femeie iubea un bărbat. Doar că din cauza problemelor sale de sănătate era privită mai degrabă ca un copil, decât ca o tânără care înflorea spre feminitate.

Se întrebă ce avea să se întâmple cu ea. Oare când va veni momentul, el și Anna îi vor putea găsi un soț, care să fie bun cu ea? Dar își dădea și el seama că în momentul acela, ea nu era în stare să se gândească cu nerăbdare la un viitor luminos. Era mult prea absorbită de agonia prezentului.

În cele din urmă o întoarse încet, o ridică în brațe și o așeză în poala lui. O cuibări la pieptul lui, iar ea se ghemui în brațele sale. Așa că îi șopti cuvinte de alinare, chiar dacă știa că nu le putea auzi.

— L-ai văzut plecând? o întrebă el în cele din urmă, când se uită în sus la el cu ochi mari și nefericiți.

Ea încuviință din cap.

— Ai vorbit cu el? o întrebă apoi. Și-a luat la revedere de la tine?

Emily încuviință din cap din nou. Se întrebă atunci dacă Ashley pricepea că fata îl iubea.

— Îmi pare rău, spuse el. Îmi pare foarte rău că suferi, Emily.

Ea își sprijini din nou capul de umărul său și rămase acolo câteva minute, apoi se ridică în picioare și-și aranjă cu grijă pelerina, cu privirea coborâtă încă în pământ. Luke îi oferi apoi brațul lui și ea îl acceptă.

— Emily. Aplecă ușor capul spre ea în timp ce mergeau, până când ridică ochii din pământ și îl privi. Anna și cu mine te iubim foarte mult. Știu că lucrul acesta nu îți alină în nici un fel suferința, dar să știi că e adevărat, draga mea.

Emily afișă un zâmbet stins.

Ajunseseră deja la jumătatea pajiștii care îi ducea spre casă, când îi veni o idee. Încetini pasul și aplecă încă o dată capul spre ea.

— Emily, zise, când ea îl privi. Îl cunoști pe colonelul Lomax?

Fata îl privi pierdută.

— Pe vecinul nostru, adăugă el. Omul care locuiește la Wycherly.

Văzu în ochii ei că recunoștea despre cine era vorba. Cu toate acestea, mai exista și altceva în privirea ei. Da, sigur mai era și altceva acolo.

— Îl cunoști? o întrebă. L-ai mai văzut înainte să-și facă apariția aici?

Ea încuviință din cap și făcu ochii mari, parcă încercând să îi comunice ceva. Dar el nu înțelegea ce voia să-i transmită.

— Unde? o întrebă apoi.

Ea făcu un gest vag și larg din deget, dar apoi ridică din umeri neputincioasă.

— Acasă? o întrebă el? La Elm Court?

Emily încuviință din cap energic.

— Dar numele lui nu era Lomax, nu-i așa? zise el.

Ea clătină din cap.

Știuse, desigur. Dar simți un gol imens în inimă, când i se confirmară în cele din urmă bănuielile.

— Ți-a plăcut de el? o întrebă apoi.

Ea clătină din cap cu putere, și Luke înțelese imediat din ochii ei că sentimentele ei pentru Lomax erau exact opusul întrebării lui. Dar de ce? Și oare Anna îl plăcea? Dar nu o putea întreba pe Emily așa ceva. Ar fi fost nedrept. Pe de altă parte, nu era nedrept și ca el să nu știe nimic despre asta?

O strânse de mână.

— Mulțumesc, zise el. O să aflu singur tot adevărul. Crezi ar trebui să o fac?

Ea încuviință din cap și ochii i se umplură de lacrimi. O mai strânse o dată de mână și o conduse spre casă. Da, va afla singur tot adevărul. Era și timpul. Și avea un sentiment ciudat că întreg viitorul căsniciei sale depindea de aflarea acelui adevăr.

Și ajunsese într-adevăr să țină foarte la căsnicia aceea – chiar dacă totul se întâmplase atât de încet și treptat, încât abia dacă își dăduse și el seama.

În timp ce călărea singură pe aleea care ducea înapoi la Bowden Abbey, Henrietta se gândea că și-ar fi dorit să poată da timpul înapoi și să-și aranjeze altfel viața. Dacă ar fi rămas cu Luke – plictisitorul, demodatul și studiosul Luke, care visa la o carieră în rândul clerului. Poate că în clipa aceea ar fi fost soția unui episcop. Sau poate chiar ducesa stăpână de Harndon, chiar dacă George ar fi mai fost încă în viață... și probabil căsătorit și cu fii ai lui.

Tocmai se întorcea de la Wycherly, unde i se mulțumise că adusese vestea cum că Luke urma să plece într-o călătorie. Și i se mulțumise în felul obișnuit – care devenea din ce în ce mai jignitor pentru ea. Niciodată în pat, deși îi promisese cândva asta, pe jumătate. Iar în după-amiaza aceea se întâmplase într-un grajd – cu ușa închisă, dar nu încuiată – și unde puteau fi auziți cu ușurință de grăjdarii care se aflau dincolo de bariera aceea subțire de lemn. Râsese de protestele ei.

Și totuși, nu părea să poată trăi fără asta.

Dacă doar ar fi luat-o mai repede de acolo pe Anna... pentru că încetase să-și mai dorească să o ia pe ea. Atunci va putea fi liberă din nou. Cu toate acestea, știa că nu-și va recăpăta niciodată mândria. Dar măcar va fi din nou stăpâna de la Bowden. Și îl va avea și pe Luke. Dar dacă erau adevărate chiar și o jumătate din poveștile pe care le auzise despre el de la Paris... Și în unele dimineți exista o privire în ochii Annei...

Henrietta scrâșni din dinți, în timp ce se îndrepta spre casă, de la grajduri. Cotes o întâmpină în hol, făcu o plecăciune în fața ei și îi spuse că Excelența Sa voia să vorbească cu ea.

Ridică din sprâncene uimită, dar îl urmă pe majordom spre biroul lui Luke. Apoi trecu pe lângă el și intră, de îndată ce omul ciocăni și deschise ușa.

Luke stătea la biroul său. Se ridică în picioare, dar rămase unde era. Îi făcu semn să se așeze pe un scaun din fața biroului.

— Ia loc, Henrietta, zise el.

Ea îi zâmbi, după ce se așezară amândoi. Dar el doar o privi ferm și în tăcere, timp de câteva clipe. Se gândi că era foarte schimbat. Mult mai chipeș și mai dominant. Și mult, mult mai atrăgător.

— Ce s-a întâmplat? Se aplecă în față în scaun și așeză delicat o mână pe partea opusă a biroului. Anna a...?

— Henrietta, va trebui să aranjăm să locuiești în altă parte, zise el. Permanent.

Ea îl privi pierdută o clipă. Simțea că întreaga ei lume se năruia în jurul său. Sau poate că înțelesese greșit. Ochii i se îmbunară și se întristară.

— O, bietul Luke! spuse ea. O simți și tu nu-i așa? Tensiunea aceasta constantă? Tentația permanentă? Nu mai poți îndura asta, cum nu mai pot nici eu, nu?

— Ai făcut tot posibilul să-mi distrugi căsnicia, doamnă, rosti el cu răceală. Și nu voi mai tolera asta. Țin foarte mult la căsnicia mea.

Henrietta strânse din buze brusc și îi apăru o sclipire în ochi.

— Ce ți-a spus Anna? întrebă apoi. Ce minciuni ți-a spus despre mine? Nu este altceva decât o curvă, Luke, și tu...

— Liniște! îi porunci el. Nu foarte tare, dar atât de tăios, încât ea se supuse imediat și încremeni holbându-se la el. Voi fi plecat de la Bowden cam o săptămână, după cum am anunțat la prânz, zise el. O să plec mâine. Și până mă întorc, vreau să fii pregătită să pleci, doamnă. O să te trimit la Harndon House, până vom putea face un aranjament permanent în altă parte. Să te hotărăști dacă vrei un conac în oraș sau dacă poate preferi o casă undeva la țară. Dar undeva departe de Bowden. Îți voi onora doleanțele în acest sens.

Abia în clipa aceea înțelese gravitatea pierderii și a nesăbuinței ei. Ochii i se umplură imediat de lacrimi.

— Luke, șopti ea, asta s-a ales de dragostea noastră?

— Te-am iubit cândva, zise el. Dar mă îndoiesc că știi însemnătatea acestui cuvânt, Henrietta. Și sincer să fiu, nu-mi doresc că dezbat problema cu tine. Ai fost o forță distructivă în familia mea pentru prea mult timp. Ești cumnata mea și văduva

lui George și ca atare, ai dreptul să locuiești într-un anumit lux și să fii întreținută de familie pentru tot restul vieții tale. Dar odată ce vei pleca de aici, nu vei mai reveni, indiferent de situație, doamnă. Cel puțin nu cât trăiesc eu.

Henrietta se ridică în picioare și îl privi cu dispreț.

— Ai fost mereu un om slab, Luke, zise ea. Ba ai vrut să devii preot, ba ai fugit în Franța și ți-a fost frică să te întorci... și apoi te-ai căsătorit cu o curvă pentru care n-aveai deloc sentimente și te-ai ascuns după fustele ei, când te-ai întors la mine, pentru că ți-era teamă să recunoști că încă mai ești atras de mine. Ai fost mereu un om slab. Mă bucur că l-am ales pe George în locul tău. Desigur, probabil el ar mai fi încă în viață în clipa asta dacă nu aș fi făcut-o... și eu aș fi stat în strana unei biserici în fiecare duminică, prefăcându-mă să te privesc cu adorație, în timp ce țineai slujba.

Luke își scoase tabachera din buzunar și deschise capacul cu degetul mare.

— Poți pleca, doamnă, zise el și o privi cu ochi reci.

Își dădu seama mult prea târziu ce săvârșise criza ei de furie. Îl pierduse pentru totdeauna. Pierduse Bowden pentru totdeauna. Dar și el avea să piardă în cele din urmă. Și de-abia aștepta să se întâmple asta. Scrâșni din dinți, se întoarse brusc de la el și se năpusti spre ușă, cu capul sus. Dar se opri, se întoarse și se încruntă la el.

— N-a vrut să se mai culce cu mine după ce fiul nostru s-a născut mort, șuieră spre el. Ce puteam să fac, decât să-l urăsc? M-a privat de drepturile mele. Nu a vrut să mai riște să aibă și alți copii cu mine. Pentru că ducatul trebuia păstrat pentru Luke. Mereu dragul său Luke! Și în cele din urmă ți l-a dat... din vârful cuțitului, ca să zic așa. Știai asta? Știai că fratele tău – soțul meu – s-a sinucis? Pentru ca nici un fiu de-al meu să nu fie succesorul său... ci dragul lui Luke?

Luke priză niște tutun cu o mână sigură, până când Henrietta părăsi încăperea. Și apoi permise ca ultima piesă de puzzle să cadă la locul ei. În toți anii aceia, considerase că fusese trădat cu cruzime. Și totuși, în realitate fusese iubit foarte, foarte mult, în tot acel timp.

Da, Anna avea dreptate. George nu ar fi vrut ca el să sufere în clipa aceea, chinuit de vinovăție. George îl iubise foarte mult și făcuse tot ce îi stătuse în putință să repare greșeala pe care o

făcuse. Și în cele din urmă, nesăbuitul și nebunul de el își dăduse viața pentru asta...

Fusese cel mai mare gest de iubire pe care-l putea face cineva...

*

Anna nu voia ca Luke să plece. Nici măcar pentru o săptămână. O săptămână însemna șapte zile lungi. Șapte zile fără sfârșit. Se puteau întâmpla foarte multe lucruri în șapte zile. Cu siguranță el va afla cât de curând că Luke era plecat. Și fără îndoială va profita de asta din plin. Până în clipa aceea se mulțumise numai să caute compania ei, oriunde mergeau. Nu îi mai ceruse nimic. Dar asta se va schimba. Probabil se va schimba chiar în săptămâna care urma.

Și ea avea la dispoziție săptămâna aceea ca să facă ceva să rezolve situația în care se afla. Să pună capăt terorii. Sau poate să o înceapă...

Nu-și dorea ca Luke să plece. Oare le-ar fi luat cu el pe ea și pe Joy, dacă îl implora? Sau ar fi rămas acasă și l-ar fi trimis pe domnul Fox să se ocupe de afacerile care trebuiau rezolvate? Dar nu îl va implora să facă nici una, nici alta. Era evident că se simțea obligat să meargă în persoană și că prefera să se ducă singur. Anna încercă să nu sufere când își dădu seama de asta.

Și încercă să nu se agațe de el, în clipa în care veni în patul ei și o luă în brațe. Dar înțelese imediat și cu o oarecare ușurare că era una dintre nopțile în care va face dragoste cu ea. Așa că se strădui să nu pară exagerat de nerăbdătoare. Dar era mereu încântată când știa că urma să o iubească.

Luke o sărută prelung și cu căldură. Anna se arcui spre el.

— Mmm, zise el. Ce este, Anna?

El știa întotdeauna. Uneori avea impresia că o cunoștea mai bine decât se cunoștea ea. Era foarte greu să îl păcălească.

— Nimic, șopti ea. Doar că o să îmi fie dor de tine!

— Atunci hai să profităm la maximum de noaptea aceasta, da? zise el și-și lipi gura de a ei.

— Mhm, murmură ea.

Luke făcu dragoste cu ea încet. Foarte încet. O făcu să se topească într-o relaxare caldă și o conduse ușor pe culmile extazului, lăsând totul să se domolească în căldură și apoi să se crească, iar și iar și iar. Își folosea întreg trupul cu o pricepere

minunată… mâinile, degetele, gura, limba, dinții și picioarele lui se jucau pe trupul ei, ca într-un dans senzual al plăcerii. Anna crezuse că după un an de căsnicie, nu mai existau modalități noi de a o atinge și de a o stârni. Și totuși era ceva nou de fiecare dată. Și mâinile, gura și întreg trupul ei învățaseră să ofere plăcere în moduri noi și pricepute.

Uită de toate temerile și neliniștile sale și se lăsă pradă momentului, primind și oferind plăcere, deopotrivă. Iar când veni momentul ca trupurile lor să se unească, i se deschise și i se oferi, gemând de bucurie când pătrunse adânc în ea. Gâfâia deja de excitație, pe măsură ce se apropia de culme. Și simțea că probabil va exploda cu totul, dacă s-ar fi mișcat în ea, chiar și o dată, sau de două ori.

Dar el rămase nemișcat și se simți încă o dată copleșită de senzațiile acelea primare. Stătea liniștită și relaxată sub greutatea lui, știind că în curând și în ritmul său, îi va conduce pe amândoi în acel dans al îngemănării trupurilor, care va duce spre un extaz comun. Nu simți nici o neliniște în clipa în care se domoli starea de excitație. Pentru că știa că o va aduce înapoi cu o intensitate și mai mare, cu o singură retragere și împingere.

— Anna. Luke se ridicase pe antebrațe și îi privea chipul. Draperiile de la pat și de la fereastră erau deschise, așa că îi putea vedea aproape clar chipul, chiar dacă avea părul răspândit pe față și pe umeri. În ochii lui apăruse o sclipire care îi făcea inima să tresară. Anna…

Ea ridică mâinile și-i îndepărtă ușor părul de pe față, așezându-i-l în spatele umerilor. Îi cuprinse fața în palme cu blândețe și se uită la el. Iubirea pe care o simțea pentru el în clipa aceea era atât de tandră, că aproape îi aducea lacrimi în ochi.

— Te iubesc, șopti el.

Și atunci lacrimile chiar îi țâșniră din ochii și i se prelinseră pe obraji.

— Te iubesc, șopti el încă o dată, atingându-i ușor buzele cu ale lui.

Există un moment de pauză, înainte ca el să adâncească sărutul – poate că îi oferea ocazia să-i spună și ea același lucru.

Și o iubi cu trupul său, la fel cum făcuse de nenumărate ori înainte… pătrunzând-o adânc și ferm și crescând treptat ritmul, până când fiecare terminație nervoasă din corpul ei ajunse să fie încordată de dorință. Până când ajunse să se cutremure odată cu

el și să pătrundă în acel rai al tuturor dorințelor și nevoilor împlinite.

La fel cum o iubise de nenumărate ori. Cum nu o mai iubise niciodată până atunci. Pentru că în momentul acela exista o mare diferență, pe care o recunoștea și trupul, și inima ei. Îi mai oferise plăcere de numărate ori până atunci. Dar era prima dată când îi oferea și iubire, odată cu plăcerea. O iubire conștientă și tandră.

Făcuse dragoste cu ea și plutea în al nouălea cer. Luke își dezlipi trupul de al ei, o răsuci pe o parte, o cuibări lângă trupul lui și o acoperi cu cearceaful – la fel cum făcea de fiecare dată. Iar ea se simțea pe deplin satisfăcută din punct de vedere sexual – la fel ca întotdeauna, de altfel. Dar se simțea și iubită – și asta era ceva ce se întâmpla pentru prima dată.

Cugetă apoi lenește că era mai bine nici să nu se gândească de ce nu-i putuse spune și ea acele cuvinte.

Gura lui o găsi apoi pe a ei și o sărută prelung.

— Te iubesc, repetă el încă o dată.

Motivul era că încă nu i se putea dărui întru totul. Existau secrete și bariere pe care le clădise ea însăși.

Secrete care trebuiau dezvăluite și bariere care trebuiau dărâmate. Și abia apoi… Dar nu avea de unde să știe ce se va întâmpla după aceea.

Nu, încă nu putea rosti acele cuvinte. Și poate niciodată.

Și totuși îl iubea ca pe ochii din cap. Îl iubea mai mult decât însăși viața. Îl iubise de prima dată de când îl văzuse – în seara aceea la bal, când fusese îmbrăcat în roșu și auriu și avusese acel aer de afectare pariziană. Și îl va iubi până la ultima suflare și poate chiar mai mult de atât.

În mod obișnuit, drumul de la Bowden Abbey la Elm Court dura trei zile. Dar Luke îl parcurse în două. Se simțea neliniștit să fie departe de Anna. Poate că greșise să o lase singură – deși nu credea că se afla cu adevărat în vreun pericol real. Însă dacă Lomax era într-adevăr fostul ei iubit – și Luke era aproape convins de asta –, poate că o arunca în calea ispitei prin faptul că o lăsa singură acasă. Și poate că îi oferea lui Lomax o ocazie prea bună pentru a fi refuzată.

Și nu își putea scoate din minte faptul că Anna nu răspunsese declarației lui de dragoste, de trei ori la rând. Nu se

căsătoriseră din dragoste. Nu era obligată să îl iubească și cu siguranță nu-și dorea să simuleze o iubire pe care nu o simțea.

Cu toate acestea, sperase și chiar crezuse...

Existase o tandrețe specială în felul în care făcuseră dragoste în noaptea de dinaintea plecării sale. Sau cel puțin așa i se păruse lui. Dar îi venea imposibil să creadă că o simțise numai el. Și ceea ce se întâmplase între ei în noaptea aceea nu fusese doar ceva pur fizic. Nu fuseseră două entități separate care-și oferise și primiseră plăcere unul de la celălalt. Ci făcuseră dragoste, așa cum era menit să se întâmple între un soț și o soție. Formaseră un singur trup și o singură inimă.

Sau cel puțin așa simțise el.

Nu se oprise să se gândească la faptul că în urmă cu doar un an acel gând i s-ar fi părut absolut înfricoșător sau ridicol – în funcție de cum privea lucrurile. Dar cu un an în urmă nu știuse nici că era posibil să regăsească dragostea, în toate formele sale. Ba mai mult, atunci ar fi respins tranșant o astfel de posibilitate.

Dar dragostea renăscuse în sufletul lui. Inclusiv iubirea pentru soția lui. Sau mai bine zis, cu precădere iubirea pentru soția sa.

Și totuși... poate că era ceva ce simțise numai el. Anna nu răspunsese cuvintelor lui.

Totuși existaseră acele lacrimi mute.

Da, nu avusese de ales. Trebuise să plece. Pentru că trebuia să afle adevărul. Avea nevoie să știe dacă ceea ce era între ea și Lomax era dragoste sau altceva.

Și dacă era într-adevăr dragoste, se gândi Luke... Atunci să-l ajute Dumnezeu!

Contele și contesa de Royce nu se așteptaseră ca el să vină în vizită, așa că îl primiră uimiți, dar și destul de călduros. Desigur, fură dezamăgiți să afle că venise singur și că nu le adusese cu el pe Anna și pe Emily – sau pe Joy.

Lomax? Henry Lomax? Royce se încruntă la auzirea numelui, când Luke începu în cele din urmă să pună întrebări la o oră sau două de la sosirea lui. Nu, nu cunoștea pe nimeni cu numele acela.

Desigur, era exact răspunsul la care se așteptase.

— Emily mi-a spus că l-a văzut aici, zise Luke. În clipa de față locuiește la Wycherly Park... adică acasă la Severidge, cât timp sunt plecați Will și Agnes. Dacă nu mă înșel, are în jur de

cincizeci de ani. Este un domn înalt, slab, distins și destul de chipeș. Foarte plăcut de toată lumea. Și foarte fermecător cu doamnele.

Dar Royce răspunse doar primelor sale cuvinte.

— Ți-a spus Emily? întrebă el, după care se uită la soția sa și chicoti.

— Da, zise Luke, fără a se opri să-i ofere alte explicații suplimentare.

Cu siguranță până în momentul acela descoperise și fratele ei că tânăra putea comunica anumite lucruri. Nu?

Royce se încruntă din nou.

— De ce n-ai întrebat-o direct pe Anna? întrebă el. Dacă l-a văzut acolo Emily, e clar că l-a văzut și Anna. Sau îmi scapă mie ceva?

Luke inspiră adânc. Ura să spună cu glas tare orice suspiciune, când Anna nici măcar nu știa că el se afla acolo. Dar Royce era fratele ei. Și păruseră mereu o familie unită și apropiată.

— Anna nu vrea să recunoască faptul că îl cunoaște, zise el. Dar știu că îl cunoaște și am observat că uneori o face nefericită. Vreau doar să aflu adevărul.

— Poate că ar trebui să ai încredere în cumnata mea, Excelență, zise tânăra și idealista Constance, pe o voce tremurândă.

— Connie! exclamă soțul ei, ca un amestec de jenă și mustrare.

— Nu, zise Luke și ridică o mână liniștitoare. Are dreptate, Victor. Nu cred că m-am exprimat foarte clar, draga mea. O să ajute dacă vă explic că o iubesc foarte multe pe Anna? Că atât cât pot, aș vrea să ajut să îndepărtez povara care-i umbrește fericirea? Mă tem că păstrează un secret pe care, dintr-un motiv sau altul, se teme să mi-l dezvăluie.

— Poate că ține într-un fel la acest bărbat, zise Constance. Încă îi mai tremura vocea și se uită temătoare spre soțul ei.

Luke se gândi atunci admirativ că tânăra lui cumnată era o femeie cu coloană vertebrală.

— Poate, zise el. Dar dacă este așa, draga mea, atunci acest om care-și spune Lomax nu are nici un drept să o urmărească la casa unde a dus-o soțul ei. Ar fi mai onorabil și mai milos din partea lui să plece și să-i lase inima să se vindece. Și asta am să-i

spun și lui, dacă acesta este într-adevăr secretul Annei.

— Da, zise Constance cu oarecare tristețe, coborând privirea spre mâinile sale. Apoi ridică ochii și se uită la Royce atât de plină de adorație, încât Luke aproape zâmbi. Așa este, Excelență, aveți dreptate. Iartă-mă.

— Doamnă, voi pune mereu la loc de cinste o femeie care vorbește pentru drepturile altora, spuse el, apoi o privi îmbujorându-se de plăcere, la auzirea complimentului său.

— Cred că s-ar putea ca acest om să fie Blaydon, zise Royce. Sir Lovatt Blaydon. La scurt timp după moartea mamei mele, a închiriat o casă aproape de a noastră și a locuit acolo timp de un an. Și dacă nu mă înșel, a plecat în America după moartea tatei. Nu am auzit să se fi întors, dar pe de altă parte nici nu aveam de ce să fi auzit.

Sir Lovatt Blaydon. Numele acela atinse un punct sensibil în memoria lui Luke și-i reveni brusc în minte o amintire care stătuse ascunsă timp de aproape un an. În decursul primului an al exilului său, Luke frecventa o sală de jocuri de noroc, care era notorie în Franța la vremea aceea. Fusese extrem de beat atunci, dar încă își amintea. Unul dintre clienți fusese aruncat pe ușă afară – aproape literalmente – pentru că bătuse cu bestialitate pe una dintre târfele de la etaj și trișase la cărți. La momentul respectiv, i se păruse foarte interesant că cea din urmă infracțiune dusese la izgonirea fără echivoc a omului – Sir Lovatt Blaydon – în timp ce prima doar adăugase paie pe focul indignării că cineva putea să trișeze la cărți și să se lase prins. Luke nu-l mai văzuse pe bărbat înainte sau după incidentul respectiv – până în dimineața zilei nunții sale, mai exact.

— Blaydon? repetă el și ridică din sprâncene.

— Da. A fost foarte bun cu noi, continuă Royce. În special cu Anna. Să știi că după moartea mamei, ea a purtat singură pe umeri toată povara problemelor familiei noastre. Iar tata a... Se înroși imediat… mă rog, presupun că ți-a povestit Anna.

Luke încuviință din cap.

— Au existat multe datorii, continuă Royce. În cea mai mare parte datorii de la jocuri de noroc. Blaydon le-a cumpărat pe toate și ne-a permis să le plătim în timpul nostru. Și presupun că nu i-a cerut nici o dobândă. Dar nu pot fi sigur. Eu eram plecat la universitate la vremea aceea și am lăsat-o pe Anna să se ocupe singură de tot. Și mi-a fost mereu rușine de asta… dar ea a părut

întotdeauna extrem de capabilă și în plus, a insistat să-mi termin studiile și să nu-mi fac griji pentru nimic. Probabil a achitat toate datoriile, pentru că eu nu am primit nici o factură restantă după moartea tatei. La un moment dat, chiar am crezut cu toții că Anna se va căsători cu Blaydon. Păreau să țină unul la altul. Am fost destul de surprinși că a plecat tocmai când poate avea cea mai mare nevoie de el. Dar moartea tatei a fost un șoc îngrozitor pentru noi toți.

Așadar existaseră datorii. Totuși Luke se îndoia că fuseseră plătite toate. Se îndoia foarte mult de asta. Știa un lucru sau două despre datorii enorme de la jocuri de noroc – și știa cu atât mai bine cum era să fie create de un om care bea în exces.

Deci asta era? Numai despre asta era vorba? Luke își permise luxul de a se simți extrem de ușurat. Anna îi datora bani omului? Sau mai degrabă, Royce îi datora bani. Dar – după cum era de așteptat – Anna luase asupra ei povara aceea, ca să-l protejeze pe fratele său. Oh, femeie nesăbuită! Biata, nesăbuita, curajoasa și minunata lui Anna! De ce, pentru numele lui Dumnezeu, nu venise să-i spună toate acestea? Ar fi plătit dublu toate datoriile, ca să o elibereze de povara de a fi la mâna unui om nemilos.

De ce nu-i spuse asta încă din prima dimineață de după nunta lor, în loc să păstreze pentru ea acel secret?

Dar gândul la acea dimineață aduse cu el o altă amintire, mult mai dureroasă. Anna avusese un iubit. Sau mai precis – din moment ce nu era sigur care era adevărul – cineva îi răpise fecioria. Blaydon? Ca plată a vreunei datorii, poate? Oare fusese viol?

Îi îngheță sângele în vene și mâna lui rătăci inconștient spre mânerul sabiei.

— Vic... crezi că e posibil ca o parte din datoriile tatălui tău să fi rămas încă neachitate? întrebă Constance timidă. Că poate de asta a urmărit-o pe Anna la Bowden? Și poate de asta este așa de nefericită?

— Exact asta gândesc și eu, doamnă, spuse Luke.

Pe chipul lui Royce apăru o expresie încrâncenată și deveni alb ca varul.

— La naiba! exclamă el. Dacă este adevărat, atunci o să-i spun eu ei vreo câteva... Iartă-mi limbajul, Luke... iar dacă el a hățuit-o în vreun fel, atunci va cunoaște tăișul sabiei mele. Dacă

încă mai există, datoriile acelea sunt ale mele.

— O să aflu despre ce e vorba, rosti Luke încet. Poți să îmi mai spui și altceva despre Blaydon?

Royce se gândi o vreme, dar clătină din cap.

— Eu am fost plecat aproape tot anul respectiv, zise el. Însă apoi își aminti ceva și se lumină la față. Dar poate că Charlotte știe mai multe. Ea a fost aici tot timpul. S-a căsătorit cu puțin timp înainte ca Anna și Agnes să plece la Londra la mătușa Marjorie.

Charlotte. Poate că ea va putea lămuri o parte din lacunele din acea poveste. Asta dacă mai existau lacune. Era posibil ca totul să fie exact așa cum părea.

Lui Luke îi îngheță din nou sângele în vene. Dacă Blaydon o violase cândva pe Anna – sau dacă se întâmplase de mai multe ori...

Luke se hotărî că trebuia să se întoarcă la Bowden Abbey cât mai repede cu putință.

capitolul 25

Atunci când veni să o viziteze Sir Lovatt Blaydon, Anna înțelese că făcuse o greșeală lăsând să treacă trei zile de la plecarea lui Luke. Desigur că aflase că Luke era plecat. Chiar și dacă s-ar fi străduit să țină secret, tot i-ar fi fost greu să reușească asta într-o vecinătate de provincie. Așa că într-un fel, îl lăsase pe el să preia inițiativa. De îndată ce sosi un servitor să o anunțe că colonelul Lomax fusese condus în salon, Anna se gândi că ar fi trebuit să se ducă să-l înfrunte din prima zi.

O lăsă pe Joy în brațele lui Emily fără nici o tragere de inimă și zâmbi.

— Am un vizitator, zise ea.

Și normal că se nimerise într-o după-amiază, când nu avea alți oaspeți, gândi ea, în timp ce cobora scările. Mergea cu pași fermi, dar avea inima cât un purice. Dar probabil că știuse și asta. În unele feluri, omul părea atotștiutor. Cel puțin fu suficient de norocoasă să afle că Henrietta era acasă și că se dusese deja în salon, să-i țină companie oaspetelui lor.

În momentul acela era foarte recunoscătoare să o vadă, cu toate că relația ei cu Henrietta fusese destul de dificilă în ultima perioadă.

Din păcate, fu o ușurare de scurtă durată. Henrietta se ridică în picioare, chiar când Sir Lovatt făcea o plecăciune în fața Annei. Henrietta îi zâmbi strălucitor bărbatului și-i oferi mâna să i-o sărute, apoi întoarse capul și-i aruncă Annei o privire răutăcioasă.

— Nu aș vrea să fiu nepoliticoasă, zise ea. Pot să înțeleg când doi oameni vor să rămână singuri. O să plec acum.

Anna încremeni.

Sir Lovatt făcu o plecăciune deasupra mâinii Henriettei, apoi își lipi buzele de degetele ei și zâmbi.

— Ah, se pare că ești o fină observatoare, draga mea ducesă, zise el. Eu și Anna îți mulțumim.

Henrietta se întoarse cu spatele la Sir Lovatt și se îndreptă spre ușă. Dar în plecare îi aruncă Annei un zâmbet destul de neplăcut.

— Anna mea, zise Sir Lovatt și întinse mâna după a ei, de îndată ce rămaseră singuri. Se pare că ne-am găsit un aliat în persoana cumnatei tale. Aș spune că suntem foarte norocoși.

— Cred că în vocabularul meu ar fi mai degrabă numită dușman, zise ea cu răceală și rămase nemișcată în pragul ușii. O să sun să ni se aducă ceai.

Dar el îi tăie calea de îndată ce făcu un pas.

— În curând, Anna, zise el. Știu că tu nu crezi asta acum, dar în curând va veni timpul să fim fericiți împreună. Ar trebui să se întâmple chiar săptămâna aceasta… mai cu seamă că absența soțului tău a prilejuit ocazia perfectă. Dar copilul n-a fost încă înțărcat, nu-i așa?

Dintr-odată, Anna își dori să fi stat jos. Se simțea ametită. Și începuse să i se întunece parțial vederea.

— Nu, zise ea tăios.

— O să aștept până atunci, spuse el. Acesta a fost mereu planul meu. Sper că apreciezi că pe lângă binele tău, mă gândesc și la binele fiicei tale, da, Anna mea? Vom mai aștepta o vreme. Dar trebuie să existe un semn de bună-credință. Doar n-a mai fost nici unul de când m-am mutat la Wycherly, nu-i așa?

— Nu, repetă ea.

— Cu ceva timp în urmă, dar chiar în seara acestei zilei, tatăl tău se confrunta cu un mare nenoroc, zise el, privind-o și vorbindu-i plin de compasiune. Apoi îi întinse o factură la baza căreia era scrijelită semnătura tatălui ei. Era o semnătură tremurată, fără îndoială făcută la beție, dar inconfundabil a lui.

Anna aruncă o ocheadă spre sumă, dar apoi privirea i se întoarse și încremeni acolo. Vederea i se întuneca din ce în ce mai tare.

— O mie de lire, spuse ea. Nu dispun de atât de mulți bani.

— O, Anna. În casa aceasta există și alte lucruri de valoare în afară de bani. Sunt bijuterii, de exemplu.

Bijuteriile de familie cele mai valoroase – chiar și ale ei – erau ținute, în siguranță, sub cheie într-un seif din camera lui Luke. Anna știa unde era seiful. Știa unde erau chiar și cheile.

Luke nu ținuse secret față de ea ascunzătoarea lor. Și ținea acolo bijuteriile ei, nu ca să nu poată avea ea acces la ele – ci ca să fie în siguranță. Da, erau mai mult decât suficiente bijuterii acolo pentru a răscumpăra datoria aceea.

— Nu am acces la bijuterii sau alte lucruri de valoare de aici, spuse ea. Trebuie să-mi dai timp.

— Asta am să fac, Anna mea. Îi zâmbi și adăugă: Ai timp până poimâine... cu o zi mai mult decât de obicei. În locul nostru obișnuit? Și cred că o să vrei să înțarci copilul, între timp. Doar nu ai vrea să o facă o bonă în locul tău, nu?

Vederea i se întunecă cu totul și aerul rece îi invadă nările. Se prăbuși și simți niște mâini care o susțineau de brațe. Apoi auzi o voce îndepărtată care îi vorbea.

Luke. Luke.

— Luke!

— Sunt eu, draga mea, răsună vocea lui Sir Lovatt. Anna stătea jos și mâna lui era așezată ferm pe ceafa ei, frecând-o energic, ca să îi revină circulația. Ești tare nesăbuită să nu ai încredere în mine. Chiar nu îți dai seama că toți banii pe care mi i-ai dat și toate bijuteriile pe care mi le-ai adus nu sunt pentru a-mi satisface propriile dorințe lacome? Ci că sunt puși deoparte pentru fericirea ta viitoare?

Se ghemui în fața ei și-i frecă pe rând mâinile, în încercarea de a i le încălzi. Când ridică una dintre ele spre buzele lui, Anna găsi ea în puterea de a se smulge din strânsoarea sa.

— Nu pot fura de la propriul meu soț, zise ea.

— O, Anna! șopti el, pe un ton plin de reproș. Nu ar fi considerat furt, draga mea. Doar bijuteriile sunt ale tale, nu? Și poți fura de la tine însăți?

— Sunt ale mele în calitate de ducesă de Harndon, răspunse ea. Și își dădu seama într-un final spre ce o împingea slăbiciunea. Se contrazicea cu el. Dar nu îl înfrunta, după cum jurase că va face. Și nici nu luase o armă cu ea în salon. În clipa aceea ar fi fost extrem de satisfăcător să scoată un cuțit dintre faldurile rochiei și să îl înfigă drept în inima lui neagră. Ar fi mers bucuroasă la spânzurătoare pentru crima aceea.

— Am să plec acum, spuse el încet și se îndreptă în fața scaunului ei. Nu ai cea mai potrivită stare pentru a ține companie la ceai unui invitat, Anna mea. Poimâine să faci cum ți s-a spus și cea mai mare parte a datoriilor tatălui tău vor fi achitate.

Anna râse.

Și continuă să râdă, chiar și după ce ușa salonului se închise în spatele lui Sir Lovatt. Era un râs incontrolabil, care în clipa aceea o îngrozea mult mai mult decât un plâns isteric.

Când Sir Lovatt Blaydon se îndrepta călare spre casă, Henrietta îl aștepta între copacii din josul aleii. El își atinse ușor tricornul, iar ea îi zâmbi, la fel cum îi zâmbise Annei mai devreme.

— Ei bine? zise ea. Când se va întâmpla? Sper că în curând.

— Dorința ta de a ne vedea fericiți pe mine și pe Anna este absolut înduioșătoare, doamnă, spuse el. Se va întâmpla la momentul potrivit. Între timp, tu să vii la mine peste trei zile, ca de obicei.

Zâmbetul ei dispăru imediat.

— Oh! exclamă ea. Așadar nu o să profiți de absența lui Luke? O să încep să cred că nu faci altceva decât să te joci cu noi toți, domnule.

Sir Lovatt se aplecă ușor în șa, așeză vârful cravașei sub bărbia ei și îi ridică fața.

— Micile noastre jocuri ți-au făcut o imensă plăcere, draga mea, zise el. Îți place să fii umilită. Să vedem ce loc aproape public putem găsi data viitoare pentru plăcerea ta carnală. Poate chiar o să aranjez să fie prezent un servitor. Da, cred că asta am să fac. Cât despre alte jocuri pe le fac, doamnă... ține minte că nu sunt treaba ta. Iar părerea ta este nedorită și necerută. Am încredere că o să ții minte să nu mi-o mai oferi pe viitor!

Vârful biciului stătea lipit destul de incomod de gâtul ei. Henrietta refuza să facă un pas în spate, dar nici nu îndrăznea să răspundă. Înghiți apăsat.

— Ești înțeleaptă, spuse el. Ar fi mult mai dureros să simți o altă parte a biciului pe altă parte a corpului, ducesă. Îți urez o zi bună.

Se îndreptă în șa, și atinse tricornul cu vârful biciului, apoi plecă.

Henrietta îl privi plecând. În interiorul ei clocotea ura, amestecată cu o dorință chinuitoare și nerecunoscută.

Charlotte era puțin grăsuță și foarte mulțumită de sarcina ei înaintată. La început, nu-i putu spune lui Luke mai multe decât aflase deja de la fratele ei. Sir Lovatt Blaydon fusese deosebit de

atent cu Anna. Toată lumea – nu doar familia ei, dar și întreaga vecinătate – se așteptase ca ei doi să se căsătorească, chiar dacă Charlotte și surorile ei consideraseră că era prea bătrân pentru Anna.

— Dar era extrem de plăcut de toată lumea, îi explică Charlotte. L-am admirat cu toții foarte mult. Poate doar cu excepția lui Emily. Dar ea a fost mereu puțin mai ciudată. Nu se poate abține, draga de ea. Problema ei este de vină. Obișnuia să fugă ori de câte ori venea în vizită Sir Lovatt.

Luke era convins că, dacă ar fi putut vorbi, Emily ar fi fost în măsură să-i spună mult mai multe lucruri decât observaseră ceilalți. Eforturile lui de a pune cap la cap întreaga poveste păreau să fie în zadar.

— Blaydon și-a făcut apariția aici la scurt timp după moartea mamei dumitale? întrebă el. A explicat vreodată ce l-a făcut să vină tocmai aici? Și de ce a sosit chiar în acel moment?

— Căuta să se stabilească undeva la țară, afirmă Charlotte și ridică din umeri. Iar casa aceea era dată spre închiriere. Presupun că ar fi putut alege orice alt loc.

Dar Luke nu credea asta, dintr-un motiv sau altul. Se încruntă. Ce anume îi scăpa sau nu înțelegea? Oare era chiar indiciul lipsă? Poate că Anna îl cunoscuse altundeva pe Blaydon, înainte de asta? Oare o urmărise la Elm Court, la fel cum o urmase la Bowden în clipa aceea?

— Anna a fost plecată undeva la școală? o întrebă apoi. A fost vreodată plecată orice perioadă de timp, înainte de moartea mamei tale?

Charlotte se gândi o clipă, dar apoi clătină din cap.

— Mama a fost bolnavă mai mulți ani, zise ea. Anna a fost ca o mamă pentru noi. Și a fost mereu acasă.

Luke se gândi că nu avea de ales. Trebuia să se ducă la Anna și să-i spună părerea lui despre tot ce credea că se întâmplase. Și să spere că după ce va auzi tot ce aflase deja, îi va mărturisi în cele din urmă tot adevărul.

— A fost mare păcat că Sir Lovatt nu a sosit puțin mai devreme atunci, spuse Charlotte. A ratat ocazia de a reclădi relația cu mama.

Luke o privi pe sub pleoape grele.

Ea păru puțin descumpănită o clipă.

— Familia lui se cunoștea cu familia mamei, îi explică

Charlotte. El și mama se cunoșteau din copilărie.

Luke se gândi atunci că era destul de ciudat cum cele mai importante informații ieșeau la lumină din întâmplare. Charlotte făcuse afirmația aceea ca o paranteză. O rostise ca pe ceva ce nu avea vreo relevanță deosebită pentru acel subiect. Și totuși, pentru Luke avea o importanță enormă. Pentru că sugera faptul că apariția lui Sir Lovatt Blaydon la Elm Court nu fusese doar o coincidență – la fel ca sosirea sa la Bowden, de altfel.

Dar cum ar fi putut afla însemnătatea acelei informații? Oare existase vreun soi de vrăjmășie familială pe care încerca să o continue? Oare mama Annei îi făcuse cândva vreun rău pentru care voia să se răzbune? Poate că fusese îndrăgostit de mama ei?

Cum putea afla? Cine ar fi putut să știe?

— Lady Sterne, îi spuse lui Charlotte. A fost prietena mamei tale, nu-i așa?

— O, da, aprobă ea și clipi uimită de schimbarea bruscă a subiectului. Ea este nașa Annei, dacă nu știai. Toți îi spunem mătușa Marjorie, dar nu e de fapt mătușa noastră.

— Și de când sunt prietene? întrebă Luke. Sau au fost toată viața?

— S-au cunoscut la Londra când erau mici, spuse Charlotte, când au fost amândouă prezentate reginei. Mama ne vorbea adesea despre asta. Și au rămas prietene pentru totdeauna, chiar și după ce mama s-a îmbolnăvit și i-a interzis mătușii Marjorie să mai vină în vizită. Obișnuia să spună că nu voia să o vadă nimeni așa de palidă, slabă și urâtă. Uf! Biata mama!

Exista o șansă. Era o șansă foarte mică, dar totuși o șansă, ca Lady Sterne să-l fi cunoscut pe Blaydon sau cel puțin să o fi auzit pe Lady Royce vorbind despre el. Dar desigur, asta însemna că trebuia să meargă la Londra și să-și întârzie întoarcerea acasă cu cel puțin încă o zi. Îl neliniștea tot mai mult să fie departe de Anna. Dar trebuia să afle adevărul – sau cât de mult putea pune cap la cap. Începea să simtă tot mai mult – în parte cu bucurie și în parte cu frică – că între Anna și Blaydon nu era dragoste.

Așa că în următoarea dimineață plecă spre Londra. Chiar la o zi după sosirea sa la Elm Court.

Anna avu grijă să spună la cât mai mulți oameni unde se ducea. Poate că nu părea prea potrivit să meargă acolo însoțită

numai de o servitoare, dar în clipa aceea nu-i păsa absolut deloc de aparențe. Voia doar să știe asta câțiva oameni. Îi informă pe domnul Fox, pe Cotes și pe doamna Wynn. Și luă cu ea un vizitiu, un lacheu și o servitoare.

Îi făcea o vizită matinală lui Sir Lovatt Blaydon.

În momentul în care, fără îndoială, omul său aștepta ascuns printre copaci s-o vadă lăsând banii și bijuteriile sub bolovanul din fața cabanei de vânătoare, pentru ca apoi să-i poată lua fără nici o întârziere și să-i ducă stăpânului său, Anna ieșea cu trăsura pe porțile de la Bowden și se îndrepta spre Wycherly. Îi făcea o vizită matinală pentru că era foarte puțin probabil să se fi întâlnit cu orice alt oaspete la ora aceea.

— Așteptați-mă aici, le spuse ea vizitiului și lacheului, când cel din urmă o ajută să coboare în fața ușii conacului Wycherly.

Păreau destul de dezamăgiți de faptul că nu vor putea da o fugă la bucătărie să bea o halbă mult așteptată de bere. Cu toate acestea, amândoi făcură plecăciuni aprobatoare.

— Așteaptă-mă aici, îi spuse și servitoarei ei în clipa în care apăru majordomul lui Sir Lovatt și se oferi să o escorteze în salonul de vizite din capătului holului.

Penny încuviință din cap și făcu o reverență rapidă, dar păru la fel de dezamăgită ca bărbații.

Anna stătu singură în salon zece minute, privind pe fereastră și prinzând putere din faptul că își vedea trăsura și servitorii în fața ușii principale. Strecură o mână prin deschizătura rochiei sale și apoi prin fanta din lateralul jupei, căutând buzunarul de la talie, ascuns sub crinolină. Degetele ei atinseră oțelul rece și dintr-odată se simți la fel de rece ca metalul. Pentru câteva clipe i se tăie răsuflarea și vederea i se întunecă din nou.

Dar hotărî apoi că nu avea să leșine în ziua aceea. Că nu avea să mai leșine niciodată. Nu voia să mai fie vreodată o victimă. N-ar fi trebuit să îi permită niciodată să capete atât de multă putere asupra ei. Și ar fi trebuit să-l înfrunte când adusese vorba despre martori la diferite infracțiuni și să-l invite să-i folosească. Ar fi trebuit să riște și să parieze pe sinceritatea ei împotriva minciunilor lui. Doar că în momentul acela avusese foarte mult de pierdut – atât ea însăși, cât și familia ei.

„Nu!“, se gândi atunci. Nu trebuia să se învinuiască în prezent pentru slăbiciunea ei din trecut. În trecut fusese ceva

necesar. Dar în clipa aceea nu mai era. Iar în momentul acela, cedând cerințelor lui nu făcea altceva decât să se apere pe sine. Și asta o transforma într-o ființă abjectă și slugarnică.

Și nu voia să mai continue așa.

Ușa se deschise în spatele ei, dar nu se întoarse imediat.

— Anna. Vocea lui suna sincer mulțumită. Dar ce surpriză plăcută! Ai venit să-mi aduci pachetul personal, în loc să-l lași sub bolovan? Ți-aș fi propus asta chiar eu, dacă aș fi știut că ai curajul de a venit aici singură… și de a-ți periclita reputația. Ia loc, te rog. O să pun să ni se aducă o gustare.

Se întoarse în cele din urmă și îl privi. Peste cămașă și pantaloni, purta un halat de dimineață, confecționat din mătase de culoare gri. Fără căptușeala vestei și a redingotei sale groase, părea chiar slab, nu doar subțire. Iar peruca lui nu era proaspăt pudrată. Se gândi că rămăsese acoperită de pudra aplicată cu o zi înainte. Și părea mai bătrân decât de obicei.

— Nu vreau nici să iau loc, nici gustare, zise ea. Și după cum vezi, nu am adus cu mine nici un pachet. Lăsă mâinile goale să îi atârne pe lângă corp. Și nu e nici un pachet nici sub bolovanul din fața cabanei.

Părea înțelegător, mai degrabă decât furios.

— Așadar a ascuns obiectele de valoare și cheile, Anna? o întrebă el. Spune-mi tu mie, ce fel de soț ar face așa ceva? Unul care nu te iubește atât pe cât meriți, draga mea.

„Te iubesc!“ Imaginea chipului lui Luke, deasupra ei în pat, era foarte vie în mintea ei. La fel și licărirea strălucitoare și plină de iubire din ochii lui care îi dovedise că era sincer în ceea ce spunea. Dar împinse amintirea aceea adânc în cotloanele minții sale, unde îi era locul.

— Nu voi mai plăti nici una dintre datoriile tatălui meu, până nu vor fi prezentate integral soțului sau fratelui meu, zise ea. Și nu o să-ți mai permit să mă amenințe în vreun fel. Dacă vrei să aduci vreo acuzație împotriva mea, ești liber să vorbești cu autoritățile competente. Soțul meu se va întoarce în curând. Și atunci am să-i spun tot. Fiecare detaliu sordid. Poate că îi poți îngreuna viața fratelui meu din punct de vedere financiar, domnule… și poate că mă poți distruge pe mine. Poate că poți chiar să-mi pui o funie în jurul gâtului. Dar nu o să-ți mai permit să mă mai hărțuiești sau mă mai intimidezi vreodată. Puterea pe care o aveai asupra mea s-a sfârșit din acest moment.

O privi în tăcere câteva clipe, cu mâinile împreunate la spate. Apoi îi zâmbi ușor.

— Anna, draga mea, zise el în cele din urmă, ești splendidă. Devii în sfârșit femeia care am știut mereu că poți fii.

— O să mă întorc acasă acum, spuse ea. Am cu mine trei servitori, domnule, și mai sunt câțiva acasă care știu unde sunt și la ce oră ar trebui să mă întorc. O să ai necazuri, dacă încerci să mă reții.

El râse.

— Ești minunată, draga mea, spuse el. Te sărut de la distanță. Și chiar asta făcu. Își sărută palma și îi trimise o bezea în aer. Ești liberă să pleci oricând dorești.

Ea rămase pe loc, privindu-l cu atenție câteva clipe și încercând să îi înțeleagă reacția. Oare chiar era posibil să o lase să plece atât de ușor? Fusese de fapt atât de simplu tot timpul? Nu trebuia decât să aibă curajul să-l înfrunte?

Nu credea asta deloc.

Trecu pe lângă el și se duse spre ușă. Se simți ușurată în clipa în care se dădu la o parte din calea ei.

— Anna, zise el încet, în timp ce trecea pe lângă el. Draga mea Anna...

Simți furnicături pe șira spinării în momentul în care ieși pe hol și o chemă pe Penny. Se înteți când ieși afară și lacheul ei o ajută să urce în trăsură. I se răspândiră apoi prin tot corpul, în timpul aparent interminabil care îi luă omului să-și reia locul pe capră, lângă vizitiu.

Și apoi trăsura se puse în mișcare. În câteva minute părăsiră moșia Wycherly și se îndreptau înapoi spre Bowden.

Era liberă. Totul se terminase. În sfârșit. Era liberă.

Dar nu credea nici asta, de fapt.

Doris fu încântată să-l vadă pe Luke. Îl îmbrățișă de cum ajunse la Harndon House și apoi se uită în spatele lui, căutând-o pe Anna. Îi explică atunci că venise în oraș cu treabă pentru o zi sau două și că o lăsase pe Anna acasă, cu Joy. Doris se bucura de distracțiile oferite în oraș de sezonul de primăvară și avea o suită de pretendenți și mai mare decât în anul precedent.

— Dar dacă nu te deranjează să mai fiu povara ta o vreme, nu cred că vreau să-mi aleg un soț dintre ei, îi explică ea. Nu este nici unul pentru care să simt vreun soi de afecțiune.

Luke se gândi că probabil argumentul acela nu ar fi însemnat nimic pentru el anul trecut. Dar anul acela conta foarte mult. Așa că îi zâmbi.

— Atunci va trebui să aștepți până când va apărea, Dor, zise el.

Aranjă lucrurile astfel încât să poată discuta puțin între patru ochi cu mama sa.

— Voiam să îți spun că am aflat adevărul, îi spuse atunci. Despre moartea lui George, mă refer. Ar fi trebuit să-mi spui, mamă. Era ceva ce ar fi trebuit să știu.

— Ba nu, zise văduva cu chipul palid și rigid. Nu era nevoie să știi nimic atât de rușinos. Aveai deja o părere proastă despre el.

— Am aflat tot adevărul. Am fost la mormântul lui, mamă! Și am plâns acolo! George a continuat să mă iubească chiar și crezând că am încercat să îl omor. Am fost suficient de furios ca să îl provoc la duel și să vreau să demonstrez ceva... dar l-am iubit prea mult ca să încerc să îl omor. Am țintit mult în lateralul lui, dar glonțul tot l-a nimerit.

— Știa, zise ea. S-a certat mereu cu tatăl tău pe tema asta.

Dintr-odată, Luke se ghemui în fața ei și o luă de mâini.

— Mamă, zise el, tata și George sunt morți și e mare păcat. Și o să îi jelesc tot restul vieții mele. Dar eu, tu, Ashley și Doris suntem încă în viață. Hai să ne iubim, acum cât mai avem ocazia. Am trăit zece ani fără familia mea și m-am convins singur că așa era cel mai bine. Dar în ultimul an am descoperit că familia și iubirea sunt cele mai de preț bunuri pe care le poate avea un om.

Mama lui rămase cu privirea ațintită rigid spre podea.

— Atât de multe decizii trebuie luate fără timp de gândire și fără a cunoaște consecințele, zise ea, linear. Eu a trebuit să aleg între tine și tatăl tău și George, Lucas. Și datoria m-a făcut să-i aleg pe ei. De când m-am căsătorit, am pus mereu datoria pe primul plan. Mai presus de iubire. La urma urmei ce e dragostea, dacă nu un sentiment care ne aduce suferință și pierdere? Pe tine te-am iubit mereu cel mai mult, chiar dacă mi-a fost rușine să recunosc asta. Dar am pus datoria mai presus de iubire.

— Mamă, zise el și-i încălzi mâinile rigide și reci, cu ale lui. Oh, mamă. Îi sărută apoi mâinile pe rând.

— Vă iubesc pe toți, spuse ea. Și îmi fac griji pentru voi toți. Rațiunea mă face mereu să încerc să vă conving să fiți ascultători.

Dar în inima mea, mi-e teamă că veți iubi și vei suferi din cauza iubirii.

— Mamă, șopti el încă o dată și îi sărută palma. O, mamă!

Ea ridică ochii și îl privi.

— Nu pot să mă schimb, Lucas, zise ea. Dar să știi că te iubesc și îmi doresc să fii fericit. Ai fost înțelept să o alegi pe Anna.

— Așa este. Îi mai strânse o dată mâinile, apoi i le eliberă și se ridică în picioare. Trebuie s-o vizitez pe Lady Sterne, ca să-i transmit un mesaj de la Anna. Și apoi trebuie să mă grăbesc să mă întorc acasă. Sper că Doris e bine?

— Da, e bine, îi răspunse mama sa. Ca vârstă, e cu un an mai mare decât era anul trecut, dar jur că a căpătat experiență cât pentru cinci ani.

Luke o vizită fără întârziere pe Lady Sterne și fu suficient de norocos să o găsească acasă – împreună cu unchiul său. Stăteau amândoi respectabil în salonul de zi. Luke știa că erau amanți. Dar știa și că erau întotdeauna extrem de discreți și că nici prin gând nu le-ar fi trecut să facă dragoste acasă la oricare dintre ei.

— O, vai mie! exclamă Lady Sterne și traversă încăperea spre el, cu brațele întinse. Ești la fel de chipeș ca întotdeauna, Harndon. Dar cum ai putut să-i lași pe Anna și pe copil la Bowden? Rușine!

— Ascultă aici, băiete, zise aspru lordul Quinn și se ridică în picioare. Nu o să accept să vă îndepărtați, doar pentru că a trecut primul an de căsnicie. O căsnicie e cel mai afurisit lucru din lume, fir-ar a naibii de treabă.

— O, ptiu! zise Lady Sterne. Nu-l asculta, Harndon.

— Am nevoie de niște informații și sper să mi le poți oferi dumneata, doamnă, zise Luke și luă loc pe scaunul indicat.

Lady Sterne ridică din sprâncene întrebătoare.

— Răposata Lady Royce, prietena dumitale, cunoștea din copilărie o familie pe nume Blaydon, zise el. Mai exact, un băiat pe nume Lovatt. Dacă nu mă înșel, tatăl său a fost baronet. Ți-a vorbit vreodată despre omul acesta sau despre familia lui?

— Pe legea mea, că pui niște întrebări tare ciudate, Luke! exclamă unchiul său.

— Omul acesta s-a stabilit la Elm Court imediat după

moartea lui Lady Royce, continuă el. Și acum a închiriat Wycherly Park de la Severidge, sub un nume fals. Anna se preface că nu îl cunoaște, dar Emily l-a recunoscut și nu-i place deloc de el. Tocmai m-am întors de la Elm Court, unde am vorbit cu Royce și cu Charlotte.

— O, Doamne! exclamă Lady Sterne, aproape în șoaptă. Anna ascunde un secret?

— Luke, zise lordul Quinn, s-ar putea să nu ai parte decât de suferință, dacă îți bagi nasul în secretele soției tale.

— Anna este nefericită. Și o iubesc, Theo. A, da… și apropo de asta, voi doi vă puteți felicita pentru succesul total al planului vostru. O iubesc. Și tocmai de aceea trebuie să aflu adevărul.

— Dar pe cuvântul meu de onoare că n-am auzit niciodată numele acesta, zise Lady Sterne. Blaydon. Se încruntă însă, când își aminti ceva. Ești sigur că nu e Blakely? Lowell Blakely?

Luke se uită la ea cu ochii mari de uimire.

— Poate, zise el. Dar de ce? Ce știi despre el, doamnă?

— A fost un flăcău chipeș, zise Lady Sterne. Înalt, slăbuț și brunet. Sau cel puțin așa mi-a spus Lucy. Eu, una, nu l-am văzut niciodată. Era îndrăgostit nebunește de ea și se amorezase și ea de el, când era mai mică. Ba chiar i-a promis că se va căsători cu el, când era copilă. Dar s-a săturat repede de insistențele, de ardoarea și de gelozia lui… chiar înainte ca tatăl ei să o aducă la Londra. Și după ce a venit aici, el a continuat să-i trimită scrisori pe ascuns, fără nici o rușine. Lucy obișnuia să ni se plângă despre asta și apoi a început să i le returneze nedeschise. După aceea l-a cunoscut pe Royce și atunci nu a mai avut ochi pentru nici un alt bărbat.

— Și după aceea nu a mai știut nimic despre Blaydon… adică despre Blakely? întrebă Luke.

— L-a mai văzut doar o singură dată, din câte știu eu, răspunse Lady Sterne. Lucy s-a căsătorit la Londra și îmi amintesc că mi-a spus că l-a văzut stând în fața bisericii și privind-o în tăcere, când a ieșit din capelă la brațul lui Royce. Doamne, țin minte că m-au trecut fiorii când mi-a povestit asta.

Cuvintele ei îl făceau pe Luke să se cutremure.

— Omul care acum își spune colonelul Henry Lomax stătea în fața bisericii, când am ieșit cu Anna, după ce ne-am căsătorit.

— Doamne păzește! exclamă Lady Sterne.

— La naiba! zise Lord Quinn, aproape în același timp.

— Cred că ar fi bine să mă întorc cât mai repede la Bowden, spuse Luke și se ridică în picioare. Permite-mi, te rog, doamnă.

— Pe legea mea! exclamă lordul Quinn și sări în picioare. Vin cu tine, băiete. Să știi că încă mai știu să folosesc un pistol și să nimeresc ținta. Dacă acest Blakely... Blaydon... Lomer sau cum naiba l-o chema crede că se poate atinge de fată, atunci se va pomeni privind țeava pistolului meu, când am degetul nerăbdător pe trăgaci. Oh, la naiba! Nu te voi mai putea escorta la serata Minden în seara asta, Marj, draga mea.

— O, nu contează! Du-te cu Harndon, Theo! zise ea speriată, cu mâinile lipite de gură. O, Anna! Draga, micuța mea Anna!

Luke nu se opuse. Timp de aproape zece ani în Franța, sabia și pistolul fuseseră unicii lui prieteni și singurii de care avusese nevoie. Și amândoi îl serviseră bine. Dar în acei zece ani nu fusese nevoit să-și apere iubirea. Sau pe Anna. Și era îngrozitor de îngrijorat.

De ce naiba o lăsase singură acolo? Doar văzuse nefericirea ei. Dar nu-și închipuise niciodată pericolul care se ascundea dincolo de ea.

capitolul 26

Anna se întoarse târziu la Bowden Abbey în dimineața zilei de după ce îl vizitase pe Sir Lovatt Blaydon. Fusese în vizită la soția unuia dintre lucrătorii soțului ei. Femeia tocmai adusese pe lume al optulea copil.

Se simțea fericită – ba chiar fericită și cu inima ușoară. Luke era plecat de șase zile, așa că urma să vină acasă în ziua următoare sau în cea de după. I se cam strângea stomacul când se gândea la ce trebuia să-i spună după ce se întorcea. Dar numai puțin. Cu siguranță până în momentul acela ajunsese s-o cunoască suficient de bine, încât să creadă că nu era nici vreo hoață, nici vreo criminală și să înțeleagă de ce se implicase în niște treburi necurate. Și fără îndoială va înțelege și celălalt lucru îngrozitor pe care avea să i-l spună. Dar se cutremura la gândul că trebuia să îi povestească toate detaliile sordide. Aproape că se gândea că era mai bine să-l lase să creadă că avusese un iubit. Dar aceea ar fi fost o minciună. Și voia să-i spună totul și să aibă conștiința curată. În legătură cu absolut tot.

Sigur Luke o va crede. Și cu siguranță o va putea proteja de orice încerca să-i facă Sir Lovatt. Privind în retrospectivă, nu înțelegea nici ea de ce nu-i spusese totul de la bun început – din acea primă dimineață îngrozitoare, când el sugerase că sinceritatea era esențială pentru o căsnicie funcțională. Fără îndoială ar fi ajutat-o chiar și atunci.

Dar în momentul acela îi era greu să se gândească la Luke ca la același bărbat de la începutul căsniciei lor – sau la ea însăși ca la aceeași femeie, de altfel. Pentru că atunci nu o privise cu acea strălucire specială în ochi și nici nu îi spusese că o iubea. Ba îi zisese chiar contrariul. Îi spuse că nu va exista niciodată nici un soi de iubire între ei. Și văzuse hotărârea din ochii lui reci.

„Te iubesc!“ Îi răsunau încă în minte cuvintele acelea pe

care i le spusese în noaptea de dinainte să plece. Și încă își amintea de licărirea tandră din ochii lui. Grăbi pasul și se îndreptă spre odaia lui Joy. Se simțea fericită în ciuda tuturor neliniștilor, așa că se străduia din răsputeri să nu o ia la goană pe scări. Ce-ar fi zis servitorii dacă ar fi văzut-o alergând așa prin casă? Gândul acela o făcu să zâmbească.

Se opri brusc în fața ușii camerei lui Joy. Încăperea era goală. Ce dezamăgire! Oare unde o dusese doica? Era într-adevăr o zi frumoasă, dar Anna știa că doica evita de obicei s-o scoată afară la plimbare, dacă nu primea instrucțiuni stricte de la ea. Femeia avea convingerea ciudată că aerul curat nu-i făcea bine unui copil mai mic de un an.

Anna traversă camera și trase tare de funia clopoțelului, ca să o cheme pe femeie. Dacă afla că doica o ținea pe Joy undeva în casă, atunci o va scoate afară chiar ea. Poate că o va duce chiar până la cascadă. Și putea să le însoțească și Emily. Plimbarea prin natură le va ocupa timpul și va face ziua să treacă mai ușor. Cu toate acestea, își spuse că nu trebuia să se aștepte ca Luke să se întoarcă a doua zi. Altfel va fi fost tare dezamăgită, dacă de fapt nu venea.

Dar în fond, știa ar fi fost dezamăgită indiferent de ceea ce își propunea. Zâmbi atunci din nou.

Doica veni în cameră singură.

— Unde e Joy? întrebă Anna, gândindu-se că probabil era cu Emmy.

Pe de altă parte, Emmy nu o scotea niciodată din odaia ei. Femeia zâmbi.

— Ducesa a scos-o la un picnic, Excelență, zise ea. Credeam că veți fi mulțumită. Până acum nu s-a arătat prea interesată de copil. A împachetat un săculeț întreg de scutece și niște haine de schimb. I-am spus că parcă se pregătea să plece o săptămână, adăugă apoi, râzând. Dar după aceea i-am mai zis și că nu poate s-o țină prea mult afară pe Lady Joy, pentru că i se va face foame. Și că ar fi bine să se întoarcă peste aproximativ o oră, Excelență.

Henrietta? O luase pe Joy la un picnic? Singură, fără doica sa? Și luase scutece pe care să i le schimbe ea însăși? Anna își aminti dintr-odată de zâmbetul pe care i-l aruncase Henrietta cu trei zile în urmă, înainte de a o lăsa singură în salon cu Sir Lovatt. Dar Henrietta nu fusese niciodată interesată de Joy.

— Unde s-a dus la picnic? întrebă ea.

— Nu a spus, Excelență. Era pentru prima dată când doica părea și ea oarecum neliniștită. Dar a zis că a vorbit cu dumneavoastră la micul dejun.

Anna părăsi odaia și se grăbi să coboare scările. Totuși, se opri la jumătatea drumului și fugi înapoi în dormitorul ei. Luă cuțitul din sertarul în care îl ascunsese cu o zi înainte și-l strecură în buzunar. Gestul acela o înspăimânta și pe ea, așa că încercă să-și spună că era absurdă. Totuși, se grăbi din nou în jos pe scări.

Dar de unde să înceapă căutările? Și de ce ar fi fost nevoie să caute pe undeva? Peste o oră – sau chiar mai puțin – lui Joy i se va face foame, așa că se va agita și apoi va începe să țipe cât o țineau plămânii. Iar când se va întâmpla asta, Henrietta sigur va veni acasă în grabă. Asta dacă nu se întorcea chiar mai devreme. Anna se gândi că făcuse asta intenționat, doar ca să o supere.

În clipa aceea simțea o antipatie profundă pentru Henrietta. Dar se întristase îngrozitor când se schimbase relația lor. La început păruse să fie foarte multă iubire și prietenie între ele.

Ajunse în pragul ușii de la intrare și încremeni nesigură. O putea vedea pe Henrietta plimbându-se liniștită prin grădini și îndreptându-se spre casă. Singură. Se opri din mers și zâmbi, în clipa în care Anna se grăbi spre ea. Era același zâmbet pe care îl afișase în salon cu câteva zile înainte.

— Unde e Joy? întrebă Anna.

Era deja cu adevărat înspăimântată.

— E complet în siguranță, zise Henrietta. Este cu iubitul tău.

— Pp… poftim? Vederea amenința să i se întunece din nou.

— Vezi tu, eu țin la prietenia noastră, chiar dacă tu nu, spuse Henrietta. În ochii ei apăruse o strălucire triumfătoare ciudată. Încă te iubesc, Anna. Așa că te-am ajutat și ți-am înlesnit fuga cu el. Acum nu mai trebuie decât să te duci tu singură la cabana de vânătoare. Copilul e deja acolo. Ești foarte norocoasă că iubitul tău este dispus să ia și copilul. Mulți bărbați n-ar accepta asta. Dar pare să țină la ea destul de mult.

— Oh! O, Doamne! Anna îi aruncă o privire îngrozitoare cumnatei sale. Ce-ai făcut, Henrietta? Nu este iubitul meu. Și acum a răpit-o pe Joy. Trebuie să te duci după ajutor. Te rog! zise și o apucă de mânecă. Du-te și spune-le domnului Fox și lui Cotes. Pune-i să trimită cât de mulți servitori cu putință. Și repede! Te

rog, Henrietta! Te rog?

Dar femeia doar continuă să-i zâmbească.

— Desigur, zise ea. Sigur că da, Anna. Haide, fugi și tu acum. Am făcut ceva rău?

Dar Anna nu mai rămase să-i răspundă. Era atât de speriată, că o luă la goană – după cum și-ar fi dorit să mai facă mai devreme în casă, dar se abținuse. Doar că atunci voise să alerge de fericire, iar în clipa aceea fugea de disperare.

Nu îndrăznea să se gândească la nimic în timp ce fugea. Cu toate acestea mintea îi era invadată de imagini și gânduri nedorite. Sir Lovatt care o ținea în brațe pe Joy. Sir Lovatt care amenința să-i împrăștie creierii pe bolovanul din fața cabanei, dacă Anna nu-i aducea banii și bijuteriile și nu promitea să-și țină gura, când se întorcea acasă Luke.

Și în clipa aceea ar fi făcut orice i-ar fi cerut. Și-ar fi vândut și sufletul diavolului, ca să-și aibă copilul înapoi în siguranță.

Fu totuși nevoită să se oprească pe pod. Se apăsa cu mâna într-o parte și se lupta să-și tragă sufletul. „O, Doamne, Dumnezeule“, se rugă și porni din nou. „O, Doamne! Te rog, Doamne.“ În ultima perioadă Dumnezeu păruse să fie de partea ei. Doar că în clipa aceea se temea că va refuza din nou să-i asculte rugile. Dar se ruga pentru un copil! Pentru un copilaș lipsit de apărare. Un suflet nevinovat. „Te rog, Doamne! Te rog, Doamne!“

Văzu un bărbat așteptând în luminișul din fața cabanei. Un om pe care nu-l mai văzuse niciodată. Fără îndoială era servitorul care îi adusese scrisorile. Același care lăsase facturile sub bolovan și apoi se întorsese să ia banii. Parcă totuși îl mai văzuse o dată, călărind spre conac.

Anna se opri brusc la marginea pădurii.

— Unde este? ceru să știe. Unde o ține?

Omul duse degetele la buze și fluieră ascuțit, apoi îi rânji.

Câteva clipe mai târziu, Sir Lovatt Blaydon ieși dintre copacii de dincolo de luminiș. Purta în brațe un ghemotoc, învelit în pături. Fetița stătea nemișcată și liniștită… Oare era moartă?

Anna se împletici spre el, cu brațele întinse.

— Dă-mi-o, îl imploră ea. O, te rog, dă-mi-o! Nici măcar nu încerca să controleze plânsul isteric, care veni odată cu cuvintele rostite.

Dar înainte să se poată apropia suficient, două mâini mari

și puternice veniră din spate, o apucară de brațe și o imobilizară.

— Draga mea, Anna, zise Sir Lovatt, zâmbind cu blândețe. A venit timpul. Este o poartă în zid în apropiere. Trăsura mea ne așteaptă acolo. Nu-ți face griji că n-ai adus cu tine cufere sau cutii. Ți-am adus eu toate cele necesare. Aș prefera să nu iei cu tine nimic din ce ți-a oferit el. Vino, draga mea.

— Poftim? Isteria de mai devreme lăsă loc unei terori înmărmurite. Unde mă duci?

— Acasă, draga mea. Vă duc pe tine și pe copil la casa pe care am pregătit-o acum mai bine de un an. În America, Anna mea. Dincolo de ocean... Acolo vom putea fi liniștiți împreună, fără să ne urmărească sau să ne găsească nimeni.

— O, Doamne! exclamă ea.

— Vino, zise el și îi făcu un semn din cap servitorului care încă o mai ținea de brațe din spate. Mai vorbim pe timpul călătoriei.

— Nu! țipă ea. Nu poți să ne duci în America. Nu fără știrea soțului meu. Și nu o poți lua pe Joy. Este fiica lui.

— Ea îți aparține ție, zise Sir Lovatt și își mută privirea spre copilul adormit din brațele sale. Și acum și mie. Este superbă, Anna mea. Dar haide. Să nu mai întârziem.

Anna se luptă cu servitorul, care o zorea să înainteze.

— Ia-mă pe mine, dacă trebuie, zise ea. Plângea din nou în hohote. Dar te rog, trimite-o acasă pe Joy! O, te implor! Ea este a lui. Și locul ei este aici, cu el. Te rog, trimite-o înapoi acasă. O să vin cu tine fără să mă împotrivesc, dar te rog să o trimiți înapoi acasă.

Dar Sir Lovatt doar îi făcu un semn scurt din cap servitorului, care o ridică în brațe și porni cu ea printre copaci, înspre poarta pe care Anna nu o văzuse niciodată și dincolo de care, îi aștepta trăsura. O împinse înăuntru și Sir Lovatt urcă în spatele ei, cu copilul în brațe.

Anna se trase spre marginea banchetei și întinse brațele orbește. El îi așeză copilul în brațe și luă loc lângă ea. Anna aplecă apoi capul spre ghemotocul cald care era fiica sa și plânse, în timp ce ușa era închisă ferm din exterior. O clipă mai târziu, trăsura se puse în mișcare.

Emily își încleștă mâinile pe stâlpul porții și privi trăsura dispărând pe drum. Era atât de panicată, încât rămase acolo

încremenită un minut întreg. Nu se putea hotărî ce să facă... să fugă după trăsură? Să o ia la goană spre sat? Pentru că ar fi ajuns acolo după cinci minute de fugă neîntreruptă. Sau poate era mai bine să alerge tot drumul înapoi până acasă?

Dar disperarea o făcea să rămână pe loc, împietrită. Nu avea nici un rost să încerce să urmărească trăsura pe jos. Și dacă ar fi alergat până în sat, tot nu ar fi putut face pe nimeni să înțeleagă că sora și nepoata ei fuseseră răpite. Iar dacă ar fi fugit până acasă, ar fi irosit foarte mult timp și, în plus, și acolo s-ar fi confruntat cu aceeași problemă.

Ashley. O, Ashley!

Izbucni în plâns, de frică și de frustrare, apoi se întoarse spre casă. Trebuia să facă pe cineva să o înțeleagă. Era absolut necesar. Dar nu când se afla ea prin preajmă... Henrietta!

Emily o văzuse pe Henrietta luând copilul din odaie și i se păruse un lucru extrem de ciudat – mai cu seamă pentru că luase cu ea și un sac de schimburi. Emily se gândise că doica era foarte nesăbuită că o lăsase să plece atât de ușor cu fetița, când Anna nu era acasă ca să-i dea permisiunea ei, iar Luke era plecat o săptămână.

Așa că Emily o urmărise. Dar stătuse cu mult în spatele femeii și avusese grijă să nu fie văzută. Și spre uimirea ei descoperise în scurt timp, că Henrietta pornise pe drumul familiar care ducea spre cabana de vânătoare.

Emily văzuse totul. Întâlnirea ei cu Sir Lovatt Blaydon, cum acesta luase copilul și îi zâmbise și cum după aceea Henrietta se întorsese spre casă, fericită și zâmbitoare. Dar Emily rămăsese acolo înfricoșată și șocată până în măduva oaselor. Și complet descumpănită. Oare ar fi trebuit să se arate și să încerce să-i smulgă copilul din brațe? Doar că fusese de față și servitorul pe care Emily îl văzuse mai devreme. N-ar fi ajutat la nimic să se arate. Nu. Era datoria ei să rămână ascunsă, pentru ca măcar să-i poată spune Annei unde dispăruse copilul.

Și stătuse acolo suficient cât să se instaleze în ea disperarea. Sir Lovatt dispăruse cu copilul, în timp ce servitorul rămăsese pe loc, plimbându-se de colo-colo în fața cabanei. Și așteptând. Dar oare ce aștepta? Sau mai bine zis pe cine? Pe Anna? Da, sigur că pe Anna. Henrietta se va fi întors acasă și îi va fi spus unde se afla Joy, iar Anna urma să vină într-un suflet. Dar cu siguranță nu singură. Fără îndoială va veni cu niște servitori,

care o vor ajuta să recupereze copilul.

Cu toate acestea, Emily știuse în adâncul sufletului ei că sora ei va veni singură.

Așa că rămăsese ascunsă și privise neputincioasă scena care se derulase în fața ochilor ei. Anna se chinuise să ajungă la copil, dar în cele din urmă fusese luată pe sus și dusă de acolo de servitor. Iar Sir Lovatt îi urmase cu copilul în brațe. Emily îi urmărise prudentă și astfel descoperise și poarta aceea, pe care nu o mai văzuse niciodată, în ciuda faptului că cutreierase proprietatea în lung și-n lat.

Apoi văzuse trăsura pornind și o încercase cea mai mare frustrare și disperare pe care o simțise în viața ei.

Se grăbi apoi în direcția casei și se gândi neputincioasă cum ar fi putut spune cuiva ce văzuse. Fără îndoială Henrietta inventase vreo poveste plauzibilă care să justifice absența Annei și a lui Joy – astfel încât nimeni să nu-și dea seama că lipseau, timp de multe ore. Și cum putea ea singură să transmită acel mesaj? Și chiar dacă ar fi putut… și chiar dacă cineva ar fi înțeles-o și ar fi crezut-o... cum le-ar fi putut spune unde le ducea?

„În America. Dincolo de ocean.“ Citise acele cuvinte pe buzele lui. Își amintea că după moartea tatălui ei – și după plecarea lui Blaydon de la Elm Court – Anna îi explicase că America era foarte, foarte departe. În cealaltă parte a lumii, dincolo de un ocean foarte întins. Emily știuse încă de atunci că Anna se bucurase că el plecase și că își dorise să nu se mai întoarcă niciodată. Așa că sperase și ea același lucru.

Și în clipa aceea le ducea acolo pe Anna și pe Joy. Cum ar fi putut explica asta cuiva?

Pe măsură ce se grăbea spre conac, Emily simțea tot mai pregnant durerea care se ascundea în spatele gâfâitului și lacrimilor ei.

— Ce sunt?! întrebă Anna, holbându-se la Sir Lovatt Blaydon și ignorând-o pe Joy, care protesta că era ținută prea strâns în brațe și că trecuse ora mesei sale. Ce sunt?!

Sir Lovatt chicoti și o privi cu drag.

— Da, e adevărat! zise el. Acum înțelegi ce secret minunat am ținut pentru mine în toți anii aceștia, Anna mea? Ești fiica mea. A mea și a mult iubitei mele Lucy.

— Ba sigur nu sunt, zise ea, cu ochii înflăcărați de

indignare. Cum îndrăznești să sugerezi un astfel de lucru, domnule?

Ochii lui se îmbunară.

— Știu că e un șoc pentru tine, draga mea, zise el. Știu că țineai foarte mult la omul pe care l-ai numit tată... chiar dacă era un bețivan de nimic. Dar în realitate ești a mea, Anna.

— Mincinosule! scuipă ea spre el.

— Anna, zise el, deloc tulburat de furia ei. Draga mea, Anna! Știi la câte luni după căsătoria dragei tale mame te-ai născut tu?

Ea făcu din nou ochii mari.

— A căzut! zise ea. M-am născut cu o lună mai devreme. Eram atât de mică, încât au crezut că era posibil să nu supraviețuiesc. Și mama chiar era să moară în timpul nașterii.

— O, Anna, zise el. Asta e povestea pe care i-a spus-o ea tatălui tău, draga mea. A fost un noroc că ai fost atât de mică la naștere. Dacă erai mai mare, era posibil să fi suspectat adevărul.

Anna simți că îi îngheță sângele în vene. Și se simțea copleșită de groază. Nu putea să fie adevărat! O, Doamne, nu! Mama ei și omul acela? Tatăl ei încornorat? Și ea însăși, fiica acelui diavol care o urmărise și o chinuise timp de trei ani? Mai bine murea, decât să fie adevărat.

Ușor, ușor își dădu seama ce anume transforma suferința ei din acel moment într-un chin insuportabil. Joy plângea cât o țineau plămânii.

— Anna mea, zise Sir Lovatt. Ocupă-te de copil. De draga mea nepoată. Îi este foame?

— E udă și îi e foame, zise Anna.

— Aha. Am fost suficient de prevăzător să pun să fie aduse și niște schimburi, odată cu ea, zise el și așeză sacul cu scutece și îmbrăcăminte curată pe scaunul lângă ea.

Anna o schimbă, dar micuța continuă să protesteze zgomotos. Și în tot timpul în care stătu incomod, cu picioarele fixate pe podeaua trăsurii care se legăna, nu se putea gândi decât la mișcările pe care ar fi trebuit să le facă pentru a scoate cuțitul din buzunar fără să o vadă și la felul în care ar fi trebuit să se răsucească și să-l înjunghie cu el. Ar fi trebuit să-l înjunghie suficient de tare ca să-l omoare. Dar era un loc prea înghesuit, iar dacă ar fi eșuat, atunci chiar s-ar fi pierdut orice speranță. Și în plus, Joy se afla și ea acolo. Ar fi fost mult prea periculos să

încerce să mânuiască un cuțit, când micuța se afla pe bancheta trăsurii.

— Poftim, Anna, zise Sir Lovatt, zâmbind, în timp ce ea luă în brațe copilul furios și se așeză la loc. Un șal care să-ți protejeze decența în prezența tatălui tău.

Îi înfășura apoi în jurul umerilor un șal minunat de cașmir, care îi permise să-și slăbească hainele în partea din față și să o așeze pe Joy la sânul ei, fără rușinea de a se expune în fața unui bărbat care nu era soțul ei.

Oh, Luke!

Copilul amuți imediat. Annei i se părea ciudat că în clipa aceea și în acel loc, mai putea totuși simți senzația plăcută a gurii pruncului ei, care sugea lapte de la sânul ei. Era ceva neobișnuit de normal într-o situație de altfel anormală.

Sir Lovatt chicoti.

— Îi era foame, zise el. Nu voiam să te căsătorești, Anna. Știi și tu asta. Am crezut mereu că de vreme ce am fost obligați să stăm despărțiți în anii copilăriei tale, va fi suficient pentru amândoi să ne avem doar unul pe altul pentru tot restul zilelor mele. Dar până la urmă ți-am permis să te căsătorești, tocmai ca să existe un copil în casa noastră. Copilul tău. Nepotul meu. Trei generații, adunate laolaltă. Voi doi, care să îmi înseninați zilele bătrâneții și până la moarte. Și după ce am să mor, tu tot o vei mai avea pe micuța Joy ca alinare.

— Nu sunt fiica ta, rosti Anna, fermă. Și fetița mea nu este nepoata ta. E absurd. Straniu. Și chiar dacă ar fi adevărat... comportamentul tău e de neînțeles. De ce mi-ai făcut toate astea în ultimii trei ani? De ce vrei să mă ai numai pentru tine? Orice tată normal ar fi încântat să-și vadă copilul căsătorit și fericit și aducând pe lume nepoți pentru el.

— Te-ai atașat de niște oameni care nu erau grija ta, Anna, zise el. De omul acela de nimic care și-ar fi adus propria familia la ruină, dacă nu i-aș fi venit în ajutor. De un băiat și de niște fete, care-ți sunt doar frate vitreg și surori vitrege... dintre care una aproape că nici nu este umană. M-a durut, Anna. Și m-a durut și să știu că draga mea Lucy – draga ta mamă – mi-a fost smulsă din brațe cu cruzime de niște părinți, care au insistat ca ea să se mărite cu un conte. Anna, ai fost ținută departe de mine, toată viața ta! Ți s-a dat până și numele lui. Dar gata. Acum ești Anna Blakely... acesta e numele meu adevărat. Și acum și numele tău.

Iar nepoata mea este Joy Blakely. Și într-adevăr, e o mare bucurie. Mă bucur că ai boteza-o așa. Și în sfârșit suntem toți împreună. Te rog, nu mă învinui pentru că vreau să fim împreună pentru totdeauna. Dar o să te fac fericită, Anna mea. Mai fericită decât ai visat vreodată că poți fi.

— Sunt fericită cu soțul meu, zise ea. Îl iubesc. Și aceasta este fiica lui. A noastră. O îndepărtă apoi pe Joy de la sân și o așeză pe umărul ei. O frecă ușor pe spate și o bătu încet, pentru a o face să scoată aerul înghițit.

Din fericire, el rămase tăcut, cât ea termină de alăptat copilul. Anna încerca din răsputeri să rămână calmă. Încerca să gândească rațional și la rece și să-și calculeze dinainte viitorii pași. Oare se aflau suficient de aproape de coastă ca să se îmbarce pe o corabie chiar în ziua aceea? Dar, în fond, care erau șansele ca în port să existe o corabie care era gata să ridice ancora, cu destinația America? Oare aveau să rămână undeva peste noapte? Poate la un han? Oare acolo va avea ocazia să ceară ajutor hangiului sau vreunui alt oaspete? Oare va avea vreo ocazie să folosească cuțitul și să fugă cu Joy?

Dar mai era și servitorul, care o băgase cu forța în trăsură. Și un vizitiu.

Apoi, ca de nicăieri, i se născu în minte o idee. Desigur! Sigur că da!

Întoarse capul și încercă să mascheze biruința care sălășluia în ochii și în vocea sa.

— Nu sunt fiica ta, zise ea. Și pot să-ți dovedesc asta.

— O, draga mea, Anna, murmură el.

— Tata obișnuia să țină în camera lui un portret în miniatură al mamei sale... bunica mea, zise ea. Și acum îl am eu în dormitorul meu la Bowden Abbey. Semăn atât de mult cu ea, încât a fost mereu motiv de uimire și de amuzament pentru familia mea. E ca și când m-aș fi îmbrăcat eu în haine dintr-o altă epocă și aș fi pozat pictorului... Toată lumea care l-a văzut a spus același lucru. Dacă ai vedea portretul, n-ai mai avea nici o îndoială că a fost bunica mea… și că tata a fost într-adevăr tatăl meu natural.

Atunci apăru pentru prima dată o expresie amenințătoare pe chipul lui Sir Lovatt Blaydon.

— E ușor de imaginat că pot exista asemănări între familii, zise el. Lucy, mama ta, a fost a mea, Anna! A mea! Am trăit o

iubire pe care o întâlnești foarte rar pe această lume. O iubire pe care a luat-o cu ea în mormânt. Și pe care o să o iau și eu cu mine în mormânt. O iubire care ne va uni din nou, pentru eternitate. Iar tu ești fructul acestei iubiri.

— Chiar și fără portret ca dovadă, tot nu aș putea crede că mama a fost în stare de așa ceva, zise ea. Nu ar fi făcut un asemenea lucru. Și cu siguranță nu l-ar fi păcălit pe tata cu copilul altui bărbat. Și dacă tot vorbești despre o dragoste de o intensitate nemaiîntâlnită, domnule, atunci să știi că a existat într-adevăr... dar între mama și tatăl meu. Mi-e rușine de faptul că m-am îndoit de mama și că te-am crezut, chiar și pentru o secundă. Du-mă înapoi acasă! Nu sunt a ta. Nu exista nici un fel de relație de rudenie între noi.

În ochii lui apăru atunci o strălucire care o înspăimântă. Totuși, îi vorbi pe un ton destul de amabil.

— Negarea este de obicei ceea ce survine după un șoc puternic, Anna mea, zise el. În cele din urmă o să înțelegi că este adevărat. O să crezi, când o să-ți dai seama cât de mult te iubesc... când o vezi cât de multe am făcut pentru a-ți asigura un viitor fericit... ție și nepoatei mele. America este o țară foarte frumoasă. Nouă și întinsă. Un loc pentru noi începuturi. Un loc al libertății.

Libertate! Avusese o mică speranță că poate îl vor convinge cuvintele ei și că poate o va duce înapoi acasă. Dar în clipa aceea și ea era absolut convinsă că nu exista nici măcar o cât de mică posibilitate ca povestea lui să fie adevărată. Mama ei pur și simplu nu fusese genul de femeie care să se dăruiască altui bărbat cu o lună înainte de căsătorie. Și era clar că îl iubise foarte mult pe tatăl ei. Așadar, Sir Lovatt trebuia să știe că nu avea cum să fie fiica lui. Dar oare el știa că mințea? Era nebun? Oare se convinsese singur de adevărul acelei minciuni?

Gândul că ar fi putut fi nebun îi tăia răsuflarea și amenința să aducă odată cu el panică și isterie. Dar nu avea de gând să se lase copleșită de nici una. Asta nu i-ar fi folosit la nimic. Dacă mai exista vreo urmă de speranță, trebuia să se agațe de ea. Și era absolut vital să își păstreze calmul și să continue să gândească limpede. Trebuia să continue să caute vizual și mintal orice mică ocazie de a scăpa.

Joy era mulțumită că mâncase și era odihnită după ce dormise toată dimineața, așa că în clipa aceea era dornică de joacă. Anna îi zâmbi. Dragostea pe care o simțea pentru ea și frica

pentru siguranța lor îi făceau inima cât un purice. Totuși se jucă cu ea, sub privirea și chicotitul înțelegător al omului care o ținea prizonieră.

capitolul 27

Era miezul zilei. Lumina soarelui strălucea în toată puterea. Era o zi plăcută și doar câțiva norișori albi se jucau pe cerul albastru senin. Luke coborî din trăsură și se o opri o clipă pe terasă. Când privea frumusețea liniștită de la Bowden Abbey toate temerile sălbatice și gândurile înfricoșătoare păreau oarecum prostești.

Luke îl privi pe unchiul său, aproape scuzându-se.

— Cred că vom descoperi că ai fost târât de la plăcerile orașului pentru nimic, Theo, zise el.

Cu toate acestea, se grăbi să urce scările și să intre în casă. Și de îndată ce ajunse în hol, ceru să știe unde o putea găsi pe Excelența Sa, soția lui.

— Ducesa nu este acasă, Excelență, zise Cotes și făcu o plecăciune în fața lui Luke și încă una în fața lordului Quinn, care venise în grabă în spatele său.

— Ah, zise Luke. Și unde s-a dus, Cotes?

Majordomul lui înclină ușor capul.

— A dus-o la un picnic pe Lady Joy, Excelență, zise el. În ciuda faptului că doica copilului consideră că atât de mult aer proaspăt ar putea fi dăunător pentru plămânii micuței.

Luke se întoarse și se uită la unchiul său, cu sprâncenele ridicate.

— A ieșit la un picnic, Theo, spuse el. Se pare că ne-am făcut griji degeaba. Mă bate gândul să mă alătur lor, după ce am petrecut așa de mult timp închis în trăsură. Vrei să mă însoțești? Excelența Sa a spus unde se duce, Cotes?

Dar chiar în clipa în care clătina din cap majordomul, apăru Henrietta sub arcada care ducea spre scări. Zâmbea și părea frumoasă și fericită. Luke se gândi că era aproape ca și când nici nu ar fi avut discuția aceea înainte de plecarea lui. Făcu

totuși o plecăciune rigidă.

— Henrietta? zise el. Sper că te găsim bine.

— Foarte bine, mulțumesc, zise ea. L-ai adus cu tine pe unchiul Theo. Mă bucur foarte mult să te revăd, domnule. Traversă holul în direcția lui, cu o mână întinsă grațios.

Se comporta ca și când încă ar fi mai fost stăpâna de la Bowden. Lordul Quinn făcu o plecăciune deasupra mâinii ei.

— Ești la fel de frumoasă ca întotdeauna, draga mea, zise el. Nu i te-ai alăturat Annei la picnic?

Henrietta zâmbi cu răutate.

— Am simțit că ar fi ceva nepotrivit, unchiule, zise ea. Anna are o companie mai plăcută decât mine. S-a dus la picnic pe proprietatea colonelului Lomax, la invitația lui. Aș spune că domnul o cam place… deși Anna este mereu cuviincioasă, desigur.

— Este cu Lomax? întrebă Luke și făcu schimb de priviri cu unchiul său. Toate neliniștile lui se întoarseră într-o clipită. Doamne, nu ar fi trebuit să o lase singură. Nu ar fi trebuit să presupună că va fi în siguranță la Bowden Abbey fără el. Cotes, dă ordine să mi se înșeueze imediat calul. Theo?

— Și unul pentru mine, te rog, Cotes, zise lordul Quinn. Pe legea mea că nu îmi place deloc treaba asta.

— Dar este doar un picnic, zise Henrietta, făcând ochii mari și simulând nevinovăția.

Apoi se mai năpusti o siluetă pe sub arcadă și se aruncă în brațele lui Luke, scoțând niște sunete care nu păreau tocmai umane.

— Emily? întrebă el și îi atinse ușor ceafa, în timp ce fata își încolăcea brațele în jurul taliei lui.

Ea dădu imediat capul pe spate și se uită la el, atât de plină de amărăciune, încât Luke se încruntă.

— Este ceva în neregulă? întrebă el.

Fata încuviință din cap energic, dar Henrietta vorbi din spatele ei:

— Anna nu i-a dat voie să meargă la picnic, zise ea. Și biata fata nu a înțeles motivul. A venit la tine ca s-o liniștești, Luke.

Luke stătea cu privirea ațintită spre chipul înfricoșat care se uita în sus la el.

— Trebuie să mă duc să o aduc acasă pe Anna, zise el. S-a dus la un picnic cu Joy la Wycherly. Vorbim după ce mă întorc.

Dar Emily clătină din cap cu înverșunare și își strânse și mai tare brațele în jurul taliei lui.

— Ce este? întrebă el, încruntându-se. Anna nu e la Wycherly?

Fata clătină din nou din cap.

— Atunci unde este? întrebă el.

Emily făcu un pas în spate ca să-și poată folosi brațele. Arătă cu degetul cu înverșunare, mai întâi într-o direcție, apoi în alta și apoi gesticulă furios cu ambele brațele, făcând semne de depărtare.

— Ah, pierdem timp! exclamă Luke, destul de frustrat. Nu te înțeleg, draga mea. Henrietta spune că a plecat la un picnic cu colonelul Lomax.

Emily începu din nou să clatine din cap furioasă, apoi se întoarse și arătă acuzator spre Henrietta. Își folosi brațele și făcu un gest ca și când ar fi legănat un copil, apoi arătă iar cu degetul spre Henrietta, după care gesticulă spre ușa de la intrare și se uită rugătoare la Luke.

Luke se încruntă din nou.

— Copilul a fost la Henrietta? întrebă el. Dar Anna a plecat singură cu Joy.

Emily clătină iar din cap.

— Ascultă aici, Luke, zise lordul Quinn. Cred că copila încearcă să ne spună că Henrietta a dus copilul undeva.

Emily înțelese cumva că bărbatul vorbea, așa că îl privi cu mare atenție, apoi încuviință din cap deja foarte nerăbdătoare.

— Eu am luat copilul? întrebă Henrietta pe un ton ușor amuzat. O, dar e ridicol! Luke, știi foarte bine că eu nu am avut niciodată prea multe interacțiuni cu fiica ta. Îmi amintește prea mult de copilul pe care l-am pierdut. Fata ar trebui închisă în camera ei pentru că inventează asemenea lucruri nebunești.

Dar Luke simțea cum revenea în sufletul său panica aceea care-l făcuse să se întoarcă de grabă acasă cu o zi mai devreme decât plănuise, aducându-l cu el pe unchiul său.

— Emily, zise el, prinzând-o de brațe și vorbind foarte clar, ce legătură are colonelul Lomax cu treaba asta? Henrietta a dus copilul la el?

Emily încuviință din cap, și Luke simți imediat cum i se strângea stomacul.

— Dar e absurd! exclamă Henrietta.

— La Wycherly? o întrebă Luke pe Emily.

Ea clătină din cap, și făcu semn spre afară, departe de casă.

— Undeva destul de aproape de aici? întrebă el. Pe proprietatea Bowden?

Ea încuviință din cap.

— Și Anna era cu ele?

„Nu!“ îi spuse fata, scuturând din nou din cap.

— Deci copilul a fost la Lomax, zise Luke și se strădui să înăbușe panica pe care o simțea, ca să poată gândi limpede și să descopere adevărul cât mai repede cu putință. Și Anna este cu ei acum?

Fata încuviință.

— Cum a aflat? întrebă Luke. A venit Henrietta după ea?

Emily încuviință încă o dată din cap, apoi se întoarse și arătă spre Henrietta.

— Fata asta e nebună, zise Henrietta disprețuitoare. Luke, doar n-ai de gând să crezi ce spune o debilă mintal...

— Pe legea, doamnă! exclamă lordul Quinn. Dacă nu îți ții gura până când nu ești invitată să vorbești, jur că s-ar putea să uit că sunt un domn.

— Deci Anna s-a dus la ei, îi spunea în același timp Luke lui Emily. Ai văzut tu?

Ochii i se umplură de lacrimi, dar clipi ca să le îndepărteze.

— Și a plecat cu el? întrebă Luke. A obligat-o să meargă cu el, Emily?

„Da!“ îi spuse gestul ei din cap.

Doamne, Dumnezeule! De ce nu încercase nimeni niciodată să o învețe pe fată un limbaj mai potrivit de folosit? El, de exemplu, de ce nu se gândise la asta? Și de ce nu încercase nimeni niciodată să o învețe să scrie și să citească?

— Emily, zise el și o strânse mai tare de brațe, fără să-și dea seama. Nu știa cum ar fi putut să-i răspundă la următoarea întrebare, dar totuși întrebă: Unde le-a dus? Știi?

„Da“, îi spuse ea.

— La Wycherly?

„Nu.“

Doamne, Dumnezeule!

— La Londra?

„Nu.“

Unde era cel mai probabil să le fi dus? Undeva unde ar fi fost în siguranță și departe de orice urmăritori. Într-un loc unde era improbabil să le fi găsit un soț disperat. Emily îi dăduse deja de înțeles că locul acela nu era Londra. Dar atunci unde?

— În Franța? întrebă el.

„Nu.“

— La naiba! exclamă dintr-odată lordul Quinn. Băiete, nu mi-ai spus tu că nemernicul a plecat în America după moartea lui Royce?

America. Desigur!

— În America, Emily?

Emily încuviință din cap, lacrimile i se revărsară incontrolabil pe obraji și chipul ei se schimonosi de durere. Luke o trase imediat în brațele sale. Se uită apoi peste capul ei și direct la Henrietta.

— Doamnă, tu o să rămâi exact unde ești, până când voi avea o clipă de răgaz să mă ocup de tine, rosti el încet. Și în timp ce aștepți, roagă-te să fie doar o clipă. S-ar putea să mai calmez puțin înainte să mă ocup de tine așa cum meriți, dacă le aduc pe soția și pe fiica mea înapoi acasă în siguranță.

— Pe legea mea, câtă ticăloșie se ascunde în femeia asta! exclamă lordul Quinn. Închide-o în camera ei, băiete… și pune-l pe Cotes să o păzească. O să pleci în urmărire. Și eu vin cu tine.

— Nu, zise Luke. Aș prefera să rămâi aici, Theo, ca s-o aperi pe Emily de vrăjitoarea asta. La naiba cu tot! Unde le-ar fi putut duce? Crezi că poate la Southampton?

— E foarte probabil, băiete, aprobă unchiul său.

— Cotes, pune să fie înhămați alți cai la trăsură, porunci Luke. Și repede!

Emily se uita în sus la el. Avea ochii înroșiți de plâns și părul ciufulit, dar în sufletul ei se născuse o speranță disperată.

— Mă duc după ele, draga mea, zise el. Nu-ți face griji, o să le aduc acasă în siguranță. Tu rămâi aici. Lordul Quinn va avea grijă să fii și tu în siguranță. O să le aduc înapoi. Îi sărută apoi mâna și se obligă să-i zâmbească liniștitor.

Lordul Quinn o luă apoi de mână, îi zâmbi cu toată blândețea caracteristică unui unchi și o conduse spre scări.

— Știi să citești pe buze, nu-i așa, fetiță? zise el. Hai să mergem sus, atunci. O ceașcă de ceai o să ne facă bine la amândoi.

Henrietta ridică bărbia și îl privi pe Luke.

— Am făcut-o pentru că te iubesc, spuse ea. Te-am iubit mereu, chiar dacă ultima dată când am vorbit mândria și supărarea m-au făcut să sugerez altceva. Am făcut-o pentru că ei doi sunt amanți și ea nu te merită deloc. De unde știi dacă măcar e al tău copilul?

— Doamnă, fii recunoscătoare pentru trei lucruri, zise el. Exista o răceală îngrozitoarea în vocea și în privirea lui, care stârni o licărire de panică în ochii ei. În primul rând, că în clipa aceasta timpul meu este limitat. Nu va dura mult să fie înhămați alți cai la trăsură. În al doilea rând, că nu ești bărbat. Fiindcă dacă ai fi fost, ai fi simțit pe spate loviturile unui bici. Și în al treilea rând că nu sunt de acord cu pedepsirea femeilor. Dacă aș fi fost, ai fi descoperit că am o mână foarte grea.

— Nu m-ai iubit niciodată, zise ea. M-am înșelat în privința ta. Am crezut că ești iubirea vieții mele.

— Dacă vrei să vezi cine-i iubirea vieții tale, îți sugerez să te uiți în oglindă, doamnă, rosti el cu dispreț rece. L-ai sedus pe fratele meu pentru titlu și avere și ai creat între noi o distanță care n-a fost reparată niciodată. M-ai mințit și timp de zece ani ai ucis o parte din mine. Și ai reușit să-l omori cu adevărat pe fratele meu. Iar în ultimul an te-ai folosit de o prietenie mincinoasă și ai încercat să-i inoculezi în minte Annei îndoieli și suferință. Și ai încercat să mă seduci și pe mine. Iar acum ai pus în mare pericol viața soției și a copilului meu. Nu o să te scuz prin faptul că poate nu ți-ai dat seama de asta. Cred că știai foarte bine ce faci.

Henrietta dădu să spună ceva, dar se opri.

Cotes tuși scurt din spatele lui Luke, apoi zise:

— Trăsura este gata de plecare, Excelență.

Luke rămase cu privirea ațintită spre ea o clipă prelungă.

— Cotes, o să o escortezi pe Excelența Sa în camerele ei, zise el. Și ai grijă să fie în permanență un paznic la ușa ei. Nu are voie să iasă din cameră, sub nici un motiv.

Nu mai aștepta să-și vadă porunca îndeplinită, ci părăsi de grabă casa.

Îi promisese lui Emily că le va aduce acasă în siguranță pe Anna și pe Joy. Dar el însuși nu se simțea la fel de sigur de asta, în timp ce călătorea singur în trăsură. Urmărea o pistă care era foarte posibil să nu mai fie validă în acel moment și se îndrepta într-o direcție despre care nu era sigur dacă era corectă sau nu.

„Anna“, gândi el, sprijinindu-și capul de spătar și închizând ochii. Simți imediat că îl luă amețeala. „O, Doamne, Anna!“

Și Joy!

Se aflau într-adevăr suficient de aproape de coastă, ca să ajungă acolo până la lăsarea nopții. Și în port chiar exista o corabie care se pregătea să plece spre America. Dar, nu va pleca până a doua zi dimineață. Iar îmbarcarea se va face în zori. Așa că vor fi obligați să înnopteze la un han din apropierea portului. Și să ia un singur apartament, format dintr-un singur dormitor și un singur salon privat.

Înainte să intre în han, Sir Lovatt o avertiză pe Anna că trebuia să fie o fată cuminte. Îi spuse că dacă făcea ceva să încerce să atragă atenția asupra ei, copilul va avea de suferit. Apoi luă fetița în brațe, înainte de a coborî din trăsură. Sublinie încă o dată că nu va reuși nimic. Hangiul fusese plătit bine ca să o ignore. Iar servitorul lui se va afla în fața ușii apartamentului lor pentru tot restul serii și al nopții.

— O să fii din nou destul de fericită odată ce suntem pe drum, îi spuse Sir Lovatt. O să fie o aventură minunată, Anna mea. Dar e normal ca acum să privești în urmă cu oarecare regret.

Așa că seara târziu, Anna se pomeni plimbându-se de colo-colo prin salon, ignorând sugestia răpitorului ei de a lua loc și de a se relaxa, sau de a se duce la culcare.

— O să pornim în zori, draga mea, îi spuse el.

Anna încă mai ținea cuțitul în buzunar, unde îl avusese de la bun început. Dar treptat pe parcursul serii, trăsese de rochie, lărgise fanta din laterala jupei sale și îl aranjase astfel încât mânerul să stea înclinat spre marginea buzunarului. L-ar fi putut scoate repede.

Dar odată ce îl va scoate, oare va reuși să-l folosească ca să-l omoare? Va reuși să-l lovească în inimă, suficient de puternic ca lama cuțitului să nu se încurce în materialul redingotei, vestei și cămășii sale și să-i înjunghie carnea? Gândul de a ucide i se părea absolut înfricoșător. Dar ca să o salveze pe Joy? Să se salveze pe ea? Să le ofere șansa de a-l vedea din nou pe Luke?

Oh, da, pentru asta ar fi putut să o facă. Și chiar avea de gând s-o facă, imediat ce va apărea o ocazie. Problema era că el

nu-i dădea voie să o ducă pe Joy în dormitor, chiar dacă fetița dormea de mai bine de o oră și probabil va dormi pentru tot restul nopții. Anna nu putea risca să existe un cuțit fără teacă în aceeași cameră cu fiica ei. Dacă tentativa ei eșua și o pedepsea omorând copilul cu propriul ei cuțit? Gândul acela o făcu să se cutremure până în măduva oaselor.

Așa că amână momentul.

Oare când va fi un moment bun? Oare se va ivi vreodată o ocazie bună, oferită parcă pe un platou de argint? Sau va fi nevoită să încerce să o creeze ea? Dar când? Va avea doar o singură șansă. Una și numai una. Nu avea nici o altă armă. Și nu avea cine să vină să o salveze. Pentru că nu știa nimeni unde era. Singurul ajutor pe care se putea baza era ceva care venea de la ea însăși. Și de la cuțitul ei.

„O, Doamne, Dumnezeule! O, Luke!“

Dar știa foarte bine că nu avea nici un sens să se lase copleșită de panică sau de autocompătimire. Așa că se învârtea prin cameră agitată, încercând să găsească o soluție.

Asta până când se auzi un sunet în afara ușii care o făcu să se oprească. Se chinui să-și dea seama ce se auzea. Nu era ceva foarte zgomotos, dar suna ca o încăierare.

Nu se înșela. Și Sir Lovatt era dintr-odată foarte vigilent. Tocmai dădea să se ridice din scaun, când se auzi un geamăt în fața ușii. Și aproape imediat, ușa se deschise tare înspre interior și se lovi zgomotos de perete.

— Blakely, regret să te informez că servitorul tău a avut un mic accident, îi spuse Lucas Kendrick, duce de Harndon, lui Sir Lovatt, pe un ton complet rece și formal. Ca să vorbesc deschis, cred că este… mort.

Ținea în mâna dreaptă sabia scoasă din teacă, care era roșie până în dreptul mânerului și sângele picura pe covorul uzat.

Anna își acoperi gura cu mâinile tremurânde.

„O, mulțumesc, Doamne! Doamne, Dumnezeule, te rog să nu visez! Dacă nu cumva toată treaba asta e un coșmar.“

Luke fusese extrem de îngrijorat pe tot parcursul călătoriei. Erau mai multe porturi din care s-ar fi putut naviga spre America – inclusiv cel din Londra. Dacă Blakely nu se îndreptase spre cel mai apropiat? Sau dacă o făcuse și avusese norocul de a găsi o corabie care tocmai ridica ancora? Și oricum,

cum naiba i-ar fi putut găsi în Southampton? se întrebase frustrat. Dar odată ce se gândise mai bine, își amintise că Blakely călătorise mereu într-o trăsură neagră simplă. Cu toate acestea, se îndoise că ar fi recunoscut-o, chiar și dacă ar fi văzut-o.

Se lăsase deja seara când ajunse în Southampton. Totuși, se dovedi incredibil de ușor să dea de urma fugarului. Găsi într-adevăr o corabie care urma să plece spre America a doua zi dimineață. Căpitanul se afla la bord și îi confirmă faptul că Sir Lowell Blakely rezervase trei locuri – pentru el, fiica sa și copilul ei. Îmbarcarea urma să aibă loc a doua zi în zori. Căpitanul îi mai spuse că ținând cont de plecarea matinală, era foarte puțin probabil să se fi cazat la un han departe de debarcader și că se aflau patru hanuri la o aruncătură de băț de port.

Nu erau cazați nici la White Horse, nici la Dolphin. Proprietarii priviseră oarecum cu jind monedele de aur pe care le zdrăngănise absent în mână Luke, dar nu-i putuseră oferi nici o informație. Dar cu hangiul de la George era o cu totul altă poveste. Omul își linse buzele lacom de îndată ce zări monedele și apoi ochii lui vicleni se uitară spre scări. Negase deja că știa ceva despre călătorii căutați, așa că Luke mai adăugă neglijent două monede.

— Ei bine, este un domn cazat la numărul doisprezece, împreună cu o doamnă și un copil… și se potrivește descrierii domniei voastre, zise omul. Da' jur că nu știu dacă e omul pe care-l căutați.

— Cine mai e cu ei? întrebă Luke, ținând monedele suspendate în pumn, la jumătatea tejghelei.

— Un servitor, îi răspunse hangiul. Stă de pază în fața ușii, domnia voastră. Și are un pistol. Da' să știți că vreau ca orice daune produse casei mele să fie plătite integral!

Luke se uită cu atenție în ochii omului și apoi lăsă monedele să cadă în palma lui deschisă. Omul își linse buzele lacom și în ochi îi apăru din nou o strălucire vicleană.

— După cum ziceam, continuă el, îl găsiți pe domn la numărul doisprezece.

Omul pe care-l găsi stând plictisit în fața ușii cu numărul doisprezece era același om care refuzase într-o zi să-i dea scrisoarea pentru Anna, în fața porților de la Bowden Abbey. Și de îndată ce-l zări pe Luke, îi dispăru de pe chip expresia plictisită. Sări în picioare, adoptând o poziție defensivă, cu ambii pumni

strânși și ridicați amenințător în fața lui.

Luke ar fi fost mulțumit și doar să-l lase lat. Doar că în clipa în care aruncă o lovitură de pumn, se feri de garda oponentului său și lovitura ateriză pe maxilarul lui, servitorul scoase un pistol. Și fu o greșeală pe care omul nu va mai trăi să o regrete. Luke scoase sabia din teacă și-l înjunghie în stomac, înainte ca omul să apuce să pună degetul de trăgaci.

După care deschise ușa tare și o împinse înăuntru. Înțelese dintr-o singură privire că se aflau trei persoane în încăpere. Anna stătea în laterala camerei. Joy era așezată pe canapeaua din colțul opus, într-un ghemotoc somnoros. Iar Blakely stătea între ele.

Blakely tocmai dădea să se ridice din scaun, așa că toată atenția lui Luke se concentră asupra lui.

— Blakely, regret să te informez că servitorul tău a avut un mic accident, îi spuse Lucas Kendrick, duce de Harndon, lui Sir Lovatt, pe un ton complet rece și formal. Ca să vorbesc deschis, cred că este… mort.

Mintea lui evaluă într-o clipită situația. Soția și fiica lui se aflau la mare distanță una de alta. Cealaltă ușă, care fără îndoială ducea spre dormitor se afla aproape de Anna, dar departe de Joy. Nu avea cum le dea la o parte din drum.

Sir Lowell Blakely se ridică în picioare și scoase imediat sabia din teacă.

— Harndon, zise el, privind cu dezgust sabia lui Luke. Este o întrerupere nepoliticoasă a unei seri liniștite pe care o petrec cu Anna mea.

— Pângărești numele Excelenței Sale, rostindu-l, spuse Luke. Ar fi mai bine să folosești arma aceea, dacă știi cum să o mânuiești.

— Mă întreb dacă realizezi ce femeie stricată ai ca soție, Harndon, zise Sir Lowell, zâmbind. Ar fi mai bine să mă lași să o iau cu mine. Nu ai mai vrea-o, dacă ai ști tot adevărul.

— Poate că ți-ai dat seama că ți-am spus Blakely, zise Luke încet. Nu Blaydon, sau Lomax. Nu sunt complet în necunoștință de cauză. În gardă, Blakely!

— Copilul! se tângui Anna. O, Doamne, copilul!

Soția și fiica lui se aflau în colțuri opuse ale camerei și pericolul era foarte real. Dar Luke nu își putea permite ca atenția să-i fie distrasă de la dușmanul său.

Blakely nu era un adversar demn. Luke înțelese asta încă

de la prima întâlnire a săbiilor. Lupta defensiv și haotic și încerca să-și surprindă rivalul și să termine repede duelul. Dar era un om disperat. Și oamenii disperați erau cei mai periculoși. Luke se duela inteligent și cu mare atenție, parând atacuri sălbatice și pregătindu-și răbdător oponentul pentru deschiderea inevitabilă, care îi va permite sabiei sale să-i dea lovitura de grație.

Era conștient că Anna nu rămăsese unde era, ci își croia drum prudent în jurul camerei, în încercarea de a ajunge la copil. Dar nu-și putea permite să-și mute atenția de la Blakely nici măcar pentru o clipită. Nici măcar cât să o privească sau să o sfătuiască să stea locului. Nu putea face altceva decât să se asigure că era ferită din calea sabiei lui sau a adversarului său.

Doar că o observase și Blakely. Iar Luke făcuse greșeala de a presupune că și el o va ignora și va rămâne concentrat pe duelul până la moarte în care era implicat. Dar omul se răsuci brusc, aruncă sabia, care căzu zgomotos pe covor, își înfășura brațul în jurul Annei și apoi se întoarse astfel încât trupul ei să fie un scut între el și Luke. După aceea scoase un pistol din buzunar. O clipă mai târziu gura armei era sprijinită de tâmpla Annei.

Sir Lowell zâmbea și era cu sufletul la gură.

— Ar fi recomandat să lași sabia jos, dragul meu, Harndon, zise el. S-ar putea să nu-ți facă plăcere să vezi creierii soției tale împrăștiați prin cameră. Acum, te rog!

Era prima dată când toată atenția lui Luke era concentrată spre soția lui. Era extrem de palidă. Și se uita direct în ochii lui.

— Îmi pare rău, zise ea. Îmi pare așa de rău, repetă, apoi închise ochii.

Luke se aplecă ușor și așeză sabia pe covor, la picioarele sale, după care se îndreptă la loc. Ce era de făcut în momentul acela? Ce naiba mai putea face în clipa aceea? Se blestemă pe sine pentru că nu se așteptase ca Blakely să facă acea manevră, foarte evidentă.

— Luke, ar fi mai bine să te întorci acasă acum, spunea Anna. Dacă ești de acord să pleci nu o să ne omoare pe nici unul dintre noi. Vezi tu, eu nu te iubesc cu adevărat. De fapt, nu te-am iubit niciodată. Și nu îmi mai doresc deloc să trăiesc cu tine. Plec în America cu Sir Lowell. Mi-a pregătit o casă acolo. Am ezitat toată ziua… dar acum că te-am văzut, mi-am dat seama că chiar îmi doresc să plec cu el.

Luke o țintui cu privirea, în timp ce îi spunea acele cuvinte

chinuitoare. Dar ochii ei îi transmiteau un cu totul alt mesaj. Apoi îi zări mâna cu colțul ochiului... aluneca centimetru după centimetru sub deschizătura rochiei și înspre lateralul jupei. Acolo era o fantă, prin care putea băga mâna într-un buzunar. Dar ce era în buzunar? Doamne! Ce naiba avea în buzunar?

— Femeie stricată? zise el cu ochii înflăcărați și cu vocea plină de dispreț. Da, a fost bine spus, Blakely. E într-adevăr o stricată. Asta primesc în schimb după ce vin să te revendic ca fiind a mea? America, zici? Du-te și cale bătută, doamnă. Aproape că scotea flăcări pe nări. Dar își simți brusc genunchii înmuindu-se, când văzu ce scotea ușor Anna din buzunarul jupei.

Anna întoarse ușor capul, astfel încât gura pistolului se mută de la tâmpla ei, aproape în centrul frunții sale.

Și zâmbi.

— Împușcă-l pe el în locul meu, dragă tată, zise ea. Te rog, dragul meu tătic!

Ochii lui Sir Lowell se mutară spre ea, cu oarecare uimire și pistolul alunecă și își schimbă ușor poziția, astfel că nu mai era nici lipit de fruntea ei și nici îndreptat spre vreunul dintre ocupanții camerei.

Luke privi cu sufletul la gură cum mâna Annei se ridică și înfige tare cuțitul în piciorul lui Sir Lowell, înjunghiindu-l.

Omul urlă de șoc și de durere, și Anna se răsuci din calea lui. Așa că Luke ridică de jos sabia într-o fracțiune de secundă și o împlântă direct în inima lui Sir Lowell Blakely.

Sir Lowell se holbă la el o clipă, cu chipul schimonosit într-un zâmbet sardonic. Luke își trase apoi sabia și omul se împletici înainte și se prăbuși pe podea cu fața în jos.

Anna avea deja copilul în brațe. În mod miraculos, micuța încă dormea netulburată. Apoi soția sa se îndreptă spre el clătinându-se, așa că aruncă spada și o cuprinse în brațe. Închise ochii, răsuflând ușurat, și le strânse tare la piept pe amândouă. Nici el, nici Anna, nu mai rostiră nici un cuvânt.

— Sfinte Sisoe! răsună vocea proprietarului din pragul ușii. Două cadavre și într-adevăr, mai mult sânge decât ar putea fi curățat cu o duzină de găleți de apă. Și cine va răspunde pentru aceste două morți, domnia voastră?

— Ducele de Harndon, răspunse Luke cu o trufie obosită. Trimite de veste să vină fără întârziere cel mai apropiat magistrat, omule. Nu rezolvi nimic, dacă stai aici așa și te holbezi.

Pe hol se strânsese un grup de servitori și oaspeți curioși, care veniseră să vadă spectacolul fascinant oferit de un corp neînsuflețit și plin de sânge, întins pe podea. Câțiva dintre ei traseră cu coada ochiului în cameră, căutând satisfacția suplimentară de a vedea încă o dată acel fenomen neobișnuit – în fond se zvonea că acel al doilea cadavru aparținea unui domn de obârșie nobilă.

— Anna, zise Luke și o conduse la ușa dormitorului. Cred că ai asistat la suficiente lucruri îngrozitoare pentru o singură seară. Mai bine așteaptă în dormitor cu Joy.

— Da, zise ea, în timp ce el îi deschise ușor ușa. Intră în dormitor, dar apoi ridică apoi ochii și-l privi. Avea chipul chiar mai palid decât mai devreme. Luke… îți mulțumesc că ai venit. Mulțumesc că l-ai omorât tu în locul meu. Nu am venit aici de bunăvoie, ți-o jur!

— Știu. Aplecă ușor capul și o sărută rapid. Știu, iubirea mea. Și va trebui să mă port foarte grijuliu cu tine de-acum și pentru tot restul vieții mele. Voi trăi tremurând de frică de lovitura ta de cuțit.

Ea râse tremurător și își mușcă buza.

— Rămâi aici pentru moment, zise el, uitându-se în jos la fiica lor, care nu știa nimic din tot ce se petrecuse. Aplecă apoi capul și sărută pe frunte fetița adormită. O să mă întorc, Anna. O să plecăm de aici în seara asta, indiferent cât de târziu va fi. O să mergem acasă.

— Da, zise ea și lacrimile îi țâșniră din ochi. Da, te rog, Luke.

capitolul 28

Era aproape miezul nopții când Luke se întoarse în cameră. În tot timpul acela, Anna stătuse nemișcată pe pat. Își scosese doar crinolina și apoi rămăsese încremenită, cu privirea ațintită în tavan. Joy era așezată lângă ea, însă nu se agitase deloc. Uneori Anna chiar își liniștise gândurile ascultându-i respirația domoală. Încercase să ignore vocile care veneau din camera alăturată și lumina care intra pe sub ușă.

Înjunghiase cu cuțitul o ființă vie și auzise urletul de agonie pe care-l provocase. Și jubilase datorită sentimentului de putere și victorie. Iar dacă ar fi putut, i-ar fi scos cuțitul din picior și i l-ar fi implântat în inimă și cu siguranță s-ar fi simțit și mai victorioasă. Dar acel gând o făcea să se cutremure.

Apoi, în cele din urmă se deschise ușa și intră Luke. Întoarse capul și îl privi apropiindu-se de pat. Era doar o siluetă în lumină și nu îi putea vedea deloc fața.

— Vrei să rămânem aici peste noapte, Anna? o întrebă el. Este foarte târziu.

— Nu, zise ea și se ridică. Gândul de a rămâne acolo și de a încerca să doarmă în camera aceea i se părea complet neplăcut, chiar și dacă ar fi fost Luke cu ea. Vreau să merg acasă.

— Trăsura e pregătită, spuse el și se uită în jos la fiica sa, care era înfășurată călduros în pături. Astea sunt cuferele tale?

Anna clătină din cap.

— Sunt lucrurile pe care le-a adus pentru mine, spuse ea. Nu vreau din nimic din ele. Doar sacul cu schimburi pentru Joy.

Cu toate acestea, Luke se aplecă peste unul din cufere și ridică ușor capacul. Scotoci în interior, după care scoase o pelerină care părea foarte călduroasă. O înfășură în jurul umerilor ei, când se ridică în picioare.

— Dacă vrei, putem să-i dăm foc, când ajungem acasă,

spuse el.

— Da. Continua să tremure, în ciuda faptului că mantia îi aducea o căldură sporită.

Proprietarul era încă treaz și se înclină slugarnic în fața lor, când trecură prin tavernă. Câțiva musafiri, care erau încă treji și pălăvrăgeau la un pahar – fără îndoială despre evenimentele interesante ale serii – îi priviră în tăcere. Și în cele din urmă ajunseră în întunericul binecuvântat și familiar al propriilor trăsuri.

Anna se scufundă pe una dintre banchete. Îl privi pe Luke așezând copila pe bancheta de vizavi și învelind-o în pături, ca nu cumva să se rostogolească sau să cadă.

— Trebuie să fie minunat să ai atâta inocență și un atât de mare sentiment de siguranță, încât să poți să dormi pe parcursul unei astfel de seri.

Luke se așeză și îi luă mâna într-a lui.

— De unde ai știut? îl întrebă ea. De unde ai știut că ne-a răpit? Și cum ai știut unde să ne cauți? Ți-a spus Henrietta?

— Emily mi-a spus, zise el. A văzut tot ce s-a întâmplat, Anna. Și cumva a reușit să-mi spună totul... chiar și faptul că voia să vă ducă în America. Theo a rămas la Bowden Abbey, ca s-o protejeze de Henrietta… dar nu trebuie să-ți mai faci griji în privința ei. Mâine, Henrietta o să fie trimisă în altă parte. Nu o să o mai vezi niciodată.

Anna nu comentă în nici un fel afirmația lui. Nu mai era nimic de spus despre Henrietta – femeia pe care ea și Luke o iubiseră în momente diferite ale vieții lor. Se așternu tăcerea o vreme.

— I te-ai adresat cu numele lui adevărat, zise ea în cele din urmă. Nici măcar eu nu l-am știut până astăzi.

— Astea au fost afacerile care m-au obligat să plec de acasă, zise el. Trebuia să aflu cine era cu adevărat colonelul Lomax, Anna. Și cu ce anume te avea la mână. Fratele și sora ta și Lady Sterne m-au ajutat să pun cap la cap toată povestea. Dar tu i-ai spus tată...

— Astăzi mi-a spus că asta este el pentru mine, zise ea. Și am simțit că aproape credea și el asta.

— Dar nu este adevărat. Luke o strânse de mână încurajator. Nu trebuie să porți pe umeri această povară. A fost obsedat de mama ta mult timp după ce ea l-a respins și chiar și

după ce s-a îndrăgostit de tatăl tău și s-a căsătorit cu el.

— Știu, spuse ea. Știu că nu era cu adevărat tatăl meu. Doar am portretul acela al bunicii, pe care îl țin agățat în camera mea.

— A, da, își aminti el. Portretul acela despre care toată lumea crede că te înfățișează pe tine, deghizată în bunica ta după tată. Mă bucur că semeni atât de bine cu ea, Anna. Așa nu va rămâne nici o îndoială persistentă în mintea ta.

Anna închise ochii strâns. Și-ar fi dorit să încline ușor capul într-o parte și să și-l sprijine de umărul lui. Dar nu putea face asta. Nu încă.

— Luke, zise ea. Dintr-odată, simțea că îi venea foarte greu vorbească. Nu știi nici măcar jumătate din poveste.

— Știu că a fost obsedat de tine, Anna, spuse el. Știu că a cumpărat toate datoriile tatălui tău și că astfel a obținut o mare putere asupra ta. Știu că treptat, ți-a cerut să achiți pe rând fiecare datorie. Și știu că îl iubești prea mult pe fratele ca să-l fi împovărat cu datoriile. Și că ai fost prea mândră ca să vii la mine și să mă rogi să le plătesc în locul tău. Dar de ce nu ai avut încredere în mine încă de la început? Nu ți-ai dat seama că le-aș fi plătit și că nu te-aș fi condamnat pentru nimic?

— Nu știi nici măcar jumătate din tot ce a fost, repetă ea, supărată.

O voce mică și păcătoasă din capul ei îi spunea să lase lucrurile așa. Că Luke nu avea nevoie să afle tot restul. Dar ea se simțea obligată să-i spună și restul. Simțea nevoia să-i spună tot adevărul.

El îi ridică mâna și i-o sărută.

— Spune-mi atunci, dragostea mea, zise el.

— S-ar putea să nu-mi mai spui așa după ce afli tot adevărul, zise ea cu tristețe.

Așa că îi povesti tot ce făcuse pentru a achita o parte din acele datorii, pe lângă faptul că îi dăduse bani. Îi spuse și despre martorii pe care el îi angajase să comită sperjur, dacă era nevoie, dar numai să jure că ea era o hoață și o criminală.

— Anna, zise el, ca un reproș blând, când ea amuți. Of, Anna, de ce nu mi-ai spus? E o nebunie să te consideri vinovată de infracțiuni la care ai fost obligată să fii martoră. Și e o nebunie și mai mare să crezi că te-ar fi dus în fața justiției, când el însuși era singurul vinovat. Te-aș fi putut liniști într-o clipă, dragostea mea. Mă doare să știu că ai trecut prin acest iad timp de trei ani,

când aș fi putut pune capăt întregii povești de acum un an, dacă ai fi avut încredere în mine!

— Am crezut că poate nu ai această putere, zise ea. Ba mai rău. M-am gândit că era posibil să crezi totul și să mă predai chiar tu autorităților.

— Oh, Anna! Îi dădu drumul la mână, pentru a-și așeza brațul în jurul umerilor ei și o răsuci spre el. Probabil m-ai crezut un mare ticălos. Îi ridică ușor bărbia cu mâna liberă și o sărută profund.

Anna se cuibări în brațele lui și îl sărută înapoi. Amorțeala care pusese stăpânire pe ea mai devreme dispărea treptat, eliberându-i mintea și trupul. Abia în clipa aceea începea să realizeze că totul se terminase. Întreg coșmarul din ultimii trei ani. Că era liberă. Că se întorcea acasă împreună cu soțul ei și cu fiica lor și că va putea trăi acolo cu ei, fără nici o teamă, pentru tot restul vieții sale.

Luke se uita în ochii ei, de la numai câțiva centimetri distanță. Luna și stelele străluceau pe cer și învăluiau totul într-o lumină difuză, care îi permitea să-i vadă clar chipul.

— Anna... a spus că e tatăl tău, și totuși te-a violat? întrebă el. Pentru că el a fost, nu-i așa? S-a întâmplat o singură dată sau de mai multe ori? Vorbește-mi despre asta, iubito, ca să putem lăsa totul în trecut și să ne vindecăm împreună.

A, da, mai era și asta. Încă o barieră care stătea în calea fericirii ei. Anna nu voia să se gândească la asta sau să-și amintească ce se întâmplase.

Nu fusese tocmai viol. Sau poate că într-un fel, da. Fusese la fel de îngrozitor, de sordid și de umilitor cum ar fi fost probabil și un viol propriu-zis. Și nu putuse niciodată cuprinde cu mintea motivul – nici la momentul respectiv, nici după aceea. Abia în clipa aceea putea înțelege într-o oarecare măsură gestul său. Și asta numai pentru că atunci știa că omul acela îngrozitor pretindea să fie tatăl ei.

O ademenise la el acasă, folosind un pretext. Nu fusese un lucru dificil de realizat, mai cu seamă că la vremea aceea, Anna nu îndrăznea să iasă din cuvântul lui. Iar în clipa în care refuzase să urce de bunăvoie, cei doi servitori ai lui o conduseseră cu forța la etaj. O apucase câte unul de fiecare braț și o duseseră la etaj, pe jumătate târând-o și pe jumătate cărând-o, în timp ce el venise în spatele ei, șoptindu-i cuvinte de alinare. Și apoi o legaseră de pat,

cu încheieturile și gleznele fixate de fiecare stâlp al patului, astfel încât să stea cu brațele și cu picioare desfăcute. Se simțise neputincioasă și lipsită de orice demnitate și identitate personală.

Servitoarea îi ridicase jupa și cămășuța până la talie, așa că Anna închisese ochii și plânsese de rușine. Apoi femeia luase un obiect – Anna nu știa exact ce, dar îl simțise tare, rece și alunecos – și îl împinsese în interiorul locul ei femeiesc, răsucind în același timp.

Urmase o teroare orbitoare, țipete care acoperiseră vocea lui care îi șoptea cuvinte de alinare și o durere ascuțită. Iar Anna chiar crezuse că va muri. Crezuse sincer că o vor străpunge până când o vor ucide.

Dar în cele din urmă, femeia retrăsese obiectul folosit – indiferent ce anume era – și simțise un șuvoi cald între coapsele ei.

— Iată sângele, zisese femeie, pe un ton destul de mulțumit. S-a rezolvat, domnule.

Iar după aceea, el îi spusese că nu mai era virgină. Și că nici un bărbat nu va mai dori vreodată să o ia de soție. Așa că nu trebuia să se mai gândească niciodată la căsătorie.

Anna plângea în hohote. Cu suspine adânci și dureroase, care o lăsau cu respirația întretăiată.

— Sst, îi spunea Luke, cuibărindu-i capul lângă umărul său. Îi scoase apoi boneta și acele de păr, și degetele lui o mângâiau pe cap liniștitor. Iartă-mă, iubirea mea. Te rog, iartă-mă.

Anna își dădu seama dintr-odată că și el plângea. Rămase acolo o vreme, fără să se miște. Până când ecoul cuvintelor lui prinse sens în mintea ei.

— Să te iert? repetă ea. Pentru ce?

Luke înghiți apăsat.

— Mă văd stând la birou în dimineața de după nunta noastră și spunându-ți că ai niște explicații de dat, zise el. Interogându-te. Cerând să știu de câte ori s-a întâmplat și cu câți bărbați. Cerând să știu dacă l-ai iubit. O, iubita mea scumpă! Iartă-mă.

Ea lăsă capul pe spate și îl privi.

— Te iert, zise ea, dacă asta o să te facă să te simți mai bine. Dar a fost o prostie din partea mea să nu-ți fi spus totul atunci. Realizez asta acum. Dar mi-a fost frică să-ți spun, Luke.

Mi-a fost frică să nu te pierd.

— La atât de puțin timp după nuntă? întrebă el. Dar de ce? Abia dacă ne cunoșteam unul pe altul. De fapt, ne cunoșteam doar de o săptămână. Sau chiar mai puțin. Lucrul acesta mă uimește și acum, când privesc în urmă.

— Dar eu te-am iubit din prima clipă în care te-am văzut, spuse ea. Erai mai frumos decât orice alt domn pe care l-am văzut vreodată. Purtai toate cosmeticele acelea și evantaiul... care ar fi trebuit să te facă să pari efeminat, dar cumva reușeau să creeze exact efectul opus. Am fost absolut fascinată. Și din clipa aceea am fost pierdută. Așa că am fost suficient de nesăbuită să cedez tentației, când ai venit prima dată și m-ai cerut în căsătorie. Iar după aceea aș fi făcut orice ca să evit să te pierd. Am fost nesăbuită.

Luke oftă.

— Și eu ți-am vorbit atât de rațional despre datorie și plăcere, zise el. Anna, Anna... ce om nesăbuit am fost!

— Ba nu. Ridică mâna și îi cuprinse ușor obrazul în palmă, lăsând toată tandrețea sufletească să i se citească în ochi. Ai fost doar un om nefericit și suferind, Luke. Care se ascundea cu pricepere în spatele unei fațade strălucitoare și a unei reputații de a fi crud și cu inima de piatră. Dar cred că o parte din durerea aceea a dispărut în timp, nu-i așa?

El o sărută scurt.

— Toată, zise el. Absolut toată, Anna. Am fost ca un om mort timp de zece ani, dragostea mea. Iar tu m-ai adus din nou la viață într-un singur an.

Anna zâmbi și-și cuibări la loc capul lângă umărul lui. Dintr-odată, se simțea foarte obosită și sleită de puteri.

*

Era încă întuneric când se trezi. Luke ghici că nu dormise prea mult. Trăsura încă se mai deplasa într-un ritm constant. Erau foarte norocoși că era o noapte luminoasă. Vizitiul său îl asigurase că nu va avea nici o problemă să vadă suficient cât să conducă. În plus, nici el, nici Luke nu se temeau deloc de hoți la drumul mare.

În clipa aceea, Joy adormea la loc. Își dădu seama atunci că agitația ei ușoară fusese ceea ce îl trezise. Dar micuța se potolea și adormea la loc, chiar sub ochii săi. Iar Anna dormea cu capul

sprijinit pe umărul lui.

Ucisese patru oameni în toată viața lui – dintre care doi chiar în noaptea aceea. Era o povară grea să știe că luase viața unor oameni… chiar dacă în fiecare dintre cazuri simțise că era un lucru complet justificat și păruse inevitabil. Dar în clipa aceea știa că avea un singur regret în legătură cu uciderea lui Lowell Blakely. Iar regretul acela era că nu o putuse face decât o singură dată.

Și era un singur lucru pentru care era bucuros. Era recunoscător pentru faptul că Blakely nu era cu adevărat tatăl Annei și că ea avea dovezi în acest sens, care o mulțumeau dincolo de orice îndoială. Va trăi foarte mult timp cu amintirile acelea neplăcute… poate chiar pentru tot restul vieții ei. Dar cel puțin așa nu va avea și povara conștientizării faptului că tatăl ei o chinuise și că ea ajutase la uciderea lui.

Mai aveau încă multe ore de mers până să ajungă acasă. Probabil că vor ajunge la Bowden în plină zi. Și încă nu exista nici cel mai mic semn că s-ar fi pregătit să răsară zorii. Era nerăbdător să ajungă acasă.

Acasă! Îl copleși un sentiment aproape insuportabil de dor și iubire. Bowden Abbey. Acolo era locul lui. Locul unde trăia împreuna cu soția și cu fiica lui. Unde vor fi concepuți, născuți și îngrijiți și ceilalți copii ai lor. Locul unde era înconjurat de familie. Unde va trăi pentru tot restul zilelor sale cu sufletul încălzit de iubirea pe care le-o oferea și pe care o primea de la ei. Unde va fi cu Anna pentru totdeauna. Unde, cu voia lui Dumnezeu, vor trăi împreună fericiți, până la adânci bătrâneți.

O strânse și mai tare în brațe, fără să-și dea seama.

— Mmmm. Anna oftă adânc și se ghemui și mai aproape de el pentru câteva clipe. Apoi lăsă ușor capul pe spate și îi zâmbi încet. Aproape am ajuns acasă?

— O văd pe soția mea în fața ochilor mei și o simt în brațele mele, spuse el. Și nu trebuie decât să întorc capul ca să o văd pe fiica mea, care doarme la nici un metru distanță. Oare asta nu înseamnă că suntem deja acasă, iubito?

Anna îi zâmbi ușor.

— Ba da, zise ea. Ba da, Luke, suntem acasă.

El chicoti dintr-odată.

— Îți amintești ce s-a întâmplat când ne întorceam acasă de la Ranelagh? o întrebă el. Presupun că pentru tine nu este o

amintire tocmai plăcută, Anna... de vreme ce erai foarte speriată atunci și căutai o alinare în mine. Dar să știi că eu, unul, o consider o amintire foarte plăcută. Și foarte ispititoare.

Zâmbetul ei se mări și își recăpătă toată strălucirea obișnuită. Era ca o rază de soare în mijlocul nopții. Doar că de data aceea avea în el și ceva năstrușnic.

— Oare la ce amintire te referi? întrebă ea, ridicându-se în picioare și răsucindu-se greoi în spațiul înghesuit din interiorul trăsurii, pentru a se așeza în poala sa.

— Exact așa a început și atunci, zise el și o sărută ușor, în timp ce una din mâinile sale îi mângâia un sân prin materialul corsetului. Apoi mâna lui trase ușor materialul în jos și îi mângâie tandru carnea moale și caldă. Mmm, Anna... se simt așa de bine, când sunt plini de lapte. Nu ți-am mai supt sânii de când ai născut. Dar am să o fac în noaptea asta.

— Parcă începe să îmi revină memoria, șopti ea. Dar e o amintire încă neclară…

— Și apoi s-a întâmplat asta, zise el și mâna lui se mută senzual sub fustă și se plimbă în sus pe picioarele ei, până când degetele lui găsiră locul secret din coapsele sale și o mângâiară și o excitară. Deși am senzația că și amintirea mea e puțin neclară, iubito. Cred că la vremea aceea aveam amândoi dorințe atât de mistuitoare, că am sărit imediat la felul principal.

Ea gemu de plăcere.

— Eu simt și în clipa aceasta o dorință mistuitoare.

— O, și eu, iubito, zise el, după care o ridică și o aduse deasupra lui. Îi dădu fustele la o parte și în același timp, își descheie nasturii pantalonilor. Oh, vino să ne desfătăm, Anna! Haide să ne ghiftuim împreună!

— Da, șopti ea, pe jumătate suspinând și pe jumătate gemând de plăcere, în clipa în care el o așeză pe toată lungimea bărbăției lui și o lăsă câteva clipe să se bucure de senzația de plinătate.

Își lipi apoi buzele de sânul ei dezgolit, îi luă în gură sfârcul și i-l supse tare. Laptele ei era cald și dulce… și infinit de excitant.

— O, Luke! Luke… ești atât de frumos!

El chicoti și ridică încet capul.

— Dar și viril... sper că suntem de acord în asta, da? zise el. Spune-mi că sunt și viril, Anna... nu doar frumos. Haide, draga

mea, doar nu vrei să-mi spulberi toată încrederea în mine.

Anna râse încet, cu fața ascunsă în părul lui.

— Oh, da, zise ea. Trebuie să recunosc că te simt foarte viril, Luke. Atât de viril că mă mir că încapi acolo jos.

Așa că totul se transformă într-o desfătare veselă, în care se bucurară de trupurile lor și se ghiftuiră timp de câteva minute cu plăcerea de a fi împreună. Uniunea lor era pasională și veselă, vindecătoare și dătătoare de viață. Plăcerea le inunda toate simțurile și extazul îi făcu să explodeze în cele din urmă. Dar mai mult decât orice altceva, exista fericire, dăruire de sine și iubire. Și promisiunea unei desfătări de-a pururi abundentă și veșnic fericită… pentru tot restul vieții lor.

Nu adormiră după aceea, ci rămaseră pur și simplu așezați unul lângă altul, îmbrățișați. Amândoi priveau cu drag copilul care dormise buștean toată noaptea pe bancheta de vizavi, fără să știe că siguranța îi fusese foarte serios amenințată timp de câteva ore.

Iar în clipa aceea o duceau împreună acasă, ca să-i ofere siguranța iubirii lor, până când va veni timpul ca ea să ofere altcuiva toată dragostea pe care o primise și să-și întemeieze propria familie. O vor duce acasă, unde cu puțin noroc, îi vor oferi mulți frați și surori.

— Luke, zise Anna. Am fost mereu suficient de norocoasă să mă pot bucura de fericirea care mi se arăta. Am sperat întotdeauna și am avut mereu capacitatea să văd și să apreciez lucrurile mărunte, care fac ca viața să merite trăită. Dar acum înțeleg că au trecut foarte mulți ani de când n-am mai fost pe deplin fericită. Însă în momentul acesta sunt absolut fericită. Cu totul și minunat de fericită. Și vreau să țin minte acest moment, indiferent de ce anume ne rezervă viitorul. Pentru că chiar și numai această clipă – fără nimic altceva din trecut sau din viitor – face ca întregul mister al vieții să capete sens.

Luke își frecă ușor obrazul de creștetul capului ei.

— Vom trăi viața clipă după clipă, zise el. Și vom fi recunoscători pentru fiecare moment pe care-l avem împreună. Uite, Anna! Lumea de dincolo de fereastră devine cenușie. Se apropie dimineața.

— Ah! exclamă ea. Lumină și speranță!

— Și raze de soare și râsete, zise el. Hai să privim împreună răsăritul…

Anna oftă mulțumită. Nu era nevoie să-i mai răspundă în cuvinte.